FLORIN GHEORGHIȚĂ

POLIROM

OZN ETERICE

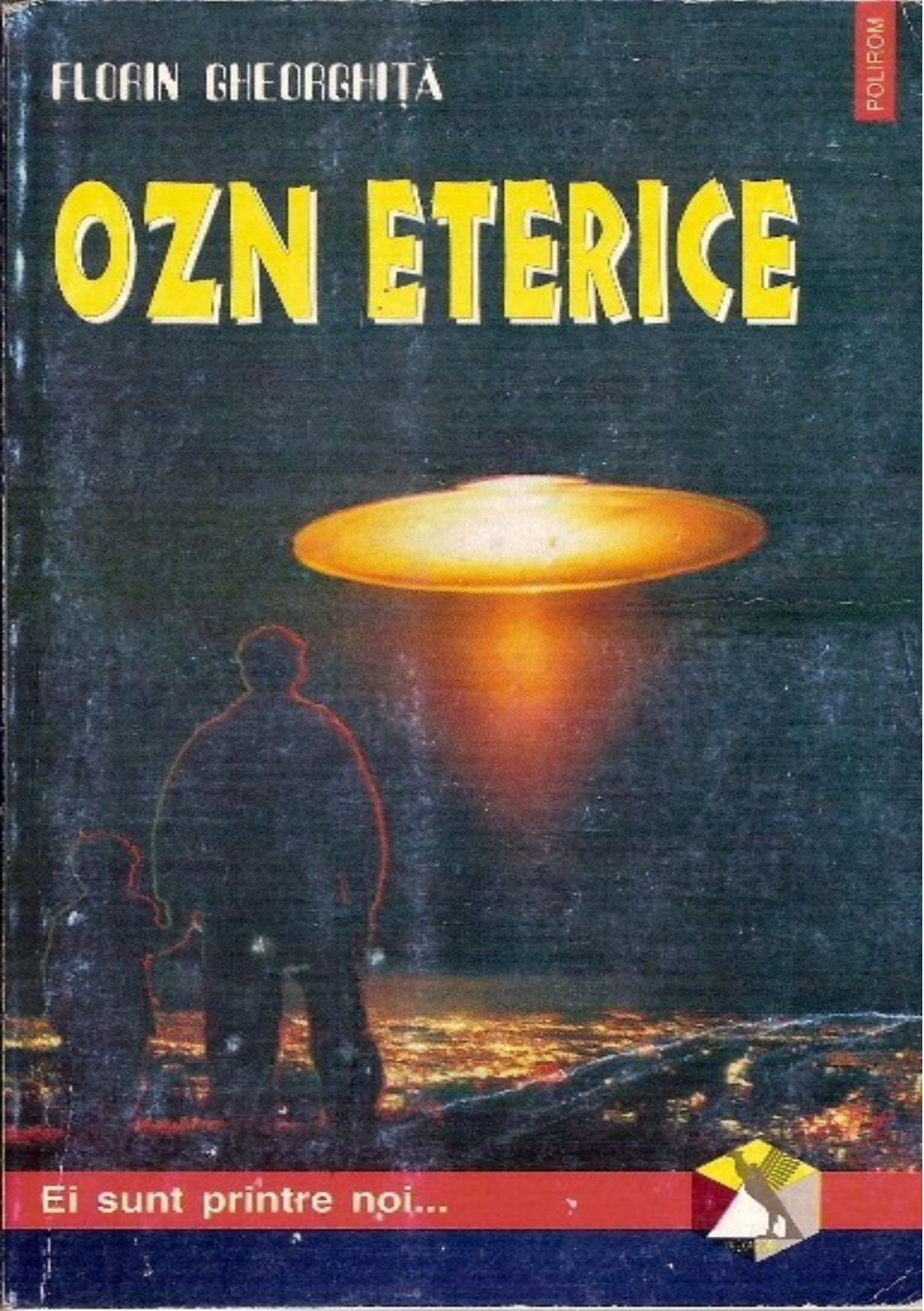

Ei sunt printre noi...

Colecţia **HEXAGON**

O lume necunoscută ne înconjoară. Ea nu e nici tăcută şi nici invizibilă. Lumini şi energii ciudate, înregistrări video şi audio incontestabile, chipuri pe ecranele televizoarelor, găuri în timp şi în spaţiu, o flotilă nedetectată protejând Pământul, mesaje bizare şi stranii coincidenţe, toate duc la o singură concluzie: „o altă populaţie" şi nu un „musafir temporar" convieţuieşte cu noi. Şi ne influenţează. În ce scop? Şi până când? Unii iniţiaţi ştiu şi vorbesc. Alţii tac şi poate acţionează. A sosit momentul să aflăm. Şi să înţelegem.

Ipoteze bizare • Comunicări din spaţiu • Voci din invizibil • Noua carte a junglei • Înnobilarea cosmosului • Cum arată cei de „dincolo" • „Ei" sunt peste tot! • Oceanul primordial • „Farfuriile zburătoare" există cu adevărat! • Găuri în timp • Păcatele tinereţii • Aşa „apar" şi dispar O.Z.N.-urile • Lecţii milenare

Florin Gheorghiţă

OZN ETERICE

POLIROM
Iaşi, 1997

DE ACELAŞI AUTOR:

OZN — o problemă modernă — Junimea, 1973
Enigme în Galaxie — Junimea, 1983
Întrebările ştiinţei — Albatros, 1988
Temponauţii galactici — Moldova, 1993
Straniile Inteligenţe invizibile — Institutul European, 1993
Comunicări cu cealaltă lume — Big Mama, 1993
Spirit şi Destin Cosmic — Mold-Hermes, 1994
Voci din invizibil — Aldo Press, 1995
Lumi invizibile — Polirom, 1996

Editura POLIROM, B-dul Copou nr. 3
P.O. BOX 266, 6600 Iaşi, ROMÂNIA

Copyright © Florin Gheorghiţă — 1997

I.S.B.N. 973-9248-53-5
Printed in ROMANIA

PREFAŢĂ

Deşi la nivelul planetei noastre prezenţa şi manifestările OZN au o vechime care se pierde în negura timpului, diversele interpretări - pline de misticism şi fantezie - care le-au fost atribuite în decursul mileniilor şi al secolelor anterioare au făcut să se creadă că abia în ultimele cinci decenii s-ar fi ivit pe cerul şi pe solul Pământului astfel de nave zburătoare neidentificabile.

Apariţiile şi „demonstraţiile" uimitoare ale celor mai felurite OZN-uri înmulţindu-se treptat, în unele perioade înregistrându-se adevărate „valuri" - care s-au tot derulat din anii '50 şi până în prezent -, acestea au şocat atât opinia publică mondială, cât şi organismele oficiale -începând cu cele militare şi sfârşind cu cele ştiinţifice. Devenind foarte repede „o problemă planetară" pentru care nici autorităţile şi nici lumea savanţilor nu putea oferi explicaţii, s-a căutat, pe diferite căi, să fie eliminat interesul public.

Valurile de manifestări insolite au condus la acumularea continuă a unui material informativ şi documentar specific, determinând, pe de o parte, formarea unei variate literaturi a noului domeniu „ufologic", iar pe de alta, impunând autorităţilor şi comunităţii ştiinţifice o atitudine mai realistă. Pe parcursul anilor, înregistrările documentare şi observaţiile directe a sute de mii de martori întâmplători au evidenţiat aspecte tulburătoare în natura manifestărilor OZN, care depăşeau de departe orice realizare a tehnologiei şi ştiinţei contemporane. În acest mod, ipoteza originii extraterestre a OZN-urilor a câştigat o adeziune tot mai largă, antrenând atât un număr crescând de savanţi şi cercetători, cât şi resurse

materiale şi financiare tot mai mari - care au culminat cu programele internaţionale CETI (*Communication with Extra-Terrestrial Intelligence*) şi apoi SETI (*Search for Extra-Terrestrial Intelligence).*

Ca în oricare alt domeniu al cunoaşterii ştiinţifice, şi în tânăra „ufologie" - care se dorea a fi tot mai scientizată prin implicarea inerentă a unui număr crescând de oameni de ştiinţă - s-a întâmplat acelaşi proces natural: acumularea unui material documentar tot mai bogat, analizat tot mai competent, a evidenţiat un fapt surprinzător: atât primele ipoteze, care negau în fel şi chip realitatea prezenţelor OZN - fiind emise cu scopuri psihologice -, cât şi ipoteza extraterestră nu puteau explica milioanele de observări semnalate în cele cinci decenii de manifestări moderne ale fenomenului; era într-adevăr necesară şi căutarea unei origini strict terestre a extrem de numeroaselor apariţii ale ciudatelor „obiecte zburătoare" mereu neidentificabile. De la astfel de constatări - în care „fantasticul" rămânea totuşi o componenţă esenţială - şi până la conectarea „problemei OZN" la coexistenţa naturală a omenirii pământene cu lumea invizibilă „de dincolo" nu a mai fost decât un pas...

Acest pas a fost făcut tocmai de „ufologii" cu mai multă experienţă şi cu o mai largă aprofundare a documentarului OZN. Matematicianul francez dr. Jacques Vallèe - stabilit în Statele Unite ca şef al sectorului calculatoare la un departament de astronomie din California - a devenit încă din anii '70 „purtătorul de drapel" al primului grup de oameni de ştiinţă care au îmbrăţişat această ipoteză (*Le Collège Invisible* - Ed. A. Michel, Paris, 1975).

Beneficiind - întâmplător sau nu - de o informare mai extinsă, cât şi de cel mai valoros documentar fotografic românesc al unor manifestări stranii care îmbinau direct problematica OZN cu cea a „lumii invizibile terestre", am putut constata la rându-mi, pe alte căi, încă din acelaşi deceniu '70, că, într-adevăr, ipoteza extraterestră nu explica totul. Prezentând documentat acest mod de interpretare la „Congresul Mediteranean

de Ufologie" - în iunie 1979 - la Barcelona, am avut plăcuta surpriză să văd asistenţa de câteva sute de persoane ridicându-se în picioare, pentru a scanda „Viva Romania!". Drept urmare, am încercat să-l prezint şi în ţară - e adevărat, mai voalat, cum se putea pe atunci -, sugerând la început ipoteza „dematerializării OZN-urilor" (*Enigme în Galaxie* - Ed. Junimea, 1983). Mai apoi, am continuat cu ipoteza existenţei „materiei invizibile" şi respectiv a unor „obiecte" din astfel de materie (*Întrebările ştiinţei* - Ed. Albatros, 1988). în anii '90 a devenit însă posibilă exprimarea deschisă a unor astfel de idei, încât, cu o anumită trecere graduală pe care am considerat-o necesară, am prezentat ipoteza unor manifestări de origine extraterestră, combinate însă cu un număr cu totul majoritar de apariţii „produse" de fiinţe eterice care coexistă cu omenirea în spaţiul terestru (*Temponauţii galactici* - Ed. Junimea, 1993; *Straniile Inteligenţe invizibile* - Ed. Institutul European, 1993; *Lumi invizibile* - Ed. Polirom, 1996).

Cartea de faţă este, astfel, o continuare a expunerii unor idei bine conturate în ufologia actuală, pe care le consider ca având un fond profund veridic şi care oferă explicaţii mult mai apropiate de realitate a numeroase fenomene stranii, rămase neînţelese până în prezent. Chiar incursiunile în lumea aparent fantastică şi din păcate atât de puţin cunoscută a celor „de dincolo", precum şi în complexa ştiinţă paralelă a „fizicii eterice", le consider ca fiind utile şi necesar a fi cunoscute, întrucât acestea constituie orizontul dezvoltării ştiinţelor fundamentale în secolul următor. Totuşi, cum am mai spus şi în alt cadru, nici prin această carte nu doresc să-l „conving" pe cititor asupra modului de interpretare dat unor aspecte „tulburătoare", întregul text fiind o „nouă propunere" pentru continuarea unei documentări cât mai ample, pentru ca, în lumina unor orizonturi mai extinse, fiecare să cântărească singur măsura în care îşi va reconsidera sau nu propriile concepţii anterioare. Şi aceasta cu atât mai mult, cu cât „uimitoarele manifestări ale OZN" sunt produse cu un anume scop, sunt un fel de „lecţii demonstrative" admirabil realizate în timp...

F.G.

CAPITOLUL I MESAJE EXTRATERESTRE

Ca răspuns la scrisoarea Dvs. din 22 aprilie, vă comunic că în timpul zborului meu cu nava cosmică „Gemini 4" (iunie 1965) am văzut într-adevăr ceea ce unii oameni numesc OZN... Obiectul pe care l-am văzut rămâne necunoscut, dar aceasta nu înseamnă nicidecum că acesta ar fi fost o navă cosmică de pe o planetă oarecare din Univers. Rezultă doar un singur lucru: în timpul zborului am văzut un obiect pe care nici eu şi nici altcineva nu l-ar putea recunoaşte sau explica ce este.

James McDivitt (din scrisoarea către L. Coushet)

Ipoteze bizare

Prezenţa stranie şi uimitoarele manifestări în spaţiul terestru ale „Obiectelor Zburătoare Neidentificate" au influenţat şi ele felul în care, în cea de a doua jumătate a veacului, oamenii şi-au remodelat treptat concepţiile privind existenţa noastră ca fiinţe pământene aflate într-un cadru cosmic mult mai extins. În fapt, această influenţă — întru totul normală prin realismul unor evenimente tulburătoare extrem de numeroase — a venit să se adauge la remarcabilele descoperiri ale astrofizicii moderne referitoare la formarea a zeci de tipuri de molecule de materie organică în înşişi giganticii nori galactici din pulberi şi materie în stare atomică[1]; mai apoi, au survenit şi captivantele zboruri spaţiale, care au contribuit mult la deschiderea în gândirea umană a unor largi orizonturi cosmice.

În primii ani ai deceniului '50, faţă de şocul psihologic care reflecta în cadrul unor mari colectivităţi noutatea total neînţeleasă a manifestărilor OZN, inerţia unui conservatorism inerent vehicula tot felul de explicaţii — care astăzi ni se par, în mare măsură, cu adevărat ridicole —: martorii de pe tot pământul ar fi văzut doar baloane, sau fulgere globulare, sau planeta Venus, sau simple fenomene atmosferice, sau arme secrete, sau nori de insecte etc. Dar înmulţirea şi amploarea manifestărilor respective, coborârile tot mai apropiate de sol şi chiar numeroasele aterizări demonstrative au eliminat treptat explicaţiile simpliste şi au conturat cea mai captivantă ipoteză: OZN erau nave extraterestre, trimise de civilizaţii galactice mult mai avansate ştiinţific şi tehnologic! Drept urmare, relaţia Pământ —

[1] Spectroscopia modernă a identificat prin radiotelescoape performante aproape şaptezeci de molecule organice formate disparat, în cantităţi imense, în giganticii nori galactici. Printre moleculele mai complexe sunt de menţionat: formaldehida, coronena, tetracena, cianopentiacetilena, perilena, glicina etc. Ulterior, pe corpul solid al cometei Halley a fost descoperit un „mâl organic", ce ar putea constitui o bază pentru biochimia materiei vii.

Galaxie şi respectiv Om — Cosmos a devenit treptat tot mai plină de semnificaţii, impunând în mod evident reconsiderări în gândire şi în cunoaştere.

Influenţa mai mult sau mai puţin directă a „prezenţei OZN" a fost un fenomen psiho-social în plină creştere, care a rezultat nu numai din miile, din zecile de mii[1] de dosare oficiale şi de consemnări ale presei, sau din sutele de cărţi apărute în ţările lumii, relatând cele mai felurite manifestări ale mereu neidentificatelor „aparate zburătoare"; însăşi intervenţia autorităţilor şi a comunităţii ştiinţifice internaţionale a amplificat importanţa preocupărilor asupra straniei prezenţe, chiar dacă atitudinea acestora a variat în timp extrem de mult. Astfel, pe de o parte, în ţările cele mai avansate tehnologic au fost constituite diferite comisii oficiale[2], pe când în restul statelor au fost înfiinţate nuclee discrete în cadrul organismelor militare, toate având însă sarcina de a urmări şi analiza cât mai competent uimitoarele „demonstraţii" ale „străinilor". Pe de altă parte, după extrem de semnificativul simpozion CETI (Communication with Extra-Terrestrial Intelligence) organizat de Academiile de Ştiinţe din fosta URSS şi din SUA (în septembrie 1971, la observatorul Biurakan — din munţii Caucaz), multe ţări din lume s-au integrat în

[1] În ultimele cinci decenii, autorităţile locale din diferite state au înregistrat anual mii de observări ale prezenţelor OZN. De exemplu, Comisia americană „Blue Book" a întocmit numai în anul 1952 cca. 1500 de dosare de anchetă; acest număr a reprezentat însă doar o parte din cazuistica semnalată de martori. În Franţa, conducătorul grupului oficial GEPAN — dr. C. Poher — declara în anul 1978: „Sunt perioade când primim câte o sută de observări pe lună... Noi am primit aproape 15.000 cazuri."

[2] În SUA au fost formate pe rând următoarele comisii oficiale: „Project Sign" (30 dec. 1947); „Comisia Grudge" (febr. 1949); „Comisia Robertson" (ian. 1951); „Project Blue Book" (mart. 1952); „Comisia Condon" (oct. 1966). în fosta URSS au funcţionat: „Comisia Stolianov" (oct. 1967); „Comisia pentru Fenomene Anormale" (1983). în Anglia: „Aerial Stab 2" (sept. 1952). în Franţa: „GEPAN" — în cadrul Centrului Naţional de Studii Spaţiale (sept. 1976).

ambiţiosul şi costisitorul program SETI (Search for Extra-Terrestrial Intelligence) lansat de către NASA[1], care a fost dezvoltat apoi spectacular prin programul Mega-SETI[2]. Faţă de relevanta importanţă a evidenţelor, această remodelare în concepţii, produsă în mase largi ale opiniei publice, a fost consacrată şi la nivelul autorităţilor, precum şi al savanţilor din întreaga lume: la şedinţa Organizaţiei Naţiunilor Unite din 27 noiembrie 1978, grupul de experţi internaţionali[3] desemnaţi anterior au prezentat sinteza „problemei OZN"; drept urmare, s-a aprobat recomandarea ca statele membre să organizeze cercetarea ştiinţifică a prezenţei şi manifestărilor OZN din spaţiul terestru (documentul ONU al celei de a 33-a sesiuni a Adunării Generale cu numărul A/SPC/33/SR 4/ 33/SR 4, din 12 dec. 1978).

---

[1] Cele mai performante radiotelescoape din SUA au fost amplificate pentru deservirea Programului SETI. Apoi, s-a stabilit o colaborare pentru SETI cu cele mai mari instalaţii radioastronomice din Rusia, Anglia, Germania, Franţa, Australia. În acelaşi scop, în anul 1979, marele radiotelescop american Arecibo (Porto Rico) a fost dotat cu o instalaţie care analiza simultan 60000 de unde variate venite din spaţiu, pentru a se identifica eventuale semnale artificiale.

[2] În anul 1985, în cadrul Proiectului Mega-SETI de căutare a unor emisii de la civilizaţii extraterestre, specialiştii americani au realizat un echipament care analiza simultan, în câteva secunde, 740000 de unde din spaţiu, având frecvenţe diferite; acesta a fost denumit „Mega Channel Spectrum Analyser". Perfecţionat ulterior, modelul „MCSA 2" — realizat în 1989 — a oferit prelucrarea simultană a 14 milioane de canale de frecvenţă! Marele calculator special conceput pentru această instalaţie a devenit însă operaţional abia în anul 1992. În cadrul colaborării Mega-SETI, la marele radiotelescop francez Nançay s-a montat analizorul „MCSA 1".

[3] Experţii internaţionali — astronomul prof. dr. A. Hynek, matematicianul dr. J. Vallee, inginerul dr. C. Poher şi locotenent-colonelul L. Coyne — au prezentat la 27 nov. 1978, în faţa plenului Adunării Generale a Organizaţiilor Naţiunilor Unite, un studiu de sinteză asupra importanţei cercetării ştiinţifice a prezenţei şi a fenomenelor produse de OZN.

Dar, chiar dacă omenirea a recunoscut treptat, după numeroase încercări de ascundere, necesitatea şi importanţa studierii competente a tulburătoarelor fenomene produse mereu de neînţelese „nave zburătoare străine", nu s-au putut da răspunsuri clarificatoare la marile întrebări inerente:

- de unde vin în spaţiul terestru ciudatele aparate zburătoare — ce apăreau de fiecare dată cu modele constructive şi dimensiuni diferite — şi cine sunt inteligenţele care le dirijează deplasările aeriene şi aterizările?
- de ce fiinţele care sunt la bord şi care în diverse cazuri au coborât pe solul terestru — în locuri întotdeauna izolate —, şi au contactat uneori persoane solitare, nu iau legătura în mod organizat cu autorităţile Pământului?
- cu ce fel de energie sunt acţionate straniile nave, care, oricât de mari ar fi, nu au nici un fel de organe propulsive (elice sau jeturi)?
- prin ce procese fizice pot dispărea subit aceste nave, atât din văzul martorilor, cât şi de pe ecranele radarurilor, sugerând adesea că ar fi dintr-o „altă materie"?
- în baza căror principii tehnice sfidează legile fundamentale ale gravitaţiei şi ale inerţiei, precum şi efectul termic distrugător al frecării intense cu aerul, atunci când se deplasează cu viteze foarte mari în atmosferă?
- care este „secretul" strălucirii intense şi adesea în culori jucate, a suprafeţei lor exterioare?
- care sunt mijloacele prin care controlează cu extremă uşurinţă şi în mod spectacular atât procesele biologice ale fiinţelor terestre, cât şi psihicul celor mai diferiţi martori, din diverse colţuri ale lumii?
- care poate fi scopul, care este sensul acestor manifestări permanente — dar aleatorii şi foarte distante — din întregul spaţiu terestru? Şi aceasta cu atât mai mult cu cât o anume literatură demonstrează că

„prezenţa OZN" s-a manifestat nu numai din secole şi milenii anterioare, ci din cea mai îndepărtată[1] istorie?

Aceste doar câteva întrebări esenţiale dintr-un şir nesfârşit de interogări similare suscitate de cazuistica extrem de bogată — consemnată doar parţial în dosarele comisiilor oficiale sau în revistele şi cărţile ufologiei — schiţează în mod pregnant amploarea extraordinară a „problemei OZN"; în fapt, această imensă problemă, învăluită permanent într-o aură de fantastic, ce sfidează continuu cunoaşterile docte moderne, interesează absolut toate domeniile de gândire şi de realizare umană: de la fizica nucleară şi cea cuantică până la astrofizica întregului cer, de la tehnica cea mai avansată, biochimia materiei vii şi psihicul uman, până la religiile tuturor popoarelor şi cunoaşterile spirituale cele mai profunde.

Neputându-se discerne însă răspunsuri la noianul de întrebări suscitate de apariţii şi manifestări[2] stranii, de-a

---

[1] Analizând relatările martorilor din diferite ţări privind frica ce o manifestă toate animalele la apariţiile de OZN, cunoscutul psiholog C.G. Jung o considera ca o „frică arhetipală", transmisă din ere anterioare, când poate nici omul nu exista încă.

[2] Cunoscutul cotidian francez „Le Monde" a publicat la 8 octombrie 1975 o statistică impresionantă: între anii 1947 şi 1975, în întreaga lume ar fi fost semnalate cincizeci de milioane de observaţii asupra OZN!

Au existat numeroase cazuri în care grupuri mari de oameni au văzut pe cer deplasări ale unor stranii „obiecte strălucitoare". Iată câteva exemple:

- Presa din 3.12.1968 relata: „zeci de persoane au observat duminică după amiază un OZN deasupra aeroportului Fiumicino din Roma. Acest obiect, care zbura la o înălţime de cca. 15000 m. emitea o lumină foarte puternică."
- În 29.07.1972 se publica: „Agenţia de ştiri braziliană a anunţat joi că opt OZN au întrerupt un meci de fotbal urmărit de două mii de persoane. Obiectele zburau fără zgomot şi emiteau o lumină de culoare portocalie."
- Marile cotidiene „El Pais" şi „Ya" din Madrid — din 29.11.1979 — au relatat că, în noaptea anterioară, mii de locuitori ai capitalei spaniole au ieşit în pieţe şi pe străzi,

lungul deceniilor s-au conturat atitudini publice diferite. Până prin anii '70, cercurile oficiale au căutat să ascundă, prin cele mai diferite mijloace psihologice[1], realitatea „prezenţei OZN"; constatându-se însă lipsa oricărei agresivităţi, ulterior s-a renunţat la „deprecierea organizată" a acestui subiect, ajungându-se treptat[2] să se recomande prin însăşi ONU studierea corespunzătoare a acestei „imense probleme". La început, comunitatea ştiinţifică, luată prin surprindere,

---

pentru a urmări prezenţa şi evoluţia ciudată a unui mare „obiect strălucitor neidentificat"; însuşi postul de radio principal şi-a întrerupt emisiunea, pentru a relata ceea ce vedeau şi miile de martori de pe străzi.

[1] „Comisia Robertson" (formată din patru savanţi americani, patru reprezentanţi ai CIA şi un general al Forţelor Aeriene) a indicat autorităţilor necesitatea unei acţiuni sistematice de „depreciere publică a farfuriilor zburătoare". Ulterior, comisia americană „Blue Book" a provocat puternice reacţii ale opiniei publice, întrucât prezenta explicări mistificatoare privind manifestările OZN din anii '60 (gaze de mlaştină, planeta Venus etc.). În mod similar s-a întâmplat şi după aceea, întrucât prin actul de înfiinţare, dezvăluit publicului de presă, „Comisia Condon" se angajase să realizeze o nouă „depreciere" (debunking) a prezenţei şi manifestărilor OZN.

În decenii anterioare, însăşi prof. D. Menzel şi ing. Ph. Klass (ambii din SUA) s-au descalificat public prin evidente mistificări de acelaşi gen, conţinute în articole şi cărţi publicate de ei.

[2] În anii '70, unii conducători de state şi mulţi miniştri au făcut declaraţii în favoarea cercetării ştiinţifice a problemei OZN. Astfel, de exemplu, ministrul francez al Armatelor — ing. R. Galley — declara într-un interviu redat de postul parizian France-Inter 1 — la 21.02.1974: „Armata Aerului a considerat, în fine, începând din anul 1970, că OZN nu prezintă nici un pericol şi, deci, nu ar fi misiunea sa de a studia aceste fenomene pe plan ştiinţific. Considerăm că acesta este rolul Centrului Naţional al Cercetării Spaţiale." La scurt timp, acolo s-a înfiinţat grupul GEPAN.

Într-un interviu din anul 1976, J. Carter — care a devenit după câteva luni preşedintele SUA — afirma: „Eu sunt convins că OZN există, fiindcă am văzut unul!"; apoi a promis că va dispune informarea oamenilor de ştiinţă şi a opiniei publice asupra „problemei OZN". În mare măsură, s-a ţinut de cuvânt, influenţând favorabil şi promovarea acelui document al ONU

s-a raliat liniei oficiale, întrucât lipsa unei aparaturi de investigare specifice, precum şi evidenta depăşire de către „fenomenele OZN" a celor mai moderne cunoştinţe tehnico-ştiinţifice constituiau handicapuri ce nu puteau fi depăşite decât printr-o acerbă ascundere psihologică. Treptat însă, fie individual[1], fie în grupuri[2], diferiţi savanţi au evidenţiat importanţă studierii ştiinţifice a manifestărilor OZN, căutând să selecţioneze măcar acele elemente accesibile înţelegerii docte care să ofere direcţionări diferitelor domenii de cercetare.

Către sfârşitul deceniului '60, unii oameni de ştiinţă, care nu se alăturaseră conservatorismului liniei oficiale şi eliminaseră totodată ipotezele simpliste sau ridicole (cum a fost, de exemplu, ipoteza fantezistă a construirii de OZN-uri de către anumiţi specialişti ascunşi în marile jungle sau sub pământ), s-au văzut confruntaţi cu o dilemă greu de interpretat: dacă OZN-urile erau nave cosmice trimise de civilizaţii mult mai avansate care existau în alte sisteme solare, de ce apăreau totuşi atât de multe tipuri constructive, cu forme şi dimensiuni mereu diferite? Deşi de multe ori erau văzute şi fotografiate chiar şi grupuri de OZN (fig. 1), niciodată acestea nu erau la fel unul cu altul. Devenise oare Pământul o planetă de excepţie şi, din diferite colţuri ale

menţionat mai sus.

[1] Savant recunoscut în domeniul fizicii atmosferice, dr. J. McDonald a avut acces la arhivele secrete ale Forţelor Aeriene, pentru a se documenta în „problema OZN". Ca o concluzie esenţială a cercetărilor sale, a publicat un studiu intitulat „OZN — cea mai importantă problemă ştiinţifică a timpurilor noastre?". La rândul său, prof. dr. A. Hynek — astronom la Northwest University din Chicago şi consilier ştiinţific în problema OZN al USAF — a publicat mai multe cărţi privind importanţa ştiinţifică a cercetării straniei prezenţe aeriene; unul dintre volume a fost tradus şi în limba română: *Experienţa OZN* — Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1979.

[2] Prin anii '50, un grup de savanţi nonconformişti s-a grupat în „Colegiul Invizibil", încercând să descifreze aspectele neînţelese ale manifestărilor OZN prin cele mai avansate metode ştiinţifice. Ulterior, prin anii '70, dr. A. Hynek a fondat la Chicago acel „UFO Center", ce reunea cercetători cu mare deschidere conceptuală.

Galaxiei, veneau mereu în pelerinaj trimişii celor mai diferite civilizaţii galactice? Sau poate... realitatea era cu totul alta şi scăpa posibilităţilor de interpretare atât de limitate ale savanţilor lumii noastre?

Făcându-se ecoul frământărilor de la acea vreme, fizicianul dr. James McDonald (profesor la Universitatea din capitala statului american Arizona) s-a adresat — în calitatea sa de savant recunoscut — Secretarului General al ONU, în memoriul său din 6 iunie 1967, spunând printre altele:

„Părerea mea actuală, bazată pe ceea ce consider a fi o examinare ştiinţifică satisfăcătoare a ipotezelor care se exclud reciproc, este că ipoteza cea mai probabilă — ţinând cont de fenomenele specifice produse de OZN — conduce la ideea că ele sunt un anume tip de sonde spaţiale de supraveghere, de origine extraterestră... Dacă totuşi OZN nu au origine extraterestră, atunci ar trebui luate în considerare alte ipoteze şi mai bizare, dar poate de un interes ştiinţific mai mare pentru omenire..."

Şi într-adevăr, OZN se manifestau mereu ca aparate de zbor care uimeau prin performanţele lor aeriene, totul sugerând construirea lor de către fiinţe mult mai avansate, care stăpâneau o ştiinţă cu o dezvoltare extraordinară în raport cu cea terestră, precum şi posibilităţi tehnologice fantastice în raport cu industriile pământene[1]; toate aceste aspecte regăsite mereu în

[1] În 1976, a fost găsită în vestul munţilor Urali o „piatră" mare extrem de strălucitoare. La lovire, aceasta scotea jerbe de scântei. Studiată la Moscova la Inst. de Fizică, apoi la Institutul Unional de geochimie şi în final la Inst. Oţelului, s-a demonstrat a fi însă o porţiune dintr-o mare piesă metalică ce nu ar fi putut să fie produsă pe Terra. Aliajul foarte ciudat — pământuri rare (ceriu 67,2%; lantan 9%; neodim 8,78%) cu fier, magneziu, molibden, şi chiar metale radioactive (uraniu şi thoriu) — ar fi fost prelucrat prin sinterizarea la presiuni de sute de mii de atmosfere (!); or, pe planeta noastră nu există instalaţii capabile să producă astfel de presiuni. De asemenea, sinterizarea s-ar fi efectuat în câmpuri magnetice extraordinar de puternice, orientate pe direcţii diferite. Specialiştii

milioanele de observări au făcut ca, treptat, supoziţia originii lor cosmice să se extindă în concepţiile marii majorităţi a opiniei publice interesate de „problema OZN".

Totuşi, dacă această origine explică în mod direct uimitoarele manifestări ale straniilor „nave" imposibil de identificat, ea nu răspunde convingător la unele întrebări esenţiale: De ce atât de multe apariţii, sute de mii, milioane de observări sesizate, în afară de cele rămase neştiute? De ce atât de multe modele constructive (fig. 2), fiecare navă nefiind la fel cu vreuna din celelalte, şi de ce sunt atât de diferite dimensional? Dacă extraterestrii respectivi sunt extraordinar de evoluaţi şi atât de „puternici", de ce coboară mai jos sau aterizează numai în locuri izolate şi atunci se manifestă doar în faţa unor martori, solitari? Când există totuşi grupuri — mai mici sau mai mari — de martori se menţin numai la înălţime — de ce? Dar, mai mult, de ce, într-un număr ridicat de cazuri, martorii apăreau ca „manipulaţi psihic", relatând un fel de trăiri diferite de cele din mediul nostru terestru? În faţa noului şir de întrebări, care, după atâtea decenii de manifestări ale „străinilor" neştiuţi, nu mai pot fi explicate direct printr-o origine extraterestră a OZN, unii savanţi şi mulţi investigatori oficiali şi neoficiali au ajuns treptat să încline către o ipoteză... mai bizară... aşa cum intuise de fapt şi dr. James McDonald...

Nemulţumiţi de imposibilitatea ştiinţei contemporane de a explica „prezenţa OZN" şi manifestările respective, şi stăpâniţi încă de scepticismul necesar al oamenilor de ştiinţă, un grup de savanţi neconformişti au decis să renunţe la ipoteza originii extraterestre şi să aprofundeze o „ipoteză bizară" faţă de modul nostru de a gândi. Iată cum se exprima dr. J. Vallée[1] — unul dintre

respectivi ar fi apreciat vechimea straniului fragment la peste o sută de mii de ani!

[1] „Lucrările Colegiului Invizibil sunt revoluţionare, fiindcă savanţii care îl compun (vreo sută — din cinci sau şase ţări) desfid o anume concepţie a autorităţii ştiinţifice, atunci când ei afirmă că aceste observări stranii merită a fi studiate şi, după părerea lor, nici o teorie, chiar fantastică, nu trebuie respinsă

exponenţii acestui grup, care s-a autointitulat „Colegiul Invizibil":

„Există o certitudine: o forţă străină se manifestă în mediul nostru înconjurător. Au fost văzute „obiecte zburătoare" de către milioane de oameni, în toate ţările. Ele au fost urmărite cu radare militare şi fotografiate în spaţiu de cosmonauţi. Au fost filmate de camerele automate ale rachetelor-sondă şi au fost atinse cu mâna de către agricultori... Au fost numite farfurii zburătoare, misterioase obiecte cereşti, obiecte zburătoare neidentificate... În lucrările Colegiului Invizibil se utilizează toate aparatele imaginabile din arsenalul savantului — de la microscopul electronic până la spectrograful de masă — şi astfel au fost adunate o mulţime de informaţii asupra „farfuriilor zburătoare".

Eu cred că o forţă puternică a influenţat altădată umanitatea şi o influenţează şi acum din nou. În ce scop? Am adunat elementele unui răspuns. Ce tehnică stranie utilizează însă această forţă pentru acţiunea sa? Aceasta este de fapt problema care formează baza de lucru a Colegiului Invizibil."

Dar despre care „forţă străină" atât de avansată ştiinţific şi tehnic, atât de potentă, capabilă să manevreze nu numai energii extraordinare, ci şi biologicul şi psihicul fiinţelor umane, poate fi vorba?

Studiind în mod complex manifestările materiale şi energetice ale OZN şi analizând în paralel suita de consemnări din diferite perioade ale istoriei scrise a omenirii — care se refereau la apariţii şi manifestări la fel de stranii din secolele anterioare[1] şi din Antichitate[2] —, concluzia „Colegiului Invizibil" este următoarea: în spaţiul planetei noastre ar mai exista încă o „populaţie",

---

fără o analiză." (J. Vallée — *Le Collège Invisible* — Ed. A. Michel, Paris, 1975).

[1] Vallée, J.: *Passport to Magonia* — Ed. H. Regnery, Chicago, 1969.

[2] Drake, W.R.: Ciclul *Gods and Spacemen in the Ancient Time* — Ed. Sphere Books, Londra, 1974-1977.

care ar fi însă invizibilă pentru noi, oamenii pământeni, întrucât fiinţele respective ar fi constituite dintr-o altă materie! Şi această „altă populaţie" nu ar fi doar un „musafir temporar", ci ar convieţui cu „noi" încă din cele mai vechi timpuri, stăpânind chiar de atunci o cunoaştere extrem de vastă şi posibilităţi extraordinare de a manevra materia vizibilă şi cea invizibilă, precum şi formele de energie, atât cele cunoscute de noi, cât şi altele necunoscute! Într-un atare context de real-fantastic, manifestările acestor fiinţe ar continua să ni se pară şi astăzi — nouă, pământenilor — ca fenomene de înaltă magie şi chiar miracole!

Desigur că, aflând astfel de concluzii tulburătoare, survine o întrebare inerentă: această „populaţie invizibilă" este lumea sufletelor celor decedaţi — „lumea de dincolo" — sau este o „altă lume nevăzută", cu totul neştiută? Deşi sub acest aspect concluziile grupului respectiv de savanţi nu sunt la fel de tranşante, cărţile ulterioare ale lui Jacques Vallée[1] lasă să se întrevadă o reală diferenţiere între aceste lumi invizibile. Dar, pentru cititorul care s-a informat cât de cât asupra problemei fundamentale a „lumilor paralele", se schiţează în mod normal o deducţie logică: sufletele decedaţilor pământeni încă nu au avut cum să ajungă la nivelul unor cunoaşteri şi potenţe într-atât de evoluate; dacă le-ar fi obţinut între timp, le-ar fi etalat desigur în propriile existenţe „întrupate" şi astăzi civilizaţia umană ar fi fost mult mai departe.

Această ipoteză este ea oare prea hazardată, prea fantezistă? Beneficiind de un total alt gen de documentar, care s-a acumulat în ultimele două decenii — un documentar fotografic cu totul obiectiv, provenit din numeroase surse —, am ajuns la concluzia că „bizara ipoteză", cu tot aspectul ei de „fantastic", este totuşi veridică: drept urmare, am susţinut la rându-mi

[1] Vallée, J.: *Dimensions* — Ed. Wilson & Neff, SUA, 1988 — tradusă în limba română, Ed. Savas, Bucureşti, 1993

Confrontations — Ed. Random House, SUA, 1990 — tradusă în limba română, Ed. Aldo, Bucureşti, 1994.

realismul fundamental al acestei atât de impresionante reconsiderări explicative[1].

Această coexistenţă cu o „altă lume" în spaţiul planetei noastre nu înseamnă însă că Terra nu a fost şi nu ar fi „vizitată" şi astăzi de fiinţe din alte lăcaşuri ale inteligenţei cosmice, cum a lăsat totuşi dr. J. Vallée să se înţeleagă. Numai că astfel de „contactări", de vizitări şi manifestări ale mesagerilor veniţi din spaţiu nu sunt de ordinul sutelor de mii de apariţii, aşa cum au fost înregistrate pe întregul glob, ci sunt într-un număr mult mai redus şi practic imposibil de sesizat de noi, cei de pe solul terestru.

Dar afirmarea „bizarei ipoteze" ca fiind o realitate fundamentală îl va face pe cititorul mai mult sau mai puţin informat în acest domeniu atât de straniu, să reia direct şi foarte logic aceeaşi întrebare-cheie: dacă există cu adevărat o lume „paralelă" cu care am coexista de atâta timp în acelaşi spaţiu planetar, de ce „EI" nu-şi fac cunoscută prezenţa în mod efectiv şi permanent? Dacă stăpânesc o ştiinţă foarte avansată, ca „vecini" atât de apropiaţi, de ce nu ne-o împărtăşesc şi nouă, celor „de jos"? De ce tot stau „ascunşi" de mii, de sute de mii sau de milioane de ani, făcându-ne doar din când în când felurite „demonstraţii" şi lăsându-ne să credem că OZN-urile vin din profunzimi spaţiale? Nu cumva şi această „ipoteză bizară" este şi ea o ficţiune, o fantezie[2] a unor savanţi şi a unor investigatori care, mergând şi ei pe o altă cale explicativă, au ajuns brusc în faţa unei bariere de netrecut?

---

[1] Gheorghiţă, F.: *Enigme în Galaxie* — Ed. Junimea, Iaşi, 1983; *Straniile Inteligenţe invizibile* — Ed. Inst. European, Iaşi, 1993; *Spirit şi Destin Cosmic* — Ed. Mold-Hermes, Iaşi, 1994; *Lumi invizibile* — Ed. Polirom, Iaşi, 1996.

[2] O astfel de ipoteză desigur că nu a scăpat autorilor de literatură SF. Unul din maeştrii genului — Ray Bradbury — imaginase cu trei decenii în urmă, în nuvela „Zgomotul tunetului" — din volumul său *The Golden Aples of the Sun* —, ipoteza că actualii vizitatori străini nu ar fi extratereştri, ci urmaşii noştri veniţi din viitor, care ar şti să călătorească în trecut, folosind o maşină a timpului...

Unele persoane, având o cultură modernă, au îmbrăcat „bizara ipoteză" într-un veşmânt mai doct: OZN-urile şi respectiv fiinţele de la bordul lor ar veni dintr-un „alt univers", care se intersectează în mod neştiut cu Universul nostru material, „celălalt" fiind structurat dintr-un alt fel de materie şi bazat pe alte legi fizice şi un alt „continuum spaţiu-timp". Această formulare mai scientizată este foarte sugestivă şi cu aspecte întru totul reale; există totuşi o diferenţiere de nuanţe: din tot ceea ce omenirea „a primit" ca informaţie şi a păstrat atât în memoria ei colectivă, cât şi în istoria scrisă sau reprezentată artistic, nu poate fi vorba de o „intersectare temporară", ci de o coexistenţă permanentă. Şi dacă de-a lungul timpurilor au existat mereu grupuri restrânse de „iniţiaţi" care au cunoscut această „taină", se pare că omenirea a intrat în epoca în care trebuie să afle realitatea fundamentală a acestei convieţuiri.

Comunicări din spaţiu

Autorul francez Robert Charroux relata într-una din provocatoarele sale cărţi[1] o întâmplare ieşită din comun: la 16 martie 1964 a primit o scrisoare din partea unei persoane din apropierea Parisului, care îi comunica faptul că are sarcina de a-i transmite unele documente ştiinţifice foarte importante din partea unei fiinţe din sistemul solar Proxima Centauri. Materialul care i-a fost remis la întâlnirea cu persoana respectivă părea a fi redactat într-adevăr de savanţi care posedau un înalt nivel de cunoaştere în domenii diferite: fizică, chimie, biologie, matematică, arheologie etc.

Din textul primit rezulta că fiinţele respective ar fi sosit pe Terra venind din planeta „Baavi", situată în cel mai apropiat sistem solar faţă de noi (la 4,3 ani-lumină). Navele lor cosmice — numite „vaidorge" — le-ar permite să intre în „timp pozitiv" sau în „timp negativ": astfel, la

[1] Charroux, R.: *Le livre des secrets trahis* — Ed. R. Laffont, Paris, 1965.

viteze super-luminice ar parcurge imense distanţe cosmice doar în câteva minute şi, în acest mod, ar putea reveni „acasă" la scurt timp după ce au plecat.

Steaua Proxima Centauri — denumită de „cei de acolo" Baalki — ar fi de treizeci de ori mai mică decât Soarele nostru; în schimb, planeta Baavi ar fi de o dată şi jumătate mai mare decât Terra şi ar gravita în jurul stelei sale în decurs de 311 zile (fiecare zi având 27 de ore terestre, 12 minute şi 57 de secunde). Nopţile pe Baavi ar fi luminoase, întrucât planeta primeşte lumină şi de la stelele Alfa Centauri A şi B. Din această cauză, locuitorii de pe Baavi şi-au dat şi denumirea de „Fiii Soarelui".

Încă din timpuri foarte vechi ale civilizaţiei lor, baavienii foloseau rachete fotonice, care le ofereau viteze de până la 280000 km/secundă (terestră).

Primul zbor cu aterizare pe Terra ar fi avut loc acum 15000 de ani. În prealabil, astronauţii baavieni au vizitat repetat planeta Marte, împrietenindu-se cu populaţia de acolo. Dar acum circa 12000 de ani, condiţiile de viaţă de pe Marte s-au înrăutăţit într-atât, încât baavienii i-au evacuat pe marţieni, aducându-i pe Pământ. „Strămutaţii" — cu pielea gălbuie şi cu fizionomia mongoloidă — ar fi fost aclimatizaţi[1] în munţii Tibetului, întrucât zona oferea condiţii climatice şi de relief mult asemănătoare celor de pe Marte. Desfăşurarea migraţiei ar fi durat vreo treizeci de ani.

Textul transmis de „străini" făcea şi o interesantă conexiune de istorie interplanetară, asemănătoare cu un pasaj biblic şi cu alte scrieri antice: numeroasele zboruri

[1] În textul antic sumerian „Epopeea lui Ghilgameş" există o consemnare ciudată, care ar putea fi explicată prin aducerea pe Terra a unei populaţii de pe o altă planetă; specificarea insolită e conţinută în versurile în care se descrie declanşarea potopului terestru:

„Deodată, lumina zilei s-a prefăcut în noapte / frate cu frate nu se mai vede /*poporul din ceruri* nu se mai recunoaşte. / Zeii au fost cuprinşi de teama potopului / Au fugit şi s-au refugiat în cerul lui Anu".

Cine putea fi acel „popor din ceruri", diferit de Zeii care au plecat spre Lună (cerul lui Anu) sau altundeva în spaţiu?

făcute pe planete ca Terra şi Marte, unde astronauţii baavieni au întâlnit fiice frumoase ale localnicilor[1], ar fi avut ca urmare un curent de răzvrătire în contra legilor foarte dure care existau în statul planetar din sistemul Centauri. Conflictul survenit s-ar fi rezolvat prin părăsirea „patriei Baavi" de către un număr de 827000 de locuitori, care aveau diferite profesii şi niveluri de cunoaştere. Aceşti extratereştri ar fi fost strămoşii „superiori" ai oamenilor de pe Pământ.

În ciudatul text primit de R. Charroux erau incluse şi interesante elemente din domeniul fizicii fundamentale: materia ar fi o condensare a mişcării, adică o energie care generează unde cu frecvenţe vibratorii. Ca urmare, masa unui corp nu ar fi decât un centru de vibraţii cu caracteristici specifice.

Greutatea unui corp ar fi o presiune care rezultă dintr-o reacţie a spaţiului înconjurător, deformat de însăşi masa planetei.

Pentru ca un obiect masiv să fie ridicat şi menţinut în aer prin simplă levitaţie, ar trebui modificată frecvenţa vibratorie proprie acelui corp, în aşa fel încât să se opună celei a câmpului gravitaţional.

Navele cosmice din Baavi ar fi nişte vehicule agravitaţionale. Acestea ar avea nişte învelişuri neutrinice cu greutate negativă, care ar putea intra în rezonanţă cu undele gravitaţionale ce pătrund peste tot, având o viteză superioară celei a luminii în vid. Fenomenul de intrare într-o astfel de rezonanţă ar genera o energie care se opune efectelor masei,

---

[1] În textul aramaic antic *Cartea lui Enoh*, în cap. VII, se redă un fapt care este specificat şi în *Biblie/Facerea* — cap.6 — v.1 şi 2; iată cum redă textul aramaic un ciudat eveniment antic:

„Când copiii oamenilor s-au înmulţit în acele zile, a început ca fiicele lor să se nască graţioase şi frumoase. Şi când îngerii, copiii cerurilor, le-au văzut, ei au devenit iubăreţi; şi ei şi-au spus unii altora: să ne alegem femei din rasa oamenilor şi să avem copii cu ele."

În cap. IX era specificat şi „păcatul":

„Ei s-au însoţit cu fiicele oamenilor; ei au păcătuit cu ele şi şi-au pătat renumele".

„vaiadorga" fiind adusă într-o stare de greutate negativă şi cu un câmp gravitaţional autonom.

Dacă se ajunge la fantastica limită a vitezei undelor gravifice, survine un moment critic în care vehiculul cosmic este pur şi simplu proiectat în „anti-timp" sau în „anti-univers", fără ca totuşi să se dezintegreze. Textul specifica însă recomandarea să nu se confunde aceste noţiuni cu „universul de timp negativ" (numit anti-timp) şi cu galaxiile din antimaterie (considerate anti-lumi).

Dar, dacă acum trei decenii informaţiile respective — ca idei şi ca evenimente — puteau fi considerate „noutăţi" întru totul posibile — aşa cum le apreciase şi doctorul în ştiinţe Robert Frederick, consultat de autorul francez —, în voluminosul text de origine „neidentificată" se evidenţiau şi elemente care par specifice unei gândiri foarte terestre. De exemplu, în problema vitezelor extraordinar de mari, se specifica evitarea ciocnirii cu meteoriţi prin generarea unui câmp magnetic foarte puternic, care să-i îndepărteze. Or, aceste „pietroaie" mai mici sau mai mari, fiind în general din materie paramagnetică, sunt practic prea puţin influenţate de câmpuri magnetice, chiar foarte intense. Mai mult chiar, autorul capitolului tehnic mai propunea o soluţie funcţională la fel de nerealistă: „vaiadorgele" ar avea un depozit special în care s-ar afla stocate cantităţi importante de pulberi aflate la presiuni ridicate; prin canale foarte fine, pulberile ar fi aduse într-o cameră de intensă accelerare — în care s-ar afla un tor ce s-ar roti cu viteza luminii (!) — de unde ar fi proiectate jeturi capabile să distrugă orice obiect ce ar apare în faţa navei sau lateral ei. O astfel de soluţie tehnică evidenţiază însă doar fantezia specifică unor decenii anterioare, căci imaginarea la bordul unor OZN-uri a unor depozite de prafuri, a unor instalaţii extraordinare de accelerare a pulberilor, a unor „canale" prin pereţii navelor pentru dirijarea variată a unor jeturi de praf sunt doar gândiri imaginative, aparţinând unei literaturi ştiinţifico-fantastice.

De altfel, din cadrul textului cu presupusă origine cosmică se mai pot selecţiona şi alte aspecte care

sugerează o origine cu totul terestră, prin fantezii specifice logicii şi cunoaşterilor umane. Iată, de exemplu, motivaţiile vizitelor pe Terra, precum şi cele pentru lipsa unor contacte manifeste cu autorităţile şi populaţia Pământului:

„Aceşti extratereştri sunt neliniştiţi de folosirea anarhică şi periculoasă pe care o facem a fisiunii nucleare. Ei doresc să ne aducă pe drumul cel bun şi, fără îndoială, nu ar ezita să declanşeze un război al lumilor — deci să ne distrugă — dacă experienţele noastre de ucenici-vrăjitori ar constitui o ameninţare la scară interplanetară."

Însăşi menţionarea unui război inter-planetar evidenţiază un mod foarte terestru de a concepe relaţia civilizaţiei noastre cu o civilizaţie galactică mult mai evoluată, care, de fapt, şi-ar putea impune un punct de vedere „forte" fără nici un război.

La fel de „terestru" este şi motivul pentru care aceşti „vecini cosmici" ar evita mereu contactele cu oamenii planetei noastre: extratereştrii de pe Baavi rămân mereu în umbră şi nu le dau nici un ajutor pământenilor, fiindcă ei nu vor ca „exilaţii de altădată, soţiile lor pământene şi copiii lor hibrizi" să încerce să revină pe planeta lor originară (!). Dar acest „rasism cosmic", după mii de ani, nu-şi poate avea nici o justificare practică, o astfel de gândire neindicând concepţii ale unei civilizaţii foarte evoluate. Şi aceasta cu atât mai mult cu cât într-o altă parte a manuscrisului se reia o temă din antichitatea terestră, menţionându-se că mulţi pământeni ar fi fost luaţi de pe Terra şi duşi „în cer", pe planeta Baavi.

În fapt, însuşi Robert Charroux, în finalul prezentării „textului extraterestru" punea în dubiu veracitatea voluminosului manuscris pe care îl primise: „Rămâne de aflat dacă întreagă această lucrare constituie cea mai mare revelaţie a secolului sau este doar o farsă admirabil montată. Este de remarcat însă, înainte de orice, că la fel ca în istoriile cu farfurii zburătoare, nu

ne-a fost furnizată nici o probă materială care să dovedească realitatea faptelor respective".

Se pare însă că în acel deceniu '60 se lansa o acţiune bine concertată: anumite persoane, mai culte şi cu acces la mijloacele de informare în masă din diferite ţări, primeau şi ele scrisori sau manuscrise care ar fi provenit de la fiinţe extraterestre! Autorii textelor respective erau oare pământeni contactaţi în mod foarte discret de fiinţe venite din alte lăcaşuri ale Galaxiei? Sau erau, poate, din categoria acelor pasionaţi în problemele ozenismului şi încercau şi pe această cale să intensifice interesul public? Puteau fi oare doar nişte talente ale literaturii SF, care se exersau în modul respectiv? Puteau fi de fapt şi nişte sceptici inveteraţi, care voiau să-i compromită într-un anume fel pe destinatarii textelor... Sau poate scrierile respective erau nişte teste publice, imaginate de social-psihologi care aveau misiunea de a sonda reacţiile diferitelor colectivităţi din diverse colţuri ale lumii? Iată însă câteva fapte întru totul asemenea:

Numeroase cotidiene de mare tiraj din Franţa au publicat în zilele de 19 şi 20 februarie 1967 o informaţie senzaţională preluată de la agenţii de presă din diferite ţări: biologul Aharon Aray Amath — din capitala Mexicului, ar fi primit o scrisoare de la o fiinţă extraterestră venită de pe o planetă situată la 16000 ani-lumină faţă de Pământ. Acest „turist", care semna cu numele de Kan Lau Ka, afirma că trimişi ai civilizaţiei respective vizitau Terra — pe care o numeau „Iliush" (cea foarte înverzită) — încă din urmă cu cca 700000 de ani (!). Cosmonautul „străin" specifica un fapt şi mai tulburător: unii dintre compatrioţii săi s-ar afla pe Pământ de mai mult timp, trăind printre oamenii tereştri fără să fie sesizaţi; coabitarea le-ar reveni ca o misiune cosmică, având drept sarcină să înlăture un eventual dezastru planetar în cazul când, în mod nesăbuit, s-ar declanşa un război nuclear.

Ca să fie şi mai captivantă, scrisoarea (în care se menţiona că acelaşi text fusese trimis şi altor personalităţi din diferite ţări) conţinea şi relatarea unor

evenimente ancestrale de mare amploare: pe Pământ au tot venit, în mod repetat, încă de acum douăzeci de milioane de ani (!), şi alţi trimişi galactici, care locuiau pe o planetă a unui sistem solar aflat la numai 1000 ani-lumină; aceştia şi-ar fi încetat însă vizitele pe Terra atunci când omenirea arhaică ar fi depăşit un anume grad de primitivism şi ar fi intrat în era neolitică.

S-ar părea că cel mai extins „mesaj extraterestru" s-ar afla în Argentina. Profesorul B. Reyna — de la Universitatea Del Salvador din capitala Buenos Aires —, fiind invitat acasă la Eustache Zagorsky — un oarecare locuitor al metropolei —, a avut parte de o surpriză neobişnuită: gazda i-a arătat douăsprezece volume scrise într-o limbă şi cu caractere care nu există pe Pământ, al căror conţinut i-ar fi fost transmis de fiinţe extraterestre!

Din declaraţiile posesorului acelei „enciclopedii cosmice" rezultă că, la 18 februarie 1953, când acesta se afla într-o stare psihică vecină cu deznădejdea, a fost luat la bordul unei „nave spaţiale"; echipajul respectiv l-ar fi antrenat astfel într-o călătorie până la Ganymede — cel mai mare satelit al planetei Jupiter[1]. Readus apoi în localitatea Quilmes — de unde a fost luat —, în anii următori E. Zagorsky ar fi menţinut în mod permanent legături telepatice cu „răpitorii" săi, care l-ar fi învăţat astfel limba ganymediană precum şi alfabetul specific — alcătuit din litere ciudate, denumite în limbajul respectiv „varculeţi". Apoi, în cadrul „convorbirilor ulterioare, i s-ar fi dictat treptat cele douăsprezece volume, pe care le scria direct în varculeţi. Prin metoda telepatică obţinuse o perfecţionare de comunicare într-atât de reuşită, încât în orice moment putea transcrie orice text în limba extraterestră şi, desigur, cu varculeţi.

[1] Ganymede are un diametru de 5150 km, fiind deci mult mai mare decât Luna. Sondele spaţiale americane au determinat însă temperaturi foarte scăzute la nivelul solului respectiv. Fotografiile transmise de acestea i-au intrigat totuşi pe astronomi, solul satelitului jupiterian prezentând, pe mari distanţe, o serie de striuri paralele neînţelese.

Într-o relatare trimisă revistei franceze „Phenomenes Spatiaux", profesorul B. Reyna menţiona despre „călătorul spaţial" argentinian — aflat în floarea vârstei — că acesta ar fi fost chestionat foarte amănunţit de diverşi ziarişti, medici, ofiţeri şi de un psihiatru; cu toţii au încercat să descearnă dacă este ceva real în „destăinuirile" lui E. Zagorsky sau dacă nu cumva sunt o fantezie a lui. Nici unul dintre aceştia nu ar fi putut să depisteze vreo fisură în descrierile straniei călătorii şi ale contactelor ulterioare.

Revista franceză a rămas totuşi în expectativă[1], fără a trage vreo concluzie:

„Dacă documentele prezentate sunt opera unui mistificator, trebuie să recunoaştem că el nu s-a dat totuşi înapoi în faţa efortului, deloc banal, de a scrie douăsprezece volume cu astfel de semne insolite, deşi ar fi putut să se mulţumească cu mult mai puţin. Şi dacă este un farsor sau un vizionar, trebuie să admitem că a avut un anume talent şi că viziunile sale au fost destul de originale."

În analizarea mai completă a cazului a intervenit ulterior şi ufologul argentinian Oscar A. Galindez. Acesta a împrumutat de la E. Zagorsky unul dintre volume şi dicţionarul ganymedian-spaniol pe care acesta îl întocmise pe parcurs; de asemenea, l-a chestionat foarte amănunţit în privinţa derulării faptelor, cât şi a reacţiilor psihice prin care afirma că trecuse. Revista franceză şi-a făcut un act de onoare publicând, patru ani mai târziu[2], concluziile investigatorului argentinian. În fapt, acesta s-a sesizat în mod obiectiv de o mărturisire scrisă a lui E. Zagorsky, privind momentele prealabile „răpirii" sale:

„M-a invadat un vârtej de idei stranii, căzând astfel într-o stare de semi-conştienţă. M-am simţit cufundat într-o stare sufletească într-atât de inexplicabilă, încât aş

[1] *„Phenomenes Spatiaux",* No. 12/1967, Paris.
[2] *„Phenomenes Spatiaux",* No. 30/1971, Paris.

fi tentat să o interpretez — fără a lăsa loc îndoielii — ca un fel de vis, dar cu o stare conştientă bine trezită."

Faţă de acest aspect, care scotea în evidenţă faptul că întreaga călătorie a lui E. Zagorsky a fost o succesiune de viziuni produse în creierul acestuia, fie de imaginaţia lui aflată într-o stare de reverie, fie printr-o „inducere" de către „altcineva", investigatorul argentinian s-a concentrat pe analiza modului în care „călătorul imaginar" ar fi putut să „creeze" o limbă nouă şi un alfabet original; ipotezele pe care le-a detaliat au fost următoarele:

- fie elaborarea inconştientă a limbajului (într-o stare crepusculară a conştientului sau într-o stare de excitare a subconştientului),
- fie elaborarea în mod conştient a limbajului.

Comparând acest caz cu cel al „limbajului marţian", comunicat la fel de amănunţit — dar în stare de transă —, la sfârşitul secolului trecut, de medium-ul Helen Smith, investigatorul argentinian a constatat că la E. Zagorsky nu a fost totuşi fenomenul de „xenoglosie improprie"[1]. Confruntând textele, aspectul gramatical l-a convins pe O.A. Galindez că, în fapt, nu ar fi fost vorba de o limbă străină adevărată, ci de o creaţie a lui E. Zagorsky.

Totuşi, s-ar putea ca problema în sine să nu fi fost chiar atât de simplă. Aşa cum arătam şi într-un alt cadru[2], în masivul stâncos Tassili-n-Asdjer — aflat la limita nord-vestică a deşertului saharian —, în acel „mare muzeu de artă preistorică" aflat în plină natură, a fost descoperit pe o stâncă un text cu litere ciudate, necunoscute de tuaregii locali. Or, literele respective au

[1] *„Xenoglosia"* — vorbirea unor limbi străine pe care subiectul nu le cunoaşte în stare conştientă — este un termen care a fost introdus în psihologia doctă de către omul de ştiinţă francez Ch. Richet (Traite de Metapsychique — Ed. Alcan, Paris, 1923)

[2] Gheorghiţă, F.: *Temponauţii galacatici* — Ed. Moldova, Iaşi, 1993.

o mare asemănare cu varculeţii folosiţi de E. Zagorsky. A avut el cunoştinţă de o astfel de scriere antică, ale cărei origini s-au pierdut în negura timpului? S-ar părea că nu avea cum să cunoască imaginea stâncii respective, întrucât fotografia acesteia şi a scrierii ciudate a fost prezentată ca o noutate abia în anii '70, în Europa[1]. Declaraţiile controversatului argentinian privind contactele sale telepatice prelungite cu nişte fiinţe pe care numai o singură dată le-a văzut, la bordul OZN cu care a „călătorit" la Ganymede, par a conduce de fapt la o altă explicaţie, mai apropiată de spaţiul terestru. Cititorul care a urmărit acest gen de literatură „mai ciudată" a relaţiilor dintre pământenii „abduşi" la bordul diferitelor OZN şi „echipajele" respective a putut să remarce că în ultimele trei decenii s-a produs o înmulţire spectaculoasă a unor astfel de viziuni, continuate cu repetate contacte telepatice între cei „luaţi" şi fiinţele respective — care doar uneori afirmau că ar fi „extratereştri". Era oare vorba într-adevăr de cosmonauţi veniţi din alte sisteme solare, sau intra în joc „o altă realitate" dirijată de acea Forţă necunoscută cantonată invizibil în spaţiul terestru — aşa cum susţinea dr. J. Vallée în cărţile sale? Dar este oare posibil ca această Forţă necunoscută să-şi mascheze în maniere foarte sugestive prezenţa atât de apropiată, prin atribuirea ciudatelor sale manifestări unor fiinţe extraterestre, care în fapt vin mult mai rar pe Terra, fără a interveni direct în viaţa pământenilor?

La un an după difuzarea de către presa europeană a senzaţionalei ştiri privind călătoria argentinianului pe Ganymede, într-o altă parte a lumii avea să se declanşeze un alt şir de evenimente legate de „mesaje extraterestre", a căror derulare a avut, de asemenea, o largă difuzare. Faptele, care s-au succedat timp de câţiva ani în şir, se petreceau acum în Spania. Nu a mai fost însă vorba de vreo călătorie şocantă a vreunui pământean, ci doar de o serie de texte, tot mai voluminoase, transmise prin poştă. Noua „enciclopedie extraterestră" conţinea prezentarea unei planete dintr-

[1] *„Science et Vie",* No 671/1973, Paris.

un alt sistem solar, care favorizase dezvoltarea unei civilizaţii foarte avansate, ajunsă la un înalt nivel de cunoaştere ştiinţifică şi de realizări tehnologice. Textele ar fi fost redactate de membri neştiuţi ai unui echipaj extraterestru, care ar fi sosit pe Pământ cu o navă cosmică ce ar fi parcurs foarte repede distanţa de 14,42 ani-lumină care ne-ar separa de lăcaşul galactic al noilor „trimişi".

Prima scrisoare „ciudată" a fost primită de omul de cultură şi cunoscutul ufolog spaniol Antonio Ribera[1]; aceasta fusese expediată din gara pariziană St. Lazaire, la data de 2 septembrie 1968. Purtând antetul nemaivăzut de „UMMOAELEWE" (termen care, mai târziu, s-a aflat că ar însemna „Guvernul General al Planetei UMMO), textul dactilografiat în limba spaniolă (cu câteva greşeli de transcriere fonetică) era semnat de XOODU şapte — fiul lui XOODU patru. Din conţinut reieşeau două fapte principale: pe de o parte, se specifica existenţa pe Pământ, de mai mult timp, a unor fiinţe de la planeta UMMO — care, având caracteristici climatice şi fizice similare cu cele ale Terrei, a permis echipajelor respective să se acomodeze şi să trăiască printre „fraţii pământeni". Pe de altă parte, ufologul catalan era solicitat să facă ştiută prezenţa respectivă — care avea doar scopuri de cercetare ştiinţifică — într-un mod în care populaţia terestră să înţeleagă că nu există nici un fel de intenţii ascunse, ci, din contra, se urmăreşte o anumită ajutorare; se menţiona şi faptul că nu se apela totuşi la contacte oficiale cu autorităţile terestre, pentru a nu se produce agitaţii la scară planetară. Scrisoarea avea şi o emblemă interesantă, care, ulterior, avea să tot fie repetată ca „autentificare",

[1] Filosof şi literat prin studii, Antonio Ribera a devenit un cunoscut autor spaniol care a îmbrăţişat popularizarea scientizată a cunoaşterilor şi a realizărilor din domenii „de frontieră" (cercetări submarine, poluare, ufologie); a scris peste cincizeci de cărţi, unele dintre ele fiind traduse şi în alte ţări. În 1958 a fondat la Barcelona — cu un grup de investigatori catalani — Centrul de Studii Interplanetare, care a organizat de-a lungul multor decenii manifestări ale gândirii de avangardă — atât cu caracter naţional, cât şi internaţional.

în culori: când venea de la „reţeaua de fraţi" din Spania avea culoarea lila, iar când textele veneau de la „reţeaua franceză", culoarea era verde.

Ciudata siglă a evidenţiat însă o asociere senzaţională: la o anchetă efectuată în cazul unei aterizări de OZN, martorul José Luis Jordan declara că pe straniul disc zburător ce ar fi staţionat la sol câteva momente, în seara de 6 februarie 1966, lângă localitatea spaniolă Aluche, ar fi văzut pictată pe partea inferioară o anume emblemă; or, după schiţa făcută de acesta, emblema respectivă era aceeaşi cu sigla de pe scrisorile enigmatice! Acelaşi semn a fost sesizat însă şi un an mai târziu pe partea inferioară a OZN-ului fotografiat în seara de 1 iunie 1967 la San José de Valderas (de asemenea în apropierea Madridului) — fig. 3 —. Dar chiar mai mult, acelaşi aparat aerian neidentificat ar fi aterizat la scurt timp — iarăşi doar pentru câteva momente — şi lângă colonia Santa Monica unde, intenţionat sau dintr-o greşeală, ar fi „pierdut" pe sol nişte tubuleţe metalice; desfăcute ulterior, în interiorul acestora au fost găsite nişte bucăţi de plastic pe care era imprimată aceeaşi siglă! Era într-adevăr acest semn „emblema ummită" a unei populaţii galactice neştiute? Sau poate... câţiva spanioli mai culţi se asociaseră în realizarea unei farse de proporţii, foarte bine organizate de „reţeaua de fraţi iberici"?

Următoarea scrisoare primită de A. Ribera era din data de 26 iulie 1969 şi fusese expediată din oraşul spaniol Avilla; avea acelaşi antet: UMMOAELEWE. Menţionând că textul fusese redactat în şase limbi (franceză, engleză, rusă, spaniolă, italiană şi germană) şi expediat unor persoane din ţările respective, de această dată era foarte scurt; era o felicitare adresată generic, „Fraţi ai Pământului", prin care era apreciată reuşita aselenizare a echipajului „Apollo 11" pe astrul nopţii. Ulterior, în cursul aceluiaşi an, dl. Ribera a mai primit şi alte scrisori cu antetul şi emblema ummită, mult mai extinse în conţinut; textele respective apăreau ca nişte capitole ale unui mesaj ce avea ca titlu general intenţia

unei explicări: „Cine suntem? De unde venim?" Iată câteva elemente specifice din cadrul ciudatelor scrisori:

În ziua de 28 martie 1950, la ora 4, 17 minute şi 3 secunde — timp mediu galactic —, o navă spaţială lenticulară ummită ar fi aterizat pentru prima dată pe Pământ. Locul aşezării pe sol ar fi fost situat în Alpii de Jos, în apropierea orăşelului francez Digne.

În anii care au urmat, ummiţii ar fi studiat Pământul şi pe locuitorii lui, cu o discreţie totală.

Caracteristicile fizice ale planetei UMMO ar fi următoarele:

- raza „elipsoidului de revoluţie" planetar variază între 7251,608 km şi 7016,091 km
- masa planetei = 9,36 x 1021 tone
- acceleraţia gravitaţională medie = 11,9 m/sec2
- înclinarea axei planetare faţă de eliptică = 10o 39' 56"
- o rotaţie completă în jurul axei (zi + noapte) se face în 30,19 ore
- steaua centrală — soarele local — este denumită IUMMA
- distanţa de la planeta UMMO la soarele local = 99,6 milioane km
- distanţa dintre steaua IUMMA şi Soarele nostru este de 14,421 ani-lumină
- masa stelei IUMMA ar fi de 1,48 x 1027 tone (masa Soarelui nostru fiind de 2 x 1077 tone).

Cercetând datele astronomice terestre, cosmonauţii veniţi de pe planeta UMMO nu ar fi putut identifica în mod clar cum este denumită pe Pământ mica stea IUMMA. Este evident faptul că astronomii ummiţi ar avea un sistem galactic de referinţă diferit de cel al astronomilor tereştri. „Vizitatorii" respectivi apreciau însă că specialiştii tereştri ar fi făcut totuşi unele erori, întrucât ei ar fi constatat diferenţe sensibile ale diferitelor valori specifice — ca masă, magnitudine, localizare galactică şi distanţă între aştri. Aproximând diferite date, IUMMA ar fi probabil steaua pe care

astronomii noştri au denumit-o WOLF 424 şi pe care au situat-o la o distanţă de 14,6 ani-lumină. Aceasta are o magnitudine vizuală de 14,3 şi cea aparentă de 12,5; categoria spectrală corespunde clasei M.

Structura geologică şi compoziţia planetei UMMO ar diferi mult faţă de cele ale Terrei. Nucleul planetar (cu un diametru de 2120 km) ar fi constituit majoritar din cobalt (88,3%); un prim strat intermediar (cu grosimea de 2270 km) ar fi, de asemenea, din metale grele (fier 52%, cobalt 33,5%, nichel 12%, iar silicaţi doar 0,3%); în straturile semifluide ar abunda oxizi de titan şi silicaţi de fier; către suprafaţă, stratul inferior — gros de 251 km — ar avea goluri imense, umplute cu substanţe organice solidificate, care abia către suprafaţă devin lichide şi gazoase.

Solul planetar, cu o compoziţie asemănătoare celui al Pământului, ar fi compus dintr-un continent mare şi câteva insule; uscatul ar ocupa doar 38% din suprafaţa globului respectiv. Şi atmosfera este asemănătoare celei terestre.

Textele scrisorilor au oferit şi o prezentare suficient de extinsă a principiilor filosofice care au determinat organizarea socială planetară, precum şi conceptul ideatic dominant al încadrării planului fizic ca unul dintre variatele planuri de realitate ale „Cosmosului multiplu".

Cele mai extinse descrieri se refereau însă la cunoaşteri ştiinţifice şi la realizări tehnologice. Acestea evidenţiau, într-adevăr, un mare decalaj tehnico-ştiinţific între nivelul civilizaţiei noastre şi cel al neştiutei „civilizaţii ummite". Astfel, încă din timpuri străvechi, considerate de vizitatorii din UMMO ca aparţinând „protoistoriei", se foloseau mari acumulatori de energie electrică sub forma unor toroizi supraconductori în care erau induşi puternici curenţi aperiodici (!?).

Secvenţe ale textelor ummite adresate d-lui A. Ribera au mai continuat şi în anii 1970 şi 1971. Ultimele au fost trimise din Londra pe adresa unui grup ufologic din Madrid — cu intenţia de a-i fi trimise investigatorului

catalan, ca şi cum adresa acestuia nu le mai era cunoscută expeditorilor.

Dar în vara anului 1967 a fost, în fapt, o adevărată avalanşă de scrisori cu antetul ummit trimise unor persoane din Spania, care alcătuiau „Grupul de la Madrid". Dintre acestea, Fernando Sesma Manzano şi-a făcut o publicitate de senzaţie difuzând „mesajele străinilor", cât şi prin anunţarea unor aterizări „programate" ale navelor spaţiale venite din UMMO.

Un text deosebit de voluminos a fost primit la 9 ianuarie 1968 de Enrique Villagroso Novoa, din Madrid. Poate că cele mai detaliate descrieri de natură tehnico-ştiinţifică au fost acelea care se refereau la principiile constructive şi funcţionale ale UEWA OEMM (navele spaţiale ale cosmonauţilor ummiţi).

Nucleul central al acestor nave ar fi fost o cameră cilindrică, în interiorul căreia s-ar afla „toroidul flotant". Echipamentul respectiv ar putea produce un câmp magnetic de înaltă frecvenţă (de ordinul a 3,26 X 104 cicli/sec.) şi de mare putere, într-un amestec gazos de oxigen şi argon aflat la o presiune ridicată. Sursa de energie pentru propulsie ar fi de asemenea un sistem toroidal care ar folosi un gaz extrem de intens ionizat, controlat de un câmp magnetic de înaltă frecvenţă dirijat în mod complex; gazul ionizat s-ar afla la o temperatură care, în grade terestre, ar corespunde la 700000 K (!!).

Unul din principiile funcţionale principale ar fi inversarea sarcinilor particulelor atomice elementare ale materiei din care sunt construiţi pereţii navelor. Primul efect ar fi dispariţia subită din văzul martorilor de pe solul terestru a aparatelor zburătoare.

De asemenea, se menţionau şi anumite inele magnetice „flotante" precum şi curenţi electrici circulari, care ar delimita zone funcţionale interioare precum şi zone cu gravitaţie artificială, controlate prin mulţimi de senzori, cât şi prin diferenţieri constructive ale pereţilor navelor.

În ceea ce priveşte tehnica zborului cosmic, acesta s-ar baza pe o „topologie gravitaţională" a spaţiului;

printr-o stabilire prealabilă a „cutelor spaţiale" rezultate din deformări produse de gravitaţia integrată din diferite zone galactice, navele spaţiale nu ar zbura pe conturul acestor cute, ci le-ar „străpunge", pentru a ajunge în timpi extrem de reduşi la locul dorit.

Evitarea ciocnirilor fatale cu praful şi meteoriţii din spaţiu ar fi realizată printr-o „membrană protectoare", generată prin oscilaţii de frecvenţe diferite; s-ar realiza astfel „rezonanţe dinamice" care ar înlătura orice ciocnire. Dar chiar mai mult, pentru evitarea frecării pereţilor exteriori cu praful cosmic, întreaga suprafaţă ar fi acoperită cu un strat fin de platină coloidală; sub acesta s-ar afla un strat ceramic protector, care ar rezista până la temperatura de 7655,8° C (grade terestre). Dacă totuşi s-ar produce unele perforări, extrem de numeroşii senzori ar declanşa autorefaceri ale stratului, prin topire locală (!!).

Comunicările spaţiale nu s-ar efectua prin unde electromagnetice radio sau TV, care pot fi afectate foarte uşor de variaţii ale cîmpurilor electromagnetice zonale. În acest sens, ar fi folosite spectre din domeniul undelor gravitaţionale, precum şi unde specifice fenomenelor de rezonanţă ale unor elemente chimice care nu ar exista însă în spaţiul traversat de mesajele respective.

În privinţa cunoştinţelor fundamentale, diferenţele faţă de ştiinţa terestră sunt apreciabile: timpul nu ar fi o dimensiune continuă şi nici viteza luminii în spaţiu nu ar fi o constantă. La rândul lor, particulele elementare ale materiei ar deriva dintr-o particulă sub-elementară unică, care ar fi o funcţie matematică reală şi nu una imaginară. Schimbarea axei de rotaţie a unei particule — acea inversare menţionată mai sus — ar face ca particulele să treacă într-un „alt spaţiu", şi astfel obiectul, sau fiinţa respectivă ar dispărea vederii noastre obişnuite.

Prezentarea detaliată a diferitelor „mesaje ummite" transmise anumitor persoane din Spania precum şi din alte ţări a fost redată de A. Ribera prin comentarii foarte favorabile în cadrul unui volum având un titlu atrăgător:

„El Misterio de UMMO"[1]. Dar încă înainte de apariţia cărţii, diferite articole şi consemnări ale presei au relevat aspecte care contraziceau aşa zisa „origine ummită" a textelor şi respectiv a acelor apariţii zburătoare care ar fi avut o aceeaşi emblemă colorată.

Se sesiza, în mod justificat, faptul că, deşi textele difuzate erau dactilografiate în diferite limbi (transcrise deci de persoane terestre), timp de atâţia ani de zile nici o persoană „străină" sau intermediară nu a luat legătura cu destinatarii mesajelor — ca în cazul anterior, publicat de R. Charroux. De asemenea, scrisorile-mesaj au fost expediate mereu din aceleaşi ţări europene: Franţa, Spania, Anglia, Germania de Est. Dar ceea ce a şocat mai mult, au fost două aspecte evident defavorabile coloraturii extraterestre: pe de o parte, s-a demonstrat că fotografiile atât de „reuşite" (fig. 110), care ar fi fost obţinute de două persoane diferite, asupra OZN de la San José de Valderas — evidenţiind emblema ummită — au fost în realitate trucate (v. cap. III), autorii lor cât şi „descoperitorii" tuburilor de la Santa Monica rămânând necunoscuţi. Pe de altă parte, cunoştinţelor ştiinţifice şi tehnice care ar fi fost comunicate de „extratereştrii veniţi de pe planeta UMMO" erau cunoscute într-o anumită măsură de savanţii tereştri sau erau vehiculate de vizionari bine documentaţi; elementele care depăşeau evident tehnica terestră şi principii teoretice necunoscute apăreau însă ca ipoteze ale unor specialişti mult prea legaţi de evoluţia tehnicii terestre şi nepregătiţi pentru soluţii cu adevărat revoluţionare — strict necesare unor expediţii spaţiale. Astfel, de exemplu, sugerarea existenţei la bordul OZN-urilor a unor surse de energie de tip magneto-hidro-dinamic (toroizi care folosesc gaze ionizate aflate la presiuni şi temperaturi ridicate) era într-adevăr, prin anii '60, o soluţie de viitor (care a condus ulterior la micromotoare cu jet de plasmă pentru sateliţi şi chiar la centrale electrice experimentale); montarea însă la bordul aparatelor de zbor a unor astfel de echipamente este cu

[1] Ribera, A: *El Misterio de UMMO* - Ed. Plaza & Jones, Barcelona, 1979.

totul o soluţie fantezistă (recipienţi şi rezervoare de gaze, instalaţii de producere şi menţinere a unor presiuni ridicate, surse electrice de înaltă tensiune) şi de un orizont tehnic foarte limitat. La fel de „terestră" este şi soluţia acoperirii pereţilor OZN-urilor cu un strat ceramic şi cu un film de platină sau fantezia „mulţimii de senzori" care ar fi în pereţi şi care ar comanda „lipirea automată" la temperaturi foarte ridicate a oricăror găuri ce ar apărea în zbor, astfel de supoziţii indicând lipsa de cunoaştere a fondului real al „fenomenului OZN".

Originea pământeană a textelor atribuite unor cosmonauţi ummiţi rezulta evident şi din expunerile „teoretice". Astfel, de exemplu, ideea unor călătorii cosmice care ar scurta esenţial traseul prin traversarea cutelor spaţiului deformat sub acţiunea gravitaţiei integrate dintr-o anumită zonă era pe atunci oarecum o noutate numai pentru cei neinformaţi asupra ipotezelor formulate de savanţii tereştri în domeniul teoretic al gravitaţiei. În fapt, ideea unor astfel de „străpungeri", de „punţi", fusese formulată matematic încă din anul 1936 de cuplul savanţilor Einstein-Rosen şi a fost dezvoltată prin anii '50 de cunoscutul fizician John Wheeler; acesta demonstrase încă de pe atunci că în spaţiul îngust al unor „tuneluri topologice" care ar traversa astfel de cute, valorile „timpului" şi ale „spaţiului" s-ar elimina, întrucât acestea ar fi doar nişte „alterări" ale continuumului spaţiu-timp relativist. În acest mod, trecerea prin astfel de „tunele" ar fi resimţită ca instantanee!

Faţă de aceste aspecte care, analizate în detaliu, apăreau din aproape în aproape ca idei şi viziuni suficient de limitate ale unor oameni de ştiinţă şi ale unor specialişti tereştri, însuşi A. Ribera s-a văzut obligat ca la sfârşitul cărţii sale — deşi fusese puternic impresionat de aparenta participare extraterestră la şirul de manifestări ciudate — să includă şi părerea obiectivă a unor oameni de ştiinţă ai deceniului 7. Şi cea mai sugestivă concluzie din partea finală pare a fi cea a dr. Julian de los Pinos Garcia (de la Colegiul Medical din

Barcelona), care se referea la porţiunile din „mesaje" referitoare la domeniul biologic:

„Acest text, prin conţinutul său, nu poate fi demonstrat ca fiind scris de un extraterestru, întrucât nu aduce nimic nou demonstrabil, afară de o serie de date care ar putea fi inventate. Dacă ideile respective au fost emise de un singur individ, atunci ele dovedesc că acesta este deosebit de inteligent şi totodată că este un cunoscator al ştiinţelor medico-biologice. După părerea mea, acestea au fost concepute însă de mai mult decât de o persoană inteligentă, şi anume, de un grup."

Acelaşi gen de concluzii avea să le prezinte mai târziu şi specialistul în tehnici spaţiale dr. Claude Poher; acesta fusese desemnat în anul 1976 drept conducător al grupului oficial francez de studiere a „fenomenului OZN", instituit în cadrul Centrului Naţional al Cercetării Spaţiale din Franţa. Iată cum îşi prezenta concluziile sale asupra „cazului UMMO", într-o sinteză publicată în Franţa şi în SUA:

„Eu am întreprins între anii 1970 şi 1972 verificarea documentelor UMMO, cu ajutorul eficace al câtorva servicii oficiale şi al mai multor oameni de ştiinţă. După un efort considerabil, am conchis astfel:

1) Circa 50% din informaţiile conţinute în documente sunt exacte, restul fiind evident false.

2) Nivelul de cultură ştiinţifică cerut pentru elaborarea acestor documente (îndeosebi anumite aspecte ale coerenţei lor interne cu legile fizice cunoscute) este apropiat celui al primilor ani ai licenţiatului în ştiinţe.

3) Pare însă puţin probabil că ansamblul acestei acţiuni ar fi putut fi realizat de una şi aceeaşi persoană.

4) Toate documentele pe care le am la dispoziţie au fost dactilografiate cu o maşină de scris spaniolă şi, se pare, de persoane având o mentalitate şi o cultură spaniolă.

5) Anumite aspecte ale verificărilor efectuate lasă să se înţeleagă că „punerea în scenă" asociată la această acţiune, dacă a fost o înşelătorie, ar cere mijloace superioare limitei extreme a unui grup particular.

6) Motivaţia unei înşelări de o asemenea amploare, fără vreo compensare în retur, nu apare deloc clară, dacă ar fi vorba de un grup particular."

Iată-ne însă în faţa unui aspect extrem de straniu: ultimele două puncte concluzive ale specialistului francez vin să implice parcă şi anumite autorităţi, care dispuneau de mijloace materiale şi de informaţii ştiinţifice la un nivel mai ridicat decât cel accesibil unui grup particular... Până la care nivel „oficial" se implicaseră anumite autorităţi, care puteau fi acestea şi „cine" dăduse „acceptul", respectiv „cine" dăduse ordinul de susţinere a întregii acţiuni?

De fapt, pentru toţi cei care au putut urmări — măcar în parte — „mesajele ummite", era evident faptul că elaborarea lor era opera unui grup. Repetatele referiri la „reţelele de fraţi" din mai multe ţări apăreau astfel ca o realitate şi nu ca o ficţiune. Atât trimiterea de scrisori, ba din Paris, ba din Londra, ba din localităţi spaniole, ba din Berlinul de Est, cât şi confecţionarea unor „probe materiale" mai dificile, presupun colaborarea mai multor persoane de specialitate, având o cultură ştiinţifică modernă comparativ cu nivelul deceniului respectiv. Realizarea aproape perfectă a fotografiilor trucate ale OZN-ului discoidal de la San José de Valderas şi chiar acele tubuleţe metalice (din nichel) „găsite" la Santa Monica, care aveau în interior bucăţi de plastic de o calitate foarte rară (produs de firma americană Dupont numai pentru NASA), indicau într-adevăr preocuparea unor grupuri de oameni care au conceput şi realizat diferite trucaje la un nivel intelectual şi profesional ridicat. Se pare totuşi că problema nu se limita numai la asocierea şi acţiunea acestor grupuri, care au ţinut mereu să fie foarte discrete, fără a ieşi deloc la vedere. S-ar părea că în întreg contextul respectiv ar fi chiar mai important să se afle care a fost inteligenţa „de bază" ce

a gândit şi a direcţionat întreaga „acţiune UMMO". Şi aceasta cu atât mai mult cu cât încă din ani anteriori şi după aceea, în paralel cu ea, din aceleaşi zone europene, iar apoi şi din SUA, şi din ţări sud-americane, din Africa şi din Asia, se lansase şi se desfăşura o altă „acţiune extraterestră"; deşi era oarecum asemănătoare cu cazului „UMMO", aceasta se evidenţia printr-o „implicare cosmică" deosebit de extinsă.

În anul 1952 fusese difuzat în Germania mesajul unor fiinţe, care l-ar fi transmis de la bordul unei nave cosmice aflată în spaţiul terestru, fiinţe care afirmau că aveau sarcina de a-i ajuta pe pământeni, întrucât omenirea noastră ar fi ajuns la o fază critică a existenţei sale. Comunicarea era transmisă însă pe cale telepatică. În anul următor, manifestarea telepatică a aceloraşi fiinţe extraterestre s-a efectuat în Statele Unite. Apoi, astfel de mesaje telepatice ale unor fiinţe neştiute, care îşi dădeau mereu acelaşi nume şi aceeaşi origine cosmică, s-au extins tot mai mult. Grupul de mediumi de la Berlin, care menţinea la un moment dat un contact deosebit de intens cu unii comandanţi ai „formaţiei" de extratereştri ce s-ar fi aflat mereu în spaţiul apropiat globului pământesc, fără a se arăta însă pe cerul planetar, au obţinut chiar şi unele viziuni eterice ale acestora; drept urmare, au reuşit să le şi deseneze chipurile, desene care au fost folosite în scurt timp la ilustrarea unor articole şi cărţi ale unei noi literaturi. De unde veneau însă neştiutele fiinţe care erau capabile să ne transmită mesaje telepatice în diferite colţuri ale lumii, comunicările acestora având o evidentă coordonare unitară? Iată însă cum se recomandau aceste fiinţe ce rămâneau mereu în invizibil:

„Noi, fiinţe ale armoniei şi ale iubirii, din constelaţia Alpha Centauri, suntem în slujba Creatorului vostru şi al nostru!"

Cei care afirmau că ar fi comandanţii unei adevărate flotile venite în spaţiul terestru aveau să confere ulterior un cu totul alt caracter serialului respectiv de

comunicări. Conţinutul mesajelor nu mai avea factura ştiinţifico-tehnică ce caracteriza manifestările citate anterior, fiind orientat către necesitatea unei etici superioare faţă de trăirea morală actuală a omenirii. Noul grup de mesageri nu făcea însă parte din „baavienii" care ar fi venit tot din sistemul Alpha Centauri şi care îi transmiseseră autorului francez R. Charroux voluminosul text al unei „iniţieri extraterestre" moderne. În extrem de numeroasele comunicări telepatice transmise în diferite ţări, fiinţele nevăzute îşi evidenţiau funcţii de comandă importante în cadrul unei flote impresionante de nave cosmice, care s-ar fi adunat în spaţiul apropiat planetei noastre; scopul, adesea repetat de către aceleaşi fiinţe, era de a se asigura o eventuală intervenţie extraordinară pentru salvarea omenirii în cazul unui război nuclear şi respectiv, în cazul unor mari cataclisme terestre ce s-ar produce ca o consecinţă directă a degradării eticii sociale şi individuale umane. Comandantul flotei de OZN-uri se numea Sheran Ashtar şi acesta ar fi fost, înainte de orice, un mare instructor spiritual al unui întreg sector galactic din care face parte atât sistemul Alpha Centauri, cât şi sistemul nostru solar.

Iată — în rezumat — ce comunicau diversele personaje neştiute, care se afirmau a fi pregătite să intervină pentru „salvarea omenirii":

Voltra (de la statul major al flotilei):

„Noi avem foarte multe date ştiinţifice de împărtăşit pământenilor şi multe cunoştinţe benefice, care să fie date pentru binele vostru, însă trebuie să le ţinem încă în rezervă până când „omul" va evolua în „OM" (ceea ce însemna transformarea omului carnal în om spiritual), pentru a-l putea investi cu mari revelaţii. Există atâtea lucruri pe care voi nu le înţelegeţi şi asupra cărora aţi tras multe concluzii eronate. Concepţiile voastre cu privire la gravitaţie şi la energie sunt cauza multor erori în domeniul fizicii aplicate. Apropiata prietenie interplanetară va aduce oamenilor pământeni o

iluminare ştiinţifică novatoare, graţie noii ordini a lucrurilor.

Aceste „gândiri noi" vă vor face să intraţi cu adevărat în Evul de Aur al iluminării şi al abundenţei.

Atunci când războiul va fi dispărut din planul vostru de existenţă şi când iubirea va prevala pe Pământ, atunci marile binefaceri ale altor lumi vor fi împărţite liber cu voi, într-o iubire perfectă."

Aşa cum arătam şi în alt cadru, comunicările respective au expus pe larg şi „planul de intervenţie" al flotei galactice[1], conceput în trei faze:

Kouthoumi (vorbind în numele Alianţei pentru Pace în Univers): „Modificarea culorii aurei şi a câmpului magnetic care înconjoară Pământul va declanşa în mod automat punerea în funcţiune a planului.

Există însă un element imprevizibil: modul de comportarea al omenirii. Liberul arbitru al umanităţii ne împiedică să cunoaştem exact momentul şi timpul când se vor întâmpla aceste lucruri, căci acţiunile şi reacţiile omenirii au anumite influenţe, iar situaţiile pe care le creează sunt un factor cheie. Declanşarea unui război devastator va fi un incident crucial, care va genera efecte similare cataclismelor. Factorii geologici, care vor interveni ca o consecinţă, fac parte din succesiunea propriu zisă a intrării în acţiune."

Andromeda Rex (din statul major al florei Ashtar): „Navele noastre de salvare vor putea veni într-o clipă, suficient de aproape de voi, pentru a emite „razele de levitaţie" operaţionale. Şi pe întregul glob terestru, acolo unde evenimentele o vor cere, aceasta va fi metode de evacuare. ... Vi s-a explicat deja că este necesară o anumită pregătire pentru ca oamenii să se poată expune la razele puternice care vor opera în aceste circumstanţe. Frecvenţa lor va fi superioară celei mai

[1] Ashtar: *In kommenden Tagen* — Ed. Ventla, Wiesbaden, 1956. Gheoghiţă, F.: *Temponauţii galactici* — Ed. Moldova, Iaşi, 1993.

mari părţi a radiaţiilor electromagnetice terestre pe care le cunoaşteţi.

Acei oameni care vor avea o densitate extremă (n.a.: este vorba de entitatea sufletului) şi anume aceia care au predispoziţie spre un egoism extrem, dirijat în mod special în detrimentul altora şi producând suferinţe celorlalţi, vor întâmpina dificultăţi fizice extreme în a supravieţui sub efectul razelor noastre de frecvenţă ridicată.

De aceea, noi am trimis oamenilor mesaje cu multe secole înainte, pentru a-i incita să-şi ridice nivelul emisiilor şi al vibraţiilor proprii prin iubire şi altruism, astfel încât câmpul lor de forţă să devină compatibil cu cel al nostru şi, în acest fel, să le permită salvarea. Căci starea superioară în care se află inima omenească, atunci când e plină de iubire, reacţionează asupra câmpului uman de forţă ce înconjoară trupul fizic, oferindu-i un înveliş de protecţie şi o capacitate de fuziune cu vibraţiile care vor fi emise de acum şi până atunci."

De altfel, acea entitate misterioasă care comunica telepatic în mod repetat sub numele de Andromeda Rex a căutat, la un moment dat, să ne liniştească faţă de viziunile apocaliptice de groază transmise de el şi de „colegii" săi de-a lungul a numeroase mesaje legate de „planul de salvare" a omenirii terestre:

„Noi suntem oameni normali, iubitori, ca şi voi-înşivă, dar cu o mentalitate de „bună vecinătate" şi cu spirit de într-ajutorare la vreme de criză.

... Pământenii care vor fi levitaţi în corpul lor fizic îşi vor vedea forma fizică (corpul) ca fiind „accelerată" şi „însufleţită" într-o esenţă mai spirituală, care va transmuta trupul lor în ceea ce s-a obişnuit să se numească „trup de lumină". În aparenţă, forma lor fizică va fi aceeaşi - pentru cei mai mulţi —, însă această contopire superioară a eterului[1] şi a fizicului va aduce

[1] N.a.: în bogata literatură a „cunoaşterilor spirituale" s-a explicat încă din milenii anterioare faptul că fiinţa omenească

anumite modificări şi va elimina bolile şi dezechilibrul fizic."

În ultima comunicare primită din partea acestui personaj misterios şi invizibil, mesajul său era plin de afecţiune:

„Noi suntem surorile şi fraţii voştri din alte lumi şi membrii Statului Major al lui Ashtar vă doresc ca pacea să fie cu voi!"

Dată fiind multitudinea de mesaje care ar fi fost transmise telepatic de membrii „Comandoului Ashtar" diferitor persoane din numeroase colţuri ale lumii, în anii '70-'80 au circulat diverse culegeri ale acestui gen de texte, unele transpuse mai apoi pe videocasete. O serie de citate semnificative dintr-o astfel de colecţie au fost redate şi de autorul român Ion Ţugui[1], care preciza în plus că mesagerii din Comandoul Ashtar ar fi fost veniţi de pe planeta Metharia — din sistemul solar Alpha Centauri —, aceştia denumindu-se singuri ca fiind „santanieni"; erau deci un grup diferit faţă de „baavienii" menţionaţi anterior.

Au existat însă şi unele manifestări ale acestor mesageri, care au uluit mulţimi de oameni şi pe diferiţi specialişti prin nivelul energetic pe care l-au folosit în „demonstraţiile" respective. Astfel, în cartea *Temponauţii galactici* menţionam uimirea acelui specialist american care a ascultat în amiaza zilei de sâmbătă 24 iulie 1972 un astfel de mesaj ce a întrerupt, printr-o putere de emisie extraordinară, o secvenţă din emisiunea unui puternic post de radio californian. Dar,

---

este compusă — în mare — din asocierea funcţională a trei categorii distincte de trupuri: corpul fizic (din materie densă organică), corpul eteric (din materie eterică intermediară, organizată în centri energetici interconectaţi) şi sufletul (un complex de centri energetici din materii subtile, care constituie învelişurile nucleului spiritual fundamental — adevăratul Eu superior).

[1] Ţugui, I.: *Iad contra Rai* — Ed. Cartea Românească — Ed. Lucky, Bucureşti, 1994.

după cum relua şi dl. Ţugui, o astfel de suprapunere la un nivel energetic deosebit s-a produs cinci ani mai târziu şi în Anglia, telespectatorii englezi având surpriza de a vedea cum emisiunea curentă s-a întrerupt brusc, pentru ca apoi să audă un mesaj extrem de straniu. Iată începutul şi finalul acestei comunicări survenite în ziua de 26 noiembrie 1977, care evidenţia modul autoritar în care se poate manifesta energetic acea „Forţă necunoscută" aflată în spaţiul terestru:

„Vă vorbeşte Gilon din Comandamentul Galactic Ashtar. De ani de zile ne priviţi şi ne vedeţi pe cer sub formă de lumini. Acum vă vorbim în pace şi înţelepciune, cum am mai vorbit şi altor fraţi de-ai voştri de pe planetă... De mulţi ani vă urmărim dezvoltarea, aşa cum şi voi urmăriţi luminile noastre pe cerul vostru. Ştiţi acum că noi suntem aici, şi pe planeta voastră există mai multe fiinţe (extratereştrii!) decât pot intui cercetătorii voştri.

Pe noi ne interesează prefacerile spirituale şi nu vom pregeta deloc să vă ajutăm. Nu vă temeţi, căutaţi numai să vă auto-cunoaşteţi şi să trăiţi în armonie cu perioada de dezvoltare a planetei voastre."

În decursul celor câteva decenii de comunicări din partea diferitelor personaje invizibile, care ar fi făcut parte din Comandoul Ashtar, s-au evidenţiat moduri de exprimare variate, ceea ce indică în mod clar manifestarea unor personalităţi într-adevăr diferite; tema era însă mereu aceeaşi, nuanţată din plin cu aluzii apocaliptice: necesitatea stringentă a reorientării gândirii şi a acţiunilor umanităţii spre altruism, spre o pace planetară bazată pe iubirea aproapelui şi pe o respectare a valorilor spirituale; în caz contrar, vibraţiile joase ale egoismului, ale tendinţelor războinice, ale decadenţei morale vor afecta într-atât aura energetică a planetei, încât se vor genera cataclisme de la care numai ajutorul frăţesc al unor populaţii spaţiale va putea salva omenirea de la pieire.

Totuşi, printre numeroasele comunicări dictate diferitor mediumuri din lume, unele personalităţi care se afirmau a fi „santanieni" au strecurat anumite noţiuni explicative care aruncau o lumină cu totul diferită de coloratura unor „extratereştri", pe care o afirmau în general. În unul din mesajele reluate de dl. I. Ţugui, o entitate invizibilă făcea însă următoarea precizare tulburătoare:

„Eu nu sunt nici fiinţă spirituală, nici suflet din lumea de dincolo. Eu sunt de fapt dintr-o altă materie subtilă, dar sunt pentru voi o realitate care trăieşte".

Într-un atare context, completat şi de repetate afirmaţii asupra faptului că pe planeta noastră ar exista mult mai multe fiinţe venite din spaţiu decât ne-am putea închipui, ar rezulta o situaţie extraordinară: omenirea terestră ar coexista în mod încă prea puţin ştiut cu o populaţie invizibilă, ale cărei fiinţe ar avea trupuri din materii subtile, nesesizabile ochiului uman! Acestea ar deţine o cunoaştere a legităţilor universale, a ştiinţelor spirituale şi ale vieţii, a fizicii şi a tehnicii cosmice, la nivele impresionant de înalte; deşi doresc permanent să ne ajute, esenţialul principiu al respectării liberului arbitru le determină să nu intervină direct în viaţa planetară, ci numai să ofere omenirii o îndrumare utilă evoluţiei sale...

Cititorul îşi va pune probabil o întrebare întru totul normală: oare mulţimea de mesaje transmise telepatic în diferite colţuri ale globului terestru de personaje care nu erau văzute de nimeni, nu era oare un acelaşi gen de a acţiona cu cel al unui grup de oameni asociaţi într-o iniţiativă unilaterală de „modernizare" a Apocalipsei şi a unor cunoaşteri spirituale? Textele redate ca fiind din partea Comandoului Ashtar nu erau oare şi ele un acelaşi gen de „instrument psihologic" conceput de câţiva pământeni, la fel ca şi textele puse pe seama „extratereştrilor" din planetele imaginare Baavi şi apoi UMMO?

Deşi nu putem şti în mod efectiv dacă „textele baaviene" sau cele „ummite" au fost concepute de persoane cu o cultură modernă sau dacă nu cumva au fost obţinute şi ele pe cale telepatică de către unele persoane cu aptitudini de medium, în schimb, în privinţa multor comunicări din partea entităţilor care se recomandau ca făcând parte din Comandoul Ashtar, se ştia în mod efectiv că fuseseră obţinute pe această cale, în cazurile respective de faţă fiind diferiţi martori. Or, în aceste condiţii, se conturează un răspuns la întrebarea de mai sus ce pare a fi mai aproape de o anume realitate.

De fapt, în modul nostru de a gândi, nu ne vine să credem că o imensă flotă galactică — astfel cum rezulta din unele comunicări ale grupului Ashtar — ar tot sta cu zecile de ani, sau poate chiar cu sutele de ani, să tot aştepte undeva în apropierea planetei Terra ca, atunci când omenirea o va lua razna cu totul, să intervină să o salveze. Şi aceasta cu atât mai mult cu cât navele unor civilizaţii foarte avansate se pot deplasa în timpi foarte reduşi de la un sistem solar la altul, iar sistemul Alpha Centauri se află la „numai" 4,3 ani-lumină.

Faţă de anumite evidenţe, ni se pare însă mai logic a concepe — deşi pentru majoritatea oamenilor este la fel de greu de acceptat sau poate chiar mult mai greu — ideea coexistenţei în spaţiul terestru — separat de „lumea de dincolo" a sufletelor celor decedaţi — şi a unor grupuri de fiinţe foarte evoluate, dar la fel de invizibile pentru noi oamenii. Şi totuşi, nu putem respinge o atare ipoteză doar datorită fantasticului ei, căci întreaga istorie a omenirii este înţesată cu tot felul de evenimente fantastice: din timpuri străvechi, când şi când se tot manifestau pe întregul glob pământesc diferite fiinţe „minunate" şi cu puteri „miraculoase", care treceau cu o mare uşurinţă din vizibil în invizibil şi invers. În fapt, mitologiile şi apoi literaturile tuturor popoarelor au transmis legende fantastice — care desigur că au avut un sâmbure de adevăr — şi însăşi consemnări extrem de numeroase din epoca modernă au relatat tot felul de apariţii tulburătoare, pe care

oamenii, neştiind să le explice în mod realist, le-au interpretat în fel şi chip. Cele câteva cazuri semnificative selectate din mulţimea de evenimente de acest fel pe care le-am prezentat în alt cadru[1] (copila strălucitoare de la Guadalupe, fiinţele luminoase văzute de Jeanne d'Arc, „minunatele" doamne frumoase apărute în secolul trecut în diferite locuri din Franţa, „miracolul" de la Fatima, apariţiile de la Medjugorje etc.) sunt exemplificări foarte veridice ale unei realităţi fundamentale ce a fost mereu ascunsă şi acum încă ne este greu să o acceptăm: coexistăm într-adevăr şi cu marea „omenire a decedaţilor", dar şi cu o anumită categorie de fiinţe la fel de nevăzute, însă mult mai evoluate şi mai cunoscătoare a legilor şi a ştiinţelor cosmice!

Dar, într-un atare context al acestor coexistenţe, toate afirmaţiile diferitelor entităţi (care ne sunt într-adevăr superioare prin modul lor de manifestare şi prin demonstraţiile lor energetice) că ar fi echipaje extraterestre, ba din planeta Baavi, ba din planeta UMMO, ba din planeta Metheria, ba din satelitul Ganymede, ba din planeta Puatoston[2], să fie oare nişte trucuri cu rolul de a ascunde încă un mare adevăr? Ajungând însă la constatarea unei „realităţi ascunse", a unor trucaje de mare anvergură susţinute cu intenţii evidente, nu este oare cazul să ne întrebăm în continuare dacă înseşi OZN-urile nu sunt de origine extraterestră şi dacă nu ar fi şi ele nişte „trucaje" ale populaţiei invizibile coexistente? Şi atunci, in extremis, nu ar exista OZN-uri extraterestre şi Pământul nu a fost şi nu este nici acum vizitat de mesagerii unor civilizaţii galactice mult mai avansate?

Experienţa generaţiilor trecute a arătat însă mereu că situările şi gândirile la limite extreme nu au fost

---

[1] Gheorghiţă, F.: *Lumi invizibile* — Ed. Polirom, Iaşi, 1996.

[2] În cartea *Temponauţii galactici* am relatat cazul unor transmisii telepatice preluate de un medium femenin din capitala Uzbekistanului. Personajul nevăzut afirma că ar fi venit de pe planeta Puatoston, care ar fi situată într-un sistem solar aflat la o distanţă de 27801 ani-lumină!

niciodată viabile şi că adevărul s-a aflat întotdeauna pe „la mijloc". Dar, pentru a ne apropia totuşi de ceea ce poate să ne apară ca veridic, într-un context în care fantasticul unei anumite realităţi se îmbină cu miracolul şi cu imensa ontologie a invizibilului, să urmărim şi o altă categorie de manifestări stranii din mediul terestru, cu speranţa că ne va oferi elemente suplimentare de analiză şi de interpretare obiectivă.

Voci din invizibil

Deşi ascensiunea extraordinar de rapidă a omenirii în această a doua jumătate a secolului XX ni se pare întru totul normală, totuşi, în fapt — aşa cum se exprimase şi cunoscutul viitorolog Alvin Toffler —, ea apare ca „o rupere a istorie"; mai multe „ere" şi „epoci" şi-au avut începutul în aceste ultime decenii ale mileniului doi: era atomică, era cosmică, epoca microprocesoarelor, epoca ingineriei genetice, epoca radioastronomiei în spectre invizibile (infraroşu, ultraviolet, X, gamma), epoca transplanturilor de organe umane, epoca antibioticelor şi încă numeroase alte începuturi de ere şi epoci care au modificat esenţial nivelul de gândire şi realizare a umanităţii. Există şi unele domenii la fel de noi, care au fost însă declarate în mod arbitrar ca „neştiinţifice" şi care vor mai rămâne un timp „apocrife", până când evidenţele vor depăşi conservatorismul inerent — susţinut în parte şi de lipsa momentană a unor mijloace tehnice de investigare: domeniul bioenergiilor, ufologia, parapsihologia aplicată, medicina holistică, biofizica radiaţiilor sângelui, fizica materiilor eterice, precum şi diferite ramuri legate de relaţiile spirit-materie. Unul dintre aceste domenii moderne, care este declarat „ocult" şi care s-a făcut totuşi cunoscut prin aspectele sale senzaţionale, este şi cel al înregistrărilor sonore şi vizuale ale comunicărilor cu fiinţe din lumi invizibile existente în spaţiul nostru; la timpul cuvenit, recunoaşterea doctă a acestui nou domeniu va modifica, totuşi, în mod amplu concepţiile încă atât de simpliste

despre relaţiile dintre „lumea noastră" şi „lumea de dincolo".

Deşi pentru astfel de înregistrări cu totul insolite se pare că au fost făcute diferite încercări anterioare — care au rămas însă neconcludente —, anul 1959 a marcat primele realizări uluitoare. Pictorul şi regizorul de cinema Friedrich Jurgenson obţinea atunci, în mod repetat — în grădina, mai retrasă, a casei sale din localitatea suedeză Nysund —, înregistrări pe bandă de magnetofon ale unor exprimări sonore din partea unor fiinţe invizibile aflate în apropierea sa! Timp de patru ani, a tot făcut înregistrări de acest fel, asupra cărora a păstrat totuşi o îndelungată discreţie; dar, în faţa numărului mare de imprimări survenite în modul cel mai aleatoriu în plină natură, F. Jurgenson s-a convins în primul rând pe el însuşi şi, în fine, în anul 1963 a făcut publică fascinanta realitate: benzile de magnetofon înregistraseră zeci de exprimări fugare ale unor suflete de oameni decedaţi — suflete care îşi continuau viaţa în „lumea de dincolo"! Apoi, după alţi patru ani a publicat o carte[1], care devenea primul volum al unui domeniu tehnic cu totul nou, nominalizat foarte sugestiv prin însuşi titlul apariţiei: „Radiotelefonie cu cei morţi"; aceasta nu numai că a uimit mulţimi de cititori, dar, informând asupra modului în care pot fi obţinute astfel de imprimări, a stimulat numeroase încercări similare. Ulterior, până la sfârşitul vieţii sale (15 octombrie 1987), primul pionier al preluării „vocilor din invizibil" şi-a dedicat întreaga viaţă continuării straniilor înregistrări pe care le descoperise.

Ineditul rezultatelor sale l-a incitat, printre alţii, şi pe un filosof şi autor leton refugiat în Germania — Constantin Raudive — să încerce obţinerea unor imprimări similare; şi într-adevăr, zecile de mii de exprimări ale celor mai diferite voci din invizibil pe care le-a surprins pe benzi magnetice l-au făcut să devină, la rându-i, un alt mare pionier al insolitului domeniu. Cele

[1] Jürgenson, F.: *Sprechfunk mit Verstobenen* — Ed. Goldmann, München, 1967.

două cărţi pe care le-a editat[1] în timpul vieţii sale au fost traduse la scurt timp în limbi de mare circulaţie (engleză, franceză şi italiană), antrenând şi ele mulţimi de amatori din diferite ţări la experimentarea uimitoarelor imprimări „radiotelefonice". Drept urmare, în anii '70-'80 s-au amplificat în mod spectaculos straniile realizări care deschiseseră un nou orizont de investigare; amatorilor care posedau o anumită capacitate mediumică favorabilă li s-au alăturat la scurt timp şi specialişti electronişti, obţinându-se astfel repetate perfecţionări ale tehnicii de înregistrare (combinarea a două magnetofoane cu aparate de radio, eliminarea totală a zgomotului de fond, amplificarea selectivă crescută etc.). Şi chiar dacă mulţi amatori au rămas deziluzionaţi de lipsa unor rezultate imediate, treptat s-au format totuşi zeci de „operatori" din ţări europene şi din SUA, care obţineau mii, zeci de mii de înregistrări asemănătoare. Dar chiar mai mult, după cum rezultă din serialele de articole şi din noua literatură a acestui domeniu insolit, la multe grupuri de experimentatori s-a ajuns treptat la faza de „convorbiri organizate"[2] cu suflete ale anumitor decedaţi; acestea puteau fi chemate adeseori, în special prin intermediul unor suflete „mai puternice" care doreau tot mai insistent să coopereze cu pământenii la perfecţionarea comunicărilor directe dintre „lumea lor" şi „lumea noastră". Astfel, de exemplu, după moartea sa, însuşi Raudive a venit să fie înregistrat! Vocea sa a fost recunoscută imediat la nişte grupuri care îi continuau opera, „maestrul decedat" solicitând intensificarea acestui gen de activităţi. Răspunzând şi la întrebări care îi erau puse, poate că una dintre dezvăluirile sale cele mai semnificative a fost oferită la întrebarea „cum se

[1] Raudive, K.: — *Unhörbares wird hörbar* — Ed. Reichl, Remagen, 1968.
— *Überleben wir den Tod!* — Ed. Reichl, Remagen, 1973.

[2] Gheorghiţă, F.: *Voci din invizibil* — Ed. Aldo Press, Bucureşti, 1995.

simte dincolo?": „Acum, viaţa mea este atât de frumoasă!".

Încă din timpul vieţii lui C. Raudive, au fost realizate perfecţionări importante în tehnica de înregistrare, o contribuţie utilă oferind-o inginerul electrotehnist austriac Franz Seidl; psihofonul, psitronul, transductorul şi transcenderul concepute de acesta au condus la formarea unei preocupări de cercetare care a ridicat efectiv nivelul de seriozitate şi de obiectivitate al investigaţiilor respective. Modul său de a interpreta întreaga fenomenologie indica un progres în fondul doct al noilor preocupări:

„În cercetarea privind «vocile», ne-am găsit confruntaţi cu legi diferite de cele cunoscute de noi, căci dimensiunile diferite ale acestei lumi nevăzute îşi au reguli diferite, care scapă concepţiei noastre spaţio-temporale. Tocmai de aceea astfel de fenomene nu sunt explicabile în baza fizicii clasice. Aparatele pe care le-am elaborat sunt deja realizări ale unei fizici transcendentale, ale unei «psihotronici» a viitorului."

Cu toate că în anii '70-'80 au fost obţinute rezultate din ce în ce mai surprinzătoare, iar sub aspect strict tehnic au fost introduse numeroase perfecţionări în schemele electronice[1], totuşi acest domeniu întru totul nou se afla încă la începuturile sale; înşişi specialiştii electronişti antrenaţi în asemenea activităţi nu pot deocamdată să răspundă la o întrebare esenţială: vocile care sunt imprimate pe benzile magnetice trec ele prin capul de înregistrare şi respectiv de redare sau sunt imprimate direct pe bandă prin intermediul unor unde specifice, care ar acţiona asupra câmpului

[1] Printre îmbunătăţirile cele mai importante, sunt de menţionat perfecţionarea schemei de recepţie simultană a mai multor domenii de frecvenţe radio de către profesorul elveţian Alex Schneider sau inventarea „spirocom"-ului de către electroniştii Fundaţiei „Metascience", întemeiate de americanul G.W. Meek, perfecţionarea modului de amplificare a înregistrărilor, de către germanul H.O. Konig, amplasarea microfonului într-o mică piramidă — făcută de italieni etc.

electromagnetic din spaţiul înconjurător sau poate numai asupra aparaturii? Dar pe măsura creşterii numărului de experimentatori şi respectiv cel al înregistrărilor, treptat a devenit tot mai evidentă intervenţia unui ciudat factor subiectiv, la fel de indescifrabil: imprimările pe benzi erau condiţionate atât de potenţa energetică a entităţii invizibile care se exprima, cât şi de o anumită aptitudine — transpusă într-o anumită formă de energie, având parametri specifici — a persoanei sau persoanelor care experimentau! Devenise astfel clar faptul că intervenea şi o formă de „energie psihică" — sau poate, mai corect spus, de „energie spirituală" — individuală, în general necunoscută încă de „lumea noastră"; aceasta se manifesta evident într-o altă manieră asupra materiei şi respectiv asupra proprietăţilor magnetice ale benzilor înregistratoare. Concluzia inginerului F. Seidl, menţionată mai sus privind „fizica transcendentală" nu era doar un joc de cuvinte...

Încercând să compenseze pe altă cale acest factor energetic suplimentar — care se dovedea a fi totuşi esenţial —, şi anume prin punerea în funcţiune în timpul experimentărilor a unui generator de ultrasunete, electronistul german Hans Otto König a ajuns la rându-i la următoarea concluzie (pe care a publicat-o în revista germană „Parastimme" din martie 1986): „Pentru a face ca această informaţie să pătrundă în domeniul nostru acustic, fiinţele lumii de dincolo au nevoie de o energie oscilatorie complementară, care depinde de experimentatori, precum şi de sistemul tehnic folosit."

Investigatoarea germană Hildegard Schäfer, care a scris o carte[1] foarte interesantă şi totodată foarte utilă — atât amatorilor, cât şi specialiştilor care interesaţi de noul domeniu (în special prin schemele de montaj ale aparaturii uzuale) —, remarcase însă şi alte aspecte subiective care condiţionau înregistrările. În cadrul unui şir de recomandări, ea menţiona în primul rând necesitatea ca, în timpul înregistrărilor,

[1] Schäfer, H.: *Brücke zwischen Diesseits und Jenseits* — Ed. H. Bauer, Freiburg im Breisgau, 1989

experimentatorii să adopte o atitudine calmă şi destinsă, fără a se lăsa stăpâniţi de obsesia rezultatelor; în nici un caz să nu participe într-o stare de stress sau cu gânduri negative. În cazul lucrului în grup, între membrii respectivi trebuie ca măcar în intervalul respectiv să existe o armonie deplină, o acordare pe aceeaşi „lungime de undă".

Investigatoarea germană a primit însă în comunicările pe care le-a obţinut şi o indicaţie a celor „de dincolo", foarte sugestivă: la experimentări în grup, persoanele respective să aibă un caracter echilibrat, să urmărească un scop ştiinţific şi să nu considere astfel de activităţi ca o distracţie sau ca un mod de evidenţiere a unor sentimente. Persoanele prea entuziaste sau cele egoiste nu trebuie să se aştepte la obţinerea unor comunicări şi nici cele care se supără că nu au primit răspunsuri la întrebări strict personale.

Comparând propriile rezultatele cu cele ale diferiţilor experimentatori, H. Schäfer făcuse şi o altă constatare interesantă: obţinerea de comunicări calitativ bune şi valoroase sub aspect informaţional nu depindea în mod esenţial de aparatura tehnică folosită; cu exact aceleaşi aparate şi aceleaşi scheme funcţionale, rezultatele difereau mult de la un nucleu de investigare la altul. Un element favorabil se părea a fi mediumitatea experimentatorilor, dar mai important era însuşi nivelul gândirii individuale; autoarea germană accentua chiar o specificare primită de la o voce necunoscută: „tehnica nu înlocuieşte puterea gândirii"...

Dar cea mai importantă concluzie la care a ajuns treptat această dotată cercetătoare amatoare era legată de însuşi fondul problemei: „Fiinţele lumii de dincolo aspiră ele însele la contacte cu noi; ele ne cer să stabilim comunicări de acest fel, pentru a-i convinge pe toţi oamenii despre realitatea vieţii de după moarte. Ele nu încetează să afirme că lucrează pentru a forma o punte între această lume de jos şi cea de dincolo."

Considerând că toate aceste comunicări constituie o fenomenologie similară celei din domeniul radiofoniei cunoscute de noi, H. Shäfer aprecia că prin măsurători

foarte precise s-ar putea determina frecvenţa oscilatorie a fiinţelor „de dincolo" şi, în acest mod, de fiecare experimentator să se creeze un câmp analog, care să permită intrarea rapidă în „rezonanţa" necesară stabilirii comunicărilor; ea vedea ca foarte utilă formarea unei „unităţi psihoenergetice" pe această cale, rezonanţa vibratorie între experimentator-aparate şi fiinţele nevăzute fiind apreciată drept elementul-cheie al acestor manifestări, aparent atât de stranii.

Legat de realitatea pregnantă a unei „fizici transcendentale", experimentatorul H. O. König a primit de la o entitate nevăzută şi următoarea precizare fundamentală — înregistrată pe bandă —, pe care, de fapt, o regăsim exprimată asemănător şi în numeroase texte[1] ale ştiinţelor spirituale: „există şapte niveluri de dezvoltare a fiinţelor din lumea de dincolo, niveluri care se separă în diferite zone vibratorii — mergând de la ultrasunete până la domeniul cosmic. Fiinţele de dincolo au posibilitatea să contacteze pe cele din straturile inferioare, atunci când au ajuns să-şi aibă sediul în sferele superioare; contrariul nu este posibil. Numai iubirea spirituală permite să se avanseze către straturile superioare."

Pe parcursul mai multor ani de înregistrări în deceniul 8, acest electronist german a obţinut şi „transcomunicări" de un nivel ideatic deosebit de valoros în raport cu miile de imprimări obţinute de investigatori din alte nuclee experimentale germane sau din alte ţări. (De fapt, în cadrul acestui nou domeniu, marea majoritate a înregistrărilor au surprins voci ale unor decedaţi care în viaţa terestră fuseseră persoane de o factură mai puţin evoluată şi uneori chiar inferioară.) Iată în acest sens câteva „informaţii" foarte interesante primite pe această cale:

„La început, fiecare om care vine aici din viaţa terestră, aduce cu el şi obişnuinţele sale, care se elimină însă cu timpul.

[1] Ca exemplificare, poate fi citată cartea lui Adam Ramon: *Sfere cereşti* — Ed. Emet Art, Oradea, 1994.

Ştiţi că sunt şapte niveluri de dezvoltare. Noi nu suntem autorizaţi să răspundem la toate întrebările.

Consideraţi că avem o lume asemănătoare cu a voastră, dar cu referinţe materiale diferite.

Noi cunoaştem toate gândurile voastre.

Ajutaţi să devină cunoscut faptul că există viaţă după moarte. Numeroşi oameni dintr-o altă sferă de existenţă se află printre voi. Nu există moarte — totul este prevăzut pentru eternitate. Spiritul triumfă asupra materiei."

O altă pereche de experimentatori ai „transcomunicărilor" — Jules şi Maggy Hirsch-Fischbach, din localitatea luxemburgheză Hesperange — a beneficiat în anii '80 de repetatele indicaţii ale lui C. Raudive, care — ca fiinţă neîncarnată — se exprimă mult mai degajat; de asemenea, au înregistrat importante comunicări ale unei fiinţe invizibile care dovedea o cunoaştere superioară şi care se intitula, cu modestie, „tehnicianul". Cei doi soţi au fost cu totul impresionaţi de vastitatea cunoştinţelor etalate de fiinţa respectivă, în cele mai diverse domenii — fizică, astronomie, ştiinţe naturale, electronică, limbi străine — precum şi în privinţa faptelor din trecut şi — spectaculos — din viitor. Cu adevărat uimitoare a fost însă înregistrarea în care „tehnicianul" s-a autocaracterizat: „Nu sunt un om, nu am fost încarnat niciodată; nu sunt nici animal şi nu am fost aşa ceva niciodată; nu sunt nici o energie şi nici o fiinţă de lumină. Am fost şi sunt o fiinţă supraumană, însărcinată cu planeta Pământ"...

La una din întrebările celor doi investigatori, dacă prin echipamentul folosit s-ar putea obţine un dialog cu fiinţe extraterestre, „tehnicianul" le-a indicat un alt orizont. Specificând faptul că în apropierea Pământului nu ar exista în mod material fiinţe extraterestre cu care să se poată intra uşor în contact, le-a recomandat să se menţină în domeniul comunicărilor cu „extratereştrii lumii de dincolo"; aceasta deoarece se va inventa un aparat care va permite „transmaterializarea" corpului şi

deci vizualizarea reciprocă a experimentatorilor cu fiinţele deocamdată invizibile cu care comunică.

În ziua de 17 iunie 1987, când Jules Harsch-Fischbach s-a întors acasă, a găsit calculatorul şi aparatul de radio deschise; surpriza era însă cu mult mai mare: ordinatorul înregistrase direct o comunicare din partea unui grup de fiinţe[1] invizibile!

Întrebându-l ulterior pe „tehnician" cine puteau fi acele fiinţe, răspunsul a fost cu totul derutant: „Noi nu avem nici un contact cu acest grup. Este posibil să fie vorba de un grup ieşit dintr-o lume paralelă, decalată în timp, o lume alternativă"... Iată nişte noţiuni de neînţeles pentru noi, „cei de jos", care nu cunoaştem mai nimic despre lumile invizibile, dar nici nu facem vreun efort în acest sens. Acestea sunt totuşi o realitate fundamentală, poate chiar mai veche decât noi, oamenii.

Dar, din comunicările înregistrate după anumite intervale de timp, s-a constatat că „tehnicianul" colabora totuşi cu acel grup de fiinţe necunoscute. De ce oare modestul „savant" ascundea faptul respectiv? Nu cumva o parte din informaţiile oferite pe această cale nu erau adevărate şi se intenţiona o anumită ascundere, bine dirijată?

După un timp, grupul neidentificat şi-a dezvăluit componenţa şi numele: intitulându-se în mod simbolic „Fluviul timpului", activitatea acestuia era coordonată de o pereche: entitatea feminină Swejen Salter şi entitatea masculină R.F. Burton (care ar fi fost un om de ştiinţă englez ce ar fi trăit între anii 1821 — 1880).

Manifestările fiinţelor respective aveau să le ofere experimentatorilor din Luxemburg cele mai spectaculoase şi mai şocante realizări — până la acea dată — în transcomunicări; dar şi în cazul acestei insolite „colaborări", unele dintre informaţiile oferite au condus la anumite confuzii, datorită unor aceloraşi

[1] Ulterior, mai mulţi experimentatori au primit mesaje direct prin calculatoare; de exemplu, informaticianul german Manfred Boden (din Buhl), sau profesorul englez Ken Webster (din Chester).

intenţii premeditate de ascundere a anumitor realităţi şi chiar de mistificare.

Pentru transcrierea mesajelor primite prin calculator, adesea foarte lungi, perechea Hirsch-Fischbach trebuia să facă eforturi deosebite, întrucât modul de înregistrare era total neobişnuit: între cuvinte, cât şi între propoziţii nu era nici o separare, fiecare text fiind o înşiruire continuă de litere. Iată unele extrase dintr-o comunicare „găsită" la 6 februarie 1988, care, de fapt, era adresată profesorului E. Senkowski (de la Universitatea germană din Mainz) prin intermediul acestor experimentatori:

„Locuitorii Universului nostru au nu numai o altă viziune fizică a lumii, dar au, de asemenea, şi o altă ştiinţă a fizicii.

De exemplu, Varid, planeta de unde sunt originară, era plată cu şase sute de ani înainte de Hristos.

Spiritul omului, fie că vine de pe Pământ sau de pe Varid, este într-o evoluţie constantă."

Textul respectiv, deosebit de lung, continua cu o trecere în revistă a evoluţiei ideilor umane, începând din epoca caldeenilor şi sfârşind cu descoperiri ştiinţifice din secolul XIX; întregul conţinut părea să indice însă cunoştinţele unei persoane pământene care ar fi trăit în veacul trecut în zona europeană, şi nu ale unei fiinţe extraterestre venite în vizită pe Terra, de pe o planetă „plată"... Şi parcă pentru a evidenţia şi mai mult confuzia, ciudatul text sărea brusc la o informaţie extrem de stranie:

„Da, desigur, aici există o *centrală de la care este dirijată întreaga transcomunicare destinată zonei umane*."

Cele mai spectaculoase realizări în domeniul pasionantelor comunicări cu fiinţele nevăzute ale lumii de dincolo au culminat în deceniul 8 prin apariţii pe ecranele televizoarelor ale unor persoane care erau

decedate! În „istoria" acestui provocator domeniu al transcomunicărilor va rămâne înscrisă o dată memorabilă: 30 septembrie 1985, zi în care au apărut pe ecran şi unii "morţi-vii"! Aceasta performanţă a fost realizată de pensionarul de la paza incendiilor din oraşul german Aachen — dl. Klaus Schreiber —, un pasionat al comunicărilor audio, pe care le întreţinea de mai mult timp cu membrii decedaţi ai familiei sale. De fapt, atât el, cât şi alţi pasionaţi ai înregistrărilor de voci din invizibil primiseră în mod fugar informaţia că, într-o bună zi, unele fiinţe de „dincolo" se vor arăta pe ecrane; toţi au considerat însă aceste vorbe doar ca un joc de cuvinte.

În cadrul sintezei realizărilor noului şi straniului domeniu al transcomunicărilor, H. Schäfer constata impresionată că nimic nu este imposibil fiinţelor din lumea de dincolo; nu numai că acestea ofereau înregistrări audio, adesea extrem de interesante, iar mai nou şi apariţii pe ecrane de televizor, dar ele făceau uneori şi demonstraţii imposibil de interpretat: voci imprimate şi când banda magnetică era derulată invers, sau suprapuneri peste convorbiri telefonice[1] normale.

Deşi imaginile care se iveau pe unele ecrane ale diferitor experimentatori, completate cu vocile redate prin aparatul de radio şi imprimate pe magnetofon, nu aveau claritatea perfectă a trupurilor „înviate", totuşi cunoştinţele sau rudele le identificau uşor. Fotografierea şi filmarea apariţiilor respective (documente publicate în cărţi şi reviste de specialitate) a permis să se poată urmări şi modul în care se conturau trăsăturile feţei, părul, umerii.

Este totuşi interesant de remarcat faptul că, la început, bătrânul K. Schreiber nu obţinea imaginile celor dragi — dar dispăruţi — direct pe ecranul

[1] În cartea sa, H. Schäfer menţiona că, în timpul unei convorbiri telefonice cu o prietenă, pe circuit s-a interpus vocea surorii sale, decedată cu câţiva ani mai înainte. De asemenea, releva că autorii Scott Rogo şi R. Bayless descoperiseră vreo şaptezeci de cazuri de intervenţii similare (Phone Calls from the Dead).

televizorului de acasă. El afirma că fusese îndrumat de cei de dincolo (şi avea benzi imprimate cu vocile acestora) să folosească o schemă indirectă: conectarea unui magnetoscop VP 100 la o cameră de luat vederi; abia după aceea trimitea imaginea în televizorul casnic, care însă nu era fixat pe vreun canal, ci era doar conectat la priză.

Totuşi, conlucrând după un timp cu inginerul electronist Martin Wenzel (din Aachen), la recomandarea acestuia a pus în funcţiune în timpul experimentărilor şi o sursă suplimentară de energie radiantă: o lampă pentru raze ultraviolete şi o lampă pentru raze infraroşii; ambii au putut constata imediat o îmbunătăţire evidentă a claritătii siluetelor şi a detaliilor feţei „musafirilor de dincolo". Referitor la necesitatea unui aport energetic suplimentar prin câmpuri radiante auxiliare, K. Schreiber explica ulterior astfel:

„Câmpurile oscilatorii sunt prima condiţie pentru orice transmitere între lumea de dincolo şi cea de aici, în dimensiunea noastră temporală. Fără acestea, fiinţele „de dincolo" nu ar putea comunica. Fiind mereu prezente, ele încearcă să intre în contact cu noi, însă câmpurile noastre oscilatorii şi ale lor nu se pot uni pe plan spiritual decât dacă noi suntem deschişi iubirii spirituale şi dacă într-adevăr căutăm contactul; numai atunci cei din lumea de dincolo pot comunica cu noi."

Şi aceşti experimentatori au ajuns la o concluzie aparent ciudată, remarcată anterior de cei care obţineau imprimări ale vocilor din invizibil: oricât de bună ar fi aparatura folosită, nu elementul tehnic era cel care oferea imaginile celor decedaţi. Ei apreciau că pot exista persoane care reuşesc să intre foarte uşor în comunicare vizuală[1] cu fiinţe din lumea invizibilă, altele

[1] Obţinerea pe ecrane a imaginilor unor persoane decedate s-a extins atât în Germania — de exemplu ing. Martin Wenzel —, cât şi în alte ţări; de exemplu, în Italia, d-na Raffaela Grimese, în Suedia cuplul Claude şi Ellen Thorlin, iar în SUA, nucleul experimental al Fundaţiei Meek.

care obţin astfel de imagini doar după eforturi prelungite, dar şi altele care nu vor obţine niciodată nimic, oricâte eforturi ar face şi oricâtă aparatură perfecţionată ar utiliza.

Sub aspect tehnic, cele mai „provocatoare" înregistrări video de apariţii ale unor fiinţe decedate au fost obţinute de cuplul Harsch-Fischbach, adesea în prezenţa unor martori; culmea era că televizorul folosit de ei era un aparat vechi, cu defecţiuni şi fără nici o antenă. Imaginile oferite erau „emise" de personaje din grupul „Fluviul timpului", iar explicaţiile însoţitoare erau date sonor (prin radio şi imprimări pe bandă magnetică) fie de „tehnician", fie de a „multe-cunoscătoarea" Swejen Salter, ori chiar de cel care pe Pământ fusese C. Raudive. În acest sens, o altă „zi istorică" a domeniului a fost ziua de 1 iulie 1988, când familia luxemburgheză a obţinut recepţionarea simultană a vocii şi a imaginii persoanei decedate. Printre „morţii-vii" care au apreciat realizarea, a fost însuşi C. Raudive, care era văzut şi auzit simultan: „Trăiţi în acest moment o oră istorică, atât pentru voi, cât şi pentru noi; este pentru prima oară când imaginea şi sunetul sunt recepţionate în acelaşi timp. Evenimentele pe care le trăiţi acum se produc nu numai pentru că noi facem eforturi în acest sens, ci şi pentru că din partea voastră există oameni cu bunăvoinţă, care luptă pentru transcomunicare!"

Printre imaginile şocante transmise la înregistrări ulterioare, au impresionat acele vederi dintr-un „laborator special" în care ar fi fost concepute şi montate instalaţiile „lor" de transcomunicare (?!), pe care le-ar fi realizat cei din lumea invizibilă. Astfel, în faţa diferitelor aparate necunoscute, au putut fi văzute pe rând acea Swejen Salter — care devenise extrem de activă în transcomunicări —, apoi Marie Curie (!) — acum tânără —, şi chiar Albert Einstein (tânăr şi el) împreună cu la fel de tânăra S. Salter (?!). Dar, mai mult, s-a oferit şi imaginea vaporaşului Trakko, aflat pe apele fluviului Eternităţii; în acel vapor s-ar fi montat instalaţiile speciale „poly-valent" ale grupului de

specialişti din lumea invizibilă, care aveau ca sarcină realizarea transcomunicării cu pământenii.

Au urmat însă o serie de comunicări din ce în ce mai ciudate, împreună cu imagini tot mai stranii. Atât specialista Swejen Salter, cât şi „tehnicianul" au menţionat că activitatea grupului „Fluviul timpului" se desfăşoară în cea de a 3-a sferă, de unde sunt emise şi imaginile. În cadrul celei de „a 3-a sfere" s-ar fi aflat „planeta Marduk", unde curge acel fluviu al Timpului pe care staţiona vaporaşul Trakko.

Dar cu o insistenţă care efectiv îi tulbura pe experimentatori, au fost oferite numeroase detalii privind neştiuta planetă Marduk. Nu puţine au fost imaginile-peisaj care ofereau experimentatorilor vederi dintr-o pădure, din munţi, de pe litoralul unei mări, calota glaciară a planetei respective, precum şi scene din distracţiile unor decedaţi care acum s-ar fi aflat pe Marduk (?!), făcând baie în apele fluviului Timpului[1]... Pentru cititorii care au parcurs subcapitolul anterior, detaliile respective amintesc direct — atât ca stil, cât şi prin conţinut — acele texte puse pe seama extratereştrilor care ar fi venit, fie de pe planeta Baavi, fie din planeta UMMO, sau din alte planete la fel de neştiute şi, poate, la fel de fictive. Totuşi, în cazul transcomunicărilor erau voci şi imagini care veneau într-adevăr din lumea invizibilă, multe din acestea fiind recunoscute de prieteni sau rude ca fiind ale unor decedaţi apropiaţi şi nu era vorba de nişte scrisori trimise prin poştă de nişte necunoscuţi. Putea fi oare posibil, cu adevărat, ca sufletele să ajungă la scurt timp după deces pe o îndepărtată şi neştiută planetă Marduk, sau şi aici apărea, la un moment dat, o alunecare către o anume ficţiune bine regizată? Dar în cazul „montării unor scenarii" în toate aceste transcomunicări suficient

[1] Aceste imagini au fost prezentate la televiziunea din Luxemburg şi au fost publicate în reviste ale ştiinţelor de frontieră ca „Imago Mundi" sau „Infonews" (din Hesperange), cât şi în cărţi ale noului domeniu; de asemenea, au fost prezentate la congrese internaţionale dedicate „trans-comunicărilor" (Milano — iunie 1986; Udine — oct. 1987; Basel — noiembrie 1989; Sao Paolo — mai 1992).

de numeroase, regizarea se efectua în modul cel mai evident, din „lumea de dincolo"! Ajunşi la o astfel de constatare stranie, este întru totul normal să ne întrebăm dacă nu cumva voluminoasele texte despre planeta Baavi sau despre planeta UMMO îşi aveau originea tot în „lumea de dincolo" — tot în „a 3-a sferă" — de unde ar fi fost transmise telepatic diferiţilor mediumi tereştri, la fel cum se întâmplase şi cu extrem de numeroasele comunicări telepatice din partea „Comandoului Ashtar"? Evidenţele conduc tot mai mult către această ipoteză, către acea „centrală" din lumea nevăzută coexistentă cu noi, care „inventează" tot felul de metode fizice şi psihologice, pentru a ne lărgi, nouă, pământenilor, orizonturile cunoaşterii şi pentru a ne accelera evoluţia noastră spirituală.

Pentru ca cititorul să poată aprecia direct asemănarea dintre mesajele extraterestre menţionate în subcapitolul anterior şi transcomunicările despre planeta Marduk, iată câteva spicuiri din „datele" furnizate de grupul „Fluviul Timpului": corpul ceresc Marduk s-ar afla într-un sistem solar în care există trei „sori", care îl luminează permanent; circumferinţa planetei ar fi de 127000 km[1]; uscatul este udat de un singur fluviu mare; Luna — satelitul planetei — este şi ea mult mai mare decât Luna ce însoţeşte Terra; temperatura este foarte plăcută; locuitorii mănâncă şi beau la fel ca pământenii, doar că toate alimentele şi băuturile şi le produc singuri, în mod sintetic; trupurile sunt şi ele la fel, dar pe o bază oscilatorie diferită, dintr-o materie mai fină; drept urmare, acolo nu mai există boli, iar cei care sosesc pe planetă îşi regenerează propriul corp în aşa fel încât rămân mereu tineri, la o „vârstă" medie de 25-30 de ani.

Surprinzător, în finalul comunicării despre neştiuta planetă, întreaga descriere a fost răsturnată subit printr-o exprimare ce situează întreaga expunerea anterioară în domeniul ficţiunii:

[1] Pentru comparare, reamintim că circumferinţa Pământului este de 40075,7 km (la ecuator).

„Cea de-a 3-a sferă a lumii de dincolo este un produs al gândirii spiritului omenesc. Oamenii ale căror idei şi concepţii concordă se adună în grupuri şi formează o unitate... Pentru a realiza aceste contacte cu voi, trebuie să ne apropiem de voi şi să ne adaptăm la ceea ce vă este vouă posibil."

Iată aşadar că, după prelungite comunicări despre o planetă situată într-un alt sistem solar neidentificat, la un moment dat s-a recunoscut în mod fugar că întreaga „poveste" era o fantezie, specifică gândirii umane, a unui grup de fiinţe care trăiau „dincolo" şi care aveau aceleaşi idei... Într-adevăr, vechile şi noile cunoaşteri ale ştiinţei spirituale privind lumea invizibilă a sufletelor au descris, în mod repetat, un fapt profund real: aspectul cu totul iluzoriu al viziunilor pe care le au fiinţele din planul astral al celei de-a 3-a sfere rezultă din gândirea specific omenească care se menţine aceeaşi şi „dincolo" şi care îşi creează un mediu geografic, oraşe, locuinţe, instalaţii proprii ce durează însă un timp limitat şi apoi se destramă.

De altfel, la o comunicare din 12 decembrie 1987, dorinţa celor de dincolo de a ne impresiona, dar şi de a ne induce anumite confuzii, a dărâmat, printr-o relatare la fel de fantezistă, întreaga „istorioară" privind planeta Marduk, fluviul unic al Timpului şi vaporaşul Trakka, pe care s-ar fi aflat „staţia de emisie" a grupului respectiv: Swejen Salter declara acum că staţia de transmitere folosită ar fi un „quasar roşiatic"!

Quasarii sunt însă unele dintre cele mai îndepărtate obiecte cosmice din Univers; aceste cvasi-stele, care emit o radiaţie extraordinar de puternică, atât luminoasă, cât şi în domeniul undelor radio, sunt considerate a fi nucleele unor galaxii. Imensa energie emisă de aceşti „mamuţi cosmici" ajunge pe Terra sub formă de unde, după miliarde de ani, datorită distanţelor extrem de mari la care se află. Aşadar, încă o ficţiune astrală oferită de o fiinţă a lumii de dincolo, care până acum făcea evidente eforturi de a ne deschide noi

orizonturi folosind un bagaj de cunoştinţe docte pe care le poseda, dar care erau totuşi limitate...

Dar, parcă pentru a demola definitiv ficţiunea care pare a fi folosită intens în această etapă a evoluţiei omenirii, aflată la început de „eră cosmică", anume aceea a fiinţelor de pe alte planete care ne tot trimit mesaje şi comunicări din spaţiu, iată o transcomunicare foarte realistă (primită prin radio de experimentatoarea italiană Raffaela Gremese, care căuta să-şi orienteze camera de luat vederi pentru a filma entităţile invizibile): „Noi suntem acolo, pe divan, deasupra televizorului, în spatele tău".

Desigur că experimentatorii, dotaţi natural pentru a obţine astfel de contacte, au pus multă pasiune şi au făcut eforturi crescânde pentru formarea şi perfecţionarea unei tehnici moderne de legătură directă între oamenii de pe Pământ şi entităţile invizibile ale lumii de dincolo. Cine a citit cărţile sau articolele, care oglindesc aceste realizări, ajunge treptat la o singură concluzie: toate înregistrările „vocilor din invizibil" — sonore sau pe calculator —, toate imaginile apărute pe diverse ecrane de experimentatori „verificaţi" ca fiind deosebit de oneşti, sunt manifestări întru totul reale, sunt fenomene obiective ale unei fizici, prea puţin cunoscute însă. În foarte multe cazuri, entităţile ale căror comunicări sau răspunsuri au fost înregistrate pe benzi magnetice, sau care au apărut şi în imagini pe ecrane, au fost recunoscute de rude sau prieteni — după timbrul vocii, după figură, sau după detalii foarte intime —, ca fiind într-adevăr manifestări ale unor persoane decedate. De asemenea, în marea lor majoritate, conţinutul transcomunicărilor era obiectiv şi realist, evidenţiind chiar o nuanţă de superioritate cognitivă — în special atunci când era vorba de perfecţionarea schemelor tehnice şi a metodelor de recepţionare.

În cadrul comunicărilor prelungite în timp, la un moment dat, fără ca experimentatorii să se sesizeze imediat, se producea totuşi un fel de „alunecare" către ficţiune. Totul apărea ca normal, ca real, până la un anumit nivel informaţional; dincolo de „plafonul"

respectiv, intervenea parcă „cineva superior", care modifica conţinutul sau nuanţa ideilor exprimate şi inducea cu intenţie date sau imagini trucate, care să-i „deruteze" pe cei „de jos". Cine putea fi, la scară planetară, acel „cineva" şi de ce de la un anumit nivel cognitiv era impusă „ascunderea" prin ficţiuni şi trucaje? Ca şi în tulburătoarea „problemă OZN", apărea intervenţia unei „forţe superioare" care controla şi dirija întreaga gamă de transcomunicări...

Foarte sugestiv este, de exemplu, răspunsul înregistrat pe bandă de experimentatoarea germană Hildegard Schäfer, la o întrebare adresată unei fiinţe „de dincolo":

- Poţi să te manifeşti?
- Aceasta îmi este permis doar din timp în timp...

Înţelegând să fie întru totul obiectivi în modul de analiză şi prezentare a realizărilor personale şi a altor investigatori ai straniului domeniu, atât fizicianul prof. Ernest Senkowski (el însuşi experimentator), cât şi Hildegard Schäfer nu au evitat să remarce anumite „trucaje", care ridicau într-adevăr o importantă problemă de fond[1]. Iată câteva exemple:

• La 9 şi 10 iunie 1986, italianul Marcello Bacci — din Grosseto — a înregistrat pe bandă comunicări ale unei entităţi nevăzute, care se recomandase sub numele de Cordula. O parte din textele respective s-au dovedit identice cu porţiuni dintr-o conferinţă a experimentatorului Th. Rudolph prezentată în Italia în 1977, în care acesta cita fraze din cartea *Life after Life*

[1] Prof. E. Senkowski (de la Universitatea din Mainz) a publicat în revista germană „Transkommunication", Nr.1/1990, un articol foarte critic privind anumite ficţiuni introduse în transcomunicări de către entităţi ale „lumii de dincolo", sub titlul „Realităţi paralele? — Corespondenţa între anumite mesaje de transcomunicare şi documente deja existente". Elementele principale ale articolului respectiv au fost reluate de H. Schäfer în cartea sa *Brücke zwischen Diesseits und Jenseits* — Ed. H. Bauer, Freiburg im Breisgau, 1989.

a medicului american dr. R. Moody — apărută în 1975. Este deci evident că entitatea respectivă „copiase", într-un mod mai puţin înţeles de noi, acele porţiuni!

- Un alt exemplu: unele extrase dintr-un lung mesaj al „tehnicianului", transmis familiei Harsch-Fischbach (experimentatorii citaţi din Luxemburg) la 9 iulie 1988, corespundea — având doar câteva omisiuni — cu porţiuni din cartea *Wechselrede mit dem Jenseits* a autorului german K.H. Jackel — editată în anul 1984.

Cum era oare posibil ca, după ani de zile, anumite texte, ale unor autori încă în viaţă, să fie reluate de „voci din invizibil" ale unor persoane decedate? Desigur că substratul este suficient de complicat pentru înţelegerea noastră actuală, putând remarca doar că ne aflăm în faţa unui „scenariu".

- La anumite imagini de pe ecran, prof. E. Senkowski a constatat fapte extrem de ciudate. Astfel, de exemplu, chipul unei fete, înregistrat video de experimentatorul german Klaus Schreiber, era cel tipărit pe o serie de afişe şi reluat ca atare de o televiziune din Berlin; or, la data înregistrării, fata în cauză era în viaţă. Între afişe şi imaginea din înregistrare era totuşi o diferenţă: în secvenţele video ale „transcomunicării" fata mişca buzele, vorbind parcă spre cineva. Cine şi cum realizase „trucajul"?
- Tot din înregistrările video ale lui K. Schreiber, imagini în care apărea actriţa Romy Schneider au fost găsite ca fiind identice cu scene dintr-unul din filmele ei anterioare. O analiză extrem de minuţioasă a arătat însă că numai o singură imagine era identică, celelalte diferind cu „câte ceva". Cine prelucrase secvenţele respective şi cum le modificase cu acel „câte ceva"? Era desigur şi aici un „truc", neînţeles însă de nimeni.
- La 27 iulie 1987, cuplul Harsch-Fischbach a înregistrat unsprezece imagini deosebite. Două dintre acestea corespundeau foarte bine cu un grup de statui dintr-o piaţă din Luxemburg. Întrebat ulterior, „tehnicianul" a explicat că în lumea paralelă ar exista un

grup identic de statui (?!), pentru a uşura adaptarea celor din lumea „de dincolo" la mediul terestru în care se vor reîncarna. Ciudată explicaţie, care, de fapt, vine să întărească acea veche cunoaştere asupra caracterului iluzoriu al viziunilor pe care le au un timp cei care după deces au ajuns să vieţuiască în sfera a 3-a.

• Tot printre înregistrările obţinute de familia respectivă, la 4 decembrie 1988 le-a fost oferită o imagine care apăruse cu un an în urmă în revista „Esotera", Nr.3...

• În mod similar, o imagine înregistrată la 14 ianuarie 1989 a fost regăsită ca fiind tipărită în 1987 pe coperta cărţii în limba engleză *The Quantum Universe*, respectiv în publicaţia „Worlds within Worlds", editată în 1977.

• Şi o secvenţă din filmul „Tahiti" a fost găsită ca fiind identică unei imagini înregistrate de cuplul din Hesperange; ficţiunea regizată în legătură cu această imagine a fost şi mai extinsă (poate tocmai pentru a provoca progrese în cunoaştere, de felul celor propuse în prezenta carte) prin afirmaţia celor „de dincolo" că tânăra în cauză ar fi venit pe planeta Marduk după ce trăise şi decedase pe planeta Arcturus (?!). Deci o altă planetă neştiută de pe care sufletele morţilor ar veni pe planeta Marduk, care, la rândul ei, era o creaţie a imaginaţiei umane, dar a „oamenilor din lumea de dincolo"!

• Însăşi activa Swejen Salter — cea care redase atât de amănunţit datele despre imaginara planetă Marduk — a reluat într-o transcomunicare din 27 februarie 1988 exprimări foarte asemănătoare cu texte din două cărţi de fizică modernă: una a lui Paul Davies — *Gott und die moderne Physik* — din 1986, şi cealaltă a lui John Gribbin — *Auf der Suche nach Schrodingers Katze* — din 1987.

• Tot în legătură cu imaginile video înregistrate prin transcomunicare şi recunoscute ulterior ca având o „origine strict terestră", a fost şi cazul unei scene surprinse la 21 aprilie 1987 — o femeie ieşind dintr-o

apă — imagine care a fost identificată ca făcând parte dintr-un film turnat în 1985 pe o plajă olandeză.

Cerându-se explicaţii asupra acestor „copieri" evidente chiar din partea celui care a fost C. Raudive, a venit un răspuns foarte ciudat pentru gândirea noastră: transcomunicările ar fi realizate mai uşor de către cei de dincolo prin folosirea unor „materiale" deja existente!?! Unde sunt însă „depozitate" aceste materiale existente, care sunt folosite apoi de către fiinţele lumii invizibile? Chipul acelei fete nu a fost folosit de pe afiş, ci a fost preluat dintr-o succesiune de imagini din viaţa ei particulară, căci înregistrarea video o arăta pe aceasta vorbind; or, nefiind nici un film arhivat pe undeva, înseamnă că „depozitarea" are la bază altă „soluţie tehnică". Acest mod de a pune problema vine însă în conexiune directă cu ceea ce învăţătura spiritualistă cunoaşte de mult timp: întreaga istorie, atât a Pământului, cât şi a fiecărui om în parte ar fi mereu înregistrată, zi de zi, secundă de secundă, în acele Arhive Akasha[1], constituite într-o anumită porţiune a mediului eteric planetar. Dar nu oricine are acces la imensele arhive, ci numai fiinţele care au ajuns la un anume nivel de evoluţie spirituală[2]... De altfel, a multeştiutorul „tehnician" a ţinut să precizeze realitatea fundamentală a existenţei acestei „istorii arhivate" a planetei, la o întrebare pusă la Herperange în 12 februarie 1987: „Orice om care trece din universul vostru în cel al nostru are ocazia să descopere o parte din Cronica Akasha, în cea de a 3-a sferă. Tot ce s-a întâmplat cândva este — pentru a spune aşa — înregistrat în ea... Ea este, am putea spune, inclusă în această a 3-a sferă."

[1] O sinteză limitată a acestei probleme şi a unor fapte care susţin această cunoaştere oferită de iniţiaţi încă din vechime am prezentat-o în cartea *Spirit şi Destin Cosmic* — Ed. Mold-Hermes, Iaşi, 1994.

[2] Jinarajadasa, C.: *Evoluţia ocultă a umanităţii* — Ed. Herald, Bucureşti, 1995.

Cititorul a reţinut, din textul parcurs în paginile anterioare, o anumită menţiune, care a tot fost reluată şi în alte numeroase trans-comunicări, privind faptul că grupurile de fiinţe invizibile[1] care şi-au luat ca sarcină stabilirea legăturilor sonore şi prin imagini, între lumea noastră şi cea a „lor", şi-ar avea sediul, de asemenea, în sfera a 3-a. Ce este oare această a 3-a sferă şi unde ar putea fi ea localizată în spaţiu?

Întrucât cunoaşterea doctă nu dispune încă de mijloacele tehnice capabile să studieze lumea invizibilă care coexistă în spaţiul terestru, va trebui să apelăm din nou la elementele informative ale ştiinţei spirituale — amplu dezvoltată de-a lungul multor milenii —, deţinătoare şi a unor cunoaşteri referitoare la această temă.

În cartea (tradusă şi limba română) *Yogananda — autobiografia unui yoghin,* iniţiatul indian Swami Paramahansa Yogananda a redat o parte din învăţăturile primite de la maestrul său Sri Yukteswar — care i le-a oferit atât în timpul vieţii, cât şi după moarte; în cadrul acestora, regăsim o interesantă descriere a „lumii astrale", care ar fi o zonă unde sufletele se pregătesc pentru etapele următoare: cele mai puţin evoluate sunt puse în condiţii care treptat vor favoriza încarnarea următoare, pe când cele care au depăşit stadiile

[1] Fiecare nucleu de experimentatori pare a fi stabilit transcomunicări în special cu un anumit grup de entităţi ale lumii nevăzute; grupul neştiut părea a fi condus de anumite fiinţe care hotărau atât conţinutul informaţiilor oferite, cât şi chemarea la „convorbiri" a diferitelor rude şi prieteni. De exemplu, familia Harsch-Fieschbach a beneficiat de colaborarea lui C. Raudive, a „tehnicianului" şi a lui Swejen Salter; familia Harting în comun cu J. Fornhoff, a avut colaborator principal entitatea ABX Juno; medicul D. Kaempgen a beneficiat de indicaţiile unor medici decedaţi; americanii de la „Metascience Foundation" s-au aflat mereu în contact cu entităţi care s-au denumit grupul „Life Line"; experimentatorii italieni din Grosseto au avut ca interlocutori principali un grup de oameni de ştiinţă. Doar în unele cazuri, entităţi mai cunoscute — ca, de exemplu, C. Raudive — au venit să comunice cu două-trei grupuri diferite.

inferioare se integrează în activităţi care le vor permite să acceadă la niveluri mai înalte ale îndelungatului proces cosmic al evoluţiei spirituale[1]. Iată câteva extrase semnificative, pe care maestrul i le-a transmis nu după mult timp de la moartea sa, din „lumea de dincolo":

„Universul astral, compus din vibraţii subtile ale luminii şi culorilor, este infinit mai mare decât limitata noastră lume din materie solidă.

... Lumile astrale superioare sunt incomparabil mai frumoase, mai clare, mai ordonate şi mai pure.

... Nu toate planurile astrale conţin însă privelişti încântătoare şi nu toate sunt populate cu entităţi evoluate. În planurile inferioare persistă o atmosferă sumbră şi rece, în care se mişcă cu greu animalele, demonii şi fiinţele omeneşti decăzute sau neevoluate.

Omul care a gândit mult şi nobil, care şi-a consacrat dezinteresat întreaga viaţă pământească binelui şi iubirii faţă de aproape şi împlinirii idealurilor sfinte, va rămâne mult timp în zonele superioare ale acestor planuri.

... În zonele superioare... oamenii au puterea şi libertatea să schimbe, după dorinţă, mediul astral, transformările făcându-se instantaneu, prin puterea voinţei. Entităţile îşi pot schimba propriile înfăţişări, după cum voiesc. Atomii astrali, fiind dotaţi cu o mare mobilitate, sunt uşor de modelat, iar imaginaţia fecundă, dă naştere la cele mai extravagante forme. Entităţile „dezcarnate" care vin sunt adoptate de grupuri mai mari sau mai mici, acordate pe o aceeaşi frecvenţă vibratorie. „Cine se aseamănă, se adună" spune proverbul şi nimic nu e mai adevărat, fiindcă aici toţi sunt clasaţi automat după sistemul lor vibrator. Corpul astral (incomparabil mai fin decât cel fizic) nu este supus legilor materiei dense şi nu are aceleaşi necesităţi. Aici nu se simte frigul, foamea, oboseala, decât dacă, în mod special, anumite entităţi trebuie să treacă prin aceste senzaţii, ca o pedeapsă impusă. Aspectul exterior este similar cu cel

[1] Bailey, A.: *Rayons et initiations* — Ed. Lucis Trust, Geneve, 1988.

de pe Pământ. Firește, organele sunt confecţionate din materia acestor lumi.

... De obicei, entităţile „deztrupate" îşi păstrează înfăţişarea din timpul tinereţii, dar uneori, aşa cum am procedat eu, preferă înfăţişarea de bătrân.

... Unul dintre evenimentele importante din Hirangaloka (din astral) are loc atunci când una dintre entităţi îşi termină ciclul, sistemul său vibrator devenind superior celui astral. Evoluţia astrală fiind terminată, se impune trecerea pe planul următor, cel cauzal.

Entităţile din aceste sfere subtile pot materializa orice şi oricând, doar prin gândirea pură.

Fiinţele cauzale îşi realizează orice dorinţă (dar atenţie: acestea au numai dorinţe curate) prin materializarea lor instantanee. La fel ca şi în planul astral, fiinţele creează şi apoi distrug formele generate doar prin puterea gândului."

Totuşi, în finalul acestor revelări făcute discipolului său, maestrul aflat „dincolo" a făcut o precizare ce ar părea — la prima vedere — de neînţeles şi care anulează parcă frumuseţile întregului cadru descris, prin specificarea că acestea ar fi doar o iluzie: „Omul incomplet evoluat trebuie să îndure nesfârşite reîncarnări fizice, astrale şi cauzale, pentru a se elibera de aceste trei iluzii ale creaţiei..."

Pentru a încerca să înţelegem mai bine ce înseamnă cea de-a 3-a sferă, de unde s-au tot transmis diverse comunicări telepatice, sonore şi video, să urmărim şi spusele altor iniţiaţi; în cartea *Evoluţia ocultă a umanităţii*[1], indonezianul C. Jinarajadasa se exprima astfel:

„Cunoştinţele savanţilor de tradiţie ocultă ne arată că lumea noastră fizică nu reprezintă decât o parte din lumea reală şi că în ea şi dincolo de ea există numeroase lumi invizibile. Fiecare din aceste lumi este materială. Materia din care este creată lumea invizibilă este mult

[1] Jinarajadasa, C.: *Evoluţia ocultă a umanităţii* — Ed. Herald, Bucureşti, 1995.

mai subtilă decât materia cu care suntem obişnuiţi. Acest vast domeniu al stărilor subtile ale materiei a fost, totuşi, explorat.

... Există şapte „planuri" sau lumi, care se referă în special la om şi în care se desfăşoară unele faze ale vieţii fiecărui individ.

... Materia fiecărui plan se prezintă în şapte sub-stări, numite sub-planuri; lumea noastră fizică nu conţine numai cele trei sub-stări — solidă, lichidă şi gazoasă — cu care suntem familiarizaţi, ci, de asemenea, încă alte patru sub-stări.

Toate aceste lumi invizibile sunt prezente în jurul nostru, aici şi acum; în spaţiu, ele nu sunt despărţite de lumea noastră; lumea astrală şi locuitorii ei ne înconjoară tot timpul, deşi cea mai mare parte dintre noi nu avem cunoştinţă de acest lucru.

... Să ne imaginăm că o persoană ar putea să reacţioneze la vibraţiile din lumea astrală şi mentală şi, deci, să le „vadă"... Ea va observa atunci o mulţime de fenomene care îi vor lua mult timp pentru a le analiza şi înţelege. Primul şi cel mai izbitor fenomen va fi acela de a vedea, trăind în corpurile lor astrale sau mentale, pe prietenii sau cunoştinţele pe care îi ştia morţi. Îi va vedea pe „morţi" fericiţi sau numai mulţumiţi, pe alţii plini de griji sau chiar profund nefericiţi; va observa că entităţile cu astfel de stări de spirit se află pe sub-planuri diferite în lumea astrală sau cea mentală..."

Iniţiatul român Adam Ramon a prezentat într-o manieră experimentală mai pitorească, dar şi mult mai extinsă[1], diferitele aspecte ale vieţii de continuă activitate a fiinţelor omeneşti care, prin deces, au trecut în „lumea de dincolo". În ceea ce priveşte cel de-al treilea plan (din cadrul celor şapte planuri cunoscute de iniţiaţi) în care îşi continuă viaţa sufletele ajunse la un nivel vibratoriu mai ridicat — specific celor ce au depăşit manifestările omeneşti inferioare — şi pe care autorul îl denumeşte „al treilea inel fluidic", specificările sale au fost mult nuanţate.

[1] Adam Ramon: *Sfere cereşti* — Ed. Emet Art, Oradea, 1994.

Astfel, în primul sub-plan al „sferei a 3-a", sufletele diferitor oameni de ştiinţă şi-ar continua activităţile de cercetare; cei legaţi însă de concepţiile materialiste vor ajunge treptat la constatarea că „se învârt pe loc", fără a găsi *cauza şi adevărul*. În timp însă, fiind instruiţi de spirite din planuri superioare şi reîncarnându-se repetat în mediul terestru, „vor primi lumina cunoaşterii".

Entităţile care îşi continuă vieţuirea în cel de-al treilea sub-plan au şi ele impresia că trăiesc în oraşe având o bogăţie de construcţii, de opere de artă, de instituţii — dintre care unele au tot felul de laboratoare, „toate acestea fiind o reflectare, o imagine în oglindă a celor terestre". Dar variatele peisaje urbane sau din natură, care le par a fi întru totul reale, de fapt „sunt asemănătoare hologramelor din lumea noastră fizică". Fiinţele omeneşti aflate în sfera a 3-a „trebuie să înveţe că ceea ce posedă nu este decât o himeră, o iluzie, pentru că toate acestea dispar, se destramă la cea mai mică atingere."

Iniţiatul român a aflat că astfel de „iluzii" eterice sunt specifice şi celei de a patra sub-zone a celui de al treilea inel fluidic — sfera a 3-a —: „Cel mai surprinzător aspect al acestui sub-plan este arhitectura sa... Aici stau falnice construcţii himerice pe care le-au înălţat prin orgoliul lor… care se spulberă însă în fiecare secundă…"

Iată aşadar de unde proveneau impresionantele descrieri ale diferitelor planete şi ale unor peisaje măreţe, precum şi însăşi straniile imagini recepţionate, emise de entităţi care singure afirmau că se află în cea de a treia sferă! Deşi unele dintre fiinţele nevăzute aveau poate impresia — foarte reală — că se află pe o altă planetă, cum era, de exemplu, cazul entităţilor ce formau grupul „Fluviului timpului", care îşi formaseră singure — sau şi cu ajutorul altor entităţi având aceleaşi frecvenţe vibratorii individuale — iluzia unui mediu cosmic original, în timp, iluzia respectivă s-a destrămat... Cea mai clară dovadă a destrămării este însăşi declaraţia ulterioară că emisia nu se mai făcea de pe vaporaşul aflat pe fluviul planetei Marduk, ci de pe un quasar!... Dar, indiferent dacă astfel de peisaje,

construcţii şi instalaţii le realizaseră ca forme iluzorii, prin puterea de modelare a materiei eterice sub impulsul gândirii, sau dacă toate acestea le erau „induse", la fel de iluzoriu, de spirite superioare care le instruiau, un fapt era totuşi real: fiinţele „de dincolo" care se antrenaseră să ne transmită tot felul de mesaje şi imagini ce depăşeau cunoaşterile „noastre" făceau eforturi, cu pasiune şi cu intenţii benefice, pentru a ne demonstra realitatea fundamentală a lumilor nevăzute, a existenţei şi altor feluri de materie şi, în special, a extraordinarei potenţe a energiei spirituale modulate prin gândirea şi voinţa individuală şi de grup. Pe această linie a relevării „ajutorului" care ni-l oferă entităţile ce îşi continuă „viaţa după moarte" în cea de a treia sferă, eruditul şi iniţiatul profesor german Rudolf Steiner[1] consemnase încă de la începutul secolului XX o reală ascendenţă benefică a fiinţelor din sub-planurile superioare respective:

„A treia regiune a „lumii spiritelor" conţine arhetipurile lumii sufleteşti. Tot ce trăieşte în această lume există aici ca fiinţă-gând vie. Aici vor aduce roade toate acţiunile pe care omul le-a săvârşit pe Pământ în serviciul comunităţii, din dăruire pentru ceilalţi oameni. Căci prin acest serviciu, prin acest devotament, el a trăit într-un reflux al regiunii a treia a „lumii spiritelor". Marii binefăcători ai omenirii, naturile devotate şi-au dobândit facultatea îndeplinirii unor astfel de virtuţi în această regiune, după ce în vieţile anterioare şi-au cucerit dreptul să aspire la o înrudire deosebită cu ea."

Revenind la caracterul iluzoriu al viziunilor care şi le creează singure entităţile din sfera a 3-a — în special cele din primele sub-planuri —, mai categorice au fost în prezentarea acestui aspect esenţial, exprimările Maestrului Djwhal Khul-Tibetanul[2] (prezentat şi de alţi

[1] Steiner, R.: *Ştiinţa Spirituală* — Ed. Rustania, Timişoara, 1943.

[2] Bailey, A.: *Rayons et initiations* — Ed. Lucis Trust, Geneve, 1988.

iniţiaţi ca făcând parte din Ierarhia spirituală[3] a planetei):

„Corpul astral uman îşi duce existenţa, în mod treptat, pe cele şapte sub-planuri ale planului astral. Însă planul astral este în mod fundamental produsul mirajului, al lui kama-manas, miraj pe care omenirea şi l-a creat singură.

... Planului astral i s-au asociat următoarele aspecte: miraj, iluzii, ceţuri emoţionale, fenomene înşelătoare. Aceste aspecte ale planului astral, bine cunoscute actualmente, sunt toate o creaţie a omenirii, fiind realizate de-a lungul vremii.

Din punctul de vedere al Maestrului, nu există totuşi planul astral, dar miliarde de fiinţe îl recunosc ca atare şi îşi continuă viaţa în sfera sa de iluzii: acestea sunt totuşi ajutate de discipoli iniţiaţi care lucrează cu ele, coborând însă doar în sub-planurile astrale superioare."

Comparând din aproape în aproape diferitele elemente informative obţinute în cadrul transcomunicărilor cu profundele cunoaşteri ale ştiinţei spirituale — consacrate încă din vechime prin experimente efective şi cristalizate în cadrul unor texte devenite clasice —, se desprind o serie de constatări:

- ambele categorii de surse informative recunosc un acelaşi fapt fundamental: realitatea existenţei unor „planuri", a unor regiuni spaţiale în jurul planetei, în care îşi duc viaţa, printr-o ordonare selectivă, entităţi ale unor lumi invizibile pentru ochiul uman.
- în cadrul celei de „a treia sfere" îşi continuă existenţa — în spaţiul a şapte sub-planuri distincte — acele entităţi umane care au înţeles importanţa valorilor spirituale, precum şi a cunoaşterii — atât materialiste, cât şi transcendentale —, dar şi necesitatea dedicării eforturilor pentru progresul complex al întregii omeniri. (Sufletele oamenilor care nu au ajuns încă la acest nivel de conştiinţă rămân „blocate" în sub-planurile celor

[3] Creme, B.: Maitreya'sMission — Ed. Tara Center, Los Angeles, 1986.

două regiuni inferioare, prin însuşi propriul lor nivel vibraţional mai scăzut.)

• în lumea astrală a sferei a 3-a, deşi puterea gândirii imaginative este mult crescută, producând cu uşurinţă tot felul de peisaje naturale (munţi, râuri, oceane) sau construcţii şi instalaţii minunate — prin modelarea rapidă a materiilor subtile existente în întreg spaţiul toate acestea nu sunt decât iluzii, miraje. Din această cauză, informaţiile care ne parvin din planul respectiv privind diferite planete care ar fi cuprinse în lumea astrală au doar un caracter imaginativ, neavând corespondenţe cosmice reale. Această capacitate cu totul deosebită de a crea imaginativ „realităţi fictive" extraordinare este folosită însă în mod inteligent de către entităţi superioare, atât pentru „instruirea" entităţilor care evoluează în cadrul sferei a 3-a, cât şi ca „instrument" activ de „trezire" şi de atragere a noastră — a pământenilor — către orizonturi de gândire şi de cunoaştere noi, cu scopul integrării noastre în amplul proces de evoluţie spirituală a omenirii.

La acest nivel al constatărilor „astronomice", regăsind o aceeaşi concluzie ca şi în subcapitolul anterior, al „comunicărilor din spaţiu", devine evident un fapt, pentru mulţi tulburător: ciudatele texte privind alte planete neştiute — Baavi, UMMO, Puatoston etc. — şi-ar avea originea tot în cea de a treia sferă, în lumea astrală terestră!

Ceea ce apare ca deosebit faţă de trecut ar fi în special modul de transmitere a informaţiilor respective, precum şi evidenta „captivare" a pământenilor printr-o ipostază intermediară (cea a unor fiinţe extraterestre) şi prin „trucaje" atractive, mai accesibile omului contemporan, către „o realitate alternativă" mai apropiată de adevărul fundamental al coexistenţei cu lumi invizibile terestre. Astfel, dacă în deceniile anterioare mesajele erau primite mai mult prin inducţie telepatică şi prin psihoscriere[1], în ultimele decenii au

[1] În cursul secolelor XIX şi XX au devenit tot mai numeroase persoanele care având aptitudini de medium, au scris în mod

luat extindere transcomunicările, care se doreau a fi mai convingătoare prin intermedierea unor mijloace moderne, ce trebuiau să confere caracterul de obiectivitate (benzi magnetice, radio-uri, ecrane catodice). În ceea ce priveşte „saltul" în conţinutul informaţional, este desigur de remarcat renunţarea la exclusivismul mesajelor din partea unor „cosmonauţi extratereştri" şi combinarea acestui „truc" cu acele convorbiri directe cu sufletele „morţilor-vii" ale diferitelor rude şi prieteni sau ale astralilor care doresc în modul cel mai sincer să ne ajute în evoluţia noastră. (Prin astfel de concluzii care devin tot mai evidente pentru cei care studiază o cazuistică mult extinsă, nu aş dori ca cititorul să creadă că Pământul şi pământenii nu au fost şi nu sunt „vizitaţi" de fiinţe evoluate extraterestre; vizite şi „contacte" au tot fost şi tot există, dar ele se efectuează în special la nivelul fiinţelor evoluate ale lumilor invizibile terestre şi nu la nivelul nostru, al „elevilor din primele clase elementare".)

• numeroase grupuri de fiinţe neştiute, care s-au angajat activ în efortul de transmitere — fie telepatic, fie prin transcomunicări cu ajutorul mijloacelor tehnice moderne — a unor mesaje şi a unor informaţii foarte variate privind „lumi mult mai evoluate", apar ca fiind

---

„automat" sau prin comunicare telepatică diferite texte şi chiar serii întregi de cărţi, „dictate" de fiinţe din „lumea de dincolo".

Dacă în secolul trecut cele mai cunoscute cazuri au fost d-na Piper (din Boston — SUA) şi d-na H.E. Blavatski (întemeietoarea şcolii teosofice moderne), în veacul nostru cel mai reprezentativ exemplu a fost brazilianul Chico Xavier: de-a lungul a patruzeci şi doi de ani a scris automat 126 de cărţi! Deşi nivelul său cultural era redus, a scris — fără să înţeleagă conţinutul — o operă foarte vastă: romane istorice, poeme, tratate ştiinţifice, povestiri, tratate teologice şi de filosofie. Calitatea deosebită a conţinutului a făcut să se vândă peste trei milioane de exemplare; 23 dintre cărţi au fost traduse în patru limbi de mare circulaţie. C. Xavier recunoştea în mod sincer: „eu îl văd, îl aud şi îl simt pe spiritul dezcarnat» care lucrează prin intermediul braţului meu... fără să înţeleg nimic din subiectul pe care îl tratează..."

coordonate de fiinţe ierarhic superioare, care constituie o puternică „forţă necunoscută". (Cititorul a sesizat desigur două menţiuni din surse total diferite, dar foarte asemănătoare în conţinut; în transcomunicarea prin calculator adresată profesorului E. Senkowski, entitatea Swejen Salter preciza: „aici există o centrală de la care este dirijată întreaga transcomunicare destinată zonei umane"; însă, cu decenii în urmă, Maestrul Djwhal Khul precizase şi el: „fiinţele care îşi continuă viaţa în sfera de iluzii sunt ajutate totuşi de discipoli iniţiaţi, care lucrează cu ele, coborând însă doar în sub-planurile astrale superioare".)

Luate izolat, astfel de acţiuni, în sine foarte reale, astfel de manifestări care la un moment dat alunecă totuşi în neverosimil ne apar ca fiind foarte enigmatice şi poate chiar îndoielnice. Dacă le vom analiza însă la scară planetară, vom constata că această categorie de „manifestări stranii" — suficient de variate în aparenţă — sunt extrem de numeroase şi constituie în fapt o realitate impresionantă. Or, printr-o analiză de fond, căutând esenţa şi sensul acestor „stranietăţi" în contextul ansamblului lor, vom distinge un fapt extraordinar: în intimitatea şi ontologia lor, manifestările respective susţin un întreg „plan de acţiune", de o amploare imensă, prin care „forţa necunoscută" — demonstrând o inteligenţă şi potenţe superioare — ne atrage mereu — pas cu pas şi cu o răbdare atemporală — către un progres continuu al modului nostru de a gândi, de a conştientiza şi de a ne comporta, în baza unor cunoaşteri mult mai extinse.

Dar şirul „demonstraţiilor" pe care lumea invizibilă ni le oferă nouă, „celor de jos", este în fapt mult mai amplu. Pe măsură ce mijloacele tehnice folosite de oameni s-au înmulţit şi perfecţionat, în aceeaşi măsură au survenit noi şi noi manifestări „miraculoase" care, dacă sunt considerate în ansamblul foarte variat al „enigmelor uimitoare" şi nu sunt prezentate doar în mod izolat, vin să întregească impresionantul tablou al „planului de instruire continuă" a omenirii terestre. Să

urmărim astfel în continuare şi alte aspecte moderne ale demonstrării coexistenţei spaţiale cu lumi invizibile care, de la un anume nivel de evoluţie spirituală, au cele mai bune intenţii pentru omenirea terestră.

CAPITOLUL II LUMI NEVĂZUTE

Noi, duhurile, suntem sferice. Nu mai avem nici un organ, nici un instrument de lucru şi totuşi lucrăm, executăm, învăţăm, numai cu ajutorul ideilor. Noi suntem, în definitiv, nişte sferoizi emiţători de idei-forţă, prin care creem totul.

Noi, duhurile, trăim în lumea materiilor eterice, pe care le studiem, cu care lucrăm şi realizăm din ele tot ce vrem.

Scarlat Demetrescu (Din tainele Vieţii şi ale Universului)

Noua carte a junglei

Aşa nu se mai putea merge înainte! Trebuia găsită o cale, mai simplă şi mai accesibilă, pentru a străbate jungla care părea că se tot întinde la nesfârşit! Aceasta era situaţia în care se găseau fizicienii prin anii '60-'70 datorită faptului că în marile acceleratoare de particule atomice se continua descoperirea a noi şi noi fărâme infime şi nevăzute ale materiei; fiecare particulă nou identificată îşi demonstra în parte alte proprietăţi, apărând mereu noi „personalităţi". În adevărata junglă a celor peste două sute de particule, care de care mai elementare şi mai interesante, fizicienii se descurcau tot mai greu, atât teoretic cât şi experimental; şi dificultăţile erau cu atât mai mari, cu cât fiecare particulă a materiei îşi avea în mod logic şi antiparticula ei, specifică antimateriei.

Sămânţa îndoielii îşi are, şi ea, rostul ei, dacă este analizată şi eliminată în mod lucid şi cu răbdare. Metoda carteziană de a gândi şi „invers" i-a determinat pe fizicienii teoreticieni să se întrebe dacă nu cumva în „subsolul junglei" ar exista doar un număr mult mai restrâns de particule elementare şi sub-elementare, ale căror variaţii de potenţial energetic intim ar crea impresia falsă a sutelor de „personalităţi" diferite. Sămânţa acestei întrebări a încolţit şi, după un timp, a rodit: jungla a fost „defrişată" din plin şi din cele aproape trei sute de particule elementare nominalizate în ultimele două decenii ale veacului nostru au rămas „în picioare" doar trei mici familii[1] de particule considerate ca elementare: leptonii (electronii, muonii, neutrinii), hadronii (cele şase tipuri de quarkuri, cu protonii, mezonii şi neutronii care rezultă din asocierea unora dintre quarkuri) şi bosonii (fotonii, gravitonii — nedescoperiţi încă —, gluonii şi particulele W şi Z).

Simplificarea, extrem de necesară, nu a soluţionat însă fenomene fizice „enigmatice", teoreticienii intuind mereu că ar trebui să mai existe şi alte particule, cu alte energii specifice. Şi aceasta cu atât mai mult cu cât şi în veacul nostru anumite persoane „dotate" demonstrau că

[1] Folescu, Z.: *Quarkurile, supersimetria şi superstringurile* — Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1988.

pot fi „materializate" sau „dematerializate" diverse obiecte! Desigur că astfel de „jocuri" erau o evidentă sfidare adresată fizicienilor, primii supuşi întrebărilor şi, deci, primii blamaţi pentru lipsa unor explicaţii publice. Or, amploarea acestei sfidări s-a extins tot mai mult prin numeroasele apariţii şi dispariţii subite ale unor „fiinţe miraculoase", apoi prin straniile manifestări ale OZN, precum şi prin variatele „fenomene paranormale", care evidenţiau toate necesitatea unei aprofundări mai extinse a fizicii particulelor elementare. Trebuiau într-adevăr gândiri noi, mai îndrăzneţe. În cadrul frământărilor teoreticienilor — în general necunoscute de opinia publică —, prin anii '70, s-a lansat ideea transformării reciproce între bosoni şi familiile de leptoni şi hadroni (denumite şi fermioni); ideea a condus la scurt timp la consacrarea modernei teorii a „supersimetriei". În cadrul acesteia, s-a ajuns însă treptat la necesitatea acceptării existenţei şi a unor particule ciudate şi necunoscute, asociindu-se fiecăreia dintre particulele rămase în urma simplificării anterioare şi un aşa-numit „super-partener". Aceşti „necunoscuţi" ar avea proprietăţi identice, dar ar poseda un spin[1] diferit (cu 1/2). De asemenea, s-a acceptat existenţa bosonilor Higgs (higgsoni) — de trei tipuri —, „bănuiţi" că ar fi originea „aspectului material" al substanţei care alcătuieşte mediul nostru material dens. Legat de ipoteza existenţei acestor higgsoni, s-a strecurat şi o idee ascunsă, rămasă însă în aşteptare până când astfel de bosoni vor putea fi identificaţi şi studiaţi: dacă, printr-un anume aport energetic ar putea fi îndepărtaţi din intimitatea structurilor materiale, s-ar putea obţine „dematerializarea" obiectelor de orice fel — începând de la firul de nisip, până la cele mai mari nave sau construcţii! Dar, deocamdată, identificarea şi manevrarea controlată a „particulelor Higgs" este o problemă încă îndepărtată ca realizare…

Fizicienii teoreticieni au căutat şi alte variante explicative, intuind mereu o realitate fundamentală

[1] Termenul de „spin" reprezintă momentul cinetic — de rotaţie — specific fiecărei particule elementare.

extrem de complexă: existenţa şi a altor tipuri de materie bazate pe alte feluri de particule şi pe alte feluri de asociere a acestora decât cele cunoscute până în prezent. Drept urmare, pe parcursul anilor s-au tot experimentat în marile centre de cercetări nucleare, producerea a tot felul de „atomi hibrizi" (miuon-ul, pion-ul, pozitron-ul, quarkon-ul etc.) a căror durată de viaţă era însă mereu extraordinar de scurtă.

Mai mult succes au avut unele teorii fizico-matematice, care au fost acceptate în cadrul consideraţiilor moderne, dar care îşi aşteaptă verificarea experimentală. Astfel, concepţia cea mai la „modă" din ultimele două decenii este cea referitoare la „materia stranie", invizibilă. Ipoteza fizicianului american Eduard Witten privind un alt tip de asociere a quarkurilor — diferit faţă de cel care este la baza materiei dense din mediul nostru — prin includerea quarkului „strange" („straniu"), i-a sedus atât pe teoreticienii marilor laboratoare de cercetări nucleare, cât şi pe astrofizicieni[1]. Această teorie a „materiei stranii" (care, neputând emite fotoni luminoşi, rămâne mereu invizibilă) oferă marele avantaj al explicării imensei lipse din Universul astronomic a 90% din

[1] Materia densă din mediul nostru, regăsită şi în compoziţia aştrilor din Univers, se bazează pe asocierea a numai două tipuri de quarkuri (din cele şase prevăzute teoretic şi descoperite apoi experimental) şi anume pe tipurile „up" şi „down", cu antiquarkurile respective. Fizicianul E. Witten (de la Universitatea Princeton) a formulat matematic posibilitatea existenţei unei materii foarte stabile, prin asocierea şi a quarkului „strange"; aceasta nu ar fi însă sesizabilă cu aparatura astronomică, întrucât neavând electroni, nu poate emite fotoni. „Pepitele de quarkuri" (nugget), care conform ipotezei sale ar umple spaţiul cosmic, ar fi totuşi ca nişte firişoare de praf grele, dar invizibile (fiind materie hadronică). Ipoteza acestei „materii stranii" a fost acceptată treptat atât de somităţile fizicii nucleare, cât şi de astrofizicieni. Astfel, cercetătorii cerului au considerat la un moment dat că „ciudăţeniile" stelei N49 din Marele Nor al lui Magellan s-ar datora faptului că astrul respectiv ar fi constituit din „materie stranie" — având o densitate fantastică de 400 de milioane tone într-un cm cub! („New Scientist" din 4 dec. 1986).

cantitatea de materie, calculată ca „trebuind" totuşi să existe în imensitatea spaţială. Dar în această teorie este vorba de un nou tip de materie hadronică şi, chiar dacă ea explică posibilitatea existenţei „materiei invizibile", ipoteza acceptată nu elimină „sfidarea" ascunsă, întrucât nu explică şi anumite aspecte ale dispariţiei „efectului de masă" — respectiv a greutăţii şi a inerţiei — în cadrul fenomenelor de eliminare a „materialităţii".

Drept urmare, teoreticienii s-au îndreptat către căutarea — fie şi numai conceptuală — a unor particule mai „elementare", mai fine decât cele cunoscute în cadrul anterior al „junglei". Astfel, s-au imaginat — oarecum în paralel — două modele ale unor familii de particule sub-elementare[1] din care ar fi compuse quarkurile înseşi, renunţându-se la moderna teorie a considerării quarkurilor ca fiind „cărămizile" fundamentale ale materiei. Primul model — cel al „prequarkurilor" (al „preonilor") —, propus de fizicienii J.C. Pati şi A. Salam în anul 1974, sugera existenţa a nouă particule (respectiv a nouă antiparticule) mai „fine", grupate în trei categorii: flavoni, cromoni şi somoni. În mod discret, se menţinea o aceeaşi idee apocrifă: eventuala îndepărtare a somonilor din structurile asociate ar oferi o materie aproape fără greutate... Al doilea model al particulelor sub-elementare din care ar fi constituite quarkurile — cel al rishonilor — a fost propus în anul 1979 de fizicianul H. Harari; prin conceperea a opt feluri de asemenea „grăunţe fine" (cu cele opt antiparticule specifice) s-ar obţine şaisprezece combinaţii de asocieri posibile, care ar simplifica extrem de mult explicarea gamei complexe de particule elementare inventariate de fizica secolului XX.

Pentru ambele modele teoretice au fost acceptate — ca şi în cazul quarkurilor — prezenţa unor particule de legătură, de asemenea mult mai „fine", care au fost denumite hipergluconi, precum şi a unei alte forme de

[1] Folescu George: *Din enigmele Microcosmosului* — Ed. Albatros, Bucureşti, 1986.

energie (necunoscută încă), denumită simbolic „forţa hipercolor".

În lume nu există însă instalaţii capabile să genereze energiile necesare punerii în evidenţă a prequakurilor sau a rishonilor[1], astfel că, deocamdată, şi fizica experimentală a particulelor „hiper-fine" rămâne blocată, cercetătorii trebuind să se rezume doar la o analiză teoretică.

Cercetătorii intuiesc existenţa unor particule extrem de fine care, conform cosmogoniei docte, ar fi apărut în primele miimi de secundă de după „marea explozie" care a generat Universul. Astro-fizicianul american M. Turner le-a dat o denumire generică[2] ce „maschează" total fineţea lor: WIMP (Weakly Interacting Massive Particles). Un anumit tip de asemenea „wimp"-uri i-a preocupat în mod deosebit pe teoreticieni, anume particula sub-elementară denumită (de fizicianul F. Wilczek) „axion". Pentru a ne putea da seama de „fineţea" axionilor, iată o caracteristică esenţială a lor: masa unui axion ar fi de 10 până la 1000 de miliarde de ori mai mică decât masa electronului! Drept urmare, într-un centimetru cub al încape un miliard de astfel de micro-entităţi fizice! Nici pentru particulele din familia wimp-urilor nu există, desigur, vreo instalaţie capabilă să le verifice existenţa. O schemă tehnologică concepută pentru punerea în evidenţă a axionilor ar trebui să realizeze în primul rând un câmp magnetic care să aibă o intensitate de 200000 ori mai mare decât cea a câmpului magnetic terestru…

În căutarea unor noi variante conceptuale care să conducă la înţelegerea şi explicarea tuturor fenomenelor

---

[1] Cel mai puternic accelerator de particule din lume — de la Laboratorul Fermi din Chicago, SUA — dezvoltând o potenţă de 1800 GeV, a permis identificarea, în fine, şi a celui de al şaselea tip de quark — în 1994. În SUA se prevede construirea unei instalaţii de accelerare de opt ori mai puternică (însă extrem de costisitoare); prin aceasta se speră că în al doilea deceniu al secolului XXI se va putea pune în evidenţă „lumea prequarkurilor".

[2] Folescu, Zeno: *De la quarkuri la quasari* — Ed. Albatros, Bucureşti, 1990.

fizice — obişnuite sau stranii, dar toate „naturale" şi „normale" —, diferiţi teoreticieni s-au văzut conduşi în mod logic la acceptarea deschisă a existenţei particulelor „super-fine", excluse din schemele consacrate oficial.

Trebuia găsită totuşi o punte între ceea ce realizase ştiinţa doctă şi intuiţia cercetătorilor mai puţin conformist... Aşa s-a născut acel concept al „supersimetriei", care a devenit o teorie de bază a fizicii moderne[1]. După cum am menţionat, conform acesteia se consideră că particulele elementare cele mai fine ar avea nişte „parteneri necunoscuţi"[2], care, sunt deşi asemenea cu ele, au spinul diferit; drept urmare, ar aparţine unui spaţiu cu alte legităţi, unui „super-spaţiu"! În acest nou cadru, ca diferenţiere pentru fotonii, gluonii, bosonii intermediari şi gravitonii care sunt specifici „spaţiului nostru", partenerii respectivi din „superspaţiu" au fost denumiţi fotini, gluini, bosini şi gravitini. La rândul lor, hadronii „de dincolo" au primit un indicativ „s", quarkurile devenind „squarkuri", neutronii din superspaţiu fiind „sneutroni", iar protonii parteneri fiind „sprotoni". Iată, aşadar, că, printr-o elegantă formulare ştiinţifică, însă mai puţin înţeleasă de cei neinformaţi, s-a ajuns la o recunoaştere doctă a existenţei fundamentale a unei lumi paralele, oarecum asemănătoare cu cea de „aici", diferită doar prin proprietăţi energetice specifice, o „lume de dincolo", din „superspaţiu"! Ce admirabilă punte de legătură între cunoaşterea ştiinţifică savantă şi cunoaşterea ştiinţifică spirituală, ambele spunând un acelaşi adevăr fundamental, exprimat însă în moduri diferite!

Punerea în evidenţă a „particulelor-parteneri" din superspaţiu prin actualele metode de cercetare necesită energii enorme pentru învingerea forţelor intime de coeziune, şi anume energii de nivelul celei care ar fi declanşat „big bang"-ul ce a condus la formarea

---

[1] Wess, I. şi Bagger, I.: *Supersymmetry and Supergravity* — Ed. Princeton Univ. Press, 1983.

[2] Fayet, P.: *La Supersymetrie* — „La Recherche", No. 197/1988, Paris.

Universului: un nivel de ordinul a 10^{19} GeV! (pentru comparaţie, reamintim că cel mai puternic accelerator din lume dispune de o putere doar de 1,8 x 10^3 GeV). De aici rezultă şi un fapt deosebit de important pentru înţelegerea impresionantelor manifestări energetice pe care ni le demonstrează fiinţele „miraculoase" ale lumii „de dincolo" şi respectiv OZN-urile: cu cât particulele componente ale unei structuri oarecare, ale unei fiinţe, sunt mai fine, cu atât potenţele energetice proprii sunt mai mari. De aceea, în lumea noastră, a materiei dense şi respectiv a particulelor grosiere, nu vor putea fi create nicicând instalaţii capabile să înfrângă coeziunea şi potenţele energetice ale structurilor şi fiinţelor din lumea super-fină care există în superspaţiu, întreaga energie a materiei Pământului neputând rivaliza cu fantastica energie declanşată la crearea Universului!

Schiţarea sintetică a modului în care cercetarea teoretică modernă a căutat — şi continuă să caute prin eforturi tot mai mari — tainele intimităţii materiei şi ale energiei, reliefează câteva aspecte generale care, împreună cu elementele scientizate de mai sus sunt oferite pentru o înţelegere mai exactă a expunerilor nonconformiste din această carte:

- prin mijloace tehnice mereu mai moderne şi mai performante, ştiinţa secolului XX — ca o culme a cunoaşterii umane — a putut să studieze, teoretic şi experimental, numai materia rezultată din elementele chimice cunoscute pe Pământ, precum şi o parte din formele de energie care îi sunt specifice acesteia.

Deşi cercetătorii din întreaga lume intuiesc şi uneori constată şi existenţa a altor feluri de materie şi de energie, deocamdată nu există aparatura şi instalaţiile necesare investigării acestora.

- cele mai mari eforturi ale fizicii moderne — atât teoretice, cât şi ca investiţii în imense instalaţii de cercetare — au fost dirijate către identificarea şi studierea particulelor elementare tot mai „fine"; direcţionarea respectivă a fost permanentă, întrucât s-a constatat mereu că, prin comportamentul lor, acestea „ascund" cele mai mari „taine", atât ale ontologiei

Omului — ca fiinţă materială şi spirituală —, cât şi ale Universului însuşi. O atare orientare a fost stimulată de un fapt esenţial — nerecunoscut în mod oficial dar acceptat tacit de mulţi fizicieni[1]: din timpuri neştiute, cunoaşteri paralele ale ştiinţei spirituale au demonstrat mereu realitatea fundamentală a altor categorii de materie, constituite din particule de o fineţe extraordinară. Denumite prin termeni generali ca materii eterice sau materii subtile, acestea nu interacţionează în mod obişnuit cu materia terestră cunoscută nouă, iar în procesele fizice specifice manifestă forme de energie proprii; drept urmare, ar avea un comportament relativist — un continuum spaţiu-timp — diferit de cel al materiei hadronice cunoscute de noi. (Cititorul va remarca, desigur, că importanta punte a teoriei „supersimetriei" nu este deloc un „joc" întâmplător al gândirii moderne.)

Într-un atare context, este evident că straniile manifestări ale „lumii de dincolo" — ca, de exemplu, apariţia şi dispariţia în invizibil a unor „fiinţe luminoase" sau fenomenele de materializare şi dematerializare ale unor obiecte — nu pot fi cercetate şi explicate deocamdată prin fizica zilelor noastre. Actualii cercetători fac eforturi imense ca să descopere speciile de particule sub-elementare „super-fine", care însă diferă doar prin denumire de cele nominalizate în ştiinţa spirituală; arzătoarea dorinţă a fizicienilor de a finaliza aceste cercetări prin descoperirea energiei originare care a generat lumea particulelor sub-elementare, prin formularea „marii unificări" a forţelor[2] fundamentale, nu

[1] Fizicianul american Michael Talbot îl cita în cartea sa *Beyond the Quantum* (1986) pe fizicianul Fred A. Wolf, care afirma în volumul *Mind, Consciousness and Quantum* că „Spiritul nu va fi descoperit niciodată în nici o circumvoluţie a materiei noastre cerebrale. Ultimul element al conştiinţei se află în lumea fantomatică a cuantelor".

[2] Ştiinţa modernă cunoaşte (parţial) numai patru forţe fundamentale: interacţiunile tari, electromagnetismul, interacţiunile slabe şi gravitaţia. Acestea s-ar fi detaşat după „big bang" dintr-o forţă primordială unică; o reproducere

va putea fi însă abordată în mod realist decât după unificarea cunoaşterilor ştiinţei docte cu cele ale ştiinţei spirituale. Acest fapt a fost pregnant pus în evidenţă pentru fizicieni (rămânând însă ascuns, prea puţin popularizat pentru opinia publică) prin însuşi modernul concept al supersimetriei: lumea din „superspaţiu" — „lumea de dincolo" a „partenerilor necunoscuţi" — îşi are şi ea forţele sale fundamentale, similare într-o anumită măsură cu cele ale materiei „grele", dar la niveluri, la potenţe energetice mult mai mari, chiar extraordinar de mari!

Înnobilarea cosmosului

„Ştiinţa spirituală" oferă într-adevăr cunoaşteri suplimentare privind intimitatea „altor feluri de materie", datele respective fiind obţinute prin metode întru totul specifice: detaşări ale corpului astral, comunicări directe cu entităţi evoluate din lumea nevăzută, care coexistă în spaţiul planetar, revelări din partea unor fiinţe extraterestre[1] foarte evoluate,

inversă a fenomenului primordial, o unificare a celor patru forţe, ar fi soluţia ideală pentru obţinerea nelimitată de energie, atât de necesară dezvoltării civilizaţiei terestre. Acceptând conceptul „supersimetriei", teoreticienii au relevat unificarea deocamdată a forţei slabe cu electromagnetismul — fapt confirmat prin producerea experimentală a bosonilor W şi Z — în 1983 —. „Marea Unificare" rămâne însă foarte îndepărtată, întrucât gravitaţia este o forţă încă necunoscută, care nu poate fi studiată deocamdată, neexistând aparate adecvate.

[1] în cartea *Lumi invizibile* Ed. Polirom, Iaşi, 1996, am reamintit evidenţe istorice, precum şi elemente cognitive privind vizitarea planetei noastre încă în perioade îndepărtate ale formării omenirii terestre de către fiinţe foarte evoluate venite din sistemul solar Sirius. Deşi acestea nu au fost singurele entităţi extraterestre care au contribuit la îmbogăţirea cunoaşterilor acumulate de oamenii pământeni, ele au avut totuşi, şi continuă să aibă, un aport important în obţinerea unor elemente de „ştiinţă cosmică", care stau şi acum la baza „ştiinţei spirituale" terestre.

experimentări efective ale oamenilor dotaţi şi cu preocupări superioare.

Fondul problematic al acestor elemente provine din însăşi schema cosmogonică fundamentală, care, fiind concepută într-o altă viziune, conduce implicit la o altă scriere a „cărţii junglei" particulelor elementare. Deşi la vechile popoare ale Orientului regăsim diferite texte care dovedesc o îndepărtată cunoaştere „ştiinţifică" a cosmogoniei, este totuşi interesant de remarcat un aspect mai puţin discutat: aproximativ într-o aceeaşi perioadă a primei jumătăţi a secolului XX, o serie de iniţiaţi europeni (H.P. Blavatski, R. Steiner, A. Bailey, O.E. Bernhardt-Abd-ru-shin, Scarlat Demetrescu ş.a.) au primit „de dincolo" comunicări foarte extinse, permiţând o reactualizare modernă a vechilor cunoaşteri. Astfel, conform acestora, giganticul fenomen cosmic al „naşterii" Universului organizat ar fi avut, în mare, următoarea desfăşurare:

Atunci când Inteligenţa Absolută — Divinitatea — a decis înnobilarea spaţiului prin biblicele cuvinte „Să fie Lumină!", o parte din energia Sferei divine — sferă care exista din eternitate — s-a revărsat în imensitatea cosmică. A fost într-adevăr un fel de „big bang", asemănător celui conceput de fizicienii secolului XX; aceştia însă nu l-au imaginat decât la nivelul unei mici părţi a grandiosului fenomen — şi anume partea sa finală, care s-a desfăşurat în cea mai îndepărtată regiune în raport cu Sfera divină[1]. Or, este foarte important şi ce s-a „întâmplat" în imensitatea cosmică în „amonte" de această ultimă regiune.

[1] Iniţiatul german O.E. Bernhardt menţiona că Sfera divină s-ar afla la o distanţă de circa douăzeci de ori mai mare decât dimensiunile Universului materiei dense. Or, cele mai performante radiotelescoape nu au depistat încă „marginile" Universului astral al miliardelor de galaxii. În septembrie 1986, astronomi britanici anunţau că au descoperit cel mai îndepărtat obiect cosmic: un quasar situat la 20 de miliarde de ani-lumină; dar acolo nu era încă „hotarul", iar dacă galaxiile sunt mereu în expansiune, cu greu vom putea afla vreodată limitele căutate.

Fantasticele valuri de energie străbătând „frigul spaţial" au suferit o răcire continuă şi deci o scădere treptată a nivelului energetic în raport cu impulsul iniţial. Drept urmare, s-a produs permanent procesul fundamentalul de transformare a undelor radiaţiei primordiale în particule elementare; dar, pe măsura îndepărtării faţă de sursă şi respectiv a scăderii potenţialului energetic, particulele s-au diferenţiat între ele, având mereu caracteristici şi „personalităţi" noi. (Pentru o asociere fizică sugestivă, am putea asemui amplul fenomen produs cu procesul industrial al crio-precipitării în vid a diferitor substanţe). O scenă de ansamblu a ceea ce s-a întâmplat în cosmos în timpuri neştiute, foarte accesibilă oricărui cititor, poate fi regăsită în volumul al doilea al operei *În Lumina Adevărului — Mesajul Graalului* a iniţiatului german O.E. Bernhardt[1], care a publicat-o sub pseudonimul Abd-ru-shin. Conform viziunii acestuia, iradiaţia sferei divine, străpungând tenebrele neantului, aducea cu sine mişcarea şi viaţa. Încă de la început, această fantastică revărsare de energie, care era în fapt o curgere continuă, s-a disociat în două feluri de fluxuri: pozitive şi negative; drept urmare, Forţa vie manifesta concomitent şi un puternic efect de retur[2], fapt care a determinat mereu ca forţa rezultantă locală să imprime o mişcare

[1] Abd-ru-shin: *Im Lichte der Vahrheit* — Ed. Stiftung Gralsbotschaft, Stuttgart, 1989. Această operă, tradusă în unsprezece limbi, a fost editată şi în limba română de Fundaţia „Mişcarea Graalului în România" — din Timişoara —, în anii 1992-1994.

[2] Acest fenomen — fundamental în întreg cosmosul — a fost relevat în fizica modernă pe cale cu totul deductivă, neputând fi însă identificat la scară planetară. Academicianul român prof. Octav Onicescu a demonstrat matematic şi a publicat la noi în ţară — cu decenii în urmă — existenţa cosmică a unei „forţe repulsive", opusă efectului gravific. Peste mai mult de zece ani, profesorul american Alan Guth (de la Massachusetts Inst. of Technology) a prezentat, cu multă publicitate, demonstraţia privind existenţa cosmică a „antigravitaţiei" ca forţă distinctă. Savanţii ştiinţei spirituale cunoşteau, deci, cu mult înainte această forţă fundamentală!

giratorie eliptică. (Acesta ar fi cauza rotaţiei continue a miliardelor de stele şi planete din fiecare galaxie, atât în jurul axului galactic, cât şi în jurul fiecărui soare local, precum şi în jurul axului propriu al fiecărui corp ceresc.) Fenomenul de răcire continuă a valurilor de radiaţii a favorizat procese zonale de „precipitare" a diferitelor categorii de particule, care se detaşau treptat de-a lungul imenselor distanţe străbătute, de energia radiantă aflată la potenţe energetice fantastice. Masa şi proprietăţile fizice specifice ale fiecărei categorii variau astfel în raport cu distanţa faţă de sursa primordială: cele mai fine şi respectiv cele mai potente energetic se detaşaseră în regiunile oarecum mai apropiate de Sfera divină, pe când cele mai grosiere şi mai puţin active energetic au fost generate în regiunile periferice ale „cosmosului înnobilat".

Deşi aflată la o distanţă suficient de mare — imensă pentru noi — faţă de Sfera divină, prima regiune importantă a procesului cosmic de „precipitare" a fost „populată" cu mulţimi enorme de „scântei" extrem de potente energetic şi având calităţi pe care cu greu ni le putem imagina ca fiind posibile la nivelul unor asocieri de particule „super-fine": acestea erau capabile — datorită alimentării cu energie în curgere continuă — să gândească şi totodată să emită idei-informaţii sub forma unor radiaţii active modulate; dar, mai extraordinar, după procese energetice îndelungate, aceste „scântei" aveau strania potenţă programatică de a deveni „conştiente" şi de a-şi etala o „voinţă", modelând după propriile idei-informaţii particulele „mai inferioare", din mediile precipitatelor din regiunile următoare, pe care le-au traversat apoi în timpi neştiuţi, împinse de presiunea valurilor curgătoare de energie. Aceasta primă regiune spaţială, uriaşă, este cea a particulelor de natură spirituală — raiul originar — din care au tot plecat miriade de germeni spirituali către celelalte regiuni imense, străbătute de iradiaţia divină. În acest mod, Universul a fost populat treptat de miriade şi miriade de „entităţi spirituale", intrate în giganticul proces al evoluţiei cosmice.

În hăurile spaţiale străbătute continuu de iradiaţia originară, s-au tot detaşat apoi alte categorii de „precipitate", pe care Abd-ru-shin le-a denumit substanţe de „esenţialitate". Din acestea s-au format straturi protectoare cu care au fost „îmbrăcaţi" germenii spirituali ce străbăteau în periplul lor cosmic regiunile respective, pentru a putea rezista la condiţiile modificate ale mediului pe care îl traversau; astfel protejate, „scânteile spirituale" au ajuns — după parcurgerea unor distanţe fantastice — în regiunea celor mai grosiere particule, cea a universului material cunoscut de noi, în care vor avea posibilitatea să-şi dezvolte potenţele „adormite" de care dispun, printr-un îndelungat proces de evoluţie spirituală.

Asupra felurilor de „precipitate" cosmice care au umplut zone imense cu diferite categorii de particule de o fineţe deosebită — pe care unii iniţiaţi le-au denumit generic ca fiind „materii subtile" sau „materii eterice"—, o indicaţie foarte interesantă ne-a oferit iniţiatul român prof. Scarlat Demetrescu în volumul al doilea al operei sale[1] — citată anterior. Conform elementelor informative primite de la o entitate invizibilă aflată pe o treaptă mai ridicată de evoluţie, „materia fluidică" ce umple întregul cosmos s-ar împărţi în trei categorii principale, rezultate din iradiaţia divină: „eterul spiritual" — din care s-au desprins scânteile divine (respectiv spiritele); „eterul captiv" — care, penetrând orice structură a materiei dense (solidă, lichidă, gazoasă), îi asigură vitalitatea energetică; „eterul liber" — care este mediul cosmic în care plutesc ca pe un ocean gigantic toate corpurile cereşti, învăluind orice stea şi orice planetă.

Fluidele captive şi libere ar fi, la rândul lor, de două feluri: fizice şi psihice.

[1] Cam în aceeaşi perioadă în care germanul O.E. Bernhardt şi respectiv englezoaica Alice Bailey transcriau textele cărţilor care le-au fost „trans-comunicate", profesorul român S. Demetrescu primea revelări la fel de importante tot de la o entitate invizibilă neştiută. Drept urmare, în anul 1939 a publicat trei volume ale operei sale *Din tainele Vieţii şi ale Universului*, care au fost reeditate în anii 1993 — 1994 la Editura Emet Art, Oradea.

Întrucât eterul captiv este antrenat în cele trei stări ale materiei dense, rezultă că vor fi trei feluri de fluid fizic captiv (solid, lichid şi gazos).

Tot de trei feluri este şi fluidul psihic, în raport cu regnul coabitat: mineral, vegetal şi animal (inclusiv uman).

Este însă foarte interesantă specificarea obţinută de iniţiatul român cu privire la faptul că fluidul psihic liber este „hrana" corpului fluidic al fiinţei noastre; acest fenomen a fost confirmat de mulţi clarvăzători, care au sesizat acest proces fizic prin permanentele contracţii-dilatări ale corpului nostru invizibil; cititorul va putea, de altfel, să constate direct realitatea fenomenului respectiv, ilustraţia acestei cărţi redând „dovezi materiale" concludente.

Deşi particulele fluidelor fizice şi psihice nu se combină şi nu interacţionează între ele, coexistând în mod natural, atât în spaţiul cosmic, cât şi în atmosfera planetelor, autorul român a preluat şi o altă informaţie foarte importantă pentru înţelegerea unor fenomene cu totul deosebite care vor fi descrise în această carte: entităţile mult evoluate ale lumii invizibile pot efectua — în diferite scopuri — „amestecuri" ale fluidelor respective, obţinând fluide fizico-psihice.

Aceste individualizări au şi ele însă un caracter general, întrucât în cadrul fiecărei specii nominalizate mai sus există diferenţiate — prin particule specifice care nu se combină între ele — câte alte trei categorii. În acest mod, tipurile de materii fine — eterice —, care există în parte şi în mediul nostru apropiat, fără a le putea însă detecta deocamdată din lipsa de aparatură adecvată, ar fi un multiplu de combinaţii estimat la 81 de variante de substanţe, sau poate chiar mai multe...

Din precizările obţinute de prof. S. Demetrescu, fiecare corp ceresc atrăgând o serie de fluide eterice care se întrepătrund cu atmosfera locală compusă din gazele unor elemente chimice specifice, şi-a constituit şi o serie de învelişuri sferice din astfel de fluide; la Pământ, acestea depăşesc cu mult altitudinea cunoscută a stratului atmosferic. Învelişul său de fluid eteric liber

ar fi constituit din câte trei straturi principale de eteruri fizice şi respectiv psihice; sub acţiunea radiaţiei cosmice, acestea ar avea o continuă emisie colorată proprie, sesizată adesea de unii clarvăzători: învelişul cel mai de jos — de deasupra solului — ar avea o culoare roşie; al doilea înveliş principal ar avea o culoare albăstruie, iar cel de al treilea, o culoare albă. Fiecare dintre aceste straturi sferice ar avea câte trei sub-zone mai evidente, cele inferioare având nuanţe mai întunecate. În acest mod, din cele nouă planuri distincte, noi, oamenii, ne-am desfăşura existenţa într-un înveliş eteric de culoare roşie — mai închisă —, în care există totuşi penetrări cu totul independente şi din fluidele albastre şi chiar din cele albe.

De fapt, fiecare dintre sub-zonele colorate conţine mai multe diferenţieri, fiind stratificate în raport cu felul particulelor fine care au fost atrase în timp de corpul planetei noastre; astfel, după cum menţionează iniţiatul român, fluidul roşu variază de la nuanţele mai închise — de la nivelul solului — până la roz-deschis, în partea lui mai înaltă; în mod similar, albastrul-închis care urmează se deschide treptat până la azuriu, iar învelişul alb variază de la alb-mat în partea inferioară, până la alb-strălucitor în porţiunile cele mai înalte.

La fel cum diversele structuri din materie densă — sub cele trei stări — ale Pământului reţin fluide captive, şi entităţile spirituale — fie încarnate, fie aflate în lumea invizibilă „de dincolo" — reţin propriul fluid psihic captiv; la rândul său, şi acesta este colorat, dar culorile şi nuanţele depind direct de nivelul de evoluţie a nucleului spiritual, al cărui fel de radiaţie este sursa care imprimă culoarea specifică (roşu, albastru, alb, în nuanţe extrem de variate).

Este deosebit de interesant de remarcat — în legătură cu acest număr de nouă sub-zone principale de fluide eterice — faptul că vechi populaţii din diferite continente (din India până în actualul Mexic) cunoşteau de milenii existenţa a nouă „ceruri" în care se duceau sufletele oamenilor după decesul trupului carnal. Această cunoaştere antică — pe care am prezentat-o în

alt cadru[1] prin exemplificări sugestive — indică un alt fapt fundamental: există o corelaţie legică între „calitatea" particulelor fluidului psihic captiv al fiecărui suflet şi cea a fluidului eteric liber din mediul ambiant al „lumii de dincolo", sufletul neputând să-şi continue „viaţa" decât în sub-zona aceleiaşi nuanţe de culoare ca cea a radiaţiei proprii. (În fapt, fenomenul este cu totul natural, această „rezonanţă" de natură energetică conducând legic la o selecţie „stratificată" a sufletelor ce vieţuiesc în „lumea de dincolo", selecţie care demonstrează perfecţiunea „justiţiei cosmice": cine se aseamănă, se adună!). O dovadă elocventă a vechimii acestei cunoaşteri este regăsirea ei în creştinismul timpuriu, aşa cum o evidenţiază şi scrierile teologului[2] Dionisie Pseudo-Areopagitul (sec. VI e.n.):

„... cel care ne-a iniţiat în cele divine le împarte în trei grupări triadice... Căci revelaţia Sfintelor Scripturi, spune el, ne-a lăsat, ca tradiţie, că tronurile cele mai sfinte şi ordinele cu ochi mulţi şi aripi multe, denumite în lumea ebraică heruvimi şi serafimi, se află în chip nemijlocit în cea mai mare apropiere de Dumnezeu. Cea de-a doua triadă, afirmă el, este cea formată din: domnii, stăpâniri şi puteri. În sfârşit, a treia şi cea de pe urmă din ierarhiile cereşti, spune că este cea a îngerilor, a arhanghelilor şi a începătorilor."

Chiar şi marele poet italian Dante Alighieri avea să pună în evidenţă, peste câteva secole, această veche tradiţie creştină a celor „nouă ceruri", în cadrul monumentalei opere *La Divina Commedia.*

În secolul XX, în special în prima sa jumătate, ne-au fost oferite reactualizări de mare amploare ale unor cunoaşteri din vechime, în mare parte pierdute din memoria popoarelor sau deformate adesea de-a lungul secolelor[3]. Unul dintre „aleşii" care au beneficiat de astfel de comunicări în cadrul „acţiunii concertate" din

[1] Gheorghiţă, F.: Lumi invizibile — Ed. Polirom, Iaşi, 1996.

[2] Dionisie Pseudo-Areopagitul: *Ierarhia cerească* — Ed. Cartea Românească, Chişinău, 1932.

perioada respectivă a fost şi pictorul francez P.-E. Cornillier, prin intermediul tinerei medium Reine. Iată cum relua cercetătorul francez Rene Sudre[1] comunicarea privind realitatea existenţei celor nouă planuri principale ale „lumii umane de dincolo", la care fusese adăugat şi un prim plan suplimentar — cel mai inferior — al animalelor:

„După spusele medium-ului d-lui P.-E. Cornillier, „Lumea de dincolo" s-ar împărţi în zece sfere. Prima conţine sufletele animalelor, a doua spiritele umane cele mai tinere — care se încarnează fără a fi devenit conştiente încă. A treia şi a patra reţin dezîncarnaţii care mai au afinităţi pentru Pământ. Începând de la sfera a cincea, spiritele nu mai comunică direct cu cercetătorii metafizicieni; acestea posedă vederea astrală şi nu doresc decât să se ridice în ierarhia spirituală. Spiritele din sfera a şasea nu mai sunt supuse reîncarnării, care acolo este facultativă. Sferele a şaptea şi a opta aparţin spiritelor superioare, iar a noua şi a zecea aparţin spiritelor-lumină, care sunt ghizii evoluţiei."

Nu mult timp după această comunicare, iniţiata engleză Alice A. Bailey avea să transcrie ani de-a rândul

---

[3] Secolele XIX şi în special XX au fost „repere de timp" în care lumea invizibilă a trecut la ample acţiuni de dezvăluire a existenţei şi respectiv a imenselor sale posibilităţi de manifestare. Dacă spre sfârşitul veacului trecut metoda folosită a fost aceea a „şedinţelor de spiritism" (care s-au depreciat în mod rapid), în prima jumătate a actualului secol s-a trecut la metoda transmiterii prin intermediul diferiţilor mediumi sau direct, prin selectarea unor persoane dotate pentru psiho-scriere sau preluare telepatică a comunicărilor. În numeroase ţări din lume s-au derulat zeci de „contactări" prin care s-a oferit o adevărată literatură iniţiatică modernizată. Într-un atare context, francezul P.-E. Cornillier a obţinut — în cursul câtorva zeci de şedinţe —, prin mediumul Reine, revelări foarte utile, pe care le-a publicat în cartea *La survivance de l'âme* — Ed. F. Alcan, Paris, 1927.

[1] Sudre, R.: *Traite de Parapsychologie* — Ed. Payot — Bibl. Scientifique, Paris, 1956.

impresionantele revelări ale Maestrului Djwal Khul-Tibetanul, care s-au constituit într-o adevărată enciclopedie (24 de volume) a reactualizării moderne a unor ample părţi din „ştiinţa spirituală". Or, în volumul 5 al ciclului parţial *Traite sur les sept rayons* (Ed. Lucis Trust, Geneva, 1988) este prezentată mult mai explicit diferenţierea calitativă a „lumii de dincolo", în cadrul aceloraşi nouă planuri majore de existenţă în medii ambiante eterice; criteriul de selecţie comunicat de Maestru este mereu neschimbat — cunoscut din vechime: nivelul de evoluţie spirituală individuală, care conduce la obţinerea în timp a unor trepte de iniţiere şi, în mod corespunzător, la obţinerea unor potenţe psiho-energetice din ce în ce mai ridicate. Treptele de iniţiere corespunzătoare celor nouă planuri sunt descrise astfel:

- iniţierea I: fiinţele umane care se eliberează de dominarea trupului şi a dorinţelor,
- iniţierea a II-a: fiinţele eliberate de dominarea naturii emoţionale şi a sensibilităţii egocentrice a sinelui inferior,
- iniţierea a III-a: eliminarea de dominarea personalităţii egocentrice şi folosirea mentalului ca instrument major,
- iniţierea a IV-a: eliberarea de interesele sinelui şi trecerea către o stare de conştiinţă orientată spre universalitate,
- iniţierea a V-a: eliberarea de „orbirea" terestră şi descoperirea puterii Voinţei asupra materiilor eterice şi a materiei dense. Renunţând la corpul astral, fiinţa rămâne numai cu „trupul de lumină", putând să-şi materializeze însă orice trup şi orice obiect (inclusiv OZN!). Aceste fiinţe devin Maeştri ai înţelepciunii.
- iniţierea a VI-a: eliberarea de necesitatea reîncarnării pe Pământ,
- iniţierea a VII-a: eliberarea de viaţa proceselor şi a fenomenelor materiale,
- iniţierea a VIII-a: trecerea la o nouă stare de conştiinţă şi de percepere cosmică,

• iniţierea a IX-a: eliberarea de orice antrenare către straturile planului fizic cosmic al vieţii planetare.

Aparent, se conturează totuşi o confuzie între diferitele texte, datorită faptului că unele specifică existenţa a nouă „ceruri", pe când altele descriu numai şapte niveluri majore de existenţă în marea lume invizibilă. Astfel, de exemplu, iniţiatul român Adam Ramon — în cartea sa *Sfere cereşti* (Ed. Emet Art, Oradea, 1994) — evidenţia concret principiile de selecţie legică în raport cu nivelul evoluţiei spirituale, doar în cadrul a şapte „inele" fluidice în jurul Pământului (fiecare având câte şapte sub-planuri specifice). În realitate, descrierile sale corespund întru totul cu cele ale Maestrului Djwhal Khul sau ale mediumului Reine, lipsindu-i numai ultimele două planuri existenţiale; or, cititorul poate remarca direct că, în fond, aceste două ultime nivele, aceste ultime două iniţieri, se referă de fapt la fiinţe spirituale care s-au desprins cu totul de viaţa planetară, conectându-se la o altă percepere cosmică, printr-o stare de conştiinţă, mult superioară nivelurilor terestre... Acest aspect era de fapt bine cunoscut încă din mileniile trecute şi însăşi textul citat al teologului Dionisie Pseudo-Areopagitul îl pune în evidenţă: în părţile cele mai înalte ale celor nouă planuri se află heruvimii şi serafimii. În restul celor şapte planuri, mult mai terestre, în care îşi desfăşoară existenţa invizibilă şi cu totul lipsită de moarte miliarde de fiinţe spirituale umane[1] fără trup din materie organică, cititorul nu va găsi diferenţe de conţinut, ci doar de termeni folosiţi de diferiţi autori, care prezintă în fapt una şi aceeaşi realitate fundamentală... Şi toate aceste scrieri, toată această „năvală" de comunicări şi mesaje, toate vin să ne demonstreze că a sosit timpul ca

[1] În ambele volume ale cărţii sale *Maitreya's Mission* (Ed. Partage, Londra, 1986), iniţiatul englez B. Creme specifica o impresionantă informaţie primită de la Maestrul său, privind existenţa a cca. 60 miliarde de fiinţe umane în spaţiul globului nostru terestru. O cifră relativ asemănătoare o menţionase şi Abd-ru-shin în *Mesajul Graalului*.

întreaga lume să cunoască impresionanta realitate a coexistenţei noastre cu o lume mult mai mare, în care există numeroase fiinţe evoluate cu puteri extraordinare.

Cum arată cei de „dincolo"

Dintotdeauna oamenii au dorit „să vadă" cu ochii lor cum arată sufletele după ce trupurile decedaţilor au fost îngropate sau incinerate. Satisfacerea curiozităţii nu le-a fost oferită însă muritorilor, întrucât omenirea terestră nu s-a aflat niciodată la nivelul de înţelegere a sensului existenţei sale cosmice, respectiv la nivelul de evoluţie necesar să justifice acest „dar". Rareori au existat unele persoane care au binemeritat şi care au beneficiat discret de darul respectiv. Separat de acestea, au survenit însă unele „demonstraţii" sau întâmplări, în care diferiţi oameni s-au aflat faţă în faţă cu „fantome", din care unele au intrat şi în legendă prin persistenţa lor în timp (fig. 4); de multe ori nu era vorba propriu zis despre fiinţele respective rămase fără trup din carne, ci doar despre trupurile lor eterice, care după câteva luni sau săptămâni aveau să se destrame. Au existat totuşi, din când în când, şi apariţii tulburătoare ale unor fiinţe „minunate", ale căror manifestări au influenţat concepţiile a mii, sute de mii, milioane de oameni[1]; în astfel de cazuri se iveau din invizibil fiinţe umane cu „trup de lumină" care erau în general văzute de grupuri restrânse de martori, dar care, după dispariţii subite, deveneau venerate de mulţimi întregi, atrase la diverse „miracole", admirabil realizate de cei din lumile nevăzute. Importanţa acestor apariţii este într-adevăr

[1] După o serie de apariţii ale unei „frumoase copile" luminoase — în anul 1851 —, descoperindu-se calităţile vindecătoare ale apelor unui izvor indicat de aceasta, s-a dus vestea că în localitatea franceză Lourdes vine repetat Fecioara Maria. Numărul pelerinilor a crescut în mod constant, ajungându-se la milioane de oameni anual; în 1974 au fost înregistraţi 3489055 pelerini şi bolnavi care au venit acolo, având o credinţă profundă.

deosebită, întrucât, aşa cum indica şi Maestrul Djwhal Khul, numai fiinţele foarte evoluate ale lumii de dincolo — şi anume începând de la a cincea iniţiere — obţin capacitatea de a-şi forma prin proprie voinţă „trupuri din lumină" asemănătoare cu ale noastre, dar din materii subtile! Este totuşi de remarcat un fapt straniu: când la astfel de apariţii asistau grupuri de martori (ca, de exemplu, la apariţiile materiale din La Salette — în 1846, de la Lourdes — în 1851 — etc.), marea majoritate a celor de faţă nu vedeau nimic! În realitate, se întâmpla acelaşi fenomen fizic ca şi cel relevat la transcomunicări: nu toate persoanele pot stabili o legătură cu fiinţele din lumea invizibilă, întrucât la unii oameni nivelul vibraţional individual poate diferi foarte mult de cel al fiinţelor nevăzute şi nu intră „în rezonanţa" necesară recepţiei. Iată, de exemplu, cum explica iniţiatul englez B. Creme[1] felul şi sensul apariţiilor de fiinţe luminoase:

„Viziunile Fecioarei Maria sunt de două tipuri principale: unele realizate în însăşi mentalul credincioşilor de către anumiţi Maeştri sau de discipoli care lucrează plecând din planuri subtile, iar altele sunt emanaţii astrale. Altfel spus, anumite viziuni sunt de natură astrală, emanând din dorinţe astrale şi emoţionale: oamenii doresc să o vadă pe Fecioara Maria, ei doresc să fie ajutaţi şi aceste dorinţe se concretizează prin viziuni astrale. Există totuşi şi viziuni care provin de la Ierarhia Maeştrilor, atunci când aceştia consideră necesar să întreţină anumite talismane. O viziune a Fecioarei Maria este un astfel de talisman, la fel cum este, de exemplu, giulgiul sfânt din Torino. Există multe manifestări de acest gen. Ele sunt reale, chiar dacă alte

[1] În ambele volume ale cărţii sale *Maitreya's Mission* (Ed. Partage, Londra, 1986), iniţiatul englez B. Creme specifica o impresionantă informaţie primită de la Maestrul său, privind existenţa a cca. 60 miliarde de fiinţe umane în spaţiul globului nostru terestru. O cifră relativ asemănătoare o menţionase şi Abd-ru-shin în *Mesajul Graalului*.

viziuni nu sunt, rămânând simple emanaţii sau proiecţii astrale."

Din timpuri neştiute, unii oameni au văzut când şi când, în aer, la diferite înălţimi, forme luminoase rotunde, de dimensiuni suficient de reduse (fig. 5A şi 5B), uneori chiar de culori variate. De obicei, în secolele anterioare, astfel de prezenţe erau considerate ca fiind „semne cereşti". Mai târziu, unii cronicari şi le-au apreciat a fi comete sau chiar aştri, fără a sesiza însă că „formele luminoase" apăreau şi dispăreau subit, se deplasau şi staţionau în mod ciudat. Astfel de exemple regăsim în numeroase texte antice şi medievale, fără ca oamenii să fi înţeles semnificaţia straniilor prezenţe. Autorul englez W.R. Drake a publicat în ciclul de volume *Gods and spacemen in the ancient time*[1] numeroase consemnări de acest fel; iată un extras dintr-un text antic foarte sugestiv, reluat într-o scrisoare a eruditului autor grec Plutarh:

„... De aceea, mulţi au crezut că rezultatul s-a datorat intervenţiei divine. Au fost unii care au declarat că Dioscurii (Castor şi Pollux) au apărut deodată ca două stele gemene, de o parte şi de alta a navei lui Lysandru, strălucind deasupra cârmei tocmai atunci când acesta se îndrepta spre duşman."

Este evident că nu poate fi vorba aici nici de aştri, nici de „fulgere globulare", nici de „focul Sf. Elme" care se formează pe timp de furtună la vârful catargelor; era cu totul „altceva", care a fost pus pe seama unor prezenţe divine. Probabil că, în secolele anterioare, o imagine ca cea din fig. 6 ar fi fost interpretată în mod similar; în zilele noastre însă, după tot felul de explicaţii improvizate şi nedocumentate care sugerau diferite fenomene atmosferice, vorbim despre stranii globuri

[1] Din cadrul ciclului respectiv, a fost editat şi în limba română un prim volum, având titlul *Astralii în antichitate*, la Ed. Polirom, Iaşi, 1996; vor fi editate probabil şi alte volume aflate în curs de traducere.

radiante, având un comportament inteligent, care se evidenţiază ca aparţinând unei alte lumi terestre...

Abia acum două secole o minte genială începuse să bănuiască un atare adevăr fundamental, fără să cunoască însă elemente comparative sau elemente ale ştiinţei spirituale care să-i permită o interpretare realistă. Fire de cercetător înnăscut, marele om de cultură care a fost germanul Johann W. Goethe a avut parte în una dintre călătoriile sale de un spectacol care friza fantasticul; iată cum descrie el însuşi straniul tablou, văzut din poştalion:

„Într-o vale îngustă de la dreapta drumului, am văzut subit un fel de amfiteatru iluminat în mod minunat. Într-un spaţiu cu formă de canal, străluceau nenumărate lumini mici, aşezate ca treptele, unele mai sus decât altele; şi ele străluceau atât de tare, încât ochiul îmi era orbit. Dar mai tulburător, în această vizionare, era faptul că luminile nu stăteau fixe, ci se săltau de ici colo, mergeau de sus în jos şi viceversa, în toate direcţiile. Totuşi, cea mai mare parte dintre ele rămâneau pe loc şi radiau. Rămâne acum de ştiut dacă acolo era un sălaş de spiriduşi sau o adunare de creaturi luminoase, şi eu nu aş şti să decid."

În secolul XIX, leagănul ştiinţei moderne, numeroasele descoperiri ale ştiinţei conducând la primele invenţii tehnice de amploare, au generat o emulaţie deosebită în toate domeniile de cercetare; în acest cadru, diferiţi savanţi sau chiar „amatori" au abordat şi fenomenele considerate paranormale — denumite pe atunci cu termenul aristotelic de „fenomene metafizice". În Europa şi apoi în Statele Unite au proliferat astfel numeroase „cercuri spiritiste"[1]. Deşi în majoritatea cazurilor în care se derulau astfel de experienţe domina amatorismul — care nu putea

[1] Castellan, Y.L: *La Parapsychologie* — Ed. Presse Universitaire de France, Paris, 1955.

Sudre, R.: *Traité de Parapsychologie* — Ed. Payot — Bibl. Scientifique, Paris, 1956.

conduce la rezultate valabile[2] —, grupurile care lucrau cu seriozitate şi cu dorinţa sinceră de lărgire a cunoaşterii umane au obţinut totuşi documentări valoroase. La cercurile cu tendinţă de scientizare, punându-se accent pe stimularea controlată a aptitudinilor naturale suprasenzoriale — atât ale experimentatorilor, cât şi ale medium-urilor riguros selectate — au survenit uneori surprize: apariţia şi manifestarea inteligentă a unor globuri strălucitoare, care doreau să-şi demonstreze prezenţa în public! Iată un caz semnificativ reluat de cercetătorul francez René Sudre, la care erau martori persoane recunoscute ca fiind de o obiectivitate deosebită în observările şi descrierile faptelor:

„Împreună cu pastorul englez Stanton Moses, dr. Speer a văzut treizeci—patruzeci de sferoizi luminoşi ieşind din parchet, fiecare având mărirea unei portocale. Şi iată că unul dintre aceştia s-a aşezat pe masă şi a început să producă lovituri puternice, ca şi cum ar fi fost date cu piciorul unei lămpi! Culoarea lor — a sferoizilor — era variabilă; când albăstruie, când verzuie. Maxwell le-a văzut la Eusapia ca scântei nedefinite, având în general contururi estompate, fiind adesea ca nişte mici globuri strălucitoare sau chiar ca nişte limbi de foc, ori ca picături de Batavia răsturnate. El a declarat că «este imposibil» sau chiar absurd, după ce le-ai văzut o singură dată, să le mai compari cu fosforescenţe artificiale".

[2] Din diferenţierile calitative ale planurilor „lumii de dincolo", cititorul a remarcat desigur că prima sferă de deasupra solului terestru este locul de şedere al sufletelor umane cel mai puţin evoluate, cele mai inferioare. De aceea, la majoritatea experimentelor spiritiste cu amatori curioşi, au tot apărut acele „spirite înşelătoare", care îşi băteau joc de experimentatori, în special prin informaţii greşite. Din textul anterior, cititorul a putut să constate că în zilele noastre „lumea de dincolo" foloseşte atât alte metode, cât şi un control mai riguros al comunicărilor, acestea fiind oferite prin entităţi din planul al treilea, sub dirijarea unei entităţi şi mai evoluate, ce coboară din planuri superioare.

Crookes, cu întreaga sa autoritate de fizician-chimist, a declarat că aceste lumini sunt de neimitat."

Este într-adevăr tulburător să vezi apărând subit, la nivelul pardoselii sau în aer, o mulţime de globuri radiante neştiute care, ca să completeze demonstraţia, mai produc şi bătăi ritmice într-o masă, fără a dispune însă de nici un obiect contondent... Poate totuşi că nu e mai puţin tulburător să afli că, în zilele noastre, la o discuţie publică pe astfel de teme, grupul de oameni din sală a fost „survolat" — în mod indubitabil — tot de o „echipă" de peste patruzeci de globuri radiante „inteligente", care au rămas însă în invizibil! Iată în acest sens un document fotografic total obiectiv şi impresionant ca evidenţă faptică — dar şi ca fenomen energetice necunoscut — care a fost obţinut în România (fig. 7), în infima fracţiune de timp a expunerii unui blitz.

Dacă în perioada secolului XIX, când se încerca o lărgire a cunoaşterilor umane asupra realităţii lumii invizibile prin intermediul „cercurilor spiritiste" — cu toate dezavantajele sale —, se prezentau numai „demonstraţii" fără explicaţii, nu după mult timp a urmat o primă perioadă de clarificări. În voluminoasa colecţie de consemnări ale comunicărilor transmise la începutul secolului XX de entitatea superioară Vettellini, prin intermediul tinerei-medium Reine, francezul P.-E. Cornillier obţinuse următoarele lămuriri[1]:

„... revin la problema corpului ei fluidic. Cer Reinei să-mi facă o descriere a ceea ce poate vedea prin ea însăşi. S-ar putea duce cu trupul ei fluidic prin atmosferă şi s-ar întoarce apoi aici, dar Spiritele mici şi răutăcioase îi fac o barieră şi o dau îndărăt, ea neavând acum forţa necesară să le comande, aşa cum va face mai târziu...

Vede aceste spirite ca pe nişte licurici, ca pe ceva vaporos — mai luminat la partea superioară — şi numai când se apropie ca să-i vorbească, iau formă omenească. De obicei, materializarea se face numai pentru partea

[1] Cornillier, P.-E.: *La survivance de l'âme*, Ed. Alcan, 1920.

superioară a corpului... «Ele nu au trup. Am văzut mai întâi licăriri venind şi plecând, apoi aceste licăriri, aceşti aburi luminoşi, au căpătat o formă, puţin câte puţin.»"

În legătură cu acest mod obişnuit al entităţilor din lumea invizibilă de a se materializa numai la partea superioară a „trupului" lor uman, ca o exemplificare a realităţii categorice a unor astfel de fenomene, iată un document fotografic obţinut două decenii mai târziu în Anglia: capul materializat din „abur luminos" al scriitorului britanic Sir Conan Doyle a fost impresionat pe un clişeu în prezenţa soţiei sale — (fig. 8A) —, dar fără a fi fost văzut de celelalte persoane din grup. (Acest clişeu reprezenta, de fapt, o împlinire a promisiunii făcute soţiei, că după deces îi va demonstra că rămâne totuşi viu.)

Un document fotografic asemănător a fost obţinut de biologul Al. Sift — cu totul întâmplător — în plin peisaj natural, la 16 septembrie 1973, pe pajiştea care extinde lunca Someşului Rece în vestul municipiului Cluj-Napoca (fig. 8B). Nici aici persoanele de faţă nu au observat materializarea acelui cap uman în faţa tufişului din apropiere. (În cartea *Lumi invizibile* am prezentat şi un alt document fotografic obţinut tot întâmplător de biologul Al Sift, în care un acelaşi gen de materializare parţială a unui cap uman fusese înregistrată doar de pelicula fotosensibilă, fără a fi observată vizual; acest al doilea clişeu, expus la 12 aprilie 1974, a surprins neobişnuitul fenomen printre ramurile copacilor de la liziera pădurii Hoia-Baciu.)

Referitor la astfel de documente fotografice, autorul român N. Porsenna îl cita, cu jumătate de veac în urmă[1], pe francezul Gabriel Daluaune (autorul cărţii *Apparitions matérialisés*), care preciza cu autoritatea unei documentări extinse: „Locuitorii lumii invizibile au pus totul în acţiune, au încercat toate procedeele ca să ne dovedească faptul că trăiesc mereu; iar când nu se mai pot materializa în mod obiectiv, fotografia a

[1] Porsenna, N.: *Apariţiuni* — Ed. Cugetarea, Bucureşti, 1946.

demonstrat că existenţa lor continuă în cuprinsul spaţiului..."

Dar iată ce spunea medium-ul Reine despre globurile de „aburi luminoşi" pe care le vedea în mod direct în starea de detaşare hipnotică a corpului său astral — în relatarea lui P.-E. Cornillier:

„Pare că ar vedea forme. Numără până la unsprezece din acestea. Discutând despre culori, atribuie cuiva culoarea roşie, dar contestându-i-se aprecierea, recunoaşte până la urmă că e numai roşiatică.

... Probabil că e înconjurată de spirite. Unele o ating, o ciupesc şi ea se plânge că îi sunt penibile asemenea familiarităţi: «Sunt reci aceste atingeri. Sunt neplăcute. Am impresia că sunt atinsă de nişte melci».

... Vettellini, neputând să o facă să iasă, a făcut-o în schimb să vadă în încăpere diferite categorii de Spirite. Întâi: Spirite având o lumină roşiatică (despre care auzisem anterior crâmpeie de discuţie). Acestea sunt spirite inferioare, pe care trebuie să le evite întotdeauna (n.a.: pentru exemplificare a se vedea fig. 9A şi 9B).

A doua categorie: Spiritele care apar ca nişte licăriri albastre, dar de un albastru cu totul special, albastrul cerului curat, intens luminos (n.a.: pentru exemplificare, a se vedea fig. 10A şi 10B). Acestea sunt spirite evoluate, spirite prietene, pe care Vettellini le trimite uneori să o ajute, să o înveţe, să o conducă. Albastrul lor nu seamănă deloc cu dublul celor vii (n.a.: e o referire la unul din straturile aurei umane) sau al spiritelor obişnuite. La acestea e mai curând un cenuşiu întunecat, pe când albastrul prietenilor lui Vettellini e clar şi strălucitor. În fine, a treia categorie este aceea a spiritelor cu totul albe, de un alb strălucitor. (n.a.: pentru exemplificare, a se vedea fig. 11).

... Aceste spirite luminoase sunt mult mai rare, şi Vettellini i-a dat posibilitatea să le vadă (de fapt, să ia cunoştinţă de ele printr-o imagine subiectivă, creată de el) doar pentru a-mi face cunoscută existenţa lor. Vorbim apoi despre spiritele albastre. Maestrul spune că acestui grad de evoluţie îi aparţin unele Spirite care vin în mod

voluntar să se întrupeze pe Pământ, alegând o viaţă care le va permite să dea exemple mari. Categoria spiritelor albe nu ar putea da asemenea educatori, întrucât ele nu mai sunt în condiţiile fizico-chimice necesare reîncarnării pământeşti.

... Cu toate acestea, ele influenţează fiinţele şi evenimentele planetei noastre — prin mijloace indirecte —, folosind ca intermediari Spiritele albastre. Totuşi, în cazuri foarte importante, ele ar putea să acţioneze în mod direct, producând imagini sau reprezentări ale formei lor sau ale altui personaj (n.a.: este vorba de „apariţiile miraculoase" şi de alte demonstraţii similare), prin care ar voi să impresioneze oameni.

... Deodată l-a văzut pe Vettellini care o aştepta acolo, ca să-i arate locuitorii spaţiului eteric.

... Spaţiul în care se afla ea era un furnicar de Spirite având diferite nivele de evoluţie, uşor de identificat după culorile lor. În această regiune nu se găseau totuşi nici Spirite prea inferioare, nici Spirite cu o evoluţie superioară. Cele neevoluate se află în atmosfera care ne înconjoară, în timp ce Spiritele foarte evoluate — dimpotrivă — se află în regiuni mai îndepărtate de planeta noastră.

... Nu o satisfac nici cuvintele „scântei, flăcări, licăriri, ceaţă fluorescentă, limbi de foc". I se pare că termenul de „unde luminoase, limbi de aer colorat şi vibrant" ar exprima mai bine cele văzute. În general, forma lor ar fi alungită (n.a.: pentru exemplificare, fig. 12) şi de mărirea unei mâini mari (n.a.: vezi fig. 13A şi 13 B); ele comunică prin emisii, impresii vibratorii. Această formă luminoasă (n.a.: vezi fig. 14) conţine Spiritul — conştiinţa, voinţa —, toată fiinţa umană în puterea ei.

... Vettellini a mai dorit ca Reine să observe fenomenul creării imaginilor şi reprezentărilor, prin care Spiritele impresionează uneori — în mod subiectiv — pe oamenii întrupaţi."

Se pare, totuşi, că forma alungită menţionată de medium-ul Reine şi înregistrată de fotografii documentare — ca cele din ilustraţiile indicate — ar

corespunde surprinderii entităţilor respective în timpul deplasării. În mod normal, în staţionare, aşa cum specifica şi motto-ul acestui capitol şi cum ne arată marea majoritate a fotografiilor documentare, forma entităţilor care populează lumea de dincolo este sferică. Dar, funcţie de „acţiunile" lor, acestea îşi pot modifica forma cu uşurinţă, cele foarte evoluate putând să-şi creeze prin propria voinţă orice formă, orice trup ar dori.

Înmulţirea spectaculoasă a înregistrărilor fotografice — în mare majoritate obţinute cu totul întâmplător —, care au surprins în numeroase locuri din lume prezenţe şi manifestări ale entităţilor nevăzute, confirmă pe deplin concluzia atât de semnificativă a autorului francez G. Delaune: „Locuitorii lumii invizibile au pus totul în acţiune, au încercat toate procedeele ca să ne dovedească faptul că trăiesc mereu!" Şi într-adevăr, în special în acest secol XX, asistăm la cele mai variate „procedee" prin care ni se demonstrează realitatea fundamentală a lumii paralele, atât de apropiată de noi; începând de la „apariţii miraculoase" vechi de milenii şi înregistrate cu sutele numai în secolul trecut şi în cel actual, trecând la „şedinţele de spiritism", la comunicări telepatice de o amplă valoare informaţională, apoi la mesaje poleite cu o aparentă origine extraterestră şi completate cu trucaje bine concepute, ajungând la „transcomunicări" înregistrate pe benzi magnetice ori chiar transpuse în imagini pe diferite ecrane, gama de metode a fost completată cu numeroase şi diverse înregistrări fotografice. Deci, prin mijloace tehnice şi psihice diferite, accesibile mulţimilor de oameni ai secolului XX, ni se oferă tulburătoare demonstraţii privind o realitate fundamentală, aparent necunoscută. Doar o inerţie şi un conservatorism specifice nivelului inferior de evoluţie fac ca marea majoritate a oamenilor să fie încă puternic ancorată în mărunte concepţii materialiste şi să nu observe eforturile făcute de lumea invizibilă pentru a ne îndruma către „ceva": recunoaşterea coexistenţei în spaţiul terestru cu alte miliarde de fiinţe umane, care se deosebesc de noi prin

compoziţia materiei trupurilor lor şi care sunt deci supuse altor legi fizice! O acceptare generală a acestei realităţi, în fapt atât de necesară, ar impune într-adevăr o importantă schimbare în gândirea şi comportamentul întregii omeniri. Acesta este, în fond, scopul urmărit de către cei „de dincolo"; din păcate, tocmai acest lucru îl evită şi îl tot amână inerţia şi conservatorismul, atât de lipsit de perspectiva sensului existenţei noastre planetare... Cu toate acestea, înregistrările fotografice se adună mereu, oferind informaţii valoroase celor care înţeleg să le cerceteze fără idei preconcepute.

În deceniile trecute, imprimarea sporadică şi cu totul întâmplătoare a unor globuri radiante pe pelicule fotosensibile a surprins atât pe cei care au expus clişeele respective, cât şi pe diverşii specialişti consultaţi; cu toţii erau însă lipsiţi de informaţiile necesare unui domeniu documentar incipient. Drept urmare, după primele publicări izolate ale sesizării unor „fenomene atmosferice ciudate", unii meteorologi şi fizicieni au lansat, la nivelul anilor '50 şi '60, mult prea uşor, o explicaţie cu alură ştiinţifică, dar nesusţinută faptic: sferoizii radianţi fotografiaţi ici şi colo, nu ar fi decât „fulgere globulare". Dar, mai mult, pentru a explica în acelaşi mod unele înregistrări şi mai ciudate, acelea ale unor trasee având o ritmare a radiaţiei (fig. 15), înregistrate de peliculele fotografice, a fost inventat un termen nou — din păcate pseudo-ştiinţific[1] — „fulger globular pulsator" sau „perlat". Treptat, diverşi cercetători au sesizat totuşi imposibilitatea unei realimentări energetice a fulgerelor globulare după ce acestea „s-au stins" — fenomenul luminos „corona" neputând fi reactivat —, astfel că ipoteza simplistă a pulsării (cu stingeri şi reaprinderi repetate) a fost eliminată.

Constatându-se evidenta neconcordanţă între „fenomenele" ciudate fotografiate şi ipoteza înregistrării de fulgere globulare, generate numai la furtuni foarte puternice, numeroşi investigatori ai fenomenelor

[1] Jakubowski, J. L.: *Trăsnetul îngenunchiat* — traducere — Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1961.

enigmatice au lansat o ipoteză mult mai greu de verificat: straniile globuri sau ovoizi radianţi — uneori văzuţi, dar în general descoperiţi pe clişee ulterior — ar fi OZN-uri! Drept urmare, în avalanşa de articole, cărţi, videocasete, filme şi albume privind „prezenţa OZN", au tot fost publicate numeroase imagini de globuri radiante considerate mult prea uşor a fi nave extraterestre strălucitoare. Decenii de-a rândul, fotografii ca cele din fig. 16 au fost prezentate ca fiind uimitoare aparate de zbor sosite din alte sisteme solare (din lipsa unui documentar fotografic mai extins, însumi căzând în această „capcană" în urmă cu un sfert de veac); în realitate, după acumularea unui material comparativ mai bogat, s-a putut constata că, de fapt, clişeele respective înregistraseră diferite globuri radiante. Literatura ufologică este şi astăzi plină cu astfel de interpretări, întrucât mulţi dintre autori şi investigatorii domeniului nu au sesizat încă fondul veridic al manifestărilor lumii paralele invizibile. Însăşi oferirea de către NASA, spre cunoaştere publică, a câtorva dintre numeroasele fotografii şi filme obţinute de astronauţii americani asupra unor prezenţe radiante stranii, care se deplasau în spaţiul extraplanetar în mod evident inteligent (fig. 17), ori chiar în apropierea solului lunar (fig. 18), a stimulat şi mai mult interpretarea respectivă[1].

Totuşi, pe măsură ce unii ufologi au obţinut tot mai multe informaţii şi tot mai multe înregistrări fotografice — din întreaga lume —, iar unele grupuri de investigatori au dispus şi de aparatură de analizare a clişeelor, obiectivitatea interpretativă i-a obligat să elimine ipoteza „OZN strălucitoare"... Astfel, de exemplu, cercetătorii de la onestul grup american „Ground Saucer Watch" — din statul Arizona —, analizând tehnic fotografia obţinută de tânărul canadian Michel Imbeault asupra unui „şir indian" de prezenţe

[1] Barattimi, G.: *Gli UFO e la NASA* - ,,Notiziario UFO", Nr. 2/1978, Roma.

strălucitoare (fig. 19), a respins[2] interpretarea publicată de numeroşi autori a unei „defilări a flotilei de OZN-uri".

Obţinerea de către un biolog din municipiul Cluj-Napoca — în condiţii în general întâmplătoare — a unui număr deosebit de mare de înregistrări fotografice asupra unor prezenţe radiante stranii a oferit — în primul rând unor investigatori din România, şi apoi unora din străinătate — dezvăluirea treptată a unei realităţi impresionante: cea mai mare parte a imaginilor de OZN-uri luminoase publicate în reviste şi cărţi de specialitate ufologică nu sunt OZN, ci înregistrări ale diferitor entităţi ale lumii invizibile coexistente! Pionierul acestei noi categorii de evidenţe — pe cale fotografică — care veneau să completeze gama atât de variată a metodelor utilizate de lumea de dincolo, a fost biologul Al. Sift. Dotat cu o sensibilitate deosebită, şi anume pentru un domeniu de vibraţii mai extins decât cel al fiziologiei umane obişnuite, vedea încă de copil ceea ce restul oamenilor nu puteau sesiza: existenţa şi deplasările diferitor entităţi luminoase, având forme globulare. Mai târziu, ca elev, a descoperit în pădurea Hoia-Baciu (din vestul capitalei transilvane) faptul că prezenţele luminoase neştiute produceau şi efecte stranii, care pe atunci nu le putea înţelege. Dar ajuns biolog (într-o unitate de cercetare clujeană), şi-a pus în practică visul tinereţii — în fapt, rolul care îi era hărăzit. Timp de mai mulţi ani, mergând în timpul liber în zona vestică, spre care din tinereţe se tot simţea atras, a făcut fotografii, mii de clişee, în direcţiile în care i se părea că vede sau că „simte" ceva. Şi într-adevăr, din sutele de filme expuse de-a lungul anilor '60-'70, pe zeci de clişee au fost înregistrate prezenţe şi fenomene cu totul extraordinare: acumulări şi curgeri neorganizate ale unor tipuri de materie diferite de cea cunoscută de noi (fig. 20 şi fig. 21A şi B), precum şi mai multe categorii de entităţi globulare radiante în invizibil:

- globuri având o imagine „albă" — fig. 6, 22, 23, 24

[2] ,,Canadian UFO Report", No. 6/1978, Duncan B. C.

- globuri albe având ciudate halouri întunecate — în fig. 25, 26, 27
- globuri întunecate — fig. 28, 29
- figuri de capete umane materializate, fără trupuri — fig. 8B, 30
- siluete de animale şi de fiinţe umanoide invizibile — fig. 31, 32
- prezenţe şi manifestări ale unor fenomene ciudate — fig. 33 şi fig. 34

Înţeles doar de soţia sa, Viorica, şi intuind importanţa deosebită a documentarului pe care îl obţinuse cu pasiune, dar şi cu mari eforturi materiale şi chiar sacrificii, la un moment dat m-a căutat şi mi-a solicitat concursul pentru interpretarea mai extinsă şi prezentarea publică a tezaurului său. În acest sens, mi-a transmis treptat o bună parte a înregistrărilor, foarte interesante, pe care le obţinuse, relatându-mi pe larg, pentru fiecare document în parte, condiţiile în care a expus clişeele, experienţele suplimentare pe care le imagina ca necesare, precum şi consideraţiile personale; totodată, m-a antrenat în unele dintre investigaţiile sale de factură biologică dintr-o porţiune — relativ restrânsă — din pădurea Hoia-Baciu, în care el identificase o zonă cu o „activitate" mai intensă a diferitor fiinţe din lumea invizibilă. Am putut să constat alături de el anumite carbonizări foarte ciudate ale crengilor mai joase şi ale unor porţiuni din tulpinile arborilor din zona respectivă, unde biologul obţinuse atât înregistrări repetate ale unor prezenţe invizibile, cât şi ale unor neobişnuite emisii energetice (fig. 34 A şi B). Pentru a studia mai detaliat astfel de fenomene, el a conceput o metodă originală (repetată ulterior şi de alţi investigatori ai „zonei active"), şi anume ascunderea sub frunzişul uscat a unor bucăţi de pelicule fotosensibile — de diferite categorii —, protejate şi ecranate în moduri variate. Având în vedere complexitatea fenomenelor constatate în pădure (pe care le-am verificat în mod separat ca veracitate), am obţinut o anumită colaborare a unor fizicieni de la Institutul de Fizică Atomică şi de la

Universitatea din Cluj-Napoca. Aparatele fine de măsură a radiaţiilor şi a câmpurilor electromagnetice cu care aceştia au venit în mod repetat să investigheze zona nu au arătat însă nici o indicaţie deosebită; şi totuşi, structurile vegetale din porţiunea respectivă de pădure prezentau evidente afectări, ca din partea unor radiaţii dure, similare unor expuneri la radiaţii gamma de o intensitate relativ redusă.

Documentarul fotografic obţinut, cu pasiunea şi migala cercetătorului, de către biologul Al. Sift era într-adevăr surprinzător prin noutatea şi prin conţinutul său fenomenologic, impunând prin obiectivitatea sa o constatare categorică: în mediul natural terestru, există în mod real şi alte feluri de materie, precum şi alte categorii de fiinţe — umane şi animale —, constituite din alte substanţe, în general invizibile; existenţa şi manifestările acestora se bazează pe procesele fizice ale unor forme de energie diferite de cele cunoscute!

În acest mod, din România, avea să fie oferită treptat — din păcate, într-o manieră lipsită de publicitatea necesară —, o nouă şi amplă „dovadă materială" asupra realităţii existenţei lumii paralele invizibile! (În anii '70-'80, nefiind posibilă publicarea la noi în ţară a unor astfel de concluzii, am făcut totuşi cunoscute realizările lui Al. Sift în publicaţii din străinătate[1]; după anul 1990 am publicat însă articole[2] şi cărţi[3] în care am evidenţiat atât importantul aport ştiinţific al documentarului

---

[1] Gheorghiţă, F.: *Weird Flying Globe photographs in Romania* — „F.S.R." No. 1/1976, Londra,

Bell-Jars and Gargoyles — „Canadian UFO Report" — No. 3/1975 şi No. 7/1976, Duncan BC,

The Bell-Jar's Warning — „Canadian UFO Report" — No. 3/1977,

Mystery of Flying Globes — „Canadian UFO Report" — No. 7/1978, Duncan BC,

Considérations sur le Phénomène OVNI — „Lumieres dans la nuit" — No 155/ 1976, Lyon.

[2] Gheorghiţă, F.: *Fenomene stranii pe cerul României* — „Flacăra Bis", Nr. 5/1990, Bucureşti,

Strania materie a fiinţelor nevăzute — „Flacăra Bis", nr. 8/1991, Bucureşti,

obţinut de Al. Sift, cât şi rolul său ca deschizător de drum pentru noi domenii de cercetare în doar aparent fantastica realitate ontologică a lumilor terestre.

Plecând însă definitiv din Cluj-Napoca, i-am solicitat pe doi studenţi — actualul chimist A. Pătruţ şi actualul inginer C. Borbàth (din Tg. Mureş) — să încerce să obţină şi ei înregistrări fotografice similare în „zona activă" din pădurea Hoia-Baciu; acest paralelism era necesar pentru a se putea demonstra în orice moment că biologul Al. Sift suprinsese într-adevăr, în modul cel mai natural şi mai obiectiv, valorosul său documentar fotografic. Rezultatele favorabile nu au întârziat să apară: concomitent cu noi înregistrări pe care biologul mi le transmitea prin poştă, am început să primesc fotografii similare şi de la cei doi studenţi, care, în plus, îşi formaseră şi câte un mic grup de investigare. În acest mod am putut releva ulterior, mai amplu, obiectivitatea „tezaurului" adunat cu adevărată dăruire de sine de Al. Sift şi consacrarea pădurii Hoia-Baciu ca o zonă foarte ciudată sub aspectul populării ei cu fiinţe din lumi invizibile, respectiv a posibilităţilor de înregistrare a manifestărilor lor.

După anumite intervale de timp, s-a produs totuşi un fenomen foarte ciudat: atât Al. Sift, cât şi tinerii investigatori nu mai obţineau înregistrări fotografice ale prezenţelor invizibile. Dispăruseră oare acestea cu totul din zona respectivă sau se întâmplase ceva deosebit şi survenise un fenomen perturbator necunoscut?

După trecerea anilor, am putut constata însă aceeaşi situaţie surprinzătoare — a întreruperii posibilităţilor individuale de fotografiere a prezenţelor invizibile — şi la alte persoane care îmi trimiteau documente similare,

---

Strange Invisible Intelligences — „INFO Journal" — No. 73/1995, Arlington, Virginia,

Enigmatic Invisible Globes — „INFO Journal" — No. 75/1996, Arlington, Virginia,

Space Brothers — reţeaua INTERNET — indicativ: http://www.cccis.ro/
rodir/computer/personal.page/f.gheorghita/space.html.

[3] Gheorghiţă, F.: Straniile Inteligenţe Invizibile — Spirit şi Destin cosmic — Voci din Invizibil — Lumi invizibile.

din alte locuri din ţară. Dar, mai mult chiar, la fel păţeau şi grupurile din străinătate, care în anumite intervale de timp obţinuseră comunicări telepatice sau „transcomunicări" prin intermediul aparatelor electronice moderne (casetofon, radio, televizoare). Care putea fi fenomenul acestei discontinuităţi pe care cei „de jos" nu o doreau? Demonstraţiile diverse oferite cu un scop atât de amplu erau limitate totuşi la un anumit nivel informaţional şi erau întrerupte de cei de „dincolo" în mod dirijat, sau erau de vină însăşi experimentatorii pământeni?

Încercând să explice această întrerupere, unii investigatori au preluat o idee provenită de la cercuri din străinătate insuficient informate asupra intimităţii proceselor fizice implicate, pe care nu le-au înţeles în mod analitic; s-a emis astfel ideea, total eronată, că marea diversitate de fotografii care au surprins prezenţele fiinţelor globulare ar fi doar „psihofotografii" (denumite în deceniile trecute şi scatografii), respectiv imprimări pe clişee fotosensibile ale unor imagini gândite, ale unor „forme-gânduri" sau, chiar mai exagerat, ale unor imagini aflate în subconştient, a căror energie s-ar imprima pe filme fără participarea conştientă a celor care le expun!? Există într-adevăr unele exemplificări de astfel de psihofotografii, dar acestea au fost realizate în mod demonstrativ doar de puţine persoane din întreaga lume, anume de persoane dotate în mod cu totul deosebit şi care, totodată, şi-au exersat şi amplificat dirijarea propriilor energii „psihice" de-a lungul multor ani de „educare". Or, între persoanele care, mereu întâmplător, au înregistrat prezenţe ale lumii invizibile (cunoscând ulterior o parte din „autorii fără voie" a unor astfel de înregistrări, fie din ţară, fie din străinătate), nu au existat astfel de superdotaţi. Dar, mai mult, cine a studiat cât de cât „artefactele"[1] puţinelor psihofotografii făcute ca

[1] Pentru analize asupra psihofotografiei şi exemplificări, pot fi consultate:

— *Rencontre internationale de parapsychologie* — Ed. Berg-Bélibaste, Paris, 1976.

demonstraţii — de exemplu cele realizate de superdotatul american Ted Serios sau de cunoscuţii mediumi Eusapia, Palladino şi Linda — îşi dă seama cât de confuze şi lipsite de conţinut sunt acestea în raport cu înregistrările foarte numeroase, atât de clare şi uneori foarte detaliate, ale prezenţelor efective din mediul nostru; de altfel, asemenea prezenţe neştiute sunt uneori văzute de diferiţi martori, atunci când atmosfera locală este mai ionizată sau există instalaţii ce degajă doze sporite de radiaţii, sau când înseşi entităţile invizibile intră în „rezonanţă" întâmplătoare sau voită cu „cei de jos". Faptul că în decursul a două decenii am primit şi am identificat înregistrări fotografice ale prezenţelor şi manifestărilor — adesea evident inteligente — fiinţelor globulare surprinse de cele mai diverse persoane, pe teritoriul a 22 de ţări — din patru continente — indică în mod categoric caracterul planetar al lumii paralele, retrasă în general în invizibil.

În realitate, fenomenul ce conduce la întreruperea posibilităţilor de înregistrare fotografică a prezenţelor neştiute, atunci când nu este dirijat de înşişi „coordonatorii spaţiali", este cu totul altul, fiind strâns legat de „comportamentul energetic" al celor care au obţinut un timp respectivele documente. Pe această linie, cititorul a sesizat, desigur, la subcapitolul privind transcomunicările, două aspecte care intervin în manifestările demonstrative oferite cu largheţe de „lumea de dincolo":

• În primul rând, comunicarea prin înregistrări pe benzi magnetice, prin radio şi prin imagini pe ecrane catodice, precum şi prin fotografii este condiţionată de o anumită amplificare a emisiei radiante a fiinţelor nevăzute printr-un aport energetic preluat de la experimentatori, cu condiţia ca acest aport să fie de o frecvenţă vibratorie apropiată sau chiar identică, pentru obţinerea efectului de rezonanţă. Or, aici intervine factorul subiectiv perturbator, specific nouă „celor de

— Sudre, R.: Traité de Parapsychologie — Ed. Payot, Paris, 1956.

jos", dar pe care nu îl sesizăm: dacă fiinţele „de dincolo" îşi menţin mult timp frecvenţa radiaţiei proprii la un nivel constant — iar entităţile evoluate şi-o pot regla după propria voinţă —, noi, oamenii, ne modificăm permanent această frecvenţă — fie odată cu vârsta[1] ori datorită stresului cotidian întreţinut de viaţa materială, fie datorită unor conflicte de natură psihică, fie prin alimentaţie şi băuturi, fie prin acţiuni care conduc la evoluţie sau la involuţie spirituală[2]; drept urmare, variaţiile respective afectează direct şi posibilităţile avute la un moment dat de a prelua comunicări de la entităţi nevăzute. Astfel de variaţii survin adesea şi în mod trecător, poate chiar în secundele în care ar fi dorită comunicarea sau înregistrarea fotografică. Cititorul a reţinut, desigur, acele recomandări specificate la transcomunicări ca la şedinţele respective să nu participe persoane stresate în cursul zilei sau stăpânite total de alte gânduri şi stări pasionale etc., toate acestea putând interveni nefavorabil de la un moment la altul în realizarea legăturii, (Ca exemplu, citez un experiment pe care l-am organizat cu două persoane cu aptitudini mediumice asemănătoare şi care, având aparate de fotografiat şi filme identice, au expus simultan în aceeaşi direcţie, înspre liziera pădurii Hoia-Baciu; rezultatul a fost aparent ciudat: pe unul dintre clişee a fost înregistrată prezenţa unei entităţi globulare, pe când la cealălalt film nu a apărut absolut nimic! Şi totuşi, în alte ocazii, cea de a doua persoană obţinuse înregistrări foarte reuşite... Iată cât de mare este importanţa factorului energetic individual!) în mod clar, „calitatea gândirii" noastre este esenţială, importanţa conţinutului ei energetic, ca nivel vibraţional cât mai ridicat — prin puritatea gândurilor —, fiind

[1] Importanţa radiaţiei sângelui în cadrul proceselor psihice şi al manifestărilor spirituale — frecvenţa sa oscilatorie modificându-se atât odată cu vârsta, cât şi cu diferiţi factori fiziologici — a fost relevată de terapeutul elveţian Vasey Ch., în cartea sa *Le Mystère du Sang* — Editions Françaises du Graal, Paris, 1994.

[2] Yahi, Salem: *L'influence de l'esprit sur la santé* — Monde du Graal No. 192/ 1991 şi No. 211/1994, Paris.

determinantă în stabilirea comunicărilor, respectiv în obţinerea de înregistrări fotografice.

• În al doilea rând, condiţia esenţială a „rezonanţei" duce la o situaţie mult mai extinsă: marea majoritate a persoanelor din lume, chiar dacă ar avea posibilitatea practică de a face fotografii, nu ar obţine absolut nici o înregistrate de acest fel. Faptul se datorează în sine nivelului vibraţional al frecvenţelor radiaţiilor individuale în general mult prea scăzut faţă de cel al entităţilor din lumea „de dincolo"[1], care sunt mereu mereu în apropierea noastră, dar invizibile. Deci sunt puţini cei care pot obţine înregistrări fotografice, deşi astfel de documente par total întâmplătoare.

Pot totuşi să intervină şi situaţii favorizante, pe care nu ştim însă să le determinăm; e adevărat, în cazul transcomunicărilor prin aparatură video s-ar putea introduce elemente tehnice care să uşureze condiţiile de amplificare printr-un aport energetic suplimentar: lămpi pentru radiaţii infraroşii şi ultraviolete. Bineînţeles, în cazul fotografiilor cu totul întâmplătoare, în plin mediu natural, nu pot fi utilizate astfel de surse radiante ajutătoare. În schimb, se pare că prezenţa în apropierea celui care fotografiază a uneia sau a mai multor persoane având un câmp radiant cu nivel vibraţional mai ridicat ar oferi surplusul energetic necesar. (Din păcate, şi situaţia inversă — a prezenţei unor persoane cu câmp individual de frecvenţă mai scăzut — afectează nefavorabil posibilităţile de înregistrare.) În legătură cu întrebările repetate care mi s-au pus, dacă ar exista condiţii atmosferice favorizante pentru înregistrările fotografice (ţinând cont de componentele în infraroşu şi ultraviolet ale radiaţiei solare ce pot fi modificate ca

[1] În *Maytreia's Mission*, iniţiatul englez B. Creme a menţionat o statistică suficient de tristă: după milioane de ani de existenţă terestră, nivelul de evoluţie spirituală a oamenilor este încă extrem de redus: din cele peste cinci miliarde de oameni aflaţi în viaţă, doar cca. 800000 au ajuns la nivelul primei iniţieri; la a doua iniţiere ar fi cca. 240000 persoane; cca. 3000 de oameni ar fi la a treia iniţiere, iar la a patra ar fi doar 450 persoane...

intensitate de prezenţa norilor), până acum nu au fost selectate elemente favorizante sau perturbante: au fost obţinute imagini întâmplătoare specifice, atât pe timp de ploaie, cât şi pe cer senin, atât iarna, cât şi în toate celelalte anotimpuri, atât ziua, cât şi noaptea. Esenţial este, în modul cel mai evident, „energia psihică" individuală, calitatea radiaţiei gândirii proprii, raportată la nivelul frecvenţei undelor emise; pentru a mări energia „cuantelor psihice" a „fotonilor psihici" emişi de entităţile invizibile, astfel încât impactul energetic al acestora să acţioneze asupra substanţelor chimice ale peliculelor fotosensibile, este necesară desigur tot o energie de natură psihică, care să aibă o frecvenţă oscilatorie similară cu cea a cuantelor emise de entităţi, capabilă să se „acordeze", să producă rezonanţa fizică. La înregistrările fotografice, această „acordare" sau „dezacordare" e o problemă de ordinul fracţiunilor de secundă — în momentul expunerii clişeelor —, fapt care, de asemenea, reduce mult numărul persoanelor ce obţin asemenea înregistrări; pe această linie, este foarte interesantă experienţa practică a investigatorului spaniol prof. Luis J. Grifol, care, înainte de a expune clişee spre nevăzut, îşi elimină orice idee divergentă, concentrându-şi gândurile spre solicitarea sinceră a unei colaborări, utile cunoaşterii umane a coexistenţei celor două lumi. Şi într-adevăr, pe această cale, a obţinut o impresionantă colecţie de documente fotografice, dintre care unele sunt prezentate în această carte.

Din numeroasele clişee care, de-a lungul anilor, au surprins „întâmplător" prezenţe ale diferitelor fiinţe globulare invizibile, se remarcă însă şi un alt factor subiectiv favorizant: evidenta dorinţă a unor entităţi aflate în apropierea persoanelor care „fac poze" de a fi fotografiate! Această manifestare, specific umană, pe care am relevat-o încă din cărţile *Straniile Inteligenţe invizibile* şi *Lumi invizibile*, a „stricat" multe clişee-suvenir ale unor scene familiale. Astfel, de exemplu, în fig. 35 A se poate remarca „graba" cu care s-a deplasat entitatea neştiută pentru a se amplasa exact în centrul fotografiei, dâra ceţoasă din partea stângă indicând clar

efortul deplasării în fracţiunile de secundă ale expunerii clişeului, în paralel cu extrem de rapida „îmbrăcare" cu un înveliş fluidic, care să devină fotografiabil; activat energetic, învelişul din particule „albe" a avut rolul de a pune în evidenţă „trupul globular" care să poată fi fotografiat... Dintre diferitele exemple de acest fel am reluat şi imaginea din fig. 36, care, de asemenea, este deosebit de semnificativă în privinţa dorinţei şi a grabei cu care unele entităţi „se aşază" în centrul clişeelor, fără a fi însă văzute de cei de faţă.

Într-un atare context fenomenologic suficient de complex, datorită necunoaşterii formelor de energii psihice implicate, precum şi a fizicii materiilor invizibile, este, desigur, cu totul recomandabilă o anumită atitudine de prudenţă obiectivă; cei care au obţinut cândva sau care mai obţin înregistrări fotografice privind diferitele prezenţe şi manifestări ale fiinţelor lumii invizibile nu trebuie să se grăbească în a emite păreri sau să preia idei „la modă", emise mult prea uşor de persoane insuficient documentate; pentru a pătrunde cât de cât în acest vast domeniu, apare ca necesară o informare şi o documentare foarte extinsă.

Un astfel de fenomen al întreruperii posibilităţilor de a obţine fotografii documentare a survenit, din păcate, şi în pasionata activitate de pionier a celui care a fost biologul Al. Sift. În urma interviului său publicat de revista „Flacăra" (nr. 20/1974), considerându-se că preocupările suplimentare dedicate noului domeniu ar dăuna muncii sale profesionale, a fost adus în penibila situaţie de a-şi da demisia şi a deveni şomer din a doua jumătate a deceniului 7; nimeni nu a înţeles valoarea tezaurului său documentar, adunat cu îndelungate eforturi şi multe sacrificii. Condiţiile tot mai grele de viaţă care au urmat l-au făcut să-şi modifice parametrii noesici într-atât încât a pierdut şi unica bucurie intimă, aceea de a obţine înregistrări fotografice ale „prietenilor" neştiuţi din lumea invizibilă. Izolându-se tot mai mult datorită lipsurilor materiale şi suferind psihic atât din cauza tratamentului discriminator la care fusese supus, cât şi din cauza întreruperii înseşi a comunicării

pe cale fotografică, biologul-şomer a căutat să menţină totuşi o legătură cu „lumea de dincolo" prin meditaţie. În decursul mai multor ani, a obţinut într-adevăr a nouă „punte", dar gândurile sale frământate nu i-au mai oferit întotdeauna comunicarea cu entităţile luminoase. Din scrisorile pe care mi le trimitea, se desprindea adesea faptul că, la gânduri întunecate, comunicarea se făcea cu entităţi la fel de întunecate, cu acele „esprits trompeurs" care, la numeroase comunicări telepatice din întreaga lume, au transmis felurite dezinformări. Astfel, în unele din scrisorile sale, menţiona repetate „precizări" asupra iminentei sale morţi, comunicări care de fapt nu se realizau[1], dar care îi întreţineau o stare psihică şi mai întunecată. În astfel de momente sumbre, el a dorit să mai facă un efort prin care să demonstreze importanţa documentarului obţinut fotografic: a „lucrat" în micul său laborator improvizat un set de fotografii care să imite entităţile radiale, tocmai pentru a scoate în evidenţă diferenţa dintre modul de impresionare a peliculelor fotosensibile de către radiaţiile specifice

[1] Cunoscutul psiholog — şi parapsiholog — german prof. Hans Bender (de la Universitatea din Freiburg im Breisgau) a relevat în conferinţele şi în studiile sale faptul că entităţile inferioare din „lumea de dincolo" înşală mulţi oameni „slabi de înger", transmiţându-le telepatic mesaje sinistre: atunci când gândirea lor se află la nivele vibraţionale la fel de scăzute ca şi a entităţilor „parşive", le transmit fie gândul sinuciderii, fie ideea că în curând le va surveni moartea; procedează astfel doar din dorinţa inferioară (care au avut-o şi ca oameni încarnaţi) de a-şi bate joc de oameni şi de a-i înşela. Aceasta concluzie a exemplificat-o cu cazuri concrete.

Un fapt penibil de acest fel s-a produs relativ recent şi în municipiul Iaşi. Cotidianul local „Monitorul" — din 14 septembrie 1996 — relata printre alte detalii: „P.F., de 42 de ani... aflată sub impulsul unor voci interioare care zi şi noapte nu-i dau pace şi îi cer imperios să se omoare,... s-a aruncat de la etajul doi... Acele voci malefice pe care ea le aude au îndemnat-o să-şi taie venele cu lama, apoi să se electrocuteze prin introducerea unui cui în priză... înainte de a se arunca de la etaj, vocile i-au cerut să facă o baie, pentru că vin să o ia... După încheierea tratamentului de la Spitalul de Urgenţe, pacienta va fi transferată la Spitalul de Psihiatrie..."

materiilor subtile şi respectiv radiaţia luminoasă a unor lămpi electrice. Transmiţându-mi câteva poze de acest fel, Al. Sift menţiona în scrisoare: „Tot de la Demon am primit instrucţiunile cum să realizez metoda de fotografiere şi prelucrarea specială a materialului fotografic". Faţă de răspunsul pe care i l-am trimis, el nu a mai insistat însă şi nu a mai dat nimănui artefactele respective. După mai bine de un deceniu, a survenit o situaţie nefericită. Chimistul A. Pătruţ — care în primii ani după plecarea mea din Cluj-Napoca a primit (student fiind) şi el de la A. Sift o parte din documentarul — tezaur — a căutat să recupereze arhiva fotografică rămasă după penibila moarte a soţilor Sift (de la începutul lunii octombrie 1993). A găsit doar câteva poze, căzute prin curtea casei; totul fusese încărcat între timp şi dus la deşeuri. Aşa cum a publicat ulterior[1], a scos la iveală din noroi şi un plic umed în care se afla setul de „artefacte" — fără nici o notă, doar cu un indicativ. Necunoscând originea lor (biologul întrerupsese orice legătură cu chimistul încă înainte de anul 1980) şi părându-i-se că sunt „senzaţionale", a făcut greşeală să publice într-o carte[2] setul de patrusprezece poze „lucrate" (din care una a ilustrat şi coperta.), sub titlul regretabil şi total eronat de „Testamentul lui Sift". Pentru ca cititorul să-şi „formeze ochiul" — direct sau prin intermediul unui specialist —, am inclus în ilustraţia acestei cărţi şi două din artefactele respective — fig. 38 şi fig. 38 —, care oferă posibilitatea comparaţiei cu documente veridice, comparaţie pe care a dorit-o şi pionierul acestui domeniu atât de straniu (desigur că, la analiza comparativă, fotografiile originale oferă mai multe detalii semnificative decât imprimarea tipografică).

(Dacă, sub aspect teoretic, aportul chimistului A. Păruţ în prezentarea unei sinteze a parapsihologiei moderne este de apreciat prin cele două volume

[1] Păruţ, A.: *Fenomenele de la pădurea Hoia-Baciu* — Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1995.

[2] Păruţ, A.: *Fenomenele de la pădurea Hoia-Baciu* — Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1995.

publicate anterior sub titlul *De la normal la paranormal*, în interpretarea fizică a preţiosului documentar obţinut de la Al. Sift au survenit unele alunecări neinspirate. Astfel, de exemplu, în cazul fig. 39 din această carte, respectiv al imaginii 64 din cartea lui[1], deşi cele două globuri „albe" se aflau mult deasupra solului — în aer — şi nu prea departe de aparatul de fotografiat — fapt evidenţiat în primul rând prin poziţia marelui halo exterior de materie difuză, mai întunecată —, chimistul a interpretat că atât cele două globuri, cât şi dârele ce au înregistrat deplasarea — radiate de asemenea în alb — ar fi fost la nivelul solului; or, această apreciere nereală şi subiectivă a condus la specificarea, total exagerată, că ansamblul celor două entităţi globulare ar fi avut un diametru de 28-30 metri..., când în realitate, era de ordinul a câtorva zeci de centimetri.)

Analizând şi mai amănunţit unele detalii din fig. 39, se remarcă un aspect interesant: prin trena dârelor din aer, care au înregistrat o mişcare rapidă a perechii de sferoizi radianţi înainte de oprirea în centrul imaginii (de asemenea, pentru a fi fotografiaţi?), se disting mult mai bine detaliile de la nivelul solului, decât în restul fotografiei. Or, un acelaşi efect de amplificare a „acuităţii aparatului de fotografiat" îl regăsim şi într-un alt document obţinut întâmplător, cu patru ani mai înainte, de biologul Al Sift, anume cel din fig. 22. În fapt, cele două fotografii care au surprins şi acest aspect necunoscut al fizicii materiilor eterice demonstrează, alături de întregul tezaur documentar al „pionierului", că toată suita sa de înregistrări este întru totul obiectivă şi nu are nimic „prelucrat"; nici un specialist fotograf nu ar putea realiza prin trucare o imagine la fel de naturală şi cu un conţinut fenomenologic atât de deosebit ca cea prezentată de fig. 39.

(În textele lui A. Pătruţ referitoare la entităţile lumii invizibile mai există, de altfel, unele aspecte pe care probabil le va reanaliza şi elimina în viitor. Astfel, de exemplu, folosirea repetată a termenului „bioplasmă",

[1] Păruţ, A.: *Fenomenele de la pădurea Hoia-Baciu* — Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1995.

lansat de cercetători sovietici în urmă cu peste cinci decenii[1] — care au definit-o ca un câmp de electroni sau de protoni emişi în procesele biochimice ale organismelor vii —, şi pe care el o consideră ca fiind „materialul" din care sunt constituite corpurile vitale — dublul eteric — şi corpurile astrale, este un tribut acordat unor concepţii ştiinţifice vechi şi depăşite. Drept urmare, se creează confuzii, neţinându-se cont de legităţile şi de structurările fundamentale ale materiilor subtile şi ale ontologiei cosmice a fiinţelor vii. Însăşi considerarea că substanţele extrem de fine ale corpurilor entităţilor globulare ar emite electroni, că la contacte directe s-ar produce reacţii cu transfer de electroni, că „bioplasma albă" ar constitui o bioplasmă cu un ridicat nivel de „condensare" (?) — cum „condensează" electronii şi protonii? — sau că orice bioplasmă îşi poate schimba cvasi-instantaneu culorile — cum? —, sunt aprecieri subiective şi nesusţinute de realitatea fenomenelor fizice specifice materiilor subtile — aşa cum demonstrează mai explicit literatura fizicii materiilor eterice. De altfel, recunoaşterea, preluată de la autori depăşiţi, că ar exista o „bioplasmă transfizică" — din ce fel de particule? — reliefează confuzia existentă în texte, confuzie care va trebuie eliminată printr-o documentare mai largă.

Mai legată de înregistrările fotografice obţinute de Al. Sift, o confuzie care de asemenea nu este susţinută de realitatea fizică fundamentală o reprezintă considerarea alcătuirii trupurilor fiinţelor globulare din „bioplasma eliberată în natură" de organismele care îşi duc viaţa pe solul terestru; este însă suficient să amintim că entităţile sferice au fost văzute şi fotografiate de astronauţi atât în spaţiul[2] extraterestru — fig. 17 A, B, C —, cât şi în apropierea solului lunar[3] — fig. 18 —, zone în care nu

[1] Griscenko, V. S.: *La quatrième forme de la matière*, Paris, 1944.

[2] *Lumi invizibile* — fig. 61 a şi 61 b.

[3] — *Ibidem* — fig. 62 a; 62 b şi 62 c.

— *UFO Album* — Ed. UJ VENUSZ Lal — es Konyvkiado, Budapest, 1993.

sunt nici cele mai mici urme de organisme vii generatoare de bioplasmă, care să susţină cât de cât ipoteza eronată a chimistului clujean; cu atât mai mult apar ca fanteziste „pârâurile de bioplasmă" menţionate în textele sale.)

Dar activitatea de pionier a lui Al. Sift — cu însuşi sacrificiul material total pe care l-a acceptat pentru lansarea noului domeniu — s-a înscris într-un ansamblu mult mai mare, declanşat de lumea paralelă invizibilă în aceeaşi perioadă, prin multitudinea comunicărilor şi a transcomunicărilor manifestate în diferite colţuri ale lumii. Pentru cei care consideră acest ansamblu în toată amploarea sa, devine întru totul evident un fapt de mare importanţă: ultima jumătate a secolului XX constituie un reper în timp, în care concepţiile unei însemnate părţi a omenirii trebuiau să se schimbe în mod esenţial. Or, Al. Sift ştia acest lucru... Iată cum se exprima într-o scrisoare ce mi-a trimis-o la 30 iulie 1980:

„Prin aceasta am transmis un mare secret al lumii transcendentale, am comunicat secretul care să nu mai fie secret, întrucât omenirea este deja coaptă pentru a se apropia de lumea spiritelor, cu înţelepciune şi nu numai prin credinţă oarbă. În acest sens, am fost o poartă a cerului, prin mine devenind cunoscute intimităţile, secretele lumii spiritelor. Eu cu asta deja, în linii mari, aş putea spune că am terminat misiunea mea. În orice caz, până acum a fost o misiune extrem de grea, dar cea mai frumoasă care poate să existe."

Din păcate, pentru el şi pentru soţia lui aveau să urmeze treisprezece ani şi mai grei, lipsurile materiale devenind tot mai acute, ducând în final la o moarte în condiţii de mizerie. Nu au avut parte nici măcar de o satisfacţie morală: prima carte ce a prezentat părţi din tezaurul său documentar şi care a evidenţiat importanţa pionieratului său — *Straniile Inteligenţe invizibile* — Ed. Inst. European, Iaşi, 1993 — a apărut la o lună după plecarea lor în lumea ale cărei secrete Al. Sift dezvăluise cu atâtea sacrificii.

„Ei" sunt peste tot!

În urma diferitelor articole şi cărţi publicate de-a lungul a trei decenii, care au reluat textual şi ilustrativ repetate apariţii de OZN deasupra pădurii Baciu, din vestul municipiului Cluj-Napoca, precum şi a atât de numeroaselor înregistrări de entităţi radiante surprinse în zona respectivă, multă lume s-a întrebat şi continuă să se întrebe: de ce *numai acolo* sunt manifestări atât de stranii?

În realitate, nu „numai acolo" se înregistrează aceste prezenţe. Întrebarea ar trebui pusă mai corect în felul următor: de ce acolo sunt atât de numeroase globurile radiante şi apariţiile diferitelor tipuri de OZN?

Dezvăluirea „secretelor" lumii invizibile prin imaginile obţinute de Al. Sift avea să dea totuşi roade, dar ceva mai târziu. După primele două grupuri de tineri care au continuat să obţină înregistrări fotografice asemănătoare, de-a lungul anilor — şi în special după anul 1990 — s-au tot dus în pădurea Hoia-Baciu sute de amatori — dar şi cercetători având un nivel ştiinţific elevat; la rândul lor, şi unii dintre aceştia au surprins pe filme fotosensibile prezenţe variate şi manifestări fizice neînţelese. În acest mod, pe parcursul anilor am primit noi „probe materiale" interesante.

Părăsind capitala transilvană pentru a locui la Iaşi, am început să primesc şi de la localnici înregistrări stranii, care dezvăluiau şi aici existenţa a tot felul de globuri radiante — de asemenea invizibile în marea majoritate a cazurilor. (Numeroşi martori — foarte diferiţi — mi-au relatat totuşi de-a lungul a două decenii repetate observări vizuale a unor „forme luminoase colorate", care se deplasau în zonele sudice şi sud-vestice ale municipiului Iaşi). Din cadrul documentarului moldovean care mi-a fost încredinţat, deosebit de interesante şi utile pentru înţelegerea unor manifestări specifice ale entităţilor radiante au fost spectaculoasele înregistrări fotografice obţinute de tehnicianul-arhitect

ieşean Andrei Frentz; acesta a surprins tot „din întâmplare" diferite deplasări şi „jocuri" — atât în exteriorul, cât şi în interiorul locuinţei sale — ale unor grupuri de fiinţe globulare, care în unele cazuri se asociau cu zecile!

Faţă de noile „probe documentare", am început să caut înregistrări similare şi din alte zone ale ţării ori din alte părţi ale lumii. Prin relaţia de colaborare care am stabilit-o cu o echipă de investigatori italieni ai fenomenelor „insolite" — Gruppo di Richerche Clipeologiche ed Ufologiche (GRCU) din Genova — (cărora le-am indicat o metodă tehnică de înregistrare a manifestărilor invizibile), am primit şi de la aceştia — la sfârşitul deceniului 7 — probe documentare deosebite. Treptat, tot amical, am început să primesc documente fotografice şi din Spania, Canada, SUA, Elveţia, India, Egipt. În paralel, în diverse cărţi şi reviste am identificat înregistrări foarte asemănătoare; autorii respectivi — din lipsă de informare exhaustivă — le prezentau drept „curiozităţi fotografice", fenomene optice sau fenomene atmosferice, jocuri de insecte etc.; în acest mod, s-au adăugat imagini din Anglia, Franţa, Germania, Rusia, Polonia, Yugoslavia, Belgia, Ungaria, Moldova, Ucraina, Thailanda, Japonia, Argentina, Brazilia, China; dar cele mai provocatoare sunt desigur, imaginile obţinute de astronauţi în timpul misiunilor extraplanetare, cât şi în spaţiul Lunii. Există totuşi în unele ţări investigatori care au sesizat importanţa şi conţinutul revoluţionar al documentarului acestui nou domeniu al cunoaşterii. Astfel, separat de grupul italian menţionat anterior, o interesantă colecţie de înregistrări ale prezenţelor din lumea invizibilă a fost obţinută în Spania de profesorul de economie Luis José Grifol din Barcelona. De un nivel spiritual deosebit, acesta a remarcat un fapt important: când se afla în plină natură, într-o stare de deconectare totală, obţinea clişee interesante, în special în cazul concentrării psihice în care solicita entităţilor din jur să se lase fotografiate! Zecile de documente realizate astfel

pe masivul muntos Montserrat[1] — de la limita nord-vestică a metropolei catalane — constituie o altă colecţie documentară valoroasă, care demonstrează un fapt tot mai evident: entităţile lumii invizibile există peste tot, în întreaga lume, atât pădurile, cât şi marile aglomerări urbane, precum şi siturile istorice şi arheologice atrăgând în apropierea lor grupuri mai mari sau mai mici de fiinţe globulare.

Colaborarea directă cu acest dotat „mediator" spaniol şi schimbul documentar au permis ca în prezenta carte să fie inserate unele imagini din colecţia sa, care nu numai că sunt foarte sugestive, dar sunt şi foarte utile pentru studiul manifestărilor fizice ale lumii nevăzute.

În ultimii ani am primit şi din ţara noastră numeroase fotografii, toate obţinute în modul cel mai întâmplător în locuri diferite — în plină natură, ca şi în plină zonă urbană —, evidenţiind concluzia menţionată mai sus: entităţile globulare există peste tot! Astfel, separat de documentele fotografice de la Cluj-Napoca şi Iaşi, au fost surprinse prezenţe şi manifestări ale diferitelor entităţi invizibile în plin Bucureşti, în staţiunile Mamaia şi Neptun, în zona oraşului Huşi, la Sighişoara, la Câmpina, la Poiana Braşov, la Craiova, la Timişoara, la Slănic Moldova, la Râmnicu Vâlcea, în zona lacului Bicaz şi tot pe valea Bistriţei la Broşteni, în Munţii Bucegi, în Munţii Rodnei, pe valea Jijiei, în Munţii Banatului, la Cetatea dacă Sarmisegetusa, la Cetăţuia dacă de la Costeşti în Carpaţii Meridionali, la Paşcani, la Târgu Mureş, la Dobrovăţ-Iaşi şi, desigur, există şi alte înregistrări neintrate încă în circuitul documentar, sau necunoscute autorului.

Înregistrări foarte interesante au fost obţinute în urmă cu două decenii de grupul de studenţi clujeni care s-a intitulat CETI — 5 şi era însufleţit de tânărul pe atunci — actualul inginer constructor Csaba Borbàth (din Tg. Mureş). Din colecţia clişeelor surpriză obţinute atât iarna, cât şi în lunile calde, pe plaiurile din imediata apropiere a pădurii Hoia-Baciu, cel mai spectaculos a

[1] Grifol, L. J.: *Vivencios de un contactado* — Ed. Karma 7, Barcelona, 1994.

fost documentul din 11 ianuarie 1976, care a înregistrat „dorinţa expresă" a unui grup de unsprezece entităţi globulare „albe" de a fi fotografiate într-o asociere foarte ordonată. Evidenţa „intenţiei" (fig. 40) rezultă atât din dârele care au înregistrat deplasarea rapidă a unora dintre globuri, cât şi din „săltările" locale, pentru a se aranja într-un mod voit pe trei şiruri verticale paralele, în poziţii perfect echidistante.

În fapt, acest document fotografic confirmă comportarea pregnant inteligentă a fiinţelor globulare, evidenţiată şi de interesantul document fotografic din fig. 19 (al „defilării" în grupuri cu asocieri echidistante de câte două şi câte trei entităţi radiante, de la Montreal). De altfel, acest gen de demonstraţii au fost surprinse şi în alte părţi ale lumii. La fel de convingătoare este şi ordonarea în „coroană" a unui grup de peste douăzeci de fiinţe globulare albastre-alb, strălucitoare, apărute pe clişeu, dar nevăzute de martori, din cadrul peisajului fotografiat — la 27 octombrie 1979 — de Lou Blackburn la Motunau, Noua Zeelandă (fig. 41). Cititorul care a parcurs cartea *Lumi invizibile* a putut să aprecieze în acelaşi sens şi alte imagini categorice: clişeele „stricate" (fig. 68 şi fig. 70 din volumul respectiv) care au surprins, nevăzute, şiruri perfect aliniate şi cu amplasări echidistante ale grupurilor de 16 fiinţe globulare roşii şi 28 entităţi radiante albe, ce s-au manifestat astfel pe cerul oraşului francez Gennevilliers, în seara de 5 noiembrie 1990.

Dar dacă în activitatea grupului CETI — 5 numărul de imagini care au înregistrat globuri albe a fost redus, aceiaşi studenţi clujeni au obţinut un serial mult extins al unui gen cu totul diferit de prezenţe aeriene invizibile. Formele aeriene care au fost surprinse — atât în luni cu zăpadă, cât şi în luni calde —, mereu invizibile, semănau foarte mult — ca aspect — cu celulele ţesuturilor vii: o masă translucidă mai întunecată, fără o formă anume, având un nucleu globular întunecat, iar la exterior un fel de „membrană" — la nivelul căreia se distingeau, în multe cazuri, efecte energetice slab luminoase ce păreau a fi produse la contactul cu mediul

aerian înconjurător. Dată fiind labilitatea masei translucide care înconjoară nucleul, nu au fost remarcate niciodată două entităţi „de tip celular" care să aibă aceleaşi siluete (fig. 42, 43, 44, 45). O indicaţie foarte utilă privind culoarea invizibilă radiată de „trupul" unor entităţi de acest fel, care este totuşi înregistrată de peliculele fotosensibile, a fost obţinută în urmă cu peste două decenii de cunoscutul antropolog român dr. Cantemir Răşcuţia. Pe unul dintre clişeele expuse în anul 1972 în imediata apropiere a ruinelor cetăţii medievale dobrogene de la Enisala (fig. 46), grupul de „forme celulare" apare ca având o culoare maronie a masei translucide din jurul nucleelor, chiar şi nucleele având aceeaşi nuanţă.

Şi investigatorii italieni de la GRCU — Genova au obţinut fotografii cu asemenea entităţi atmosferice mai „ciudate"[1]; unele înregistrări din diferite regiuni ale Italiei, şi anume în Sardinia, în Toscana şi în Liguria, au confirmat culoarea maronie evidenţiată de documentul fotografic românesc de la Enisala; fig. 47 prezentată ca exemplificare este, desigur, relevantă.

Un clişeu expus în Thailanda, deasupra unor construcţii ale capitalei Bangkok, a surprins şi în acea parte a Asiei o „formă" ciudată, considerată de unii investigatori a fi un OZN, dar care în realitate era o fiinţă „celulară" al cărei trup translucid avea culoarea maro-roşcat (fig. 48).

Existenţa unor fiinţe aeriene invizibile, având corp asemănător celulelor ţesuturilor vii, fusese însă înregistrată şi publicată în Statele Unite încă din anii '50. Aşa cum arătam şi în *Lumi invizibile*, specialistul american în meteorologie, inginerul T. J. Constable, zburând adesea cu avionul la altitudini mari şi făcând fotografii atât pe filme normale, cât şi pe cele sensibile la domeniul infraroşu, a obţinut numeroase imagini ale unor prezenţe invizibile de acest fel. Cercetările pe care le-a făcut în anii următori — la sol — prin intermediul unor instalaţii originale de concentrare a energiei

[1] Boccone, L.: *UFO — la realtà nascosta* — Ed. Ivaldi, Genova, 1979.

orgonice (a se vedea capitolul următor) denumite „cloudbuster", au pus în evidenţă un fapt foarte straniu: după punerea în funcţiune a instalaţiei respective, soseau în apropiere astfel de entităţi nevăzute, dar fotografiabile; faţă de această constatare, le-a considerat ca fiind nişte fiinţe aeriene, care ar fi avut însă un nivel de inteligenţă redus, şi, drept urmare, le-a dat numele de „critters" (creaturi)[1].

După două decenii, investigatorii italieni de la GRCU — Genova aveau să constate că aceste fiinţe atmosferice se manifestau totuşi cu un grad de inteligenţă suficient de ridicat şi nu erau nişte „animale din lumea paralelă". Principalii animatori ai grupului, vizitând România în vara anului 1978 şi făcând fotografii şi aici, pe un clişeu al unui film pentru infraroşu — expus în seara de 7 august la mănăstirea Voroneţ — au avut parte de o surpriză: pe cerul de deasupra pădurii din apropiere plutea în „şir indian" un grup de nouă „fiinţe celulare", a căror aliniere indica o evidentă intenţie inteligentă de ordonare spaţială!

O surpriză asemănătoare avea să le fie oferită din nou investigatorilor genovezi peste un an: chiar la sediul grupului (din Arenzano — Genova), pe paisprezece clişee consecutive ale unui film pentru infraroşu, expuse timp de două minute în seara zilei de 13 septembrie 1979, a fost înregistrată „defilarea" continuă — tot în „şir indian" — a unei numeroase „familii" de fiinţe având trupuri cu aspect celular (fig. 49). Deci, din nou, o manifestare cu o anumită intenţie şi organizare, respectată de o colectivitate neştiută, având un anumit nivel de inteligenţă!

Grupul pasionaţilor de la GRCU — Genova identificaseră şi ei, nişte zone cu prezenţe invizibile mai numeroase — în nord-vestul Italiei — şi nu ezitau să se ducă adesea în echipă, pentru a fotografia „în invizibil" pe timpul nopţii. Drept urmare, au înregistrat nu doar manifestări ale unor fiinţe nevăzute, de tipul „critters", ci — în baza metodei pe care le-am indicat-o de a folosi

[1] Constable, T.J.: *The Cosmic Pulse of Life* — Ed. Borderland Science, Garberville-California, 1990, (ed. 2a).

contoare Geiger — şi manifestări ale unor numeroase şi variate fiinţe globulare. Colecţia documentelor fotografice italiene s-a îmbogăţit astfel cu imagini foarte interesante sub aspect documentar: globuri radiante (ca, de exemplu, fig. 50; 51 A; 52; 53); globuri roşii — fig. 54 — (şi fig. 43 din *Lumi invizibile*); globuri albastre — fig. 10 A —; grupuri numeroase de fiinţe globulare în deplasări variate — fig. 55 A şi B —; aglomerări spaţiale de materii radiante invizibile — fig. 56 —; efecte optice neobişnuite. Acumularea unui bogat material documentar a condus la editarea de către grupul italian a unei cărţi-album (în condiţii tehnice remarcabile), în cadrul căreia, prin cooperarea directă stabilită, au fost incluse şi documente fotografice româneşti întru totul similare — din documentarul obţinut de Al. Sift —; în acest mod, cartea-album având titlul *UFO — la realtà nascosta* va rămâne un valoros aport documentar oferit atât cercetătorilor acestui nou şi fundamental domeniu, cât şi opiniei publice.

Investigatorii italieni au obţinut şi înregistrări ale unor demonstraţii din partea unor fiinţe globulare „albe", prin care se evidenţia comportarea lor inteligentă: clişee expuse în anii 1977 — 1979 au surprins grupuri restrânse de astfel de entităţi, care efectuau în comun, foarte rapid, exact aceleaşi mişcări în spaţiu, respectând un acelaşi „program" — fig. 57 — (şi fig. 53 din *Lumi invizibile*).

Este de remarcat însă faptul că anterior acestor înregistrări ale pasionaţilor de la GRCU — Genova, care relevau interesantele „jocuri cu program", un fotograf român obţinuse în municipiul Iaşi documente mult mai spectaculoase, în care grupuri mari de fiinţe globulare efectuau în mod inteligent diferite „modele spaţiale" (despre aceste imagini, investigatorii italieni nu au ştiut însă nimic). Noul „mediator" între „noi" şi cei „de dincolo" era tehnicianul arhitect Andrei Frentz, care între anii 1975 şi 1978 a surprins atât în interiorul camerei unde locuia, cât şi în spaţiul urban vizibil de pe balconul apartamentului său de la etajul 5, impresionante manifestări ale unor colectivităţi neştiute

(fig. 58; 59; 60). În afară de impresionantele demonstraţii colective surprinse de A. Frentz într-un serial propriu mai extins decât exemplificările prezentate aici, fotografiile sale au evidenţiat în mod pregnant un nou tip de fenomen fizic, care depăşeşte cunoaşterea doctă: deplasarea pulsatorie a fiinţelor globulare prin secvenţe radiante echidistante, ale căror constante de timp diferă doar în funcţie de viteza mişcării. Într-adevăr, ştiinţa contemporană nu cunoaşte la materia inertă fenomene de emisie secvenţială a energiei specifice (procese chimice, radioactivitate, fenomene electrostatice, fenomene magnetice, procese nucleare, fotonice sau cuantice), ci numai emisii continue, până la epuizarea potenţialului procesual; pulsarea — cu întreruperi şi reactivări succesive — poate fi realizată la structurile materiei cunoscute de noi doar printr-un dispozitiv „inteligent", anexă. În schimb, ştiinţa actuală cunoaşte foarte bine diferite procese pulsante la organismele vii (respiraţia, bătăile inimii, procesele metabolice). Documentarul obţinut de tehnicianul-arhitect Andrei Frentz — completat ulterior cu numeroase înregistrări similare obţinute la noi în ţară şi în străinătate (pentru exemplificare: fig. 61; 62; 63; 64; 65; 66) au venit să demonstreze un fapt esenţial: entităţile globulare sunt într-adevăr fiinţe vii, având o comportare energetică proprie, total diferită de orice fenomen al materiei dense inerte (este o diferenţă netă între „fulgerele globulare" de natură electrostatică, de exemplu, care au emisie luminoasă vizibilă şi fiinţele radiante, care în general sunt invizibile, se comportă inteligent şi dispun de o formă de energie încă necunoscută); astfel de documente fotografice vin să confirme totodată şi ceea ce ştiinţa spirituală afirma de mult timp: fiinţele din lumile paralele îşi întreţin „viaţa" printr-un schimb energetic continuu, pulsator, fenomen sesizat de altfel şi de clarvăzătorii dotaţi în mod deosebit. Iată cum se exprima în acest sens entitatea care l-a iniţiat atât de amplu pe profesorul român S. Demetrescu:

„Când duhul se dilată, inspiră fluid din spaţiu. Când se contractă, el elimină fluidul uzat sau viciat din perispiritul său... El absoarbe din spaţiu, din mediul său, numai fluid corespunzător cu natura fluidului din care este format corpul său. Acestui fel de fluid i s-a dat numele de fluid psihic. El umple tot universul şi e amestecat, fără să se combine, cu fluidul fizic despre care am spus că umple şi el universurile."

Deşi ilustraţia prezentată până la nivelul acestui subcapitol a urmărit exemplificări ale anumitor tipuri de entităţi şi de manifestări ale lumii invizibile, poate că cititorul a sesizat şi un alt aspect, ciudat în felul său: fotografii amatori şi investigatorii care au obţinut înregistrări-surpriză au avut parte fiecare, în general, cam de o aceeaşi „tipologie" de prezenţe şi fenomene. Astfel, de exemplu, Al. Sift a surprins mai mult prezenţe aparent statice ale unor fiinţe globulare albe (şi doar câteva imagini cu globuri întunecate), precum şi diferite materializări; în mod similar, investigatorul spaniol Luis José Grifol şi pasionaţii de la GRCU — Genova, au înregistrat în marea majoritate a clişeelor tot prezenţe ale unor entităţi albe. În schimb, grupul CETI — 5, după câteva imagini mixte, a surprins numai prezenţe ale diferitor „fiinţe celulare" nevăzute. La Iaşi, Andrei Frentz şi Ion Ciobanu au obţinut numai deplasări ale diverselor entităţi mai mici, albe, care au dezvăluit prin traseele lor ritmate acea „fiziologie pulsatorie" specifică fiinţelor din lumile paralele. (Nu este cazul să se creadă că astfel de diferenţieri ar fi legate de locul sau zona geografică, întrucât — de exemplu — tot la Iaşi, inginerul Ion Cristea, cât şi alte persoane au surprins entităţi globulare ca prezenţe aparent statice; în fapt, astfel de diferenţieri depind de sensibilitatea — respectiv de „parametrii energetici" ai persoanelor care expun şi a celor de faţă şi, în special, de ceea ce „intenţionează" să ne ofere cei neştiuţi.)

Ciudata „profilare" pe anumite perioade (mai lungi sau mai scurte) a posibilităţilor individuale de înregistrare pe clişee am regăsit-o şi la mulţi alţi

fotografi amatori care au obţinut documente întâmplătoare ale acestui domeniu. Aşa este, de exemplu, cazul d-lui inginer Ion Chelaru din Câmpina care — având o sensibilitate energetică deosebită — a surprins la început manifestări ale diferitor entităţi albe, pentru ca apoi, marea majoritate a înregistrărilor sale — cu totul întâmplătoare — să conţină entităţi de alte culori, care pe filmele alb-negru apar ca fiind întunecate; şi este întru totul evident faptul că „fenomenul" nu depinde de zona geografică, ci de persoana care expune (probabil şi de grupul însoţitor), întrucât dl. inginer I. Chelaru a înregistrat diverse prezenţe colorate, atât la Câmpina (fig. 69), cât şi la Poiana Braşov (fig. 68 A, B), la o cabană din munţii Bucegi (fig. 70), în staţiunea Neptun de pe litoralul Mării Negre (fig. 67) sau Sighişoara (fig. 71).

Surprinderea unor grupuri de astfel de entităţi colorate în nuanţe mai închise, din care unele în mişcare, cum sunt cele din Poiana Braşov, evidenţiază şi la această categorie de fiinţe intenţia efectivă de a fi fotografiate, pe care o sesizasem şi globurile „albe"; o evidentă dorinţă de „participare" la cotidianul nostru o regăsim la globurile întunecate şi în imaginea din fig. 72, numeroase fiinţe nevăzute alăturându-se grupului de oameni de la o manifestare din Volgograd (în *Lumi invizibile* prezentasem un document similar înregistrat la Moscova, în timpul puciului din august 1991 — fig. 67).

În fapt, radiaţiile nevăzute ale fiinţelor din lumile paralele fac parte dintr-un alt spectru energetic, nesesizat de simţul uman al vederii; peliculele fotosensibile color înregistrează totuşi diferite nuanţe şi culori ale acestora, în raport cu frecvenţele de undă ale radiaţiilor respective. Pe filmele alb-negru însă, aceleaşi entităţi colorate apar mai mult sau mai puţin întunecate, în funcţie de nuanţele culorilor specifice. Astfel, culorile maro, roşu-închis şi gri-închis vor apărea pe filmele alb-negru sub forma unor globuri foarte întunecate, pe când nuanţele mai deschise ale aceloraşi culori vor apare sub

diverse nuanţe de gri[1]. La aceste diferenţieri se mai adaugă şi un alt fenomen mai puţin cunoscut ce devine evident doar la analizarea unui număr mare de documente fotografice, care să permită comparaţii analitice detaliate: pentru a putea fi înregistrate pe peliculele fotografice o bună parte dintre entităţile nevăzute îşi densifică „trupul" prin absorbţii extraordinar de rapide ale anumitor categorii de particule foarte fine existente în mediul ambiant; totodată, mulţimile de particule nou absorbite în „trupul lor globular" sunt activate energetic extrem de rapid. (Acest fenomen a fost evidenţiat în cadrul fig. 35 A şi cititorul va putea să-l constate şi în alte documente din ilustraţia cărţii.) Unele documente fotografice vin să indice însă — pentru alte cazuri — o „absorbţie selectivă" a unei anumite categorii de particule, probabil în raport cu anume necesităţi „funcţionale". O înregistrare întâmplătoare — obţinută de ing. Marian Rădulescu în cadrul unei fotografii de peisaj în staţiunea climaterică Muntele Mic (din Carpaţii Meridionali) — evidenţiază o altă nuanţă de radiaţie pe „fruntea" unei entităţi globulare nevăzute — fig. 73 —; acest gen de „altă materie" era oare un gen de protecţie la deplasarea rapidă prin aer? Acest document românesc confirmă o înregistrare total asemănătoare, obţinută cu ani în urmă — 22 aprilie 1973 — în capitala Italiei şi care, la timpul respectiv, fusese prezentată drept o „curiozitate fotografică"...

Un acelaşi gen de profilare a felului de entităţi surprinse pe filme fotografice în raport cu sensibilitatea energetică proprie avută în momentul expunerii a evidenţiat-o în ultimii ani şi tânărul tehnician Geza Bukaresti — din Tg. Mureş. Simţind „o chemare" deosebită pentru a merge să facă fotografii în pădurea clujeană Hoia-Baciu, se deplasează periodic acolo întrucât, într-adevăr, aproape de fiecare dată a surprins

[1] Pentru determinarea culorilor şi a nuanţelor care impresionează în mod variat filmele alb-negru, este necesară o aparatură electronică specială, care se află în dotare numai la puţine laboratoare fotografice din lume.

în pozele sale nu numai numeroase prezenţe globulare, dar uneori şi fenomene fizice stranii, încă foarte dificil de interpretat. Profilarea sa constă în faptul că pe clişeele expuse au fost surprinse entităţi globulare întunecate (desigur colorate), de diferite nuanţe; doar pe câteva clişee au fost prezente şi „fiinţe albe" (fig. 13 B).

Din cadrul extinsei colecţii documentare pe care a obţinut-o acest tânăr „mediator" de-a lungul a şase ani de investigări fotografice în „zona activă" clujeană — care demonstrează permanenţa, acolo, a unei adevărate populaţii de entităţi globulare —, în ilustraţia cărţii au fost incluse doar documentele foarte semnificative. Dintre fenomenele fizice mai deosebite puse în evidenţă de acestea, se relevă o aceeaşi dorinţă a multor fiinţe globulare întunecate, aflate în apropierea fotografului-amator, de a apărea în poză, accelerându-se brusc spre centrul spaţiului vizat. Astfel, de exemplu, imaginea din fig. 75 — obţinută la 1 octombrie 1994 — evidenţiază, pe de o parte, dârele unei deplasări rapide a celor cinci globuri inteligente, iar pe de alta, o aparentă mărire a densităţii trupului sferic al fiecărei entităţi — prin acea absorbire de noi particule specifice, activate energetic rapid în nuanţa de culoare proprie acestor entităţi.

O intenţie similară se remarcă şi mai pregnant în alte două clişee expuse succesiv — fig. 76 A şi B — în aceeaşi zi de 1 octombrie 1994, între prima expunere şi cea de a doua fotograful făcând o mică deplasare spre stânga (copacii din stânga imaginii A apar în centrul imaginii B). Or, dacă în poza 76 A trei dintre cele şase entităţi globulare erau mai îndepărtate, în fig. 76 B se constată că toate cele şase fiinţe aeriene nevăzute s-au adunat în centrul imaginii vizate de tânărul investigator al lumii neştiute.

Un set de opt clişee expuse un an mai târziu în aceleaşi locuri — de această dată, Geza Bukaresti fiind însoţit de ing. C. Borbàth (cel care în urmă cu două decenii efectua fotografieri în invizibil cu colegii săi din grupul CETI—5 — a evidenţiat parcă şi mai accentuat o intenţie asemănătoare a altor globuri întunecate (fig. 77

A; B; C şi D); acest set fiind expus treptat, pe măsură ce ambii investigatori avansau pe drumul spre „dumbrava minunată clujeană", a tot înregistrat prezenţa unei perechi de globuri nevăzute, care îi însoţeau parcă pe cei doi, mergând în faţa lor. Analizând pozele respective mai în amănunt, se pot remarca şi alte aspecte interesante: pe de o parte, imaginea 77 A evidenţiază efortul rapid de „materializare", prin absorbţie de noi particule, a entităţii din dreapta; pe de altă parte, „săltarea" acelei entităţi în două poziţii succesive pe acelaşi clişeu demonstrează — ca şi multe alte documente — că prezenţele întunecate surprinse nu sunt deloc vreo defecţiune tehnică survenită în prelucrarea filmului, ci constituie o realitate fizică, chiar dacă erau invizibile. Poate că, pentru cititorii care nu au avut ocazia să vadă zeci şi zeci de imagini asemănătoare — obţinute în condiţii de totală onestitate —, şi fig. 77 D ar putea fi considerată la prima vedere ca fiind „pătată" la prelucrarea clişeului; în realitate, semi-transparenţa trupului entităţii respective — care permite vederea detaliilor terenului până departe „prin" corpul său dintr-o altă materie, elimină supoziţia respectivă (defecţiunile de prelucrare fiind de natură chimică, „ard" filmul, locurile respective apărând pe fotografii total înnegrite); de asemenea, o analiză atentă a formelor mai slab sau mai pregnant întunecate indică evidente deplasări — în timpul scurt al expunerii clişeului —, cu suprapuneri poziţionale de foarte scurtă durată ale celor două entităţi.

Deosebit de interesante sunt unele documente fotografice obţinute de Geza Bukaresti în care au fost surprinse faze succesive ale procesului fizic de trecere rapidă a entităţilor din invizibil, în „fotografiabil". Aşa cum s-a relevat şi prin alte documente care au surprins formarea unor „globuri albe" prin absorbţia extrem de rapidă a unor particule „subtile" şi prin activarea lor energetică imediată (fig. 23 şi fig. 35 A), acelaşi proces fizic este realizat la fel de rapid şi de entităţile globulare întunecate; acest fapt pune în evidenţă un aspect esenţial: în mod obişnuit, nici văzul uman şi nici

substanţele chimice ale peliculelor fotosensibile nu înregistrează prezenţele fiinţelor din lumile invizibile, care există în mediul ambiant la diferite înălţimi; acestea devin fotografiabile doar atunci când, cu un anumit scop, îşi materializează trupul globular într-o manieră specifică; pot deveni totuşi vizibile pentru ochiul uman sau fotografiabile, dar numai persoanelor cu o sensibilitate sporită — şi în special copiilor —, printr-un efort energetic intim, atunci când „trebuie" să fie văzute.

O interesantă exemplificare a acestor procese este oferită cititorului în fig. 78 A şi B, obţinută de tânărul tehnician din Tg. Mureş tot pe plaiurile pădurii Hoia-Baciu, la 2 iulie 1944. Detaliul mărit al deplasării ascensionale (sau poate invers, al coborârii) a entităţii globulare evidenţiază că pe, timpul redus al expunerii, imaginea nevăzută dar fotografiabilă a apărut din „nimic" şi a dispărut subit, în mod secvenţial, de trei ori. La prima „formare" se disting trei poziţii diferite, respectiv trei activări energetice distincte. A urmat apoi o dispariţie, pentru ca la a doua „ivire" — cu o activare mai redusă (sau poate cu o densitate mai redusă), pelicula fotosensibilă să înregistreze alte patru poziţii succesive, care apar ca nişte deplasări pulsate; o analiză mai detaliată relevă deci şi în cazul entităţilor întunecate procesul fizic specific al ritmării schimburilor energetice, atât de pregnant evidenţiat anterior prin documentarul de la entităţile „albe". În fine, după o nouă dispariţie şi o nouă reactivare energetică — cea de a treia —, se mai pot remarca două staţionări succesive, cu noi variaţii ale densificării înainte de revenirea la invizibilitatea totală (atât pentru ochiul uman, cât şi pentru domeniul de „sensibilitate" al filmului fotografic).

Acest document fotografic remarcabil, care a înregistrat într-o fracţiune de secundă o serie întreagă de activări energetice şi pulsări, evidenţiază nu numai faptul că în mod obişnuit şi entităţile întunecate (colorate) îşi au propriul corp sub formă globulară format din substanţe nesesizabile vizual şi fotochimic (devenind „mai materiale" doar printr-un efort intim), ci

şi un alt element: în deplasarea pulsată, acestea par a-şi reface mai greu propriul potenţial energetic faţă de entităţile „albe", interspaţiile în care imaginea globulară dispare fiind mult mai mari şi fără un interval stabil, fără o „constantă de timp" stabilă, aşa cum s-a putut remarca la traseele pulsate ale globurilor albe.

Un provocator document fotografic cu surprinderea schematică a fenomenelor menţionate mai sus fusese de asemenea obţinut, cu două decenii mai înainte — fig. 79 —, de către grupul CETI — 5, tot prin aceleaşi locuri; iată deci că şi în acest caz, înregistrări mult decalate în timp şi având autori diferiţi vin să susţină reciproc nu numai autenticitatea lor, ci şi realitatea unor fenomene fundamentale ale lumii paralele — necunoscute până acum marelui public.

Documentarul fotografic obţinut de Geza Bukaresti oferă, la o analiză mai amănunţită, şi alte „intimităţi" ale entităţilor întunecate. Astfel de exemplu, un detaliu mărit — fig. 80 — al imaginii unui glob care staţiona lângă ramurile neînfrunzite ale unui copac — în spatele lor — pune în evidenţă un fenomen aparent „foarte ciudat" (spun „aparent", întrucât acest fenomen se produce de fapt permanent între absolut toate fiinţele vii de pe glob, fără să ne dăm seama de realitatea şi generalitatea lui): porţiunile a trei crenguţe aflate aproape de entitatea respectivă „i-au furat" acesteia „ceva" din substanţa corpului globular, învelindu-se cu câte un „manşon" din aceeaşi materie (cu aceeaşi culoare) — manşoane pe care clişeul le-a înregistrat ca nişte îngroşări locale. Învelirile localizate apar chiar şi cu mici extensii în exteriorul conturului globular, fapt ce permite distingerea existenţei unei „îmbrăcăminţi" subţiri şi mai puţin dense a ovoidului nevăzut. (Aceste elemente ce rezultă la o analiză mai atentă a documentului fotografic demonstrează categoric realitatea fizică a entităţilor respective şi elimină orice supoziţie simplistă a unor greşeli de prelucrare a filmelor sau chiar a unor trucaje.)

Desigur că relaţia de „furt" — sau poate mai corect de „împrumut", sau de „schimb" — a unei mici cantităţi din

substanţa trupului globular de către fiinţa vie care era copacul alăturat ni se pare ceva neobişnuit, întrucât până în prezent nu s-au oferit „dovezi materiale" şi nici informaţii curente în acest sens. Totuşi, fenomenul este permanent şi general; m-am convins de acest lucru nu numai din literatura ştiinţei spirituale, eu însumi obţinând un document fotografic similar — în urmă cu două decenii, împreună cu biologul Al. Sift, prin aceleaşi locuri ale zonei Hoia-Baciu. În cazul clişeului meu, un copac bolnav „furase" sau „împrumutase", probabil de la cei de faţă, o substanţă mai activă energetic — care strălucea în invizibil ca zăpada în lumina soarelui — şi îşi făcuse din aceasta nişte manşoane, în zonele probabil cele mai afectate (fig. 81); desigur că nu putea fi vorba de zăpadă, în acea zi călduroasă de la sfârşitul lunii mai, în care temperatura aerului era de peste 25^0C. În fapt, acest fenomen al „împrumutării" directe de către fiinţele vii a unor substanţe eterice necesare sub aspect energetic, pentru revitalizare sau pentru vindecare, este un proces fizic ancestral deosebit de important şi, chiar dacă este invizibil, se manifestă între toate structurile materiei, în special ale celei vii, indiferent de regn. Suprasensibilii care văd şi în domeniul materiilor subtile cunosc foarte bine aceste schimburi energetice directe, fenomenul fiind similar celui al vaselor comunicante, în care iniţial lichidul nu avea acelaşi nivel. Fără a-şi da seama, oamenii se simt foarte reconfortaţi după stresul cotidian atunci când se plimbă în natură, în special prin pădure, tocmai datorită acestui aport[1] subtil invizibil, preluat în modul cel mai natural de la „fraţii" noştri, copacii.

[1] Unele persoane au relatat că s-au vindecat de anumite afecţiuni (astenice şi chiar reumatice) după o serie de „şedinţe" în care îmbrăţişau un copac sănătos sau stăteau lipite cu spatele de el. Se pare că eficienţa unor tratamente de acest fel creşte atunci când „fratele copac" este rugat să-şi dea din rezerva sa vitală o parte a energiei sale; renumiţi în acest sens sunt copacii cu lemnul tare (stejarul etc.), dar şi multe plante de cameră au astfel de aporturi (filodendronul, feriga ş.a.).

Un document foarte „curios" a fost obţinut de Geza Bukaresti pe unul dintre clişeele expuse de el în zona plaiurilor pădurii Hoia-Baciu în ziua de 11 iunie 1996. Către marginea din dreapta a imaginii respective, a fost înregistrată prezenţa aeriană invizibilă a unui glob a cărui suprafaţă emitea o radiaţie limitată ca întindere la zona de contact cu mediul atmosferic. (Fenomenul respectiv pare a fi asemănător cu un acelaşi gen de radiaţie redusă evidenţiat de înregistrările diferitor fiinţe celulare — de exemplu, fig. 47.) Partea mai „curioasă" se relevă însă la mărirea detaliului respectiv — fig. 82: materia interioară nu mai este difuză — ca la restul entităţilor înregistrate —, ci are nişte granulaţii care redau fidel imaginea… unui cap de câine! Ar putea fi unele dintre astfel de globuri sufletele unor animale[1] decedate?

Într-un astfel de cadru ilustrativ — atât de bogat, atât de extins geografic în întreaga lume, precum şi în spaţiul extraplanetar şi chiar pe Lună —, este întru totul justificată o constatare categorică: „EI", cei din lumile invizibile, există peste tot!

Deşi în cea mai mare parte a documentarului fotografic, înregistrările mereu întâmplătoare prezintă entităţi aparent solitare — de diferite niveluri radiante —, atât în România, cât şi în multe alte ţări au fost surprinse şi grupuri mai mici sau mai mari de astfel de fiinţe invizibile. Din manifestările lor neobişnuite, s-ar părea că putem distinge şi un alt aspect: când două sau

[1] În legătură cu asemănarea procesului fizic al luminiscenţei în zona contactului cu mediul atmosferic a „membranelor" labile ale „fiinţelor celulare" cu cel al unor entităţi globulare întunecate, reamintesc celor care au citit cartea *Lumi invizibile* o ipoteză pe care o inserasem acolo: acele „critters" cu trup întunecat asemănător celulelor materiei vii par a fi sufletele unor oameni decedaţi nu de prea mult timp; ştiinţa spirituală a consemnat din vechime faptul că, după decesul terestru, fiinţa respectivă îşi mai menţine un timp „corpul vital" — acel „dublu eteric" — în jurul nucleului sferoidal. După dezagregarea treptată a acestui înveliş eteric, ce are o formă total labilă, entitatea rămâne doar sub forma globulară, specifică tuturor fiinţelor din lumea paralelă invizibilă.

mai multe entităţi schimbă informaţii un timp mai îndelungat, atunci ele se apropie până la alipire reciprocă, ca, de exemplu, în fig. 26 A şi B şi fig. 39. Totuşi, documentele fotografice care au surprins grupuri de entităţi globulare care în fracţiuni de secundă efectuau în comun exact aceleaşi mişcări, aceleaşi „modele spaţiale", par a indica un alt mod de comunicare (ca, de exemplu fig. 57; 59; 63; 64; 66); acest mod de transmitere a gândurilor seamănă cu cel descris de medium-ul Reine:

„M-am găsit deodată în apropierea unei mulţimi de Spirite reunite. Nu erau decât Spirite de evoluţie înaltă, toate albastre, de un albastru pur, ca Vettellini. Păreau că se întreţin despre cele mai grave lucruri; m-au lăsat să mă apropii mult şi am simţit că ele voiau să-mi permită să ascult discuţia lor. Oh, dar să înţelegeţi bine. Nu era o discuţie sonoră. Mai întâi, nu erau emise decât idei, căci ele se înţeleg numai gândind, şi astfel sunt imediat de acord. La gradul lor de evoluţie, Raţiunea este identică, unică pentru toate."

Această armonizare a gândirii a fost confirmată şi de entitatea Vettellini, astfel:

„De îndată ce este atins un grad mai înalt de evoluţie, prin însăşi acest fapt armonia este totală. Aceasta nu alterează principiul individualităţii, dar judecata asupra acţiunilor de întreprins în comun nu poate fi diferită. Idealul este acelaşi şi se subîmparte în scopuri pe care fiecare grup se străduieşte să le atingă prin mijloace asupra cărora nu se ivesc niciodată discuţii."

Or, acest mod de a gândi — atunci când s-a ajuns la un nivel mai înalt de evoluţie spirituală — este foarte bine sugerat de executarea în spaţiu a exact aceloraşi „programe", putând fi sesizate în înregistrările fotografice doar foarte mici diferenţe individuale. Poate dacă am şti să traducem geometric „modelele respective" sau strict matematic — prin găsirea ecuaţiei

fiecărui „model" —, am putea înţelege şi conţinutul mesajelor înscrise în „jocurile" atât de diverse surprinse pe clişee. Şi poate că o atare sugestie a fost enunţată cu decenii în urmă, dar a rămas mereu neînţeleasă, din lipsa unor „probe materiale" care să ne satisfacă modul de a gândi; iată cum consemnase prof. S. Demetrescu (în *Tainele Vieţii şi ale Universului*) un fenomen natural şi totuşi încă atât de necunoscut:

„Spiritul este o scânteie, o particulă infinit de mică, dar oricât e de mică ea gândeşte, gândeşte în veşnicie. Din acest punct de vedere, este o fabrică de idei. Dar gândind, emite o forţă asupra corpului ei planetar. Din această cauză, o particulă fluidică se desprinde din corpul ei planetar, învelind o anumită idee, căreia îi imprimă o anumită formă. O înşiruire de forme constituie o *gândire*.

Spiritul deci se descarcă, se dezumflă, emiţând forme-gânduri. După un timp, corpul planetar s-a micşorat şi, dintr-o nouă pulsare, absoarbe o nouă cantitate de fluid şi tot aşa mereu. Spiritul, prin natura lui, trebuie să fie activ. Activitatea sa e de două feluri: externă şi internă... Dar, trăind pe planetă, corpul lui planetar se consumă şi se reduce încetul cu încetul. Pentru a-şi menţine totuşi acest corp planetar, spiritul execută, involuntar, nişte mişcări de dilatare şi de contractare, nişte pulsaţii, similare celor ale plămânilor şi inimii, care au ca rezultat absorbirea în mod automat a fluidului planetar. Acest act corespunde hrănirii cu alimente a trupului nostru carnal."

Valorosul documentar fotografic existent oferă într-adevăr un material informativ deosebit de important. Înregistrarea acestui straniu proces fizic pulsator pentru „hrănire" prin absorbţia anumitor particule cu potenţe energetice specifice, respectiv eliminarea ritmată a altor particule fine care sunt „uzate", precum şi pentru compensarea particulelor emise în exterior de „forţa scânteii spirituale" în extraordinarul proces energetic al „gândirii", evidenţiază o înşiruire de procese fizice necunoscute de fizica contemporană a particulelor

elementare şi sub-elementare. Desigur, ar fi nu numai pasionant, dar şi foarte necesar de aflat fondul procesual al acestor fenomene fundamentale: în nişte învelişuri de particule extrem de fine — cu grosimi de la câţiva centimetri până la zeci de centimetri —, materia invizibilă respectivă este reţinută mereu în cadrul unui aceluiaşi volum de forţa intimă a unui nucleu la fel de invizibil, care, în plus, este capabil şi să gândească! În fantasticul proces al gândirii — al emiterii de idei —, precum şi în procesul hrănirii — specific oricărei fiinţe vii —, sunt emise selectiv anumite particule intime (cele ale ideilor sunt energetic-active, pe când în hrănire sunt eliminate cele energetic-uzate), pentru ca apoi, la fel de selectiv şi în mod ritmat, să fie alese şi absorbite alte particule existente în amalgamul mediului exterior. (Un acelaşi gen de proces se produce continuu şi în trupul nostru organic: ţesutul fiecărei organ îşi înlocuieşte permanent celulele, la intervale de timp specifice, astfel că tot cam la trei ani, trupul nostru este mereu altul! Şi deşi nu suntem „informaţi" în mod conştient despre acest proces permanent, pe care nu îl conştientizăm în nici un fel, „cineva" îl dirijează admirabil!)

Faţă de timpii de expunere a clişeelor, adesea foarte reduşi, trebuie remarcat şi un alt aspect al procesului ritmat: toate aceste pulsări de „hrănire" se efectuează în intervale de timp extraordinar de scurte, de ordinul miimilor de secundă! Faptul este cel mai bine evidenţiat prin înregistrările unor trasee pulsatorii surprinse la flash-ul unui blitz — ca de exemplu cele din fig. 83 A şi B.

Un alt aspect deosebit, care vine să confirme „material" un vechi „conţinut" ale ştiinţei spirituale, este cel evidenţiat de fig. 84: cu cât unele entităţi ale lumii paralele au un nivel de evoluţie spirituală mai ridicat, cu atât particulele învelişurilor radiante ale trupului globular sunt mai fine, dar şi mai potente energetic. Or, clişeul respectiv a înregistrat ca o prezenţă întru totul reală, doar un contur globular, care avea parcă un gol interior; era însă un „gol" de materie mai grosieră, căci, în întunericul nopţii, clişeul a fost impresionat de

intensele emisii energetice de la nivelul suprafeţei „trupului" acelei entităţi, pe care filmul fotosensibil nu-l mai putea sesiza; frecvenţa vibratorie specifică a particulelor foarte fine era într-atât de ridicată, încât atomii substanţelor chimice nu au mai reacţionat la cuantele radiaţiei de bază, ci doar la efectele secundare produse de aceasta. Într-adevăr, clişeul a surprins sub formă de raze procese atomice în cascadă şi emisii de fotoni — prin accelerarea electronilor atomilor gazelor atmosferice de către energia generată continuu de acel „gol".

Dorinţa efectivă a celor mai diferite entităţi ale lumii invizibile de a fi fotografiate, sesizată repetat şi ilustrată în mod suficient de convingător, a permis evidenţierea şi a altor fenomene fizice specifice manifestărilor entităţilor globulare. Accentuînd această dorinţă a fiinţelor lumii paralele, iată cum consemnase profesorul S. Demetrescu o „confesiune", exprimată încă din prima jumătate a veacului nostru de o entitate oarecum mai evoluată din „lumea nevăzutelor":

„Dacă găsim câte un fotograf profesionist sau amator care să ne poată fi de folos ca medium, dăm buzna în cabinetul lui de lucru, ca să ne fotografiem şi noi. În acest caz, iau fluide din dublul său vital şi le îmbib în perispiritul meu pentru a-l face mai compact, mai dens... Fotograful, developând placa, se miră de ce i s-a stricat poza şi bănuieşte că a cumpărat o placă alterată. Mediumi fotografi, care să fie consacraţi ca atare de Cer, nu se prea găsesc. De aceea, adesea noi nu reuşim să ieşim pe placa fotografică de la prima încercare şi iarăşi pentru fiecare repetare, trebuie să luăm o nouă cantitate de fluid de la fotograf...

Am credinţa că, deoarece că am intrat într-un nou ciclu de mare spiritualizare, se vor naşte mai mulţi mediumi fotografi."

Într-adevăr, această prezicere finală făcută în urmă cu mai bine de jumătate de veac, s-a realizat în mod cu

totul spectaculos în ultimele trei decenii, la nivelul întregii lumi...

Există şi anumite înregistrări fotografice „mai ciudate", în care fiinţele globulare ce se deplasau pulsator extrem de rapid şi nu au mai avut timpul necesar pentru a „se îmbrăca" cu fluid mai dens — care să permită preluarea imaginii lor de către peliculele fotosensibile —, au oferit un alt tip de detalii stranii, care au condus însă la numeroase confuzii. Astfel, când nu s-a mai încheiat complet „densificarea" întregului corp globular radiant, unele clişee au înregistrat numai o serie de „lamele fotografiabile" paralele, rezultate probabil din suprapuneri foarte rapide — în ritmul pulsărilor — ale porţiunilor centrale cu înveliş ceva mai dens ale entităţilor nevăzute. Un document întru totul edificator în acest sens a fost obţinut în infima fracţiune de secundă a expunerii cu blitz, în momentele în care preotul unei biserici din Bucureşti oficia cununia unei cunoscute personalităţi a metropolei; sesizând parcă intenţia fotografierii, o entitate neştiută a ţinut să fie imortalizată împreună cu mirii — fig. 85 — şi să-şi manifeste binecuvântarea proprie prin traversarea ultra-rapidă a întregului câmp vizat de fotograf. (De altfel, dorinţa multor entităţi nevăzute de a participa la cununii a fost surprinsă şi în alte biserici din diferite localităţi; cititorii care au parcurs cartea *Lumi invizibile* au putut aprecia singuri atât „năvala" impresionantă de entităţi nevăzute la o cunună ce a avut loc în monumentala biserică Golia — din municipiul Iaşi —, precum şi cea de la o cunună dintr-un sat din judeţul Suceava. În paralel este însă de sesizat şi o dorinţă similară a diferitor entităţi de a fi fotografiate când participă la diverse adunări ale pământenilor (de exemplu, fig. 7 şi fig. 86) şi chiar la „petreceri" — ca în exemplele din fig. 87, fig. 88 şi fig. 89.

Surprinderea unui fenomen lamelar similar a fost înregistrată şi în altă parte a ţării, la o adunare de tineret, tot în infima fracţiune de secundă a flashului unui blitz — fig. 90. În acest caz însă, entitatea respectivă a reuşit să-şi densifice întregul corp în ultima

porţiune a traseului parcurs cu o viteză extrem de mare şi, în plus, şi-a realizat chiar şi dorinţa de a apare în centrul fotografiei respective. Deşi pentru tânărul fotograf-amator această poză-amintire a fost un „clişeu stricat", el a obţinut totuşi, sub aspect ştiinţific o valoroasă înregistrare.

Dar aşa cum menţionasem anterior, imaginile de acest fel, în care au fost surprinse deplasări secvenţiale ale unor entităţi care nu au mai avut timpul necesar — sau poate anume nu au voit — să-şi învăluie trupul globular cu fluidul special care permite preluarea imaginii sale sferice pe clişeul fotosensibil, au produs într-adevăr anumite confuzii. Este cazul unor clişee expuse în plină natură, în care „graba" pulsantă a unor prezenţe nevăzute a fost interpretată ani de-a rândul (şi continuă încă să fie considerată) ca „manevre" locale ale unor OZN-uri mult coborâte spre sol; în acest sens, a fost reluată adesea, în reviste şi cărţi ufologice, imaginea obţinută la 22 noiembrie 1966 într-un peisaj montan din statul american Oregon (fig. 91), sau cea înregistrată în Anzii argentinieni (fig. 92), în decembrie 1968.

Aşadar, tot în România, înregistrări fotografice întru totul edificatoare (fig. 85 şi fig. 90) au venit să elimine din nou o altă interpretare veche, care nu mai rezistă în faţa probelor documentare mai explicite ce se acumulează treptat.

Parcurgând selecţia de documente fotografice prezentate în cadrul acestui capitol (care, alături de cele incluse în cărţile *Straniile Inteligenţe invizibile* şi *Lumi invizibile*, reprezintă doar o anumită parte din înregistrările obţinute asupra fiinţelor din lumea nevăzută) cititorul a putut să afle aspecte noi şi interesante din intimitatea entităţilor care populează spaţiul înconjurător. Mulţimea şi amploarea manifestărilor acestora este desigur cu mult mai mare, dar aproape toate rămân nesesizate, fiindcă marea majoritate a oamenilor nu şi-au dezvoltat încă posibilităţile denumite în mod curent „suprasenzoriale" — pe care le avem cu toţii. Din întreaga fiinţă umană,

din această asociere de trupuri care ne alcătuiesc — trup organic, trup eteric, trup astral, trup spiritual — noi, oamenii, folosim în general în mod conştient, numai simţurile celui organic; astfel, în permanenţă, simţurile paralele ale celorlalte trupuri, mult mai fine, rămân doar puţin utilizate şi fără a fi conştienţi de funcţionarea lor. Dacă ne-am preocupa în mod adecvat să le dezvoltăm, am putea „simţi", „vedea" şi „înţelege" această coexistenţă ancestrală cu lumile neştiute şi cu imensa mulţime de manifestări permanente care se derulează în spaţiul comun. Este evident totuşi un fapt, care devine treptat tot mai cunoscut: numărul persoanelor care înregistrează direct sau prin diferite mijloace tehnice existenţa şi unele manifestări ale lumii paralele este în continuă creştere, demonstrându-ne tot mai amplu că „EI sunt peste tot": în aer (fig. 6 şi fig. 93), la nivelul solului (fig. 94 şi fig. 95), pe stradă (fig. 61 şi fig. 96), în locuinţe (fig. 88 şi fig. 97), în spaţiul extraatmosferic (fig. 17A, B, C), sau în apropierea solului lunar (fig. 18).

Trebuie însă remarcat un aspect deosebit de important: dacă, de exemplu, din mulţimea de transcomunicări obţinute prin aparatură electronică, cele mai numeroase demonstraţii au fost înregistrate în Germania, în privinţa documentarului fotografic, cele mai numeroase înregistrări au fost — şi continuă să fie — obţinute în România; dar documentarul românesc nu impresionează numai prin mulţimea imaginilor care se acumulează, ci şi prin varietatea prezenţelor şi a manifestărilor care au impresionat peliculele fotosensibile, oferind astfel un valoros fond informativ şi demonstrativ.

Oceanul primordial

În tradiţiile cosmogonice milenare ale populaţiilor antice din India şi China, spaţiul cosmic era conceput ca un ocean imens, umplut cu un fluid primordial. Pentru filosofii indieni din secolele îndepărtate, oceanul cosmic ar fi avut chiar înfăţişarea arhetipală a marelui zeu

Vishnu, care ulterior a devenit Fiinţa Supremă ce a emanat un Univers ordonat şi plin de puritate. Eruditul român Mircea Eliade se exprima în acest sens[1] foarte concis: „Or, în India, Apele reprezintă substanţa cosmogonică prin excelenţă". Explicitând această idee, cercetătorul german Heinrich Zimmer scria[2] următoarele: „Totul a evoluat şi a crescut din fluidul primar. Formele individualizate şi diferenţiate ale Universului — Pământul, ca şi sferele superioare şi cele inferioare ale cerurilor şi ale lumilor sub-pământene — sunt conţinute de elementul amorf al adâncului spaţial".

Ştiinţa spirituală a preluat acest „mit cosmogonic" bazat pe un fond real, aflat la toate popoarele importante din vechime şi a dezvoltat pe parcurs această idee a „cosmosului plin" cu un anume fluid, informaţia fiind „revelată" în mod repetat de entităţi spirituale superioare.

De fapt, atât cunoaşterea doctă medievală, cât şi ştiinţa modernă şi-au însuşit această concepţie; astfel, în secolul XVII, fizicianul Christian Huygens explica posibilitatea propagării undelor de lumină prin profunzimile spaţiale tocmai prin această umplere a cosmosului cu „eter" — ca mediu fluid universal. Dar, după ce în secolele XVIII şi XIX concepţia cosmosului plin cu particulele extrem de fine ale mediului eteric ajunsese şi la formulări matematice şi fizice savante, imposibilitatea punerii în evidenţă a unor astfel de particule prin instrumentele tot mai performante ale astrofizicii a făcut ca treptat — în secolul XX — mediul eteric să fie considerat drept o „noţiune metafizică"[3];

---

[1] Eliade, M.: *Istoria credinţelor şi ideilor religioase* — Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1981.

[2] *Zimmer, H.: Mituri şi simboluri în civilizaţia indiană* — Ed. Humanitas, Bucureşti, 1994.

[3] Lansând această apreciere cu o evidentă nuanţă dispreţuitoare — într-o perioadă în care demonstraţiile matematico-fizice ale lui Albert Einstein aveau să revoluţioneze gândirea ştiinţifică şi să orienteze cercetările moderne spre obţinerea energiei conţinute în materia densă —, matematicianul francez Henri Poincaré a reuşit să îndepărteze pe o lungă perioadă a secolului XX preocupările

drept urmare, ştiinţa strict materialistă a veacului XX a desconsiderat cu totul o atare concepţie, eliminând-o din programele de studii şi cercetare. Cititorul a putut să remarce totuşi din capitolul anterior un fapt relevat de eforturile unui larg grup al oamenilor de ştiinţă contemporani: în ultimele decenii ale acestui secol, teoreticienii şi specialiştii marilor laboratoare de cercetări nucleare au reorientat multe din preocupările tematice spre vădita încercare de pătrundere a „tainelor" materiei ultra-fine. De fapt, aşa cum a prezis şi acel înţelept indian — Sudhei Babu — cu atâtea decenii în urmă, treptat, se va ajunge la reala unificare a celor „două ştiinţe" — cea doctă şi cea spirituală —, care în prezent sunt doar aparent divergente.

Pentru a ne apropia însă de unele clarificări necesare în cadrul acestui tezaur atât de straniu al unor documente obţinute prin diferite mijloace tehnice, din lipsa unor explicaţii docte, să apelăm din nou la faptele oferite de ştiinţa spirituală; desigur, dincolo de o anumită deschidere şi receptivitate pe care trebuie să o avem pentru tot ceea ce ni „se dăruieşte" atât de convingător, va trebui să dăm dovadă şi de prudenţa „exploratorului" care, din mers, trebuie să perceapă noile fenomene şi, tot din mers, să încerce să le înţeleagă.

Pentru faptul fundamental, preluat de miturile cosmogonice, că întregul spaţiu este un „ocean de eter", cercetătorii ştiinţelor care până acum au fost ascunse şi transmise numai unor grupuri restrânse de iniţiaţi cunosc bine următoarea explicaţie: din gigantica emisie radiantă a sferei divine — aşa cum explica schematic şi Abd-ru-shin sau prof. S. Demetrescu —, ale cărei valuri de energie continuă să se reverse mereu, s-au diferenţiat în hăurile spaţiale diferitele categorii de particule extraordinar de fine; la scară cosmică, tipurile de particule astfel detaşate sunt în număr foarte mare. La nivelul sistemului solar şi respectiv în spaţiul planetei noastre, iniţiatul român specifica existenţa unui număr de optzeci şi unu de tipuri de fluide eterice. Pentru o

---

teoreticienilor cu privire la „materia eterică".

înţelegere mai clară a ceea ce se află — din acest punct de vedere — în jurul globului terestru, Maestrul Djwhal Khul-Tibetanul a prezentat prin intermdiul autoarei engleze A.A. Bailey[1] o schemă ceva mai restrânsă: în fiecare „inel fluidic" al celor „şapte ceruri" strict terestre domină o anumită „familie" de materie etherică; la rândul ei, fiecare familie ar fi compusă din câte şapte feluri de particule, ceea ce a condus la diferenţierea a patruzeci şi nouă de „sub-planuri" ca locuri specifice de continuare a vieţii pentru entităţile din „lumea de dincolo" (selectarea sub-planului de „locuire" făcându-se în modul cel mai simplu în baza unui efect de rezonanţă energetică între particulele fine ale „trupului" entităţilor şi cele ale sub-planului respectiv în raport cu nivelul evoluţiei individuale). Or, aşa cum cititorul a putut să constate şi în sub-capitolul anterior „înnobilarea cosmosului", o aceeaşi cunoaştere a existenţei celor patruzeci şi nouă de „sfere" a etalat-o şi iniţiatul român Adam Ramon, în diferite locuri din lume existând clarvăzători dotaţi, care „văd" efectiv aceste structurări diferenţiate prin simţurile celorlalte trupuri ale fiinţei umane.

Conform acestei scheme mai restrânse, în planul fizic al mediului existenţei noastre zilnice (care este nivelul cel mai inferior al „planului cosmic fizic"), separat de cele trei feluri de particule eterice specifice materiilor dense cunoscute de noi — solide, lichide şi gazoase —, mai există deci încă patru feluri de materii eterice care au un rol efectiv în desfăşurarea vieţii tuturor fiinţelor din spaţiul terestru şi însăşi a planetei Pământ — ca entitate cosmică a acestui sistem solar.

Există însă o proprietate fundamentală a materiilor eterice, prea puţin cunoscută, dar de o importanţă cu totul deosebită; pentru înţelegerea acesteia, cititorul care nu a avut până acum ocazia să se informeze în domeniul cunoaşterilor spirituale va trebui să facă în plus un „pas" intuitiv esenţial şi, în cazul unei dificultăţi momentane de percepere, să o considere ca o axiomă

[1] Bailey, A.A.: *Iniţierea umană şi solară* — traducere în limba română la Ed. Neuron, Focşani, 1995.

cosmică: la fel cum omul poate modela cu mâinile lutul, lemnul sau, în fond, orice material, tot aşa — dar cu o uşurinţă extraordinară — spiritul poate modela prin energiile formatoare ale gândirii-voinţei (care ni se par ascunse) diferitele categorii de materii eterice. În fapt, acest fenomen face parte din manifestările curente ale miliardelor de entităţi terestre care îşi continuă existenţa în „lumea de dincolo", în cadrul celor patruzeci şi nouă de sub-planuri menţionate de toţi iniţiaţii ştiinţelor spirituale şi, respectiv, ale miliardelor de miliarde de fiinţe spirituale care vieţuiesc în galaxiile universului astronomic.

Cunoaşterea spirituală a oferit încă din trecut un anumit nivel de informare asupra celor şapte feluri de materii eterice specifice mediului terestru apropiat, în special cu privire la materiile eterice implicate în fenomenele proprii materiilor solide, lichide şi gazoase. În acest secol XX, în care s-a trecut la o apropiere directă între cunoaşterile spirituale şi cele docte, acest nivel de cunoaştere a fost totuşi ridicat în mod treptat; drept urmare s-au pus bazele unei „fizici a materiilor eterice", cu o nuanţă direct scientizată a unor cercetări şi experimente care au condus la concluzii teoretice şi aplicative. Astfel, separat de identificarea unora dintre proprietăţile fizice ale fluidelor eterice din mediul nostru imediat, s-a mai constatat un fapt important pentru viitorul civilizaţiei terestre: sub continua curgere a radiaţiilor cosmice, straturile sferice de materii eterice înmagazinează energii enorme, pe care deocamdată oamenii nu ştiu să le folosească (fenomenul fizic poate fi asemănat oarecum cu modul în care cărbunii şi petrolul planetar au stocat de sute de milioane de ani o mică parte din energia solară aflată şi ea în curgere permanentă).

Într-un alt cadru[1], reluasem schematic unele elemente sintetice ale noii „fizici eterice", relansată de diferiţi cercetători ai secolului XX, aşa cum au fost expuse de „pionierul" american T.J. Constable[2] (cel care a pus în evidenţă pentru prima oară existenţa acelor „critters"

[1] Gheorghiţă, F.: *Lumi invizibile* — Ed. Polirom, Iaşi, 1996

din lumea paralelă invizibilă). Menţionându-le şi acum, pentru o mai bună înţelegere a acestor cunoaşteri încă „apocrife", iată o îmbinare a lor cu unele aspecte specifice ale celorlalte patru feluri de materii eterice menţinute de planeta noastră în spaţiul planului cosmic fizic, şi care diferă de particulele incluse în materiile solide, lichide şi gazoase:

- deşi constituie sub-planuri distincte, materiile eterice respective se întrepătrund spaţial, fără a se combina însă între ele în mod direct;
- particulele materiilor eterice „mai inferioare" (având emisii specifice mai reduse ca potenţă energetică şi evidenţiate deci prin culori cu lungime de undă mai mare) s-au format din particule mai fine „superioare", care prin diferenţiere şi-au pierdut o parte din potenţele primare; drept urmare, deşi fiecare fel de particule are proprietăţi specifice şi se constituie în „forţe formative" distincte, materiile eterice „superioare" cumulează toate proprietăţile particulelor care s-au detaşat filogenetic către nivelurile inferioare;
- pornind de la particulele mai „inferioare" — cele implicate în materiile solide, lichide şi gazoase — către tipurile de particule mai fine şi mai potente energetic, celelalte patru categorii de eteruri au fost denumite astfel:

* eterul fierbinte (eterul căldură) * eterul chimic
* eterul lumină * eterul vieţii

Faţă de cele specificate mai sus, rezultă că, în mod fizic, eterul lumină poate produce totodată şi efecte

[2] Constable, T.J.: *The Cosmic Pulse of Life* — Ed. Borderland Sciences, Garberville, California, 1990.

în cadrul acestei cărţi, autorul american recomandă şi următoarele volume:

— Wachsmuth, G.: *Etheric Formative Forces in Cosmos*, Earth and Man — 1932.

— Marti, E.: *The Four Ethers* — Ed. Schaumberg Publications, South Mohaws, Illinois, 1984.

termice, pe când eterul fierbinte nu poate produce şi efecte luminoase. La fel, eterul chimic poate produce şi efecte termice şi de lumină, iar la rândul său eterul vieţii poate reproduce toate formele specifice ale celor trei categorii inferioare, generând în plus şi procesele fizice specifice potenţelor sale de formator al vieţii.

• din înşişi termenii cu care au fost denumite tipurile respective de particule se pot deduce logic categoriile de fenomene — întru totul naturale — la care participă fiecare fel de materie eterică atunci când este stimulată energetic în mod suplimentar sau numai sub acţiunea continuă a complexei radiaţii cosmice:

eterul fierbinte (căldură) participă la efectele termice, respectiv la procesele energetice produse la o frecvenţă vibratorie suficient de joasă. De aceea, atunci când este activat energetic, este văzut de clarvăzători sau este înregistrat de peliculele fotosensibile color prin nuanţe roşii — specifice domeniului undelor cu frecvenţe radiante mai reduse.

O impresionantă demonstrare a existenţei acestui tip de materie eterică în mediul nostru atmosferic este redată în fig. 7; documentul fotografic — obţinut în anul 1990 la Bucureşti — scoate remarcabil în evidenţă realitatea obiectivă a fizicii eterice, întrucât a preluat ceea ce o întreagă asistenţă nu a văzut: falduri întregi din eterul căldură existent în aer au fost activate intens de emisia energetică a grupului de peste patruzeci de entităţi globulare albe care au străbătut sala în infima parte de secundă a expunerii clişeului la flash-ul unui blitz. De altfel, efecte impresionante similare au fost înregistrate şi în India (fig. 98 şi fig. 99); şi poate că nu este lipsit de interes să remarcăm faptul că atât documentul din fig. 7, cât şi aceste două imagini indiene au fost obţinute la conferinţe privind Sahaja Yoga, la care participa şi maestra Shri Mataji.

Astfel de documente fotografice — fie cel din România, fie cele din India — în care câteva zeci de fiinţe globulare au efectuat „jocuri", cu aceleaşi programe locale, producând intensa activitate

energetică a eterului fierbinte existent în mediul aerian, constituie în fapt o adevărată „uvertură" documentară la fizica secolului următor, care va îmbina fizica modernă a particulelor elementare cu fizica eterică.

eterul lumină participă la efectele luminoase — de asemenea în mediul aerian — care, în anumite cazuri, sunt totuşi percepute vizual în mod direct de către oamenii aflaţi în apropiere. Culoarea specifică emisă de acest eter atunci când este activat este galbenul; când efectele respective sunt surprinse pe pelicule alb-negru, fenomenul este redat ca o lumină albă. Documente fotografice interesante care demonstrează existenţa în mediul aerian a eterului lumină au fost înregistrate chiar şi atunci când unele entităţi globulare întunecate se activau energetic intens pentru a se deplasa cu mare viteză. De exemplu, un spectacular efect de acest gen — de activare simultană a eterului lumină din aer — a fost surprins în primăvara anului 1990 în apropierea Moscovei (fig. 100) şi, oarecum în aceeaşi perioadă, la Floreşti (Republica Moldova) — fig. 101. Fenomenul, mult mai restrâns însă, a fost menţionat anterior şi la nivelul suprafeţelor de contact cu aerul înconjurător ale „trupurilor" unor „fiinţe celulare" (de exemplu. fig. 47 ş.a.).

Este interesant de relevat însă un anume specific al eterului lumină, cunoscut în fizica eterică: dacă în mediul ambiant nu există factori perturbatori, acest tip de materie ultra-fină — care este şi ea formativă — produce forme triunghiulare. O sugestivă, dar suficient de discretă evidenţiere a acestui fenomen de formare, o putem distinge în acea înregistrare fotografică provocatoare a fantomei doamnei Walpole (obţinută în anul 1932 într-un conac din districtul Norfolk, din Anglia): la partea inferioară a picioarelor sale, eterul lumină din care s-a format trupul transparent pe care şi l-a improvizat entitatea respectivă şi-a dezvăluit „identitatea" printr-un triunghi foarte semnificativ (fig. 4). Un document fotografic mai categoric în acest sens a fost obţinut în România de hipersensibilul biolog Al. Sift,

pe plaiul dintre râul Someşul Rece şi pădurea Hoia-Baciu. În fig. 102 (care este un detaliu mărit din cadrul fotografiei de ansamblu prezentate în cartea *Lumi invizibile* — fig. 6), alături de un triunghi „luminos" invizibil mai mare ce „staţiona" în aer în plin peisaj natural, pelicula fotografică a înregistrat şi o altă formă triunghiulară constituită dintr-o aceeaşi materie nevăzută, capabilă să se organizeze liber în forme geometrice. Raportată la astfel de împrejurări, în care s-au surprins în modul cel mai obiectiv fenomene întru totul reale, nu este exclus ca acea antică reprezentare egipteană denumită „ochiul lui Horus" — care zugrăvea un ochi în interiorul unui triunghi — să fi fost introdusă în ritualul artistic de persoane hipersensibile ce vedeau aievea astfel de triunghiuri aeriene luminoase (de altfel, această imagine simbolică antică a fost preluată mai târziu — poate din aceleaşi motive — şi în unele reprezentări tradiţionale ale artei creştine).

eterul chimic participă activ — în mod evident — la procesele chimice; această formă a materiei eterice este implicată totuşi şi în transmiterea vibraţiilor specifice domeniului sunetelor şi infrasunetelor, fapt pentru care este denumit şi „eter sonor". Intervine, de asemenea, şi în transmiterea frigului, fiind astfel legat de fenomenele de contracţie şi de cele absorbante. Activate energetic, masele de eter chimic emit o radiaţie pe care hipersensibilii — sau peliculele fotografice — o înregistrează ca fiind de culoare albastră; funcţie de nivelul activării energetice, eterul chimic poate oferi însă şi culorile specifice eterului luminii sau celui fierbinte.

Un document fotografic foarte interesant, care s-ar părea că demonstrează existenţa eterului chimic până la nivelul solului (de altfel, se ştie că acesta pătrunde şi în scoarţa terestră), a fost obţinut în plină vară în anul 1985 — într-o zonă dens locuită a municipiului Iaşi. După o ploaie care a răcit sensibil atmosfera, clişeul expus de ing. Marius Manea (pe atunci student) a surprins un straniu val de „abur" care a învăluit o

întreagă porţiune din cartierul Alexandru cel Bun, inclusiv automobilele parcate, fără a fi văzut însă de absolut nici o persoană aflată în zonă (fig. 103).

Dacă în mediul ambiant nu există efecte perturbatoare, forţa înmagazinată în masele de eter chimic se manifestă prin aglomerări de particule specifice în formă de semilună. Un ciudat fenomen aerian care a intrigat mulţi locuitori ai oraşului american Columbus (capitala statului Ohio) a permis înregistrarea fotografică a unor semiluni care s-au menţinut la o anumită înălţime pe cer, modificându-şi treptat contururile (fig. 104). În cazul acestui straniu fenomen — produs în octombrie 1973 —, manifestarea respectivă pare să fi pus în evidenţă nu numai potenţa eterului chimic de a forma semiluni, ci şi potenţa de a produce efecte luminoase, care sunt specifice şi tipului de particule mai „inferioare" — cele ale eterului lumină.

Sub aspectul proceselor fizice în care se implică, eterul chimic se manifestă într-o gamă mai largă de fenomene; drept urmare, cercetătorii „fizicii eterice" cunosc faptul că entităţile globulare, în special cele mai evoluate, folosesc această categorie de materie invizibilă drept „materie primă" pentru diferite activităţi formative. Ba chiar mai mult, s-ar părea că în anumite situaţii, entităţile „albe" l-ar folosi ca un strat protector (poate ca absorbant al unor radiaţii nocive pentru ele din mediul apropiat solului terestru). Un document fotografic care ar sugera o astfel de manifestare este cel redat prin fig. 39: în aer, nu prea departe de sol, se aflau două entităţi globulare albe, care probabil schimbau informaţii, învăluite într-un straniu mantou de materie foarte fină, la fel de albă; acesta părea a fi din eter chimic activat de radiaţia celor două prezenţe invizibile. Înregistrarea documentară oferă desigur detalii mult mai complexe, cuplul respectiv fiind învăluit în exterior şi de un strat mai extins de materie eterică — aparent întunecată —; acest strat pare a fi din eter fierbinte al cărui culoare roşie este înregistrată de filmele alb-negru sub o tentă închisă. Ştiinţa spirituală explică astfel de „îmbrăcări" ale entităţilor mai evoluate coborâte în

mediul apropiat solului ca o necesitate directă pentru staţionări temporare în mediul cu particulele cele mai inferioare, greu de suportat de fiinţele venite din înălţimi cu mediu eteric mult mai fin.

eterul vieţii este o categorie de materie eterică mai complexă, datorită diverselor sale posibilităţi formative şi energetice. Planeta noastră primeşte permanent un aport de astfel de materie, care este radiată continuu de Soare. Implicat direct în procesele vitale, eterul vieţii este absorbit continuu de toate regnurile „materiei vii" de pe solul terestru, care se hrănesc astfel şi cu potenţele energetice conţinute în particulele respective.

Când nu intervin fenomene perturbatoare, formele în care se aglomerează particulele specifice sunt pătrate. Hipersensibilii care pot sesiza radiaţia acestor categorii de materie invizibilă o „simt" ca având o culoare violacee-purpurie.

Pentru cunoştinţele şi pentru modul nostru comun de a gândi, eterul vieţii conduce la manifestări fizice cu totul surprinzătoare. Astfel, de exemplu, după cum consemna şi T.J. Constable, „în fizica eterică, magnetismul este considerat ca o concentrare locală a eterului vieţii"!

Aceste cunoaşteri ale ştiinţei spirituale privind principalele categorii de materii eterice din spaţiul apropiat mediului planetar în care existăm sunt, în mare măsură, foarte vechi; ele au fost exprimate într-o manieră mai scientizată în Europa, în primele decenii ale secolului XX. Modul respectiv de prezentare a fost reluat ulterior, în a doua jumătate a veacului nostru şi de autori americani. O exemplificare în acest sens, accesibilă cititorilor din ţara noastră, a fost prezentată încă din anul 1939 de iniţiatul român prof. Scarlat Demetrescu — în volumul al doilea al operei sale citată anterior. Conform comunicărilor directe preluate de acesta de la o entitate mult mai evoluată, „atmosfera eterică" a Pământului ar avea trei zone fluidice distincte, care se interpenetrează. Activate de energia cosmică, radiaţia specifică a zonelor respective ar fi sesizată prin

culori proprii: începând din înălţimi spre sol, sus ar fi zona albă, apoi cea albastră şi în partea inferioară ar fi cea roşie. În cadrul acestora, ar exista sub-zone, care diferă între ele prin nuanţa — mai deschisă sau mai închisă — a fiecărei culori în parte.

Personal, am avut ocazia să constat în mod foarte convingător realitatea acestor aspecte, practic necunoscute, ale structurii straturilor eterice existente în spaţiul atmosferic şi extra-atmosferic, prin observări directe făcute de către o persoană care demonstrează mereu, în faţa celor mai diverşi specialişti, capacităţile sale de vedere în lumea eterică.

În municipiul Iaşi, trăieşte oarba Valentina Gârlea, care, în urma unui accident survenit în curtea casei părinteşti din comuna Dobrovăţ — jud. Iaşi, şi-a pierdut vederea la vârsta de şapte ani şi jumătate, fiindu-i afectat sistemul nervos al văzului din zona cerebrală. Obligată să rămână în întuneric pentru restul vieţii, după un timp, copil fiind încă, a început totuşi „să vadă", dar într-un alt fel, nu prin ochii deveniţi inutili, ci prin „organele vizuale" ale trupului său din materii subtile (ale sufletului). În acest mod, după cum se exprima singură, „stând pe prispa casei", în singurătatea care o izolase definitiv de restul copiilor de vârsta ei, vedea imagini cu totul noi, inexistente de fapt, pentru restul oamenilor. Şi privind la cer, a văzut mereu aceleaşi imagini stranii, cu diferite culori, pe care le vedea pe când era copilă, decenii de-a rândul; din păcate, nimeni din jurul ei nu putea înţelege că cerul, atât de albastru pentru noi, ar fi în realitate compus dintr-o întreagă stratificare de materii de diverse culori. După vârsta de 45 de ani, această vedere prin organele corpurilor subtile i s-a dezvoltat în mod deosebit, în prezent având o „vedere penetrantă" extrem de puternică. Astfel, prin unde neştiute de noi ceilalţi, ea vizualizează nu numai tot ce este în trupurile oamenilor (devenind o importantă colaboratoare a unor grupuri de medici din Iaşi şi a unor medici din Bucureşti), dar pătrunde prin „radarul" său complex atât la anumite adâncimi în pământ, cât şi la înălţimi nebănuite ale spaţiului aerian

şi eteric existent deasupra solului terestru. Iată ce vede oarba Valentina în înaltul cerului, la prea puţina învăţătură care i-a fost accesibilă în viaţă, neavând cum să ştie cele scrise şi transmise de iniţiaţi:

„Atunci când aveam nouă ani, îi spuneam lui Tata toate semnele care le vedeam pe cer. Când îndreptam capul către cer, îi spuneam că acolo sus, mai sus decât norii — cum văd şi acum foarte bine cu ochii închişi — sunt straturi de culori. Dar acolo sus nu sunt ca în aura din jurul omului, să se tot schimbe mereu. Acolo, altfel se schimbă culorile. Sus nu există culoare gri, neagră, cenuşie, maro. Aici, deasupra noastră, în unele locuri şi nu întotdeauna, este culoarea roşie. Urmează stratul cel mai mare, care e de culoare albastră. După acesta, după un fel de abur alb mai subţire, vine stratul violet, apoi stratul verde şi după aceea stratul galben. Dar ele nu stau fixe. Cel care-i mai luminos şi mai frumos, deci îi mai tare, îşi schimbă poziţia. Dincolo de galben, este stratul auriu care-i foarte frumos. Iar sus de tot, urmează un strat adânc alb, dar nu alb ca laptele, ci un alb strălucitor, foarte pur, foarte sensibil. În acela, privirea mea cu ochii închişi se pierde şi nu mai pot vedea globuri din acelea vii, pe care le văd în toate straturile colorate de care am vorbit."

Această descriere atât de neobişnuită pentru noi, dar întru totul obiectivă şi neinfluenţată de nici o informaţie prealabilă, ar putea fi considerată de unii cititori ca o fantezie. Cei care au avut însă ocazia să o cunoască pe această oarbă, cât şi capacităţile sale suprasenzoriale, au putut să-i constate o totală onestitate şi, chiar mai mult, o grijă deosebită pentru exactitatea redării celor văzute cu ochii trupurilor subtile. De altfel, însăşi concordanţa dintre culorile menţionate de fizica eterică (atât de puţin cunoscută) pentru cele patru categorii de eteruri din spaţiul atmosferei şi culorile specificate de oarba Valentina este o dovadă în plus a veracităţii spuselor sale şi, respectiv, a acestei realităţi fundamentale a mediului terestru.

O anume dezvoltare experimentală, cu totul originală, a fizicii eterice a fost realizată în Statele Unite prin deceniile 4-5.

Încă din anii anteriori, puţinii cercetători ai acestui domeniu total desconsiderat de comunitatea ştiinţifică a vremii ştiau totuşi un fapt singular: geoidul dens al Pământului îşi are şi el un „ciclu respirator" zilnic, în cadrul căruia inhalează eter chimic — începând de la orele amiezii şi până în zorii zilei următoare; expirarea se produce ulterior, în cursul întregii dimineţi. Acest proces ciclic diurn ar fi cauza neştiută a multor fenomene atmosferice.

Pe de altă parte, pentru cercetătorii respectivi era logic să gândească faptul că masele de materii eterice — la fel ca orice masă materială structurată din atomi — ar înmagazina cantităţi enorme de energii specifice, sub acţiunea radiaţiilor solare şi a celor cosmice. Şi de aici nu a mai fost decât un pas până la o idee sugerată de „foamea de energie" care a dominat întregul secol XX: extragerea acestor energii acumulate, prin găsirea legităţilor proprii domeniului eteric.

Pe această linie, o contribuţie originală care a apărut însă ca o provocare prea directă la adresa ştiinţei oficiale, a fost adusă de dr. Wilhelm Reich (un cercetător german stabilit în SUA în anul 1940). După îndelungate studii făcute asupra „undelor vieţii", acesta a descoperit faptul că eterul chimic deţine o energie considerabilă, pe care a denumit-o „orgon". Spirit inventiv, el a conceput un aparat pentru detectarea energiei orgonice din atmosferă — orgonoscopul; apoi, a conceput „orgonometrul", un dispozitiv pentru măsurarea intensităţii de câmp a forţei respective. Cercetările experimentale l-au condus, de asemenea, la realizarea unui acumulator de energie orgonică şi chiar a unui motor care să funcţioneze cu energia stocată în învelişul de fluid eteric al Pământului.

Pe parcursul anilor, dr. W. Reich a inventat o instalaţie pentru absorbţia concentrată şi retrimiterea ulterioară în atmosferă a unor fascicule de energie orgonică, pentru influenţarea manifestărilor

meteorologice — pe care a denumit-o „cloudbuster". O perfecţionare interesantă a acestei instalaţii — formată dintr-un mănunchi de ţevi metalice — avea să o realizeze ulterior ing. T.J. Constable (acel descoperitor al „critters"-urilor), care şi-a dedicat o întreagă parte a vieţii cercetărilor privind modul în care energiile materiilor eterice influenţează manifestările atmosferice.

În cursul deceniului 5, dr. W. Reich a constatat un important fenomen fizic necunoscut: adversitatea dintre energia orgonică şi energia electrică. În baza acestei descoperiri, el a propus o explicaţie pentru straniile „pene de curent electric" produsese în unele centrale electrice din câteva ţări şi chiar pentru scoaterea temporară din funcţiune a instalaţiilor electrice din avioane, automobile şi chiar din locuinţe, prin intense fluxuri de energie orgonică produsă demonstrativ de unele OZN-uri.

Cercetările efectuate de acest pionier al fizicii eterice moderne, împreună cu un grup de specialişti, în cadrul unui laborator pe care l-a botezat cu numele de „Orgonon", au luat sfârşit însă în mod dramatic, în anul 1954. Experimentând interacţiunea dintre energia orgonică şi radioactivitate (experienţele „oronur"), fenomenele care s-au declanşat nu au mai putut fi stăpânite: o formă de energie necunoscută a făcut ca întreaga clădire a laboratorului să devină luminoasă, iar apoi, în zona din apropiere întreaga vegetaţie s-a uscat rapid, insectele au murit şi atât păsările cât şi animalele au evitat-o cu totul.

Fiind sesizate autorităţile, în baza unui ordin federal au fost oprite toate activităţile laboratorului; apoi, clădirea respectivă a fost distrusă şi toate materialele scrise privind cercetările respective au fost arse. Însuşi dr. Wilhelm Reich a fost judecat şi întemniţat, sfârşindu-şi viaţa în închisoare.

Acest sfârşit dramatic al unor încercări curajoase de descifrare a legilor şi fenomenelor necunoscute ale fizicii eterice a fost de fapt un final al unui pionierat, final specific multor acţiuni îndrăzneţe ale diferiţilor

„exploratori" ai necunoscutului. Deşi mulţi dintre astfel de temerari ai noului au decedat — la vremea lor — în condiţii penibile (aşa cum din păcate a avut parte şi biologul român Al. Sift), ei au rămas în cronicile progresului uman ca nişte deschizători de drumuri. În fapt, întregul efort depus cu pasiune de dr. W. Reich — şi sacrificiul său total — au arătat lumii contemporane o realitate de mare perspectivă: în lumea invizibilă dar frumos colorată a materiilor eterice, se află zăgăzuite imense energii neştiute, care într-o bună zi ar putea fi preluate în mod controlat, în măsura în care cunoaşterea umană va descifra legităţile fizicii eterice.

CAPITOLUL III OZN - ÎNTRE REALITATE ŞI TRUCAJ

În aceste fenomene aeriene vizuale (şi nu spun mai mult) pe care le-am reunit sub termenul de OZN, este sigur că exista lucruri pe care nu le înţelegem şi care sunt, la ora actuală, relativ inexplicabile; şi voi spune, chiar, că este neîndoielnic faptul că există lucruri care astăzi sunt neexplicate sau rău explicate.

Robert Galley - ministru francez al Armatelor

(citat din interviul difuzat de France-Inter la 21 febr. 1974)

„Farfuriile zburătoare" există cu adevărat!

„Soţia şi cu fiul meu se duseseră să se culce, iar eu citeam la gura sobei. Ceasornicul din perete arăta ora 22 30, atunci când atenţia mi-a fost atrasă de lătratul câinelui meu, Kiki. Animalul a început apoi să urle parcă a moarte. Crezând că poate este vreun vagabond jos, în curte, mi-am luat lanterna şi am ieşit afară.

Ajungând în grădină, am observat pe calea ferată, la mai puţin de şase metri de poarta mea, la stânga, un fel de masă întunecată. La început, m-am gândit că vreun ţăran îşi lăsase acolo căruţa. Trebuia deci să-i avertizez pe cei de la gară, încă de la prima oră, să o ia de acolo, să nu se producă vreun accident. În momentul acela, câinele a venit spre mine gudurându-se şi, deodată, am auzit la dreapta mea paşi grăbiţi. Este acolo o cărare, numită „cărarea contrabandiştilor", căci aceştia o folosesc de multe ori noaptea (pentru a trece frontiera franco-belgiană). Câinele meu s-a întors iarăşi în direcţia aceea şi a început să latre. Atunci am aprins lanterna şi am proiectat lumina spre cărare. Dar ceea ce am descoperit nu avea nimic de-a face cu contrabandiştii: la trei sau patru metri de mine, alături de gardul care mă separa de ele, mergeau una după alta, în direcţia masei întunecate pe care o zărisem pe calea ferată, două „fiinţe" cum nu am mai văzut niciodată.

Una dintre ele, cea care era în faţă, s-a întors spre mine. Fasciculul lanternei mele a întâlnit, în dreptul feţei sale, ceva din sticlă sau din metal, care reflecta. Am avut impresia directă că acolo era un cap închis într-o cască de scafandru. De altfel, cele două fiinţe erau îmbrăcate în combinezoane asemenea celor ale scafandrilor. Erau de o înălţime foarte redusă, probabil mai puţin de un metru, însă aveau umerii extrem de largi, iar căştile care le protejau capul mi s-au părut enorme. Le-am văzut şi

picioarele, care erau mici, însă proporţionale cu talia lor; în schimb, mi se pare că nu le-am văzut braţele. Nu-mi dau seama dacă le aveau.

O dată trecute primele momente de uimire, m-am repezit spre poarta grădinii cu intenţia de a ocoli gardul şi de a le tăia calea, pentru a captura cel puţin pe una dintre acele fiinţe. Nu eram la mai mult de doi metri de cele două siluete când, printr-un fel de pătrat al masei întunecate pe care o văzusem pe şinele căii ferate, a ţâşnit o lumină extrem de puternică, ca o strălucire de magneziu aprins, care m-a orbit. Am închis ochii şi am vrut să strig, dar nu am putut. Eram ca paralizat. Am încercat să mă mişc, însă picioarele nu mă ascultau. Înspăimântat, am auzit ca într-un vis zgomotul unor paşi pe dala de beton care era aşezată în faţa porţii grădinii mele. Erau cele două fiinţe care se îndreptau spre calea ferată. În fine, proiectorul s-a stins. Mi-am regăsit controlul muşchilor şi am alergat spre calea ferată. Dar deja masa întunecată care stătuse acolo se ridica de la sol, balansându-se uşor, ca un elicopter. Am putut să văd totuşi un fel de uşă care se închidea. Un abur dens şi întunecat ieşea pe dedesubt, cu un fluierat uşor (I.A.: fig. 105). Aparatul acela s-a ridicat pe verticală până la vreo treizeci de metri şi apoi, tot înălţându-se, s-a îndreptat spre apus, în direcţia Anzin. După o anumită distanţă, el a căpătat o luminozitate roşietică."

Aceasta a fost declaraţia dată autorităţilor locale de muncitorul metalurgist Marius Dewilde — 34 ani —, care locuia lângă satul Quarouble din nordul Franţei, în legătură cu cele ce i s-au întâmplat în seara zilei de 10 septembrie 1954.

Au urmat o serie de anchete[1] ale jandarmilor, apoi ale poliţiei locale, ale poliţiei Aerului şi ale inginerilor de la calea ferată. După ce cu toţii s-au convins, treptat, de

[1] Atât ancheta mai extinsă, cât şi investigaţiile privind observarea de către martori din zonă a evoluţiei aeriene a ciudatului obiect zburător au fost prezentate de ufologul francez Aimé Michel în cartea sa *Mystérieux Objets Célestes* — Ed. Planète, Paris, 1967.

buna credinţă a martorului, s-a eliminat de la început ipoteza aterizării unui elicopter, întrucât prezenţa apropiată a liniilor telefonice aeriene nu ar fi permis aşezarea unui astfel de aparat pe terasamentul căii ferate.

Cercetându-se pietrele terasamentului liniei ferate de la locul aterizării, s-a constatat că sunt sfărâmicioase, ca şi cum ar fi fost arse la o temperatură mai ridicată.

Ingineri de la exploatarea feroviară care au făcut diverse măsurători ale urmelor lăsate şi ale deformării terasamentului — inclusiv ale traverselor —, au fost foarte concişi: „Presiunea care a produs urmele respective corespunde unei greutăţi de 30 de tone a aparatului aterizat".

Dacă nu ar fi fost găsite amprentele şi deformările traverselor, Marius Dewilde — ca martor solitar — nu ar fi fost crezut de nimeni şi declaraţia sa ar fi rămas o ficţiune nedemnă de luat în seamă.

Dar, oare, a fost într-adevăr vorba de un ciudat obiect zburător şi de nişte fiinţe stranii, cu totul reale, astfel cum urmele imprimate de o presiune deloc neglijabilă, de treizeci de tone, au vrut să o demonstreze? Survin însă aspecte cu totul neclare: respectivul aparat zburător nu avea nici elice, nici jet reactiv pentru propulsie, martorul văzând doar ceva ce părea a fi un abur întunecat atunci când maşina străină s-a ridicat de la sol; şi, chiar mai mult, acesta nu a auzit nici un zgomot al vreunui motor, ci doar un şuierat... Este evident faptul că, atunci, ca şi acum, orice specialist în tehnicile de zbor nu ar putea spune decât că acel aparat necunoscut a fost... un Obiect Zburător Neidentificat...

De altfel, o atare concluzie rezulta şi din stranietatea micuţilor membri ai echipajului, îmbrăcaţi atât de provocator în costume de scafandri extratereştri, care au coborât în oceanul aerian al Terrei; însăşi acea paralizare a martorului, printr-un fascicul luminos al unei alte forme de energie indica vizita trimişilor unei alte lumi...

Totuşi, un anume detaliu al întâmplării relatată cu toată sinceritatea de muncitorul Marius Dewilde vine să

tulbure schema logică cu care ne-am obişnuit să interpretăm astfel de evenimente, specifice manifestărilor OZN: micuţii „străini" nu aveau mâini! însuşi martorul fără voie părea foarte încurcat în declaraţiile sale privind acest amănunt, căci, într-adevăr, lipsa mâinilor la nişte fiinţe care zboară cu un aparat extraordinar pare total absurdă, de necrezut... A fost oare o iluzie optică a martorului sau exista un „substrat" care a scăpat anchetatorilor?

Reluând un alt caz, suficient de mediatizat la timpul respectiv, ufologul belgian Michel Bougard a prezentat pe larg o întâmplare[1] mai dramatică trăită de un alt muncitor, din altă parte a lumii, care s-a aflat şi el, tot de unul singur, în faţa unui aparat misterios; de această dată, evenimentul a avut loc în Canada, într-o regiune nelocuită, din estul provinciei Manitoba.

Stephen Michalak — pe atunci în vârstă de 52 de ani — a plecat în sâmbăta de 20 mai 1967 în zona Falcon Lake, sperând să găsească mostre de minerale care să-i ofere un câştig material. Spre amiază, pe când cerceta diferite roci, a auzit un cârd de gâşte sălbatice care se îndepărtau speriate de ceva. Uitându-se la ele, a văzut pe cer două lumini roşietice, care veneau spre locul în care se afla el. Pe măsură ce se apropiau, i s-a părut că acestea aveau formă de cilindri, cu o bombare în partea superioară. Unul dintre ciudatele obiecte zburătoare a coborât însă rapid spre terenul de unde le privea, în timp ce al doilea aparat, după ce a planat puţin deasupra arborilor, s-a ridicat iarăşi spre înălţimi, dispărând în unul dintre puţinii nori de pe cer.

Strania „maşină" aeriană, care venise acum în imediata lui apropiere, emana de pe întreaga sa suprafaţă o luminozitate mereu schimbătoare: de la un roşu-strălucitor trecea la un roşu-cenuşiu, apoi la gri şi la gri-lucitor. Dinspre aceasta veneau curenţi de aer încălzit, având un miros neplăcut de izolaţie arsă. De fapt, aparatul zburător necunoscut (la timpul respectiv, Michalak era total neinformat asupra OZN-urilor, el

[1] Bougard, M.: *Des Soucoupes volantes aux OVNI* — Ed. Sobeps, Bruxelles, 1976.

considerând obiectul, în declaraţiile sale ulterioare, un prototip experimental american) nu era cilindric, ci avea o formă rotundă, cu un diametru de vreo zece metri; în partea centrală avea un dom, de la care se răsfrângea un rebord, care-i dădea aspectul unui trunchi de con. Această descriere făcută de Michalak sugerează desigur imaginea unei „farfurii zburătoare", dar de un tip oarecum mai deosebit. În partea inferioară a straniului vehicul, el a remarcat nouă panouri mici, fiecare având vreo treizeci de găuri, după părerea lui, necesare pentru ventilaţia interioară. Lângă panouri era un gol în perete, din care se revărsa o lumină violacee puternică, ce îl orbea.

Tot prin golul din perete, auzea venind din interior un fel de bâzâit, iar apoi a distins vocile diferite a trei persoane, care discutau între ele. Auzindu-le, Michalak a început să strige pentru a-şi face simţită prezenţa, chemându-i în mai multe limbi pe cei dinăuntru să iasă afară. Văzând că nu i se răspunde, s-a apropiat de vehicul şi a intrat în el. A pătruns într-o cameră mare circulară, care avea pe pereţi numeroase surse de lumină mici, colorate (albastre, roşii, albe), ce tot pâlpâiau. În schimb, nu era nici o persoană! Nu a stat însă mult timp, caci a observat că o uşă glisantă începuse să se închidă lent în spatele său. A reuşit totuşi să iasă rapid. Afară, având o mănuşă de lucru pe mână, a atins rebordul — care acum i se părea a fi din oţel cromat. Dar suprafaţa atinsă era atât de fierbinte, încât i-a ars vârful a două degete ale mănuşii; în acelaşi timp, straniul aparat a început să se clatine uşor. Deodată, Michalak a simţit ca o arsură pe piept şi, în acel moment, i s-a aprins cămaşa; apoi, din micile panouri cu orificii a ţîşnit un jet violent de aer fierbinte şi urât mirositor, care l-a împins din locul unde stătea şi a aprins iarba din jurul său.

Simţindu-se deodată foarte rău, a plecat grăbit spre un motel din zonă. Pe drum, a tot vomat. Telefonând acasă de la motel, fiul lui a venit la începutul nopţii să-l ia cu automobilul. Dar starea în care l-a găsit pe tatăl său l-a făcut să-l ducă direct la spitalul din Winnipeg.

La început, i s-a aplicat un tratament contra arsurilor, pentru că pe piept îi apăruseră douăzeci şi patru de arsuri circulare, cu adevărat ciudate (fig. 106). Apărându-i şi tulburări funcţionale, a fost supus la mai multe tratamente, de durată. Un an şi jumătate a tot trebuit să se interneze periodic la spital, datorită diferitelor afecţiuni neobişnuite — care au mers până la tumefierea întregului corp —, asupra naturii cărora medicii nu se puteau pronunţa.

În paralel, autorităţile canadiene au desfăşurat anchete amănunţite, la care au participat la un moment dat şi specialişti americani; însuşi fizicianul Roy Craig — de la Universitatea Colorado — a venit la faţa locului, ca anchetator din partea repudiatei Comisii Condon.

Ciudatele tulburări funcţionale care l-au afectat pe Michalak timp de optsprezece luni, cât şi suferinţele implicate, au fost desigur dovezi evidente că relatările sale nu au fost nici fantezii, nici simulări, că întregul eveniment, cât şi straniul obiect zburător au fost întru totul reale, cu toate că şi în acest caz a existat doar un singur martor.

Dar şi în relatările lui Michalak, unele amănunte par nu numai neobişnuite, dar şi complet nelogice pentru modul nostru de a gândi analitic. Desigur, „disonanţele" respective nu pun în dubiu realitatea faptelor trăite şi declaraţiile bietului om, dar vin să sugereze alte orizonturi interpretative. Să încercăm o selectare a acestora în mod succint, pentru a le putea compara ulterior şi cu alte cazuri bine verificate.

În primul rând, ar putea fi impresia martorului că cele două obiecte zburătoare care coborau din înălţimi ar fi avut forme cilindrice, pentru ca, o dată unul aterizat, să constate că era rotund; deşi sunt cunoscute multe relatări ale modificării formei obiectelor zburătoare neidentificate pe parcursul traseului lor aerian (cum ar fi, de exemplu, OZN-ul fotografiat de aviaţia spaniolă deasupra insulei Gran Canaria, la 22 iunie 1976 — vezi *Lumi invizibile*), aspectul respectiv ar putea fi pus şi pe seama unei acuităţi vizuale mai reduse a martorului. Dar şi dispariţia subită „într-un nor" a celui de-al doilea

obiect zburător atrage atenţia; deşi există numeroase înregistrări fotografice de peisaj natural în care unii nori ar avea aspectul unor OZN-uri — de exemplu, fig. 107 — (şi chiar în arta din epoca Renaşterii, cunoscutul pictor italian Piero della Francesca — sec. XV — redase în câteva tablouri astfel de nori ciudaţi[1]), nu poate fi totuşi exclusă „camuflarea" voită a OZN-ului respectiv în acel nor aparent solitar.

Ceea ce intrigă însă în modul cel mai direct este faptul că Michalak a auzit bine trei voci diferite care păreau că discută în interior, dar, atunci când a pătruns în marea cameră circulară, care se vădea a fi singura încăpere a vehiculului de formă rotundă, el nu a văzut nici o persoană! Conform descrierilor martorului, fiinţele respective nu ar fi avut unde să se ascundă... Erau ele invizibile oare? Dar atunci, „discuţia" lor putea fi sonoră şi audibilă de urechea umană? Este evident faptul că aparatul zburător era condus de fiinţe inteligente, dar făceau oare parte dintr-o lume invizibilă? Într-o atare situaţie, devine clar că totul a fost doar o demonstraţie, doar un fel de „joc": după ce vehiculul cu fiinţe invizibile a aterizat în apropiere, pământeanul a fost lăsat să intre, iar apoi, la scurt timp, i s-a atras atenţia că uşa se închide încet şi a fost lăsat să iasă pentru ca, în final, să fie „însemnat" prin arsuri (ca în antichitate). Care putea fi însă rostul întregii înscenări, căci, în fond, muncitorul nu a văzut înăuntru nimic deosebit, doar pâlpâirile unor luminiţe? Se urmărea poate ca, printre altele, să se demonstreze şi faptul că în interiorul OZN-urilor nu ar exista „nimic"? Logica acelui „joc" desfăşurat într-un loc atât de izolat, având numai un singur martor, şi acela cu un nivel mediu de cultură, pare că ne-ar scăpa şi acum, în lipsa

[1] În frescele „Legendei Crucii" pictate pe pereţii bisericii Sf. Francisc din oraşul italian Arezzo sau, de exemplu, în tabloul „Botezul lui Hristos" (existent la Galeria Naţională din Londra), apreciatul pictor renascentist Piero della Francesca a redat norii cu forme mai puţin obişnuite, pe care astăzi le asemuim uşor cu siluetele unor „farfurii zburătoare".

unor elemente mai evidente ale motivaţiei, ascunse în mod intenţionat.

1968 a fost unul dintre anii cu manifestări ale OZN-urilor deosebit de numeroase pe întregul glob terestru. Atunci şi în România, la fel ca şi în atâtea alte ţări, au fost semnalate nu numai mulţimi de observări cu mulţimi de martori, dar au fost obţinute şi reuşitele înregistrări fotografice[1] ale „farfuriei zburătoare" de la Cluj-Napoca, intrate ca documente recunoscute[2] în literatura mondială a acestui domeniu. Dar tot din acel an, iată un exemplu tipic al demonstraţiilor întru totul convingătoare privind realitatea fizică a existenţei OZN-urilor, descris de comandantul unei aeronave peruane, care împreună cu echipajul şi cu cei 52 de pasageri au trăit în seara de 2 februarie un eveniment de neuitat:

„Eram la o altitudine de 2100 metri când, deodată, am văzut la dreapta avionului un obiect luminos. Începuse să se întunece; obiectul, care emitea o lumină foarte vie, avea forma unui con răsturnat. El se afla la cca. 1,3 km de avion şi zbura cu aceeaşi viteză, la aceeaşi altitudine şi în aceeaşi direcţie. În timp ce-l observam eu însumi, l-am văzut făcând numeroase manevre, care erau efectuate toate la o viteză fantastică. De mai multe ori el

[1] Setul de fotografii obţinute de Emil Barnea în pădurea Baciu (din vestul municipiului Cluj-Napoca) în ziua de 18 august 1968, asupra unui OZN coborât foarte jos, l-am prezentat în cărţile *OZN — o problemă modernă* (1973), *Enigme în Galaxie* (1983), *Lumi invizibile* (1996).

[2] Fotografiile obţinute de E. Barnea au fost expertizate de cunoscutul laborator belgian LAET din Bruxelles, fiind atestate ca veridice. Diferite reviste ufologice („FSR" — Londra, „Phenomenes Spatiaux" — Paris, „Canadian UFO Report" — Duncan, „Lumieres dans la nuit"-Lyon, revista germană „Magazin für Grezenwissenschaft" şi altele) au publicat in extenso aspecte analitice ale evenimentului din România. De asemenea, cazul şi documentele fotografice au fost reluate şi de autori din alte ţări (de exemplu: Adolf Schneider — *Das Geheimnis der unbekannten Flugobjekte* — Ed. H. Bauer, Freiburg im Breisegau, sau Julien Weverbergh şi Ion Hobana: *Les OVNI en URSS et dans les pays de* l'Est — Ed. R. Laffont, Paris, 1972.

s-a lansat în sus pe verticală, iar apoi a coborât din nou la poziţia sa anterioară. Am alertat echipajul şi apoi le-am spus pasagerilor să privească OZN-ul. Câtva timp, obiectul ne-a însoţit pe partea noastră dreaptă, efectuând din timp în timp manevre de urcare şi de coborâre, urmând însă permanent drumul paralel cu avionul nostru. Apoi, subit, el a venit spre noi ca o săgeată şi a trecut pe deasupra avionului. Făcând aceasta, emitea culori foarte vii. Când s-a apropiat de avion, avea o strălucire albăstruie la partea superioară şi o lumină roşie la partea inferioară. Dar când s-a ridicat şi a trecut deasupra avionului, lumina albastră a devenit roşie, iar după aceea, portocalie. Când OZN-ul a trecut pe deasupra, am văzut că partea sa inferioară era în formă de pâlnie. Am apreciat că diametrul părţii sale superioare — partea cea mai mare — era de peste şaptezeci de metri. După ce a trecut pe deasupra, OZN-ul s-a stabilit în stânga noastră, la o distanţă de cca. trei kilometri faţă de avion.

Instalaţia noastră radio nu mai funcţiona şi luminile din avion deveniseră de asemenea foarte slabe. Nu încetam să încerc punerea în funcţiune a radio-ului, însă fără rezultat. La căderea nopţii, emiţînd lumini foarte vii, obiectul s-a ridicat în trombă şi a dispărut cu o viteză de necrezut. După dispariţia lui, am descoperit că radio-ul funcţiona din nou perfect, iar iluminatul de la bord revenise la normal. Am putut să obţin astfel legătura cu turnul de control şi tocmai eram în curs de a le spune operatorilor că am văzut un OZN, când am constatat că obiectul revenise iarăşi. Dar alături de el se afla acum şi un al doilea OZN. Amândouă erau de aceeaşi mărime şi de o aceeaşi formă. Incepusem să spun turnului de control că au apărut două OZN în jurul nostru, când, deodată, ambele au plecat cu o viteză extraordinară şi au dispărut."

Declaraţiile comandantului Osvaldo Sanvitti au fost confirmate de zecile de pasageri care s-au aflat la bord şi care au urmărit captivaţi, dar şi cu o evidentă frică, straniile demonstraţii aeriene. Cuvintele spuse la

coborâre de unul din pasageri, care era decanul unei facultăţi din capitala Lima, erau în fapt întru totul sugestive pentru întreaga problemă mondială a OZN: „Fiecare persoană care a luat avionul în acest zbor şi nu credea în OZN-uri a coborât cu un punct de vedere total diferit. Iată tot ce pot să spun acum: eu cred în existenţa acestora!"[1]

Dar din miile, din zecile şi sutele de mii de evenimente ufologice relatate de martori din toate colţurile lumii, care au redat variate detalii privind uimitoarele manifestări ale Obiectelor Zburătoare mereu Neidentificate, poate că cel mai mediatizat caz — care a ajuns să fie prezentat şi la cel mai înalt for mondial al statelor lumii, la Organizaţia Naţiunilor Unite — a fost cel survenit echipajului unui elicopter american în noaptea de 18 octombrie 1973. Martorii implicaţi au fost patru militari ai Armatei Aerului: căpitanul Lawrence Coyne, locotenentul Arrigo Jezzi, sergentul Robert Yanacsek şi poliţistul John Healey.

Elicopterul a decolat la ora 22^{30} de pe aeroportul militar din oraşul Columbus şi s-a îndreptat către baza de la Cleveland. Pe la jumătatea traseului, în zona oraşului Mansfield, la ora 23^{02}, căpitanul a fost avertizat de sergent că în paralel cu aparatul zbura o lumină roşie. Dar, după o jumătate de minut, sergentul l-a alertat pe căpitan spunându-i că lumina respectivă se îndreaptă direct spre elicopter. Au urmat efectiv clipe de groază, întrucât se părea că nu mai putea fi evitată coliziunea cu necunoscutul obiect zburător, despre care nici turnul de control de la aeroportul Mansfield nu ştia nimic. În acele momente grave, căpitanul L. Coyne a acţionat brusc pentru o coborâre cât mai rapidă spre sol; de la plafonul de zbor de 2500 picioare, elicopterul a ajuns repede la o altitudine de 1700 picioare. Dar în

[1] Fostul preşedinte al SUA, Jimmy Carter, a făcut la 1 iunie 1976 o declaraţie asemănătoare: „De un lucru sunt sigur: nu voi mai face haz niciodată de acela care spune că a văzut pe cer OZN-uri. Eu sunt convins că OZN există, fiindcă am văzut unul! Acesta a fost o prezenţă foarte stranie, dar am văzut-o în comun peste douăzeci de persoane."

aer se petrecea ceva extrem de ciudat: deşi elicopterul cobora foarte rapid, cei din interior vedeau mereu prin ferestre acel aparat străin, care parcă stătea „agăţat" în faţa lor. „Necunoscutul" era un fel de cilindru, lung de vreo optsprezece metri, cu o bombare în partea centrală superioară; din extremitatea sa stângă era emisă o lumină roşie, pe când la celălalt capăt era o sursă de lumină verde, care a pivotat în aşa fel, încât a cuprins întregul elicopter în fasciculul emis continuu. În momentele respective, în interiorul aparatului militar totul devenise verde, chiar şi indicatoarele roşii de pe tabloul de bord!

Echipajul a trăit într-adevăr minute teribile şi, deşi celor de la bord li s-a părut că acea coborâre rapidă, având mereu în faţa lor „obiectul străin", ar fi durat doar vreo 10 — 12 secunde, martori de la sol au afirmat că neobişnuita manevră a tandemului respectiv ar fi fost văzută timp de aproape două minute. Gândul că se puteau strivi de sol era însă la fel de chinuitor. Dar căpitanul nu şi-a putut crede ochilor la un moment dat: deşi manşa pentru coborârea rapidă o împinsese până la capătul cursei, altimetrul de zbor indica acum o înălţime de 3500 picioare şi elicopterul tot continua să urce, ca şi cum o forţă extraordinară îl „aspira" spre înălţimi! Abia la plafonul de 3800 picioare căpitanul Coyne a reuşit să recâştige controlul asupra aparatului. Dar acest fapt s-a produs numai după ce obiectul aerian necunoscut a virat brusc la stânga şi s-a îndepărtat, având acum aspectul unei mari lumini albe, tot mai strălucitoare.

La anchetele care au urmat, echipajul avea să remarce că, atât la coborârea bruscă manevrată de căpitan, cât şi în timpul straniei urcări, nici unul dintre ei nu a simţit acea senzaţie specifică de modificare inerţială a presiunii în interiorul corpului; fantastica „aspirare" s-a datorat oare unui puternic efect antigravitaţional?

Dar în declaraţiile ulterioare făcute de echipaj a mai survenit şi un alt fapt, deosebit de ciudat: fiecare martor de la bord a descris în mod total diferit aspectul şi forma obiectului zburător străin. Sergentul Yanacsek l-a

comparat cu un submarin metalic având un dom central, poliţistul Healey l-a asemuit cu un corp solid în formă de ţigară, în timp ce locotenentul l-a văzut ca o „formă ovoidală intens luminoasă".

La congresul din anul 1989 al grupului american MUFON — de cercetare a manifestărilor OZN —, investigatoarea Jennie Zeidman trăgea concluzia că straniile fenomene menţionate mai sus ar fi de o altă natură, inexplicabilă prin cunoştinţele noastre actuale[1].

Într-adevăr, anularea pur şi simplu a forţei de sustentaţie a puternicului motor al unui elicopter militar, precum şi a gravitaţiei terestre şi, respectiv, a efectului forţei de inerţie asupra corpurilor membrilor echipajului, prin acea „aspirare" de câteva sute de metri pe verticală, nu pot fi explicate, desigur, de ştiinţa contemporană. Dar, de fapt, s-ar putea ca situaţia reală să fi fost încă şi mai complicată: oare trăirile pline de teroare din acele momente dificile au fost rezultatul şirului de fenomene descrise foarte sincer de fiecare membru al echipajului, sau poate o parte au fost efectiv „induse" printr-o altă formă de energie în conştientul celor patru militari? O astfel de ipoteză nu este deloc hazardată dacă ţinem cont de faptul — foarte important — că locotenentul A. Jezzi (de profesie inginer chimist) a văzut straniul obiect aerian ca pe o mare „formă de ovoid intens luminos", poliţistul J. Healey ca pe un corp în formă de ţigară, iar sergentul R. Yanacsek ca având silueta unui submarin...

Prezentând întregul eveniment — cinci ani mai târziu — în faţa miniştrilor acreditaţi la ONU, după expunerea în faţa acestora de către prof. dr. J. A. Hynek şi dr. J. Vallee a studiului de sinteză privind importanţa ştiinţifică a studierii manifestărilor OZN din spaţiul terestru, ofiţerul L. Coyne a contribuit şi el la adoptarea acelui document ONU cu caracter de unicat mondial: recomandarea făcută tuturor statelor membre de a organiza cercetarea ştiinţifică a problemelor legate de

[1] „Lumières dans la nuit" — No. 321/1993 — Le Vaudoué, France.

viaţa extraterestră şi de prezenţa OZN (document ONU nr. A/SPC/33/SR din 8 decembrie 1978).

Un „submarin aerian" avea să tulbure însă — în condiţii mai puţin chinuitoare — şi pe locuitorii comunei Flămânzi din judeţul Botoşani. Relatarea ciudatei apariţii şi a manifestărilor neobişnuite din seara de 20 octombrie 1990, publicată de „Gazeta de Botoşani" şi de „Opinia Studenţească" din Iaşi (nr. 47/nov. 1990), a fost reluată ulterior şi de reviste din străinătate[1]. Iată un extras din textul publicat de A.I. Comoti:

„Obiectul luminos de pe cer a fost văzut de Virgil Atodiresei în jurul orei 21^{30}, când se afla încă pe şosea, în Flămânzi, şi se îndrepta spre casă.

De pe şosea se vedea doar o lumină difuză deasupra satului Poiana... În acelaşi timp, în Poiana se întrerupsese curentul electric... Afară era întuneric beznă, căci, de fapt, curentul era întrerupt în toate satele comunei şi nici măcar stele pe cer nu erau. «Mai întâi am văzut o lumină care pâlpâia în grădina vecină, ca şi cum ar fi ars o grămadă de buruieni, însă flacăra părea că stă deasupra solului, în aer. Noi ne-am speriat că ard furajele familiei Volosina», spunea Iulian Preda...

După descrierea lui Virgil Atodiresei, obiectul zburător era de mărimea unui submarin şi survola satul la vreo sută de metri înălţime; avea însă o formă nedefinită, era parcă un fel de sferă făcută numai din raze. Cele două fascicule de lumină erau conice; porneau de la surse având un diametru de 1 — 2 metri şi ajungeau pe pământ ca un disc luminos de douăzeci de metri în diametru. La un moment dat, a văzut nişte lumini mai mici, ca de poziţie, dispuse simetric. Tot ansamblul acesta când se deplasa cu viteză mare, când se oprea brusc şi apoi schimba traiectoria, câteodată în unghi ascuţit.

Pentru Neculai Bildea, obiectul aerian a arătat mai întâi sub forma unei broaşte ţestoase uriaşe. La ultima

[1] „Flying Saucer Review" — Vol. 37, No.1/1992 — Londra.
„Lumières dans la nuit" — No. 312/ France, 1992 — Le Vaudoué.

apariţie însă, obiectul se vedea sub forma unui obuz de aproximativ cincizeci de metri lungime şi de doisprezece metri înălţime.

Voichiţa Bildea şi mama sa, Maria Trifan — în vârstă de 73 de ani —, au văzut şi ele luminile. Ele nu au putut descrie însă forma obiectului, căci au văzut doar o lumină lăptoasă, ceţoasă, relativ sferică, din care porneau cele două fascicule de lumină foarte puternice, «de puteai să culegi mărgele la lumina lor».

Toţi martorii, fără excepţie, au relatat patru apariţii ale obiectului aerian, acestea producându-se simultan cu întreruperea curentului electric. În zilele următoare a venit cineva de la întreprinderea de Reţele Electrice, a verificat linia, dar nu a găsit nici o avarie. Dar, timp de două ore, cei de la IRE nu au reuşit să ţină sub control staţia de 110 KV şi linia de alimentare a comunei Flămânzi, iar furnizarea curentului electric nu a fost întreruptă de ei. Şi totuşi, contorul din staţie a înregistrat consum de energie pe timpul în care alimentarea cu energie electrică a fost întreruptă..."

Din nou, deci, o observare colectivă[1] care a uimit martorii prin fenomene neînţelese, cât şi prin dimensiunile apreciabile ale unui ciudat obiect aerian, total necunoscut. Ca şi în atâtea alte întâmplări similare din diferite locuri din lume, puternicele fascicule luminoase păreau că ar căuta ceva pe sol, fără a găsi însă nimic. Şi era evident că în acea parte a ţării, pe un teren proaspăt arat, nu era nimic de găsit în luna noiembrie. Conform logicii noastre uzuale, acea căutare cu atâta consum de energie părea total fără rost. Dar dacă întreaga manifestare, atât de neobişnuită pentru localnici, fusese concepută de nişte inteligenţe neştiute, tocmai ca o demonstraţie care să impresioneze un grup

[1] Este interesant de remarcat că, în aceeaşi noapte, stranii obiecte zburătoare cilindrice au zburat şi deasupra unui cartier de locuinţe din municipiul Cluj-Napoca. O parte din relatarea extinsă a unui martor ocular — lectorul universitar dr. Savel Cheptea — a fost publicată de „Flying Saucer Review" — Vol. 37, No. 1/1992, Londra.

de populaţie mai puţin informată? Într-un atare caz, se distinge totuşi o anumită logică a întregii desfăşurări, văzută şi descrisă în modul cel mai sincer de diferiţii martori.

Ceea ce intrigă şi la acest eveniment este un fapt care se regăseşte la majoritatea observărilor colective asupra manifestărilor OZN: fiecare martor a văzut „în felul său" aspectul straniului obiect aerian — ba submarin înconjurat de lumini mai mici, ba o mare broască ţestoasă, ba un obuz, ba o sferă de lumină. Intervenţia unui factor psihic necunoscut devine evidentă, şi cei care au analizat o cazuistică mult mai extinsă a relatărilor martorilor privitoare la manifestările OZN şi-au putut da seama de importanţa acestei influenţe subiective. Deşi majoritatea autorilor de articole sau cărţi ufologice au trecut mult prea uşor peste aspectul respectiv, totuşi în ultimul deceniu s-a remarcat o schimbare în tratarea analitică a acestei influenţe, în sensul acordării unei atenţii sporite componentelor psihice care intervin în extraordinara fenomenologie demonstrată de obiectele zburătoare neidentificate. Atât în cazul american menţionat anterior, cât şi în evenimentul din România prezentat mai sus — ca de altfel şi într-o mare mulţime de cazuri întru totul asemenea, de pe tot globul — se ridică în plus şi o altă întrebare: care dintre martori a văzut obiectul real, adevărata lui formă — sau, mai corect spus, adevărata prezenţă aeriană? Dar o astfel de întrebare, o astfel de situaţie se aseamănă parcă destul de mult cu situaţiile întâlnite în capitolele anterioare, în care se evidenţia faptul că nu orice persoană obţine transcomunicări de bună calitate şi nu oricine poate fotografia entităţi din lumea paralelă invizibilă.

Acest subiectivism psihologic, legat de modul individual de sesizare şi interpretare a fenomenelor produse de OZN, este totuşi un detaliu colateral în raport cu aspectul psihologic de bază, urmărit cu asiduitate de inteligenţele neştiute de noi, care întreţin permanent impresionantele manifestări specifice. Analizând însă în mod global fenomenele şi

evenimentele care se derulează în cadrul „apariţiilor de OZN" şi încercând să le descifrăm un sens general, a devenit treptat tot mai evident caracterul demonstrativ al acestora.

Dar oare ce doresc, în fond, inteligenţele respective să ne demonstreze nouă, pământenilor, care în acest secol avem senzaţia că am ajuns la o culme a dezvoltării civilizaţiei, a cunoaşterilor ştiinţifice şi a realizărilor tehnologice?

Trebuie să recunoaştem însă că, înainte de orice, şi numeroasele manifestări OZN au convins mulţimi crescânde de oameni că „deasupra noastră", în spaţiul terestru, cât şi în cosmos există forme de viaţă inteligente, mult mai avansate în cunoaştere şi în realizări faţă de fiinţele umane terestre. Dar la fel de importante sunt şi demonstraţiile privind existenţa altor forme de energie, cât şi a altor forme de materie, a căror stăpânire inteligentă reprezintă culmi mult mai înalte ale dezvoltării, în raport cu cele atinse de civilizaţia terestră contemporană; evidenţa existenţei altor forme de energie şi a altor feluri de materie în miile şi miile de manifestări ale OZN constituie în fapt o chemare continuă şi tot mai insistentă către cunoaşteri şi realizări mult mai ample şi mult mai profunde. Şi este întru totul clară intenţia acestor inteligenţe — derulată cu o remarcabilă răbdare în timp — de a ne antrena în mod progresiv spre niveluri de cunoaştere şi de concepţie tot mai ridicate, fapt care rezultă din însăşi istoricul prezenţei OZN-urilor în spaţiul terestru: aşa cum am arătat şi ilustrativ în *Lumi invizibile*, în antichitate aceste „obiecte zburătoare" apăreau sub forma unor care — adesea minunat împodobite —, pentru ca în evul mediu să tot fie văzute sub forma unor corăbii cu pânze care pluteau în aer; apoi, din secolul trecut au apărut ca vapoare zburătoare ce scoteau fum negru pe coşuri, iar în secolul nostru au devenit — prin zeci şi zeci de prototipuri — adevărate „nave cosmice" care au tulburat omenirea întreagă.

Sesizând la rându-i acest „aspect istoric" al modificării formelor de „nave zburătoare" în raport cu

nivelul de percepere al oamenilor din epocile trecute şi până în prezent, cu scopul antrenării pământenilor către noi trepte de gândire, ufologul francez Denys Breysse se exprima astfel în cadrul unui studiu de sinteză[1] al cazuisticii OZN din ultimele două secole:

„Fiecărui val de apariţii ale OZN-urilor îi corespunde un profil-tip, legat de „lansarea" localizată — în spaţiu şi în timp — a unui nou conţinut. Perioadele din afara valurilor au fost intervale de consolidare, în care acest nou conţinut a fost „digerat" progresiv şi a fost difuzat în afara zonei sale de manifestare."

Evidenţa acestor „demonstraţii progresive" se reliefează de altfel în mod pregnant şi în cazuistica OZN din cea de a doua parte a secolului XX în care, după două decenii de zeci de mii de apariţii pe cer a unor variate tipuri de „nave zburătoare neidentificabile", au urmat zecile şi apoi sutele de cazuri de aterizări — simple sau cu descinderi de „umanoizi"; iar mai apoi, s-au derulat multiplele cazuri de „răpiri demonstrative" şi provocatoarele „crop circles" — acele urme geometrice tot mai complexe, produse la fel de demonstrativ pe întregul glob terestru, în culturile de cereale gata să dea în copt.

Cine a analizat în ansamblu relatările documentare ale aterizărilor survenite în diferite continente[2], a putut să sesizeze că acestea se produceau în general după un acelaşi scenariu, ce avea parcă la bază o aceeaşi regizare, tipizată pentru toate categoriile de OZN implicate; aspectul respectiv era deosebit de pregnant la acele aterizări la care martorii au văzut şi fiinţe ce au coborât din aparatele zburătoare (evenimente denumite de ufologul american dr. J.A. Hynek „întâlniri apropiate

[1] Breysse, D.: „Projet Bécassine" — „Lumieres dans la nuit" — No. 291-321/1993, Le Vaudoué.

[2] Separat de cazuistica fragmentară din numeroase cărţi şi publicaţii ufologice, au fost întocmite şi studii de sinteză, ca, de exemplu, cel al ufologului brazilian I.U. Pereira — publicat şi în Europa sub titlul *Les Extraterrestres* — Ed. GEPA, Paris, 1974.

de al treilea tip"[3]). În astfel de cazuri, faptele se derulează după un tipic similar:

- locurile alese pentru „întâlniri" au fost întotdeauna izolate de aglomerările urbane şi de arterele de circulaţie sporită;
- martori cât mai puţini — unul sau doi —, capabili totuşi să facă ulterior o largă publicitate, rămânând puternic marcaţi de întâmplările trăite;
- din OZN au coborât una, două sau trei fiinţe umanoide având o aceeaşi statură şi configuraţie anatomică, adesea „ciudată"; îmbrăcămintea lor sub formă de costume lipite de corp nu evidenţia nici o cusătură, fermoare sau nasturi; uneori, costumele respective erau luminoase;
- ieşite în exterior, fiinţele „străine" se fac la început că nu îi observă pe martori, mimează un control (inutil) al carcasei aparatului de zbor şi schimbă între ei cuvinte într-o limbă neînţeleasă de martori; la „descoperirea" pământenilor, fie că se urcă grăbiţi în extraordinarul lor vehicul, care se va deplasa pe cer cu o viteză foarte mare, fie că acţionează telepatic sau prin anumite raze asupra martorului — care de cele mai multe ori rămâne paralizat un anume timp.

La aceste scenarii care, analizate în ansamblu, sunt mereu asemănătoare, apare totuşi o diferenţiere esenţială a fiecărui caz în parte: la sutele de evenimente relatate şi adesea descrise foarte detaliat, tipul constructiv şi dimensiunile aparatului aterizat, precum şi aspectul anatomic al fiinţelor coborâte au fost mereu altele! Această constatare a venit să adauge dubii în plus la valabilitatea „ipotezei extraterestre" privind originea OZN-urilor şi a echipajelor respective, întrucât este greu de crezut că Pământul ar fi mereu vizitat — în mii şi mii de expediţii — de reprezentanţii a sute de rase galactice de pe sute de planete neştiute. Devine astfel

[3] Hynek, J.A.: *The UFO Experience* — Ed. H. Regnery, Chicago, 1972 — traducerea în limba română sub titlul *Experienţa OZN* a fost editată de Dacia, Cluj-Napoca, 1978.

tot mai evident un fapt, poate mai dificil de înţeles la prima vedere: manifestările întru totul demonstrative ale OZN-urilor şi ale fiinţelor de la „bordul" lor au la bază o „realitate total diferită", iar „pattern"-ul respectiv este regizat în virtutea unei logici şi a unei fenomenologii mult mai complexe decât cele care rezultă din relatările considerate doar izolat — şi nu în ansamblul lor — în literatura ufologică uzuală.

Iată, de exemplu, unul dintre cele mai recente cazuri petrecute în România (până la scrierea acestei cărţi) şi care este atât de asemănător cu sutele de cazuri petrecute în lume:

Presa din 12 iunie 1996:

„Un obiect zburător neidentificat a aterizat în noaptea de 7 spre 8 iulie în faţa postului de poliţie din localitatea Certeşti — judeţul Galaţi, au declarat agenţiei Mediafax surse din Inspectoratul Judeţean de Poliţie Galaţi, care au dorit să-şi păstreze anonimatul. În jurul orei 0^{30}, plutonierul Marian Mancu, de la postul de poliţie Certeşti, şi paznicul Maricel Rusu tocmai porniseră în patrulare. Deodată, cei doi au simţit o intensificare bruscă a curenţilor de aer şi, subit, în faţa postului de poliţie a apărut un obiect zburător cu un diametru de aproximativ şase metri, o înălţime de doi metri şi care în zona mediană avea lumini roşii şi verzi. Obiectul se oprise şi staţiona însă în aer, la o înălţime de 0,5 metri faţă de sol.

Subofiţerul a declarat superiorilor săi, ulterior, că a văzut lângă obiectul neidentificat un extraterestru cu aspect umanoid, cu o înălţime de 0,8 metri, cu partea din spate a craniului mult alungită şi care avea capul acoperit cu ceva asemănător unor solzi, de culoare gri-metalizat. După câteva secunde însă, obiectul a decolat, dispărând din raza vizuală a celor doi. Purtătorul de cuvânt al IGP — colonelul Nicolae Bucur — a declarat ieri agenţiei Mediafax că plutonierul Marcu îşi menţine afirmaţiile, care au fost confirmate şi de paznicul Maricel Rusu; acesta a menţionat că, privind dintr-o poziţie diferită de cea a poliţistului, a observat lângă obiectul

zburător trei fiinţe având caracteristicile descrise de subofiţer.

Colonelul Nicolae Bucur a precizat că, în aceeaşi noapte, obiectul neidentificat a fost văzut şi de Nicu Chicoş şi de Emil Buceag — paznici la S.C. Agromec Pochidia. Ei au declarat că au văzut OZN-ul zburând fără zgomot, la o distanţă apreciabilă faţă de sol, pe direcţia Tecuci — Vaslui."

Presa din 16 iulie a revenit cu detalieri:

„... subofiţerul a povestit primarului Gh. Nechifor şi altor curioşi: «... pot să vă spun că arăta ca un avorton. Avea braţele subţiri, cu câte două degete».

În general, descrierile făcute de cei doi martori coincid, deosebirea provenind de la vocabularul utilizat. «Fiinţele» aveau cca. 80 centimetri, capul alungit spre spate, urechile clăpăuge, îmbrăcăminte lucitoare.

Extratereştrii comunicau între ei în mod evident, «învârtindu-se în jurul maşinăriei şi bolborosind». «Misteriosul OZN s-a urcat în sus într-o clipă», la strigătele plutonierului Mancu, ce a alertat paza.

«Maşina» a lăsat urme evidente, mare parte dintre acestea fiind văzute de către locuitorii comunei, dar au fost şterse de ploaia torenţială de a doua zi. La decolarea pe verticală, o bună parte din frunzele şi fructele cireşului din apropiere s-au scuturat pe şosea şi în şanţ.

La faţa locului mai poate fi văzut cireşul care are frunzele şi fructele din partea de la şosea deshidratate. Crenguţe mici şi mijlocii sunt rupte şi căzute în şanţ. Acestea nu prezintă urme de arsură, dar sunt uscate, cu toate că ar trebui să fie verzi."

Parcurgând descrierea acestui eveniment, totul apare desigur ca o relatare foarte captivantă. Dar pentru cititorii şi investigatorii care au citit zeci sau sute de descrieri ale unor evenimente de acest fel, printre alte întrebări se conturează una la fel de generală: la ce a folosit oare scurta aterizare de la miezul nopţii, într-un sat mai îndepărtat de marile centre urbane şi în care, la

acea oră, locuitorii dormeau cu toţii? Ce rost putea să aibă acea „învârtire în jurul maşinăriei şi acea bolboroseală", pentru ca apoi, după câteva secunde, „maşinăria" să dispară extrem de rapid? Şi de ce, în plină noapte, obiectul necunoscut a aterizat atât de provocator tocmai în faţa sediului poliţiei locale? Acele fiinţe mărunte, care de astă dată aveau numai două degete (!?) la mâinile lor firave, ar fi venit ele din cine ştie care sistem solar doar ca să se arate numai câteva secunde unui poliţist şi unui paznic dintr-un sat pustiu în timpul nopţii şi, apoi, să se întoarcă în micuţa lor navă pe o planetă neştiută? Este evident că schema logică a întregii acţiuni a fiinţelor respective a fost cu totul alta şi că întreaga scenă „captivantă" era doar o demonstraţie; scopul urmărit era în sine mult diferit faţă de ceea ce apare la prima vedere, însă a fost şi de această dată bine trucat printr-o regizare specifică (de altfel bine cunoscută celor ce au studiat o cazuistică mai numeroasă), atât prin comportarea fiinţelor de la bord, cât şi prin producerea câtorva „urme materiale".

Pentru a exemplifica şi uşurinţa cu care aceste fiinţe inteligente, care tot coboară şi apoi dispar în înaltul cerului, „jonglează" cu diverse forme de energie încă necunoscute de ştiinţa contemporană, să revenim şi asupra altor evenimente stranii:

Într-o manieră suficient de lapidară, cunoscutul cotidian moscovit „Izvestia" a publicat la 11 octombrie 1989 o ştire ieşită cu totul din comun, care a avut apoi o largă difuzare internaţională:

„Agenţia TASS transmite că la Voronej a aterizat un obiect zburător neidentificat — OZN. Iată ce spune despre aceste eveniment V. Ajaja — preşedintele Comisiei Ufologice din cadrul Uniunii Oamenilor de Ştiinţă şi a Inginerilor din URSS: «Anul acesta, ca niciodată mai înainte, este foarte bogat în „apariţii" ale obiectelor zburătoare neidentificate. După cum mi-a comunicat A. Mosolov — conducătorul de la Voronej al Comisiei noastre —, locuitorii oraşului au urmărit OZN-uri de trei ori, în zilele de 21, 23 şi 27 septembrie. La ultima

observare, a avut loc o aterizare în parcul oraşului a unei sfere mari şi luminoase. Menţionez că la acest eveniment au fost destui martori în parc, la ceasul înserării. După descrieri, „străinii" erau înalţi de 3 metri, aveau câte trei ochi şi erau îmbrăcaţi în combinezoane argintii. Eu personal consider că ar fi greşit — faţă de aceste aspecte — să credem că erau fiinţe umanoide din alte lumi. Cunoaşterea noastră este însă foarte săracă pentru interpretarea ştiinţifică a fenomenului. De aceea, pentru Comisia Ufologică sunt foarte utile orice informaţii despre aceste apariţii ciudate în atmosfera terestră.»"

Pentru a se evita alunecarea spre senzaţional, evenimentul a fost cercetat de autorităţile locale, care au convocat o comisie complexă de investigare. Astfel, după cum relata publicaţia „Moskow Weekly News" — Nr. 43/1989 —, analiza iradierii terenului unde a aterizat ciudatul obiect străin, efectuată de tehnicieni ai Ministerului de Interne, a relevat un fapt ciudat: în interiorul amprentelor rămase în sol de la suporţii aparatului respectiv (care ar fi indicat o greutate a acestuia de cca. 11 tone), radioactivitatea ar fi fost de 30 — 37 microrontgen/oră, în timp ce mostrele terenului din jur indicau o intensitate de 10 — 15 microrontgen/oră. Accentuînd acest aspect derutant, publicaţia cita şi o apreciere a colonelului L. Makarova: „Nu pot să ştiu ce s-a întâmplat aici, dar ştiu un lucru — radioactivitatea locului este foarte ridicată. Apare însă o altă întrebare: de ce radioactivitatea este mare în interiorul găurilor şi nu la suprafaţă, pe sol?"

Un caz la fel de mediatizat al unei „radioactivităţi ciudate" fusese intens cercetat şi în Franţa, dar cu opt ani mai înainte. Prezentând în cadrul unei reuniuni ştiinţifice şi apoi la televiziunea franceză centrală elementele faptice, profesorul Jean-Pierre Petit — fizician la CNRS (Centrul Naţional al Cercetării Ştiinţifice) — specifica următoarele:

„La 8 ianuarie 1981, la Trans-en-Provence, în apropiere de Draguignan, în Var, un anume Renato

Nicolai făcea nişte reparaţii în curte. Era ora 1700. Vremea era liniştită, iar cerul era degajat. După cum a relatat acesta, la un moment dat a auzit un fel de şuierat şi apoi a văzut un obiect săltând pe deasupra copacilor de la marginea grădinii sale, care a coborât şi s-a aşezat cu zgomot surd pe solul tare şi pietros. Maşina zburătoare, spunea el, avea un diametru de vreo doi metri şi jumătate şi se asemăna cu „două castronaşe cuplate". Aceasta avea „culoarea plumbului" şi stătea pe nişte „picioare semănând cu tuburi de ciment". Intrigat, Nicolai s-a apropiat, rămânând însă la adăpost, până la vreo douăzeci de metri de obiect, pe care l-a observat mai bine de douăzeci de secunde. Apoi, acesta s-a ridicat cu un şuierat uşor şi a dispărut foarte repede în cer, lăsând însă pe sol o urmă circulară bine marcată. Deşi observări de acest fel sunt cunoscute cu sutele, întâmplarea respectivă este unică în analele cercetării OZN-urilor. Printr-o adevărată şansă, eşantioane de vegetaţie au fost prelevate de jandarmi conştiincioşi, care le-au făcut să ajungă la laboratorul unuia dintre cei mai buni specialişti din lume în domeniul traumatismelor vegetale, la profesorul Bounias. Dacă jandarmii nu ar fi prelevat plantele cu suportul lor de pământ, care le-a permis să supravieţuiască, această întâmplare ar fi rămas fără urmări."

Care au fost însă constatările specialistului francez de la Avignon, ale căror precizie şi fineţe au deranjat mult pe cei care puneau în dubiu importanţa ştiinţifică a studiului straniei prezenţe a OZN?

În primul rând, acesta a găsit în ţesuturile plantelor primite din Trans-en-Provence o serie de alterări biologice foarte complexe, datorate unor iradieri extraordinar de intense. Legat de aspectul respectiv, profesorul Bounias specifica faptul că pentru a se putea acţiona asupra nucleelor celulelor vegetale, sunt necesare doze de ordinul a unui milion de rad. În cazul plantelor respective însă, intensitatea constatată a iradierilor a fost cu mult mai mare!

Analizele extrem de fine efectuate de profesorul Bounias au constatat şi un efect cu totul neobişnuit: deşi parte din mlădiţele plantelor erau evident tinere, acestea prezentau îmbătrâniri efectiv inexplicabile...

Ce fel de radiaţii ar putea produce oare evoluţii ultrarapide ale ţesuturilor vii, de la starea de „tânăr" la cea de „bătrân", în numai douăzeci de secunde?

Dar radioactivitatea constatată nu este de fapt un fenomen specific „funcţionării" OZN-urilor, întrucât în marea majoritate a cazurilor de aterizări nu au fost măsurate iradieri ale solului. Or, o intensitate de peste un milion de rad — şi această iradiere a fost determinată pe o suprafaţă de cca. trei sute de metri pătraţi în curtea lui R. Nicolai —, care ar fi fost produsă de o „maşină zburătoare" având un diametru doar de doi metri şi jumătate, constituie deja o demonstraţie de înaltă clasă privind posibilitatea fiinţelor inteligente care construiesc şi folosesc OZN-uri de a produce efecte energetice extraordinare şi în domeniul radioactivităţii. Şi este întru totul evident că, şi în acest caz francez, apariţia, aterizarea şi staţionarea doar timp de douăzeci de secunde a acelui obiect zburător a avut doar un scop demonstrativ.

Jonglarea cu diferite categorii de radiaţii, dintre care unele făcând parte din spectre necunoscute încă de ştiinţa terestră (ca, de exemplu, inducerile telepatice sau razele paralizante), a fost demonstrată şi prin spectaculare efecte biologice produse asupra diferitor persoane (vindecări de răni sau de boli, doar în câteva secunde); în multitudinea cazurilor de acest fel, petrecute în diferite locuri din lume, la o analiză globală a acestora vom găsi mereu o aceeaşi intenţie ascunsă şi foarte bine regizată ca realizare: demonstrarea amplelor posibilităţi de care dispun fiinţele necunoscute care se află în OZN-uri de a se manifesta prin energii care domină total materia inertă, materia vie, formele de energie pe care le utilizăm noi, pământenii, şi însuşi psihicul uman.

Un exemplu la fel de sugestiv este şi o întâmplare ce a avut loc în R. P. Chineză, în anul 1975. Evenimentul —

rămas mult timp necunoscut — a fost prezentat în cartea *China şi extratereştrii*[1] de ufologul chinez Shi-Bo (din Beijing). Conform relatărilor consemnate, într-o noapte de la sfârşitul toamnei, doi dintre ostaşii care erau de gardă la cazarma unui batalion din districtul Jianshui (provincia Yun'nan) au fost uluiţi de apariţia subită a unui obiect zburător imens, care strălucea în roşu-portocaliu pe întreaga sa suprafaţă şi care avea o formă de „farfurie adâncă" răsturnată. Unul dintre aceştia a alergat să dea alarma, celălalt rămânând în post. Dar la sosirea rapidă a comandantului şi a celorlalţi soldaţi alertaţi, soldatul rămas de pază nu a mai fost găsit; toate căutările au fost zadarnice.

Câteva ore mai târziu, garda — care fusese dublată de comandant — a auzit însă nişte gemete, care au condus la regăsirea „dispărutului" chiar în apropierea locului în care acesta şi-a avut locul de pază. Dar uimirea a fost cu mult mai mare când, adus la lumină, au constatat cu toţii că ostaşului respectiv îi crescuseră subit atât părul sprâncenelor şi cel de pe cap, cât şi barba, care acum părea că nu a mai fost rasă de mai multe zile... Din păcate, eroul fără voie nu şi-a amintit absolut nimic din cele ce i s-au întâmplat în cursul orelor în care a fost dispărut. În schimb, arma şi ceasul său au păstrat un magnetism indus în timpul respectiv, drept probă de netăgăduit că i se întâmplase „ceva" total neobişnuit.

S-ar putea ca unii cititori să fie înclinaţi să considere că şocul psihic suferit în neştiuta aventură a tânărului soldat a declanşat procese biologice care i-au modificat subit „programul" de creştere a părului de pe cap şi din barbă. Totuşi, într-un alt caz foarte asemănător, care s-a derulat în condiţii şi mai spectaculare în statul sud-american Chile — în zona Pampa Lluscuma, din munţii Anzi —, a fost evident faptul că nu procesele hormonale au determinat creşterea subită a părului; în cazul caporalului Armando Valdes, dispărut în faţa întregii

[1] *La Chine et les Extraterrestres* — Ed. Mercure de France, Paris, 1983.

patrule de militari chilieni[2], în noaptea de 25 aprilie 1977, prin proiectarea asupra lui a unui puternic fascicul de lumină emis de un „obiect" intens strălucitor, ceasul lui electronic a arătat o dată ulterioară — data de 30 aprilie —, corespunzătoare cu mărimea părului crescut în timpul dispariţiei lui de un sfert de oră. Şi, desigur, ceasul şi-a modificat indicaţia sub influenţa unui anumit flux energetic exterior, tot aşa cum de altfel s-a întâmplat şi cu creşterea subită a părului, ca şi cum caporalul ar fi fost transpus într-o „altă realitate", într-o altă „curgere a timpului", produsă doar prin jocul unor energii necunoscute.

În fapt, aceste câteva exemple clasice ale demonstraţiilor stranii oferite de fiinţele „altor lumi" prin diferite scenarii ale manifestărilor OZN, alăturate miilor şi miilor de evenimente consemnate de autorităţi şi de literatura ufologică, reliefează două aspecte esenţiale: pe de o parte, demonstrează realitatea fizică a existenţei în mediul terestru — în permanenţă — a unor inteligenţe care dispun de o varietate extraordinară de posibilităţi de manifestare şi respectiv de o mare varietate de „obiecte zburătoare". Pe de altă parte, „stârnirea" interesului public la nivel planetar (dovadă fiind sutele de cărţi ufologice şi sutele de mii de articole publicate în ultimele decenii), cât şi preocuparea însăşi a autorităţilor până la nivelul guvernelor tuturor statelor din lume au condus treptat la o reconsiderare de mari proporţii: sute de milioane de oameni nu mai consideră astăzi manifestările OZN ca simple ficţiuni sau psihoze colective şi, depăşindu-se adesea căutarea captivantului, au ajuns să-şi revizuiască propriile concepţii despre orizonturi cognitive mai largi.

În acest cadru evolutiv, însăşi ufologia din primele decenii ale formării ei contemporane a progresat, ca rezultat al acumulării unui documentar tot mai bogat şi mai variat. Pe această linie, cititorii şi investigatorii care

[2] Cazul a fost prezentat de numeroase reviste de specialitate (de exemplu, „Stendek", Nr. 29/1977 — Barcelona) şi l-am relatat în cartea *Temponauţii galactici* — Ed. Moldova, Iaşi, 1993.

au fost atraşi mai mult de aspectul documentar şi au încercat să facă o sinteză analitică a caracteristicilor care se evidenţiază în manifestările OZN au putut să remarce, după un timp, un fapt general: în desfăşurarea manifestărilor specifice, componenta psihică a martorilor implicaţi — atât individual, cât şi colectiv — a devenit din ce în ce mai pregnantă. Şi poate că dincolo de modificările în modul de a gândi şi chiar de comportament în conceperea existenţei noastre terestre şi cosmice, cea mai tulburătoare influenţă de natură psihică a fost generată de extrem de ciudatele întâlniri cu fiinţe „străine" şi în special cu impresionanta cazuistică a „răpirilor" de oameni „la bordul" diferitor OZN.

Găuri în timp

Cine a conspectat cât de cât voluminosul dosar faptic al neînţelesei „prezenţe OZN" în spaţiul terestru, a sesizat desigur că marea majoritate a observărilor de „echipaje extraterestre" a fost înregistrată pe teritoriul SUA. Deşi pentru această ţară, foarte întinsă geografic, situaţia este explicabilă în bună parte şi prin dotarea tehnică superioară — atât ca sisteme de urmărire a „prezenţelor străine" şi de transmitere a informaţiilor, cât şi ca mijloace individuale accesibile populaţiei —, totuşi substratul apare ca fiind cu totul altul. Şi partea mai „ascunsă" a situaţiei respective iese în mod deosebit în evidenţă la consultarea cazuisticii OZN desfăşurată în secolul trecut când, spre deosebire de veacurile şi mileniile anterioare, teritoriul SUA a fost „vizitat" de stranii obiecte zburătoare mult mai intens decât oricare altă zonă terestră. Or, într-un atare cadru „numeric" deosebit, este explicabil şi faptul că acele tulburătoare şi uneori îngrozitoare „abducţii" de oameni la bordul obiectelor zburătoare străine sunt, şi ele, consemnate într-un număr mai mare, tot pe teritoriul SUA. Un sondaj efectuat în cursul anului 1994 în marele stat american constatase peste şapte sute de mii de sesizări

ale celor mai diferiţi locuitori, care ar fi fost în pericolul de a fi „luaţi" sau chiar au fost duşi fără voia lor în interiorul unor nave zburătoare foarte ciudate, de către tot felul de fiinţe „străine" nepământene. Drept urmare, în ultimele decenii, în SUA au fost scrise nenumărate articole şi editate numeroase cărţi[1] care au relatat sute de cazuri de răpiri de acest fel; unele dintre cărţile respective — în special cele din anii '70-'80 — au evidenţiat o atracţie pentru senzaţional şi chiar a unor ficţiuni intenţionate, pe când altele — scrise mai târziu de oameni de ştiinţă — au prezentat o cazuistică selectată cu rigurozitate şi au oferit analize realiste.

Dar numeroase cazuri de răpiri de către „nepământeni" coborâţi din diferite OZN-uri au fost relatate de-a lungul anilor şi dintr-un alt stat, având un teritoriu mare şi o populaţie numeroasă, şi anume din Brazilia. }n literatura care s-a format pe această temă au fost reluate mereu evenimente de acest gen şi din ţara respectivă[2], deşi în marele stat sud-american nu

---

[1] Dintre cărţile mai cunoscute sunt de citat:

— Fuller, J.: *The Interrupted Journey* — Ed. Dial Press, New York, 1966.

— Lorenzen, C. şi J.: *Abducted!* — Ed. Berkeley, New York, 1977.

— Hopkins, B.: *Missing Time: A documented Study of UFO Abductions* — Ed. Marek, New York, 1981.

Intruders — Ed. Random House, New York, 1987.

Manhattan Transfer — Ed. Random House, New York, 1992.

— Flower, R.: *The Andreasson Affair* — Ed. Bantam, New York, 1979.

The Watchers. The Secrete Design behind UFO Abductions — Ed. Bantam, N. Y., 1990.

— Bullard, E.: *Mysteries in the Eye of the Beholder* — 1982.

— Jacobs, D. M.: *Secret Life. Firsthand of UFO Abductions* — Ed. Simon & Schuster, New York, 1994.

— Mack, J. E.: *Abduction. Human Encounters with Aliens* — Ed. Ch. Schribner" Sons, New York, 1994.

[2] Faţă de multitudinea evenimentelor braziliene de întâlniri cu fiinţe „nepământene", ufologul brazilian Jader U. Pereira

mai regăsim o explicare directă printr-o dotare deosebită cu mijloace tehnice de urmărire şi de transmitere a informaţiilor. Ar putea oare să intervină în cazul acestui teritoriu însăşi larga răspândire a concepţiilor privind realitatea „lumii de dincolo"?[1] Dar iată unul dintre numeroasele evenimente larg mediatizate în Brazilia, cât şi în publicaţii europene de[2] largă circulaţie:

Soldatul José Antonio de Silva a fost reţinut de poliţia feroviară din oraşul Belo Horizonte — în dimineaţa de 10 mai 1969 — întrucât avea o stare fizică ce atrăgea atenţia, era îmbrăcat foarte sumar cu haine civile şi nu avea nici un act de identitate asupra lui. Anchetat amănunţit, a fost eliberat după câteva ore, după ce ofiţerul respectiv s-a convins de veracitatea declaraţiilor sale asupra unei stranii întâmplări care a survenit în zonă.

În seara de 3 mai, soldatul, aflat în permisie, a plecat să pescuiască pe malul râului Rio das Volhas; peste noapte şi-a instalat acolo un cort, într-un loc numit Bebeduro. În ziua următoare, pe la ora 15^{00}, a auzit undeva în spatele lui nişte voci; întorcându-se să vadă cine poate fi, dintr-un tufiş a văzut însă ţâşnind un jet scurt de „foc" — verde la centru şi roşu pe margini —,

---

(din Porto Alegre) a editat un catalog al unor cazuri mondiale cu evidenţierea tipurilor de „astronauţi cosmici". Tradus şi în Franţa, a fost editat de GEPA, Paris, 1974.

[1] O publicaţie braziliană de mare tiraj, care a efectuat în anii '70 un sondaj de opinie, a publicat următoarele rezultate:

— 68% din persoanele întrebate au recunoscut utilitatea preocupărilor spirituale;

— 27% au declarat că au resimţit direct influenţa „lumii de dincolo";

— 15% au afirmat că au comunicat în diferite moduri cu sufletele decedaţilor;

[2] Acest caz a fost publicat la 15 şi 16 mai 1969 de cotidienele braziliene de mare tiraj „Meridional" (din Belo Horizonte), „Diario de Noticias" (din Rio de Janeiro), şi „Diario de Norte" (din Sao Paolo) şi a fost reluat în Europa de revistele „Flying Saucer Review" No. 6/1973 şi „Phenomenes Spatiaux" No. 43/1975.

care i-a atins picioarele. Durerea care a urmat a fost însoţită de o îngreunare subită a acestora, fapt care l-a făcut să cadă cu faţa la pământ.

După câteva secunde, au apărut doi indivizi de statură mică — de cca. 1,2 metri —, care i s-a părut că erau foarte puternici, fiindcă l-au luat uşor de subţiori şi l-au dus cu picioarele târânde către un loc anume. În cursul deplasării, el a remarcat şi uşurinţa cu care cei doi străini treceau peste solul mlăştinos. Pe traseu a apărut şi un al treilea individ, asemănător la trup şi la îmbrăcăminte cu „răpitorii" lui, care parcă supraveghea întreaga acţiune. „Străinii" erau îmbrăcaţi în nişte costume-combinezon de culoare deschisă, strălucitoare; capetele şi respectiv feţele le erau acoperite complet de nişte căşti metalice prelungite până la umeri, fără a fi însă etanşate; acestea aveau în dreptul ochilor nişte fante. Din partea inferioară a „măştilor" ieşea un tub elastic, care era dus pe sub braţe, până la o cutie fixată pe spatele fiecărui personaj.

Traseul parcurs nu a fost însă prea lung, căci grupul s-a oprit în faţa unei „maşini" foarte ciudate — fig. 108 — (în fapt, construcţia acesteia nu se încadra în nici o categorie a variatelor tipuri de OZN): un cilindru înalt de doi metri, acoperit, ca o ciupercă, de un disc puţin bombat; la bază, avea un alt disc, cu un diametru ceva mai redus decât cel superior — de cca. 2,5 metri. „Acoperişul" era rigidizat într-o manieră pe care am putea-o aprecia ca total lipsită de tehnicitate, prin câteva tije oblice fixate de cilindru, la bază.

Târât în continuare de cei doi răpitori şi urmaţi de cel de al treilea, care încheia grupul, da Silva a fost introdus printr-o uşă mică în interiorul „maşinii": acolo era o cameră pătrată, cu laturile de câte doi metri. De-a lungul unui perete se afla o banchetă, pe care a şi fost aşezat, alături de el rămânând şi cei doi „omuleţi mascaţi". Aceştia i-au pus şi lui o cască metalică similară, ale cărei margini inferioare l-au jenat până la rănire încă de la început. În centrul micului spaţiu interior era un scaun, pe care s-a aşezat ulterior cel de-al treilea „străin". După câteva momente, acesta a

acţionat două manete şi, auzind un bâzâit în ambele discuri, soldatul a simţit că ciudatul aparat se ridică pe verticală.

În timpul zborului, cei trei străini au vorbit într-o limbă cu totul neînţeleasă de pământean. Pe parcurs, lumina interioară, fără a avea vreo sursă vizibilă, devenea tot mai intensă, făcându-l să-i lăcrimeze ochii; aceasta pulsa continuu; totuşi, după vreo oră, intensitatea i-a scăzut mult.

Astfel a trecut un timp destul de lung, pe care răpitul nu l-a putut aprecia. Dar, la un moment dat, aparatul a aterizat undeva; da Silva a remarcat că a avut o senzaţie de şoc la atingerea solului.

Ca într-o poveste cu gangsteri, răpitorii i-au acoperit orificiile căştii din dreptul ochilor şi l-au dus, tot târându-l, într-o sală mare, cu pereţi din piatră, lungă de vreo 10 — 15 metri. Acolo, după ce l-au aşezat pe o banchetă, i-au lăsat vederea liberă. A constatat astfel că se află în faţa unui „şef", alături de care era un grup de „localnici". Cu toţii aveau părul mare, cu plete şi bărbi lungi. Şeful avea ochii foarte mari, sprâncene foarte late — care parcă îi acopereau jumătate din frunte — şi o barbă până la brâu. Nasul deosebit de mare îi ascundea gura, care parcă era ca la peşti şi fără dinţi.

Soldatul s-a îngrozit însă când a privit lateral, căci pe o platformă din piatră erau patru trupuri de oameni goi, care păreau morţi. Pe peretele lung din faţă i-au atras atenţia o serie de imagini în culori, care îi erau familiare: un camion, un avion cu două motoare şi câteva animale — un elefant, un jaguar, o maimuţă şi o girafă.

A urmat apoi o acţiune ciudată: în faţa grupului de omuleţi bărboşi, a fost desfăcut pachetul cu toate lucrurile sale, luat probabil de cel de al treilea răpitor. Cei de faţă au arătat o mare curiozitate pentru acele sale de pescuit, pentru conserva care o avea ca rezervă, pentru banii săi, chibriturile şi cuţitele din pachet; din ceea ce avea dublu i s-a reţinut câte o piesă, cu excepţia banilor — din care i s-a luat doar o bancnotă de valoare mică.

Dar mai ciudată a fost „convorbirea" cu şeful grupului: acesta a început să deseneze pe o tăbliţă din ardezie (o tăbliţă folosită altă dată în şcolile primare) tot felul de schiţe, care erau însoţite de o anumită mimică. Treptat, da Silva a început să înţeleagă ce dorea de la el micul şef bărbos: nici mai mult şi nici mai puţin, acesta îi cerea să-i procure anumite arme terestre (!?). Cu toate că personajul tot insista, soldatul îl tot refuza, deşi se strecurase şi gândul că refuzul său l-ar putea costa însăşi viaţa.

Şeful a continuat să insiste cu o serie de schiţe simbolice, din care da Silva a înţeles următorul mesaj: „îmi propunea să mă aducă pe Pământ, unde să rămân trei ani şi să adun informaţii pentru el. După aceea, va trimite să mă caute şi să mă readucă aici la ei, unde să rămân şapte ani ca să studiez. În final, ei vor debarca pe Pământ, având-mă drept ghid pe mine".

Refuzându-l din nou, soldatul şi-a prins şiragul de mătănii şi a început să se roage. Aceasta l-a iritat şi mai mult pe şef, care s-a repezit şi i-a rupt şiragul.

În acele momente însă, din aer s-a format o siluetă umană, cu faţa albă şi cu plete blonde, având o privire prietenoasă şi senină, care l-a privit în ochi şi i-a vorbit în limba lui. (Soldatul a refuzat ulterior să divulge ce i-a spus „sfântul", afirmând că era un secret mare.) La scurt timp, silueta a dispărut, lăsându-l mult mai îmbărbătat. Lui da Silva i s-a părut că omuleţii nu au văzut strania apariţie fantomatică. Dar imediat, au început discuţii agitate între ei; şeful s-a apropiat de cei doi răpitori care au rămas mereu lângă el şi le-a spus ceva. Imediat i s-au acoperit iarăşi golurile ochilor din cască şi a fost luat din nou de subţiori şi scos din sală. Când i s-au lăsat libere orificiile respective, s-a văzut aşezat pe bancheta din aparatul care îl adusese de pe malul râului; lângă el şi în faţa sa erau din nou aceiaşi omuleţi „mascaţi". A urmat din nou un drum foarte lung, cu aceleaşi variaţii şi pulsaţii ale luminii din interior, cu aceleaşi senzaţii de schimbare a poziţiei vehiculului aerian şi de şoc la aterizare. Scoţându-i casca, răpitorii l-au debarcat pe

sol, târându-l o bucată de timp în întunericul de afară. Subit, şi-a pierdut cunoştinţa.

S-a trezit în zorii zilei, cumplit de obosit, cu o barbă care îi crescuse prea mult pentru intervalul de mai puţin de o zi în care considera că fusese reţinut.

Plecând la drum într-un peisaj cu totul diferit de cel în care fusese la locul de pescuit, după un timp a întâlnit oameni pe traseu. Întrebându-i ce localitate se afla în apropiere, a aflat cu stupoare că se găsea în statul vecin, Esprito Santo, la cca. 360 km de locul de unde fusese răpit (!!); de asemenea, a aflat că ziua care abia începuse era vineri 9 mai (!). Se scurseseră deci peste patru zile de la răpirea sa, pe când el avusese senzaţia că întreaga aventură, atât de obositoare, ar fi durat mai puţin de o zi. Cum trecuseră oare în plus mai bine de trei zile? Unde se aflase el oare în tot intervalul respectiv, despre care nu-şi amintea absolut nimic în plus? De ce era oare acest gol în timp, această „gaură în timp"?

În repetatele declaraţii făcute ulterior, dincolo de aspectele captivante şi într-adevăr tulburătoare, au apărut totuşi o serie de semne de întrebare. Neavând nici un martor, nu cumva acel soldat inventase întreaga poveste pentru a-şi justifica lipsa de atâtea zile?

Cele peste douăzeci de declaraţii pe care a trebuit să le dea diferitor anchetatori şi investigatori, inclusiv răspunsurile la tot felul de întrebări, nu au prezentat însă nici o fisură. În plus, atât ca soldat, cât şi printre locuitorii din zona casei sale, da Silva era cunoscut ca un om serios şi de încredere. La acestea se adăugau convingător şi cele trei răni deschise care le avea pe umeri de la ciudata cască-mască, afecţiunea gambei drepte până la genunchi, inflamarea tot mai accentuată a ochilor — care a durat mai bine de o lună —, toate aceste afecţiuni nefiind doar simple semne care să şi le fi făcut de unul singur. Totul indica o trăire efectivă a scenelor teribile pe care le descrisese fără nici o ezitare, în cele mai mici detalii.

Pentru cititorii care au avut ocazia de-a lungul anilor să se informeze într-o anumită măsură în acest domeniu

ciudat al „răpirilor" de oameni la bordul unor aparate de zbor neobişnuite, conduse de diverse fiinţe la fel de neobişnuite — mereu cu totul diferite unele faţă de altele —, se desprinde desigur o primă constatare: eroii respectivi, la fel ca şi soldatul brazilian José Antonio da Silva, au trăit în modul cel mai real, organic, toate încercările dificile prin care au trecut. Dubiile care se conturează, totuşi, sunt de cu totul altă natură...

În întreaga aventură, cu adevărat cumplită pentru omul nostru, sunt însă unele aspecte care nu numai că depăşesc o logică normală a faptelor, dar anumite elemente frizează în mod provocator însuşi ridicolul — ceea ce demonstrează în plus că soldatul brazilian nu a inventat nimic din întâmplarea în cauză.

Privind imaginea vehiculului zburător cu care a fost răpit da Silva (fig. 108) — desenat conform descrierilor detaliate ale soldatului —, nu ne putem opri dezamăgirea: aparatul nu are nici cea mai elementară alură de navă cosmică sau măcar terestră, semănând mai degrabă cu o improvizaţie meşteşugărească. Nici un specialist în tehnica zborului aerian sau a celui cosmic nu ar imagina o astfel de „colibă zburătoare", lipsită de orice aerodinamică, care să aibă şi „proptele" de susţinere a „acoperişului". Întreaga concepţie a „aparatului" de zbor ne apare ca efectiv ridicolă.

Dar şi acele căşti-mască, purtate de omuleţi, apar ca ceva la fel de „neserios". Deşi „străinii" aveau şi câte un furtun care sugera, împreună cu acea cutie de pe spatele lor, că ar fi respirat un „alt aer", căştile cu pricina nu erau etanşe la nivelul costumelor cu care erau îmbrăcaţi. Şi chiar dacă în interior ar fi avut o anumită etanşeizare, aspectul lor teatral apare mai evident din punerea şi pe capul lui da Silva a unei căşti similare, ce nu a evidenţiat nici o utilitate în desfăşurarea evenimentelor.

Ridicolul scenariului se dezvăluie însă cel mai bine în „discuţia" avută de soldat cu şeful bărbos: prin intermediul unei tăbliţe gen şcoală elementară de pe timpuri, şeful îi cerea în primul rând să-i obţină unele arme de foc de pe Pământ! Dar, încă de la început,

cititorul a remarcat că arma cu raze folosită de unul dintre răpitori era evident superioară oricărei arme de foc terestre. O civilizaţie capabilă să producă aparate de zbor fără elice sau jet reactiv propulsor a depăşit desigur de foarte mult timp epoca armelor de foc. Solicitarea nu avea nici o tentă extraterestră şi ar putea fi considerată drept o glumă. Dar scenariul în speţă avea totuşi un scop: tocmai acela de a crea un anumit ridicol, pentru ca, la un moment dat, oamenii să ajungă să-şi dea seama că astfel de evenimente „ascund o altă realitate", pe care pământenii trebuie să o descifreze! Însăşi propunerea ca soldatul — un om lipsit de cultură şi de calificare — să devină „informatorul" şi apoi „ghidul" unei nu ştim cărei populaţii extraterestre, care ar vrea să „ocupe Pământul", evidenţiază din plin intenţia de a se „juca un scenariu" care frizează ridicolul. (De altfel, această „temă" a ocupării planetei noastre de către o populaţie galactică este doar o idee a literaturii şi a filmelor de ficţiune fantastică, a căror „acţiune" trebuie să aibă la bază „un conflict captivant"; în realitate, o civilizaţie ajunsă la stadiul călătoriilor cosmice stăpâneşte într-un grad atât de înalt energiile şi manipularea oricărui fel de materie, încât nu are nevoie de nici un fel de „cuceriri"; în plus, o evoluţie ştiinţifică foarte avansată presupune şi o evoluţie morală foarte avansată[1], plecarea în spaţiu făcându-se în ideea

[1] Spre deosebire de acea literatură SF şi de filmele ficţiunilor cosmice tributare unor interese comerciale, cât şi modului actual de a gândi al multor oameni, atât savanţi ai ştiinţei docte, cât şi cei ai cunoaşterilor spirituale concep populaţiile galactice capabile de schimburi informaţionale reciproce şi de călătorii interstelare într-un mod mai elevat: prin evoluţia cognitivă şi spirituală paralelă, relaţiile spaţiale se dirijează spre ajutorarea în sens evolutiv a populaţiilor „mai tinere", şi nu spre invadarea şi distrugerea lor, sau în transformarea lor „în colonii" pe care să le exploateze. Iată cum se exprima public încă de la începutul deceniului 7 un mare specialist american, care a condus importantul proiect ştiinţific „Ciclopii" în cadrul NASA şi care a participat ca savant recunoscut la Simpozionul CETI de la Biurakan: „După toate probabilităţile, au existat şi există civilizaţii în Galaxie de cca. 4 — 5 miliarde

cooperării şi a ajutorării, nu a „invadării" şi a purtării de „războaie interstelare", astfel cum, din păcate, se manifestă încă omenirea terestră în relaţiile dintre statele planetare şi într-o anumită parte a culturii contemporane.) Dar însăşi scena analizării foarte atente de către grupul de omuleţi a obiectelor atât de simple pe care le avea cu el da Silva sau folosirea unui vas de piatră cioplită, relatată de el, apar ca elemente lipsite de veracitate şi cu adevărat ridicole la nivelul unei civilizaţii cosmice. Deşi trăită în mod efectiv, întreaga derulare a faptelor descrise — care i-au lăsat soldatului urme atât de dureroase pe corp — apare ca un fel de comedie tragică, înscenată cu un anumit scop, „ascuns" la prima vedere.

Dar parcă pentru a complica şi mai mult întreaga regizare a unui amestec de fapte verosimile cu altele nereale, a survenit şi acea apariţie a „sfântului" sub forma unei fantome, pe care ostaşul credea că numai el l-a văzut. Unii comentatori ai acestui caz au atribuit această manifestare suplimentară unei componente religioase a subconştientului lui da Silva. La această constatare, este inerent să ne întrebăm în ce măsură a participat subconştientul soldatului la desfăşurarea întregului eveniment şi care a fost partea „reală"? Cel puţin scenele cu tăbliţa de ardezie, picturile de pe pereţi fiind şi ele la nivelul unei şcoli elementare, scotocirea unor obiecte simple par şi ele a face parte dintr-un strat al subconştientului, mai puţin profund însă. Vedem deci că participarea psihismului uman este o componentă deloc neglijabilă în astfel de evenimente şi, în fapt, nu ştim să apreciem încă dacă nu cumva şi restul întregului scenariu nu „s-a jucat" tot la nivelul subconştientului lui da Silva, transpus într-o „altă realitate", prin mijloace psihice manevrate la fel de abil ca şi OZN-urile... Dar

---

de ani. Este foarte probabil ca multe dintre ele să fi stabilit contacte interstelare. Dacă este aşa, atunci comunicaţiile au avut loc încă din epoci foarte îndepărtate (miliarde de ani) şi semnalele pot să existe încă, pentru a ajuta populaţiile tinere — *cum ar fi, de exemplu, cea terestră* —, să se asocieze la comunitatea galactică."

chiar într-o atare ipoteză, este evident că soldatul brazilian a trăit efectiv stările de groază, apoi acea confruntare a conştiinţei sale cu „ispita", precum şi afecţiunile şi suferinţele trupului său, trecând printr-o neînţeleasă „gaură în timp", în care memoria conştientă a fost deconectată.

Să mai urmărim încă o sinteză a unui alt caz brazilian, de asemenea larg mediatizat[1]:

În noiembrie 1972, poliţia din oraşul Itaperuna a fost sesizată repetat de tehnicianul Paulo Caetano Silveira (reparator de maşini de scris) că, la reîntoarcerile acasă mai târzii, a tot fost urmărit de extratereştri care zburau în OZN-uri luminoase. Din lipsă de elemente verificabile, acesta a fost considerat ca fiind un „obsedat".

Dar în noaptea de 19 noiembrie, a survenit un eveniment care le-a schimbat impresia poliţiştilor. În acea seară, Paulo Silveira a fost „răpit" pentru un timp de fiinţe nepământene, afecţiunile fizice suferite de tehnician fiind convingătoare.

Pe când Silveira revenea din teren cu automobilul său, însoţit fiind de prietenul Elvio Bianchi, un obiect luminos a coborât mult, apropiindu-se de maşina aflată în mers. În acele momente, Elvio Bianchi a căzut subit într-un somn profund, iar tehnicianul a simţit că nu mai putea conduce automobilul, ale cărui instalaţii electrice nu mai funcţionau. Au urmat scene de groază, pe care numai cine le trăieşte aievea le poate descrie amănunţit. Iată ce a declarat „răpitul" despre cele ce i s-au întâmplat:

„Uşa maşinii mele s-a deschis singură, ca prin farmec. Un intens fascicul luminos m-a atras în mod irezistibil către aparatul acela şi m-am simţit ridicat, fără a face vreo mişcare. Am intrat în interiorul lui foarte normal, ca şi cum aş fi ajuns acasă. Chiar în centru, fără să ştiu cum şi pentru ce, m-am găsit întins pe o masă, gambele atârnându-mi în gol. Un fel de mecanism a apărut la

[1] Cazul a fost reluat şi de Jean-Claude Bourret în cartea sa *La nouvelle vague des Soupcoupes Volantes* — Ed. France Empire, Paris, 1974.

dreapta mea: două tipuri de gheare au coborât spre mine. Unele mi-au prins încheietura mâinii pentru a mi-o fixa de masă - fără nici o brutalitate -, iar celelalte m-au prins la înălţimea braţului. Un fel de tub de cauciuc cenuşiu mi-a injectat un lichid în braţ, puţin mai sus de cot. Cei trei „oameni mici" (n. a.: în majoritatea relatărilor de răpiri, au tot fost câte trei - sau doi - nepământeni care au acţionat) au început să-mi facă o incizie în braţ, fără să simt însă nici o durere. Nu mi-am dat seama de ceea ce făceau decât atunci când am văzut că îmi luau sânge într-un tub foarte fin, lung cam de vreo douăzeci de centimetri. Apoi, mecanismul s-a tras înapoi. Eu m-am ridicat şi cei trei oameni mici mi-au arătat două tablouri agăţate de pereţi: unul reprezenta o hartă; celălalt, fotografia unei explozii atomice. Când mi-au arătat cel de al doilea tablou, aceştia au început să se agite în toate felurile, fără să scoată însă nici un sunet. Mi-au arătat apoi un gen de butelie de oxigen, ca aceea care există în spitale. Şi la asta s-au agitat mult. Era toată albă, parcă argintată. N-am înţeles nimic. Ei nu au încercat să-mi vorbească; nu ştiu de ce. Din partea mea, eu nu am reuşit să le vorbesc sau mai degrabă nu-mi amintesc să fi încercat aşa ceva. Ulterior, la comisariatul de poliţie, am încercat să localizez pe o hartă regiunea care mi-au arătat-o pe primul tablou: era nordul statului Rio. La sfârşit am coborât, dar nu-mi amintesc cum, fără îndoială în acelaşi mod în care am urcat în acel aparat misterios. Eram complet năucit."

Când Elvio Bianchi s-a trezit din somnul său adânc, l-a găsit pe Silveira întins peste maşină, cu ochii rătăciţi şi cu o rană la braţ. Crezând că între timp survenise un accident auto, l-a luat de braţ şi, oprind un autobuz, l-a dus direct la spital. Acolo, medicul H.C. Tinoco a diagnosticat o stare de şoc, iar la braţ o arsură de gradul trei care, după cum afirma şi medicul Muniz Bussold, urma să se vindece după o săptămână. Dar, a doua zi, medicii au rămas cu totul surprinşi când au constatat că arsura dispăruse şi rămăsese doar o mică

cicatrice acolo unde Silveira afirma că i se făcuse incizia.

Era evident că şi acest tehnician a trăit o aventură teribilă, în mod efectiv, care, şi în acest caz, dincolo de stările de încordare survenite în desfăşurarea faptică, a fost confirmată şi de afecţiunile suferite: arsura, incizia, starea de şoc şi de „năuceală totală". Cu toate că de această dată a existat un martor, el a fost scos din „joc" printr-un ciudat somn hipnotic, dirijat de la distanţă din „obiectul zburător luminos".

Dar cu tot realismul dur al trăirilor respective — întru totul adevărate la nivelul psihicului şi al organismului acelui tehnician brazilian —, şi acum apar aspecte care sugerează direct tenta unui alt scenariu. Ca şi în cazul nord-american extrem de mediatizat al soţilor[1] Barney şi Betty Hill (din 19 septembrie 1961), şi în „convorbirea" (de această dată mută şi fără transmitere telepatică) dintre echipaj şi cel răpit, pământeanului i s-a arătat o hartă. Dar dacă lui Betty Hill i s-a arătat o hartă cu o zonă astrală, cazul brazilian evidenţia din nou ridicolul: harta respectivă era a unui teritoriu local, recunoscut uşor de anchetatori; însă care echipaj cosmic ar umbla cu hărţi tipărite şi încă puse pe un perete, ca un tablou? La bordul unei nave spaţiale extraterestre există desigur hărţi, dar, în mod evident, ele sunt computerizate şi pot fi proiectate pe ecrane. De asemenea, este greu de crezut că un echipaj venit din Galaxie ar fi derulat întreaga acţiune doar pentru a preleva câteva picături de sânge ale unui om terestru, într-un tub capilar, la fel ca în laboratoarele cu aparatură demodată; încă în zilele noastre, în laboratoarele din ţările avansate nu se mai practică astfel de probe, fiind realizată o aparatură care, pusă direct pe piele, face imediat analizele specifice. Însăşi hipnotizarea de la distanţă a celor doi ocupanţi ai automobilului (din nou într-un loc izolat), prin care

[1] — Hynek, J.A.: *The UFO Experience* — Ed. H. Regnery, Chicago, 1972 — traducerea în limba română sub titlul *Experienţa OZN* a fost editată de Dacia, Cluj-Napoca, 1978.

— Gheorghiţă, F.: *Temponauţii galactici* — Ed. Moldova, Iaşi, 1993.

Bianchi a fost adormit profund, iar Silveira a fost dus (oare şi cu trupul organic?) şi făcut să intre în presupusul aparat zburător „foarte normal, ca şi cum ar fi ajuns acasă", sugerează o acţiune de natură psihică bine regizată. Aparent, există totuşi o dilemă, care la prima vedere pare greu de interpretat: este evident că Silveira a trăit aievea tot ceea ce a descris şi urmele dureroase de pe trupul său sunt o dovadă în plus; de ce este oare mereu prezentă această îmbinare între elemente cu totul veridice şi aspecte care sunt de domeniul ridicolului, respectiv o îmbinare între influenţele psihice dominante şi cele organice rezultate ca o consecinţă?

Faţă de valul de evenimente foarte asemănătoare petrecute pe teritoriul SUA, care au fost anchetate, selectate şi publicate de diverşi investigatori americani[1], ufologul francez Jean Sider a întreprins în anii anteriori o anchetă similară pe teritoriul Franţei. Drept urmare, din relatările verificate ca fiind demne de a fi luate în considerare, acesta a selectat un număr de treizeci şi

---

[1] Dintre cărţile mai cunoscute sunt de citat:

— Fuller, J.: *The Interrupted Journey* — Ed. Dial Press, New York, 1966.

— Lorenzen, C. şi J.: *Abducted!* — Ed. Berkeley, New York, 1977.

— Hopkins, B.: *Missing Time: A documented Study of UFO Abductions* — Ed. Marek, New York, 1981.

Intruders — Ed. Random House, New York, 1987.

Manhattan Transfer — Ed. Random House, New York, 1992.

— Flower, R.: *The Andreasson Affair* — Ed. Bantam, New York, 1979.

The Watchers. The Secrete Design behind UFO Abductions — Ed. Bantam, N. Y., 1990.

— Bullard, E.: *Mysteries in the Eye of the Beholder* — 1982.

— Jacobs, D. M.: *Secret Life. Firsthand of UFO Abductions* — Ed. Simon & Schuster, New York, 1994.

— Mack, J. E.: Abduction. *Human Encounters with Aliens* — Ed. Ch. Schribner" Sons, New York, 1994.

patru de evenimente franceze, care s-ar fi produs[2] între anii 1921 şi 1992. Iată unul dintre evenimentele respective, care la timpul său a fost mediatizat de presa franceză cât şi de televiziunea centrală, deşi nu a fost la fel de dur ca în cazurile nord-americane (v. *Lumi invizibile*) sau cele sud-americane:

În noaptea de 16 iunie 1976, pe la ora 01[15], tânăra Hélène Guiliana (21 ani) plecase singură cu automobilul din oraşul francez Romans (Drôme) spre Hostun. La locul denumit Martinet, motorul s-a oprit brusc şi farurile s-au stins. Abia atunci a văzut în întuneric, în faţa ei, la vreo cincisprezece metri, că pe şosea staţiona o masă luminoasă sferică, de culoare portocalie. Strălucirea acesteia a făcut-o să-şi acopere ochii cu mâinile şi, speriată fiind, a blocat portierele din interior. După un timp, şi-a luat mâinile de la ochi; în faţa ei nu se mai afla nimic; uşurată, a demarat motorul, care împreună cu farurile funcţionau acum normal, astfel că a putut ajunge cu bine acasă. Trezind-o pe sora ei, aceasta i-a arătat că ceasul indica ora patru dimineaţa. Abia în acele momente, Hélène a realizat că trecuseră în plus aproape două ore şi jumătate faţă de timpul necesar parcurgerii traseului respectiv, ore despre care nu-şi amintea absolut nimic cum trecuseră... Din nou un gol temporal, o adevărată „gaură în timp"...

Ziarişti din Lyon, aflând întâmplarea, au publicat-o, întrucât nu li s-a părut a fi un caz banal. Urmarea a fost că un investigator ufologic a convins-o pe tânăra Guiliana să se supună unor chestionări în stare de hipnoză. Şi astfel, au ieşit la iveală amănunte cu adevărat tulburătoare:

Din „marea formă luminoasă" care staţiona pe şosea au venit doi omuleţi, care au reuşit să o ia din vehicul şi să o ducă în „aparatul" care se afla în interiorul masei strălucitoare. Acolo, a intrat într-o cameră având pereţi cu aspect metalic şi cu jocuri de lumini roşii, galbene şi albe; apoi a fost întinsă pe o masă şi a fost adusă un fel

[2] Sider, J.: *Le dossier des abductions en France* — „Lumieres dans la nuit", No. 314/1992 §i No. 317/1993.

de lanternă mare, care i-a plimbat un spot luminos pe piept, făcându-i cercuri de lumină pe pulover.

Omuleţii — care îi ajungeau până la nivelul gâtului — erau plini la corp şi la faţă, gura le era mică iar nasul le era turtit; erau îmbrăcaţi în nişte combinezoane de culoare închisă (violet sau negru), care se prelungeau şi deasupra capului.

Astfel, prin investigarea în stare de transă, s-a putut afla ce s-a întâmplat în acel gol temporal survenit în memoria tinerei Hélène. Deşi aceasta nu a fost supusă la investigaţii dureroase şi cu urme organice, cu scop demonstrativ, totuşi e greu de crezut că nişte fiinţe extraterestre ar fi venit pe Terra doar ca să joace nişte cercuri de lumină pe pieptul unei tinere pământence, surprinsă singură în plină noapte, într-un loc cu totul izolat. Întreaga relatare sugerează mai degrabă continuarea demonstrării uşurinţei cu care pământenii pot fi manevraţi psihic, cât şi a scopului ascuns de a se face publicitate asupra permanenţei existenţei în spaţiul terestru a fiinţelor altei lumi, pe care înşişi pământenii trebuie să o descopere.

Şase luni mai târziu, în departamentul central-sudic Cantal, la sfârşitul lunii decembrie 1976, un eveniment de acelaşi gen a tulburat şi viaţa unui tânăr de douăzeci de ani.

După ce a condus-o pe Françoise — logodnica sa — la casa părintească, pe la ora 22^{00} tânărul s-a îndreptat spre locul mai izolat unde locuia cu familia, mergând pe bicicletă. Ieşind dintr-o pădurice, printre tufişuri a văzut înaintea sa două fascicule de lumină verzuie care plecau de undeva, de la nivelul terenului. S-a oprit şi curiozitatea l-a atras să afle despre ce putea fi vorba. Şi-a lăsat bicicleta de-o parte şi s-a apropiat încetişor de locul cu pricina. La vreo treizeci de metri în faţa sa a putut vedea un aparat discoidal, bombat, având un diametru pe care ulterior l-a apreciat la vreo zece metri şi o înălţime de circa cinci metri. A urmat însă un zgomot: s-a deschis o trapă în partea inferioară a ciudatului aparat şi, luminaţi din interior, a văzut doi oameni îmbrăcaţi în costume de astronaut, cu căşti pe

cap, care le ascundeau faţa. O dată ajunşi pe câmp, aceştia au început să rupă iarbă şi să o bage într-un sac. Cele două fascicule colorate au reapărut în direcţia sa şi tânărul, subit, nu s-a mai simţit în putere să părăsească locul de unde observa scena. Între timp, străinii s-au apropiat de el, rupând crenguţe din tufişuri şi adunând pietre, pe care le tot introduceau într-un sac. De frică, tânărul — căruia acum îi pierise curiozitatea — s-a trântit repede cu faţa la pământ. Dar neştiuţii străini au venit lângă el şi, cu gesturi atente, l-au ridicat uşor în picioare; apoi l-au luat şi l-au dus în vehiculul aflat pe pajişte. Când trapa s-a închis în urma lor, pe tânăr l-a străfulgerat gândul că „s-a sfârşit cu el".

Pătrunzând într-o sală mare, a văzut un grup de vreo zece persoane, fără căşti, cu feţe bronzate, dar lipsiţi total de păr pe cap. Dintre aceştia a venit spre dânsul un „străin", pe care l-a considerat a fi şeful echipajului; el i-a examinat cu atenţie cicatricile şi crăpăturile pielii din palme, pe care le avea de la muncile agricole. Apoi, a fost pus să se aşeze într-un fotoliu din vasta sală. În continuare, „şeful" i-a cercetat cu aceeaşi atenţie părul şi urechile, deşi cu toţii aveau urechi la fel cu ale sale. După aceea, unul dintre necunoscuţi i-a apropiat de cap un fel de cutie, părând că-i investighează craniul. Atunci a remarcat că „străinii" aveau numai câte patru degete, fapt care a făcut ca să-şi dea seama că aceştia nu erau pământeni, ceea ce l-a înfricoşat şi mai mult. În această stare, nu s-a opus deloc când i-au tăiat o şuviţă de păr, i-au luat sânge şi probe de salivă. În timp ce i se făceau prelevările, îi luminau intens ochii, împiedicându-i pleoapele să se închidă.

După ce i-au oferit o băutură, pe care tânărul a refuzat-o însă, cei doi răpitori l-au făcut să se ridice de pe fotoliu şi, la fel de atent, l-au dus spre uşa de intrare. Imediat s-a şi văzut afară. Însoţitorii l-au condus totuşi exact la locul de unde îl luaseră şi l-au pus cu faţa la sol, aşa cum l-au găsit iniţial. Apoi, s-au reîntors la strania lor maşină. După stingerea celor două fascicule de lumină verde, obiectul discoidal s-a ridicat de la sol, devenind luminos; cu o viteză extraordinară s-a înălţat

în aer, încât după câteva clipe s-a mai văzut abia ca un punct luminos pe cer.

Întorcându-se la bicicleta sa, când a ridicat-o a simţit o durere puternică în umărul drept; aceasta l-a făcut să-şi aducă aminte că străinii „desenaseră" ceva pe mâna lui. Totuşi, acasă nu a descoperit nici o lovitură şi nici o rană în locul cu pricina.

Un timp, tânărul nu a spus nimănui despre cele ce i se întâmplaseră. Ulterior, s-a decis totuşi să relateze faptele respective, cu condiţia să nu i se publice numele.

Şi în acest caz, la o primă lectură am fi tentaţi să considerăm întregul eveniment ca o reală investigare efectuată de cosmonauţi extratereştri asupra vegetaţiei, rocilor şi chiar a unei fiinţe pământene, în condiţiile unei discreţii totale. La anchetele care au urmat, tânărul a răspuns foarte coerent şi detaliat la întrebările puse şi nimic din declaraţiile sale nu a lăsat să se întrevadă o eventuală fantazare pe o atare temă. El s-a arătat foarte sincer în descrierea fricii sale dusă până la teroare supunerea subită faţă de toate cerinţele străinilor care şi-au impus cu uşurinţă voinţa lor în reacţiile psihice şi organice ale „răpitului", toate detaliile părând a fi fost trăite foarte real de tânărul nostru.

Şi totuşi, regăsim şi în această desfăşurare întru totul reală aspecte care nu numai că apar ca ilogice, dar din nou frizează ficţiunea şi ridicolul. Nişte cosmonauţi extratereştri adevăraţi nu ar fi procedat copilăreşte în prelevarea de eşantioane vegetale şi de rocă, rupând iarbă şi crenguţe la întâmplare, pe care le introduceau simplu într-un sac, împreună cu pietrele care le veneau la îndemână! Orice explorator al unei planete străine care ar aduna mostre de vegetaţie ar smulge cu atenţie fir cu fir — inclusiv rădăcina întreagă şi învelită cu puţin pământ — şi le-ar pune cu atenţie în pungi individuale; la fel ar fi procedat şi cu mostrele de arbuşti, precum şi cu bucăţile de rocă, pe care le-ar fi ales cu toată atenţia pentru a fi diferite. Dar la fel de fictivă şi cu nuanţe de ridicol a fost şi atât de atenta cercetare a părului şi a urechilor tânărului, ca şi cea a crăpăturilor din palme. Dacă părul lui ar fi fost într-adevăr un element de

studiu, i-ar fi fost smulse câteva fire pentru a-i fi cercetată chiar rădăcina, care este un element distinctiv la fiecare rasă în parte (de exemplu, la populaţiile africane care au părul creţ, şi rădăcina fiecărui fir de păr este spiralată). Or, nimic din prelevările de pe câmp şi nici din investigările aparente asupra trupului celui răpit nu demonstrează un ridicat nivel ştiinţific, corespunzător unor cosmonauţi veniţi din alt sistem solar pentru a cerceta planeta Pământ...

Dar cea mai semnificativă cazuistică, ce evidenţiază în mod pregnant reuşita regizare a unor scenarii, care să-i tulbure şi să-i captiveze pe cei ce nu ştiu încă să cântărească stranietatea manifestărilor OZN şi, respectiv, să-i determine pe cei care doresc să-şi lărgească orizontul cunoaşterii să facă paşi în plus în înţelegerea unor realizări fundamentale ascunse mereu până acum, este desigur cea etalată de bogata literatură americană dedicată „abducţiilor". Şi poate că cel mai specific caz pentru întreaga problematică a „răpirilor" este cel atât de larg mediatizat de presă, cât şi de autorul american Raymond Flower, care a scris trei volume privind istoria repetatelor evenimente care au survenit în mod straniu în viaţa lui Betty Andreasson-Luca. Dar ceea ce este deosebit de relevant în „istoria" respectivă este faptul că „eroina" unor răpiri succesive a fost „pregătită" încă din deceniile anterioare pentru a deveni cel mai demonstrativ exemplu în privinţa „contactelor-răpiri", efectuate nu de cosmonauţi extratereştri, ci de fiinţe ale unei lumi paralele terestre.

Personajul celor trei volume, care conţin anchetele unei duzini de investigatori, a oferit prin straniile sale trăiri însuşi sensul real al amplului fenomen contemporan al „abducţiilor". De origine finlandeză, familia Aho a emigrat în Statele Unite pe când Betty era copilă încă. După cum îşi aducea aminte eroina, „contactele pregătitoare" au început de la vârsta de şapte ani — în vara lui 1944: pe un câmp de lângă Leominster (în statul Massachusetts), un glob foarte strălucitor s-a rotit într-o zi în jurul ei continu. La vârsta de 12 ani, s-a întâlnit într-o pădure cu o fiinţă

nepământeană. Apoi, când avea 13 ani, a survenit prima răpire[1], în plină zi. La vârsta de 17 ani s-a căsătorit cu Andreasson, din această căsătorie rezultând şapte copii. La 24 de ani s-a întâlnit iarăşi cu un „străin" într-o pădure. Dar cele mai tulburătoare răpiri, cu un conţinut demonstrativ extraordinar, au survenit începând din anul 1967; în cursul acestor „aventuri" ieşite cu totul din comun, a trăit într-adevăr emoţii necunoscute de pământeni. S-ar părea că finalul genului respectiv de evenimente ar fi survenit în 1975, pe când avea 38 de ani.

Din relatările sale făcute investigatorilor în stare de transă hipnotică, Betty Andreasson-Luca a descris straniile întâmplări ca fiind trăiri în alte planuri de existenţă; o atare noţiune fiind însă neînţeleasă încă, s-a interpretat mereu, în mod simplist, că ar fi fost dusă la bordul unor OZN. Ideea anchetării lui Betty sub hipnoză i-a fost sugerată autorului R. Flower, în anul 1977, de însuşi fostul consilier al Air Force în problema OZN — dr. J.A. Hynek — (care ulterior avea să devină unul dintre cei mai cunoscuţi ufologi din lume). Profesorul Hynek s-a sesizat la timpul respectiv — din articolele publicate în presă — de aspectele psihice care erau dominante în răpirile repetate survenite acestei femei. Iată câteva exemplificări succinte din retrăirile foarte agitate ale lui Betty, înregistrate în cursul a patrusprezece şedinţe de investigare în stare de transă.

Într-o seară din anul 1967, pe când „eroina" se afla în bucătărie, toate lămpile din casă s-au stins subit; în schimb, la fereastră părea că vine din exterior o lumină roşie-portocalie, pulsantă. Uitându-se pe fereastră, tatăl ei a văzut afară nişte fiinţe ciudate care se apropiau de casă şi care parcă se săltau în mers. Apoi, Betty şi copiii au văzut cum fiinţele acele au intrat în casă trecând *prin* uşa de lemn care era închisă. Umanoizii erau mici de statură, aveau capul mare, însă maxilarul le era îngust şi ascuţit iar ochii mari; în locul nasului şi al urechilor erau doar nişte găuri, iar gura parcă nu era mobilă. Erau

[1] Sider, J.: *Témoins sous haute surveillance* — „Lumières dans la nuit", No. 297/ 1989, Le Vaudoué.

îmbrăcaţi în costume lipite de corp, de culoare albastră — foarte închis — dar strălucitoare. „Străinii" erau conduşi de un „şef", care era parcă mai înalt decât ceilalţi. Fiind o creştină foarte credincioasă, Betty a considerat că veniţii care trecuseră atât de direct prin uşă nu puteau fi decât îngeri.

Fiinţele cu pricina au luat-o şi au dus-o mai întâi la bordul unui OZN de dimensiuni mai reduse, cu care a fost transportată într-un loc mult mai spaţios, unde erau instalaţii complexe. Acolo i s-a făcut o examinare medicală foarte asemănătoare cu cea relatată în marea majoritate a răpirilor. R. Flower a considerat că, în continuare, i s-a oferit o viziune holografică, reprezentând traversarea unui oraş foarte ciudat pentru ea.

O mare parte din trăirile tulburătoare relatate de Betty Andreasson-Luca au rezultat din răpiri repetate cu aducerea ei mereu în alte locuri, rămase în subconştientul ei ca aduceri la bordul unor OZN, pentru chinuitoare experimente bio-medicale. Astfel, pentru a i se implanta „ceva" în cap, i s-ar fi scos globul ocular în exterior şi extratereştrii ar fi „lucrat" în cavitatea respectivă. De altfel, ea ar fi asistat şi la unele operaţii făcute asupra altor pământeni. Atunci ea a remarcat că necunoscuţii umanoizi aveau numai trei degete (!). Dar cele mai şocante au fost descrierile privind „laboratorul" cu recipienţi transparenţi — conectaţi prin tuburi elastice la anumite instalaţii —, recipienţi în care se aflau foetuşi umani în curs de dezvoltare! Ba chiar mai mult, a văzut şi diverse operaţii care s-ar fi efectuat asupra „micuţilor" din „borcane". Putea fi oare vorba de hibridizări biologice adevărate sau i se proiectaseră în memorie unele viziuni holografice?

În viaţa lui Betty au intervenit şi alte fapte „curioase". În vara anului 1978 ea s-a măritat cu Bob Luca. Or, noul ei soţ a avut şi el o „întâlnire" cu un glob luminos, tot în aceeaşi vară a anului 1944 în care şi Betty fusese „contactată" de un sferoid radiant. Dar coincidenţa respectivă nu a fost unică: în vara anului 1967, când a fost prima abducţie efectivă a lui Betty, şi Bob Luca a

fost „răpit" şi dus la bordul unui OZN, fiind luat chiar din automobilul pe care îl conducea! Or, Betty şi Bob s-au cunoscut abia un deceniu mai târziu. Putea fi oare vreo legătură între ei şi pe linia acestor coincidenţe?

În anii de după căsătorie, Bob şi Betty au afirmat că în repetate rânduri ar fi fost „supravegheaţi" de nişte elicoptere fără numere de înregistrare şi chiar de unii „oameni în negru". Afirmaţiile acestea proveneau dintr-o dorinţă de publicitate, dintr-o obsesie sau dintr-o realitate neînţeleasă de noi? Ceea ce a venit însă să nuanţeze caracterul de fond al evenimentelor stranii, trăite conştient sau arhivate în subconştientul lui Betty şi a lui Bob, au fost acele „ieşiri din corp" comune, regăsindu-se amândoi mult deasupra solului ca „fiinţe luminoase". Combinarea tuturor acestor stări psihice deosebite cu trăirile uneori terorizante impuse de fiinţele „străine" care i-au tot „abdus", precum şi un anume bigotism sădit printr-o educaţie religioasă foarte fermă, i-a făcut pe cei doi soţi să considere — şi chiar să-l convingă şi pe autorul R. Flower — că fiinţele de la bordul OZN-urilor respective ar fi „îngeri", care ar fi conduşi de o fiinţă divină pe care Betty o denumea ca fiind „The One". Extinzând această convingere, în cel de-al treilea volum, autorul american prezenta diverse extrase din Scripturi, pe care le considera că ar susţine teza respectivă, trăgând următoarea concluzie: „dacă există o legătură adevărată între OZN şi Biblie, atunci presupun că îngerii/ mesageri au fost misionari extratereştri pe această planetă".

Cititorii care au avut ocazia să parcurgă toate descrierile viziunilor trăite de Betty Andreasson-Luca au putut să constate aspecte pe care logica noastră — oricât de binevoitoare ar fi — nu le poate accepta. De exemplu, viziunea înconjurării ei la un moment dat de fiinţe omeneşti extrem de micuţe — de genul „Tom degeţel" — parcă ar face mai mult parte din ficţiunile sugerate de filmul „Planeta giganţilor". Totuşi, toate viziunile descrise de Betty au fost trăite în mod efectiv de această „eroină fără voie", la fel cum toţi „abduşii" le-au trăit în modul cel mai intens. Într-un atare context,

întru totul real, în care psihismul uman joacă rolul principal, deşi atenţia investigatorilor şi respectiv a cititorilor a fost atrasă mai mult de aspectele cu caracter senzaţionabil, multitudinea cazurilor de „abducţie" se conturează la o privire de ansamblu ca un amestec complex de fenomene şi efecte paranormale, induse de anumite inteligenţe ale unei alte lumi; efectele biologice-organice, care au afectat zile, săptămâni sau luni de zile pe unii răpiţi, par a fi „induse" prin mijloace psihice, neavând deloc caracteristicile unor intervenţii medicale de felul celor descrise (arsuri de gradul trei care s-au vindecat într-o noapte, scoaterea ochiului în exterior etc.). De altfel, aceste aspecte nu se evidenţiază numai în cazuistica deceniilor anterioare, ci şi în evenimentele care continuă să se producă din când în când şi în deceniul actual, fapt relevat atât la congresul internaţional al „abducţiilor" organizat în decembrie 1991 la Las Vegas (Nevada), cât şi în unele dintre cele mai recente cărţi din domeniu.

Printre numeroasele cazuri prezentate şi analizate în cartea *Abductions*[1], profesorul de psihiatrie dr. J.E.

[1] Dintre cărţile mai cunoscute sunt de citat:

— Fuller, J.: *The Interrupted Journey* — Ed. Dial Press, New York, 1966.

— Lorenzen, C. şi J.: *Abducted!* — Ed. Berkeley, New York, 1977.

— Hopkins, B.: *Missing Time: A documented Study of UFO Abductions* — Ed. Marek, New York, 1981.

Intruders — Ed. Random House, New York, 1987.

Manhattan Transfer — Ed. Random House, New York, 1992.

— Flower, R.: *The Andreasson Affair* — Ed. Bantam, New York, 1979.

The Watchers. The Secrete Design behind UFO Abductions — Ed. Bantam, N. Y., 1990.

— Bullard, E.: *Mysteries in the Eye of the Beholder* — 1982.

— Jacobs, D. M.: *Secret Life. Firsthand of UFO Abductions* — Ed. Simon & Schuster, New York, 1994.

— Mack, J. E.: *Abduction. Human Encounters with Aliens* — Ed. Ch. Schribner" Sons, New York, 1994.

Mack (de la Facultatea de medicină Harvard — SUA) a evidenţiat şi el evenimente complexe de contactări-răpiri „pregătite încă din copilăria unor abduşi", întru totul similare cu cele relatate de Betty Andreasson-Luca. Astfel, de exemplu, studenta Catherine îşi amintea — în anul 1991, când avea 21 de ani — că prima sa răpire ar fi avut loc la vârsta de trei ani. Fiinţele care o duceau „undeva", într-un loc cu diferite instalaţii, erau urâte la chip, având cap mare, bărbie ascuţită, nas foarte mic, gură fără buze, ochi mari; cât a fost copil, „străinii" au luat-o de mai multe ori într-o maşină zburătoare, cu care ea s-a obişnuit treptat. Dar după această „pregătire", care a durat mulţi ani, când a devenit adolescentă, la un moment dat a fost supusă unei investigări bio-medicale foarte neplăcute. Dintre scenele rămase în memoria conştientă, ceea ce a conturat în mod întru totul evident fondul strict psihic al trăirilor stranii prin care a trecut a fost impresionanta „vizită" prin săli imense, care s-ar fi aflat tot în interiorul unei nave zburătoare necunoscute, deşi, văzută din exterior, aceasta nu era deloc atât de mare. Într-o primă sală, s-ar fi aflat sute de mese pentru operaţii; trecând în continuare într-un mare laborator, a putut vedea o multitudine de recipiente transparente în care s-ar fi aflat „pui de om" în curs de creştere artificială. (Se repeta oarecum aceeaşi viziune care îi fusese indusă şi lui Betty Andreasson-Luca, cu „borcanele-incubator" pentru foetuşii umani; realizatorii acestor scenarii au fost oare aceleaşi inteligenţe necunoscute, care, staţionând într-o lume paralelă, ne atrag treptat pe noi, pământenii, prin metode captivante, spre cunoaşterea unor adevăruri mai profunde?) Dar chiar mai mult, intrând într-un gen de sală de cursuri, acolo i s-au oferit scene din vieţile sale anterioare trăite în alte secole, aici pe Pământ. Bineînţeles, cititorul îşi poate da seama că imensele săli şi marele amfiteatru nu puteau exista la bordul unui OZN, pe care la aducerea ei îl văzuse din exterior ca având dimensiuni cu mult mai reduse; toate aceste scene erau în fapt nişte viziuni — să le spunem, poate impropriu, „holografice" — induse pe cale energetică în

psihicul lui Catherine. De altfel, însăşi tânăra studentă şi-a dat seama la un moment dat că acest amestec de scenarii — răpiri, combinate cu „plimbările" prin imensele săli-laboratoare, precum şi cu incursiunile în vieţile sale din alte epoci — constituie de fapt o cu totul altă realitate decât cea zugrăvită în literatura ufologică obişnuită cu privire la prezenţa şi originea OZN-urilor.

Profesorul J.E. Mack a constatat şi din alte cazuri similare că „abduşii" aveau viziuni cu locuri sau fapte care aparţineau parcă unui alt „spaţiu" şi unui „alt fel de timp", trecând astfel — în mod totuşi efectiv — într-o altă realitate, o „realitate alternativă" faţă de cea de toate zilele. În volumul anterior *Lumi invizibile* am reluat ca exemplificări din cadrul cazuisticii analizate de psihiatrul american şi relatările asistentului social Dave (38 ani), cât şi ale „abdusului" Peter (34 ani); ambii au trecut repetat prin suferinţe organice foarte dure, combinate în mod asemănător cu viziuni din vieţile lor anterioare şi chiar cu viziuni din viitorul lor. Faţă de astfel de conexiuni, în „problematica OZN" s-a conturat pentru mulţi investigatori, cât şi pentru mulţi cititori atraşi de importanţa acestui nou domeniu al cunoaşterii un fapt care ar părea şocant la prima vedere: evenimentele „răpirilor" la bordul unor nave zburătoare neidentificabile ar avea o legătură directă şi cu fenomenele fundamentale ale reîncarnării sufletelor umane, cu cel al „citirii" trecutului şi viitorului în „arhivele akashice", cu manevrările foarte abile ale psihicului uman de către fiinţe dintr-o „altă realitate", care au puteri excepţionale în a induce tot felul de viziuni de tip holografic, precum şi efecte biologice, mai mult sau mai puţin dure.

Analizând la rândul său declaraţiile a peste şaizeci de „abduşi" şi, respectiv, detaliile relatate în cazul a peste trei sute de răpiri, profesorul american dr. David Jacobs (de la Universitatea Temple) a relevat — în cartea sa *Secret Life*[1] — o schemă tipică ce poate fi constatată în

[1] Dintre cărţile mai cunoscute sunt de citat:

— Fuller, J.: *The Interrupted Journey* — Ed. Dial Press, New York, 1966.

desfăşurarea acestor evenimente, chiar dacă fiecare caz îşi are particularităţile lui. Făcând o recenzie a acestei cărţi, omul de cultură francez Gildas Bourdais prezenta[1] următoarele elemente comune — în general — tuturor cazurilor de răpiri de către fiinţe „străine" care s-ar deplasa cu aparate zburătoare necunoscute; reliefarea elementelor în cauză, despre care profesorul-autor american a constatat că se tot repetă în sute şi sute de declaraţii ale persoanelor afectate de astfel de manifestări dure, conturează într-adevăr un evident aspect de schemă-tip cu caracter strict psihic:

- acţiunile de răpire şi transportare la bordul unui OZN se desfăşoară prin paralizarea voinţei persoanelor abduse.

Răpiţii sunt în general persoane mai tinere şi în special sunt preferate femeile.

Multe abducţii s-au efectuat noaptea, asupra unor persoane care se culcaseră, fiinţele „străine" trecând *prin* uşi sau *prin* ferestre închise. De asemenea, numeroşi răpiţi au fost „luaţi" din automobile închise.

— Lorenzen, C. şi J.: *Abducted!* — Ed. Berkeley, New York, 1977.

— Hopkins, B.: *Missing Time: A documented Study of UFO Abductions* — Ed. Marek, New York, 1981.

Intruders — Ed. Random House, New York, 1987.

Manhattan Transfer — Ed. Random House, New York, 1992.

— Flower, R.: *The Andreasson Affair* — Ed. Bantam, New York, 1979.

The Watchers. The Secrete Design behind UFO Abductions — Ed. Bantam, N. Y., 1990.

— Bullard, E.: *Mysteries in the Eye of the Beholder* — 1982.

— Jacobs, D. M.: *Secret Life. Firsthand of UFO Abductions* — Ed. Simon & Schuster, New York, 1994.

— Mack, J. E.: *Abduction. Human Encounters with Aliens* — Ed. Ch. Schribner" Sons, New York, 1994.

[1] „Lumieres dans la nuit", No. 317/1993

Transportarea răpiţilor către o „navă zburătoare" se derulează în condiţii neplăcute şi chiar cu unele suferinţe organice.

• intrarea în OZN este în general rapidă, persoanele abduse nereţinând detalii prea multe. Aceştia se regăsesc într-o sală — de obicei rotundă — ale cărei dimensiuni variază de la câţiva metri până la cca. treizeci de metri.

• examenul fizic este făcut — în majoritatea cazurilor — de către două fiinţe de statură mică; acestea dezbracă foarte repede persoana răpită, o aşează pe masă şi efectuează diverse investigaţii cu aspect bio-medical (prelevări de lichide, examinarea organelor interne pornind de la ochi şi sfârşind cu aparatul genital etc.). Uneori, persoanele au impresia că li s-au introdus anumite implanturi.

• investigarea mentală (*mindscan*). Pentru această fază intervine în scenă un personaj mai deosebit („şeful"), care ar avea autoritate asupra restului fiinţelor „străine". Acesta procedează printr-o privire foarte pătrunzătoare, invadând şi dominând total spiritul răpitului, care nu poate opune nici o rezistenţă.

• crearea unei legături afective (*bonding*). Fiinţa autoritară ar inspira totuşi răpitului un sentiment de prietenie şi de linişte sufletească, după ce fusese chinuit până atunci atât psihic, cât şi organic.

• operaţii de reproducere. Dacă în deceniile anterioare au fost semnalate doar câteva cazuri de „hibridizări sexuale", în ultimele două decenii au fost relevate stranii extrageri de ovule sau de spermă — prin mijloace adesea chinuitoare, precum şi extrageri de foetuşi de la femei însărcinate. În realitate însă, acestea au fost numai induceri psihice, întrucât la controalele medicale efectuate imediat după „eliberarea din adbucţie" nu au putut fi constatate ca reale astfel de extrageri; şi totuşi, persoanele răpite — în special femeile — au trăit în chip extrem de stânjenitor sau chiar dureros acţiunile respective.

• alte experienţe. De la caz la caz, „abduşii" au fost supuşi la diferite experimente stranii, nemaitrăite până

atunci: „ispitirea" lor, examinarea cunoştinţelor proprii, crearea unor situaţii emoţionale puternice — în general de frică, de groază —, până la viziuni din vieţi trecute sau ale dezvoltării tehnice, ştiinţifice şi chiar sociale din viitor.

- prezentări de copii.

Vizitele în diverse săli de „incubaţie a foetuşilor" de tip uman au fost regăsite şi în cazuistica abducţiilor anchetate de profesorul D. Jacobs, în numeroase relatări. Detaliile erau în general aceleaşi: în serii de recipienţi transparenţi, umpluţi aproape complet cu un anume lichid, se afla câte un „pui de om" în curs de dezvoltare pe cale artificială (să fie oare aceasta o soluţie dintr-un mileniu viitor?). Unele „eroine fără voie" au descris chiar şi vizitarea unui gen de creşe, în care au văzut grupuri de copii; aceştia erau lipsiţi însă de vioiciune, părând a fi foarte fragili. Femeile răpite fiind îndemnate să-i ia în braţe, copiii se transformau imediat în copilaşi foarte plăcuţi. Mai multor femei puse în astfel de situaţii li s-a sugerat că aceştia sunt propriii lor copii, gând care le era indus hipnotic.

(Astfel de viziuni stranii ar putea simboliza oare — sub formă tehnicizată mai apropiată de gândirea zilelor noastre — pregătirea într-o anumită manieră a sufletelor care urmează să se încarneze în viitorii copii? Iată deci încă o legătură foarte strânsă între manifestările OZN şi „realitatea alternativă" a „lumii de dincolo" care ne tot oferă mereu cele mai variate argumente ale coexistenţei noastre!)

Acest nou mod de a interpreta teribilele evenimente ale „răpirilor" — cu eliminarea senzaţionalului şi înlocuirea lui cu o analiză a modului în care psihicul uman poate fi influenţat mult prea uşor — îl pune desigur pe cititor în faţa unei noi dileme. Cititorilor care au reţinut în special părţile senzaţionale (cultivate de unii autori de articole şi de cărţi pe tematica abducţiilor) probabil că le va fi greu să accepte că toate chinurile efectiv trăite în mii de cazuri, de cele mai diferite persoane, ar fi fost doar viziuni de tip holografic induse

prin energiile încă necunoscute ale telepatiei atât în psihicul subjugat al celor răpiţi, cât şi în trupul acestora.

Şi totuşi... Cine a citit declaraţiile date de sute de martori care şi-au descris groaza, suferinţele şi chinurile fizice trăite, dar a şi cântărit conţinutul şi modul efectuării „investigărilor bio-medicale" precum şi diferitele „conversaţii" purtate cu fiinţe nepământene — adesea cu aspect de fantome — a putut să constate acest amestec straniu între real şi ficţiune, între veridic şi ridicol. Or, într-un atare context, se evidenţiază o regizare tipizată a diferitor scenarii care au cu totul un alt scop decât evenimentele redate captivant de o anumită literatură, care nu a pătruns fondul mult mai profund al manifestărilor de acest gen.

(Această „subjugare" şi „manipulare" a voinţei şi a conştientului oamenilor — folosite de mii de ani de şamani sau de conducători ai triburilor, iar astăzi de unii medici şi unii terapeuţi — reprezintă, în fapt, manifestarea unei energii calitativ superioare, specifică entităţii spirituale — fie încarnată în trup organic de om, fie având trupul din materii subtile specifice „altei lumi"; fiinţele care au înţeles puterea acestei forţe superioare şi care şi-au educat chiar modul de concentrare şi de dirijare a ei pot induce cu uşurinţă oamenilor astfel de „trăiri ale unei alte realităţi": Cine a asistat la experimente sau la spectacole de hipnoză individuală sau colectivă a putut constata direct realitatea categorică a unor astfel de demonstraţii.

Medici şi terapeuţi care practică hipnoza în mod onest, cercetând cu decenţă fenomenele conexe, au ajuns să cunoască bine faptul că pe această cale pot fi „produse" cele mai diferite boli, tot aşa cum pot fi vindecate direct cele mai variate maladii — recente, sau cronice. Astfel, de exemplu, medicul austriac Alfred Lechler, prin studiile sale aplicative — pe care le-a şi publicat —, a demonstrat efectiv că stigmatele (acele curgeri spontane de sânge din diferite locuri ale corpului) pot fi produse uşor prin hipnoză (şi chiar prin autosugestie). Acest fapt a fost constatat şi de alţi cercetători. Chiar la noi în ţară există terapeuţi care în

mod benefic vindecă boli prin astfel de practici, tot aşa cum în mod malefic se produc uneori afectări ale unor persoane prin „vrăji" făcute de anumite femei sau bărbaţi (având un spirit malefic).

Treptat, mulţi investigatori şi mulţi ufologi au înţeles substratul acestei categorii de manifestări „senzaţionale" ale OZN-urilor. Aşa cum omul de ştiinţă dr. Jacques Vallee a convins în mare măsură „Colegiul Invizibil" asupra interpretării mai lucide a bogatei cazuistici acumulate doar în câteva decenii, aceea a ficţiunii psihice a derutantelor „abducţii", şi alţi investigatori ai „prezenţei OZN" au ajuns treptat la o aceeaşi concluzie. Iată, de exemplu, cum se exprima[1] unul dintre cei mai ponderaţi susţinători ai importanţei ştiinţifice în studiul „prezenţei OZN" — astro-fizicianul dr. Pierre Guerin, de la Centrul Naţional al Cercetării Ştiinţifice din Franţa:

„Ceea ce ştiu este că toate contactele apropiate cu aceste fiinţe „străine", inclusiv răpirile, ni se arată ca fiind fictive, având un caracter de simulare."

Adevărurile, oricare ar fi ele, plăcute sau neplăcute, trebuie privite în faţă, cu seninătatea înţelepciunii. În fapt, ni se oferă în mod cu totul veridic, la scară planetară, o amplă regizare din partea unor inteligenţe ale unei lumi neştiute, mai evoluate sub aspect cognitiv şi al potenţelor energetice, care se manifestă prin diferite scenarii demonstrative ce au la bază anumite „scheme tipizate"; repetarea lor de-a lungul timpului indică urmărirea unui anume scop, care la prima vedere ni se pare „ascuns". Deşi din fantezie, sau dintr-un caracter bănuitor înnăscut, multe persoane insuficient informate au tot gândit că astfel de manifestări ar fi preludiul unei „invazii extraterestre", realitatea este cu totul alta: întreaga cazuistică OZN, încă din timpuri istorice, nu evidenţiază cu nimic un caracter agresiv, ci numai un caracter demonstrativ, o continuă chemare

[1] Guérin, P.: *Un pilote de ligne parle* — „Lumieres dans la nuit", No. 318/ 1993, Le Vaudoué.

către cunoaşteri mai înalte, spre o realitate mult mai complexă şi mai profundă — legată direct de psihismul şi, respectiv, de evoluţia entităţilor spirituale care formează omenirea terestră.

Desigur că această constatare, rezultată din acumularea an de an a unui documentar extrem de straniu, care a permis însă treptat să se elaboreze în mod analitic sinteze ale diferitor categorii de manifestări şi fenomene specifice permanentelor acţiuni ale OZN şi, respectiv, ale fiinţelor care le folosesc cu scopuri insuficient înţelese de pământeni, conduce la noi întrebări, inerente nivelului actual de cunoaştere. Şi nu este deloc vinovată, într-un atare context al unor extraordinare regizări care uluiesc întreaga omenire, o întrebare pe linia unei „alte realităţi", al unui „alt mod de a gândi", cerut de însăşi impresionantele manifestări ale OZN: aceste uimitoare „obiecte zburătoare" — mereu neidentificabile — nu sunt cumva şi ele, într-o anumită măsură, nişte „ficţiuni", create în cadrul fantasticelor „scenarii" regizate de inteligenţele superioare ale unei „alte lumi"?

Păcatele tinereţii

În cadrul bogatei cazuistici acumulate privind prezenţa şi manifestările OZN în spaţiul terestru şi chiar în spaţiul extraplanetar, cele mai numeroase „probe materiale" au fost înregistrările fotografice. Acestea ofereau — în cazul documentelor oneste —, pe de o parte, un plus de obiectivitate căci, astfel cum s-a menţionat anterior, deşi martorii sunt foarte sinceri, ei sunt totuşi dependenţi de subiectivismul inerent al organelor vederii umane; pe de altă parte, fotografiile au oferit mereu detalii suplimentare, care le-au scăpat martorilor. Dar chiar mai mult, tehnica modernă a oferit specialiştilor şi posibilitatea suplimentară de analizare a radiaţiilor emise de straniile obiecte zburătoare, ochiul uman neputând distinge decât porţiuni foarte reduse ale spectrului de radiaţii electromagnetice. Şi acest aspect

s-a arătat adesea deosebit de important, întrucât, în zeci de cazuri, peliculele fotosensibile au înregistrat prezenţe OZN care nu fuseseră sesizate de persoanele de la sol şi, în diferite cazuri, nici de personalul tehnic aviatic aflat în zbor (fig. 109). De fapt, această problemă a „invizibilităţii" multor OZN constituie unul dintre aspectele fundamentale ale manifestărilor stranii ale acestor „obiecte zburătoare", suscitând antrenarea multor cercetători de înaltă calificare; şi aceasta cu atât mai mult cu cât, în diferite evenimente, chiar cele mai perfecţionate radaruri şi monitoare electronice au fost „sfidate" prin repetate apariţii şi dispariţii subite — pe ecrane — ale unor OZN strălucitoare. Pe această linie au fost larg mediatizate anumite „cazuri clasice", ca de exemplu cel al „caruselului de la Washington" din nopţile de 19 şi 26 iulie 1952 (care a alarmat conducerea armatei americane şi pe însuşi preşedintele Truman, prin manifestările provocatoare[1] de deasupra zonei prezidenţiale interzise) sau cel din 17 iulie 1957 al avionului special american RB 47 (când echipamentele sofisticate de la bord şi radaruri de la sol au fost „şocate" de repetate apariţii-dispariţii ale unei mari „forme luminoase" care a zburat în tandem cu avionul pe un traseu de 1300 km — v. *Enigme în Galaxie*), sau cel din 11 noiembrie 1975 de la North Bay — Ontario (care a alertat nu numai radarele sistemului de sesizare militară NORAD, ci şi aviaţia militară de la baze aeriene din zonă); cazuri similare, poate mai puţin spectaculoase, au avut loc şi în alte ţări, astfel încât problema în sine a justificat implicarea diferşilor oameni de ştiinţă.

Dar dacă documentarul fotografic ce a surprins prezenţele aeriene ale unor OZN a devenit un material important atât pentru studiul specialiştilor, cât şi pentru informarea opinie publice, nu putem să nu menţionăm şi un fapt descalificant: ca în orice activitate omenească, şi în acest cadru atât de important pentru omenire au intervenit comportamente inferioare, de înşelare a

[1] Gheorghiţă, F.: Temponauţii galactici — Ed. Moldova, Iaşi, 1993.

semenilor. Astfel de acţiuni detestabile s-au produs în special în ţări în care „senzaţionalul" era plătit bine sau era un mijloc de evidenţiere personală în mod public. Până la intervenţia specialiştilor (din diverse domenii ştiinţifice şi în special în tehnica fotografică), imagini ca cele oferite de G. Adamski (care afirma că le-a obţinut la 13 decembrie 1952 la Palomar Gardens, în California) sau ca cele întru totul asemănătoare prezentate de tânărul St. Darbishire (care au fost obţinute la 15 februarie 1954 în localitatea engleză Coniston) au adus beneficii băneşti, făcând ocolul lumii. Dar, după un timp nu prea îndelungat, a urmat demascarea trucajelor: cercetătorul englez L.G. Cramp a demonstrat în mod categoric că „obiectele zburătoare" din imaginile respective au fost în realitate nişte corpuri de iluminat stradal[1] sau nişte aparate anexe de la instalaţii frigorifice... Ufologul german ing. A. Schneider şi-a făcut datoria de onoare reproducând demonstraţiile evidente ale acestor înşelătorii, precum şi ale altor cazuri de trucaje, puse faţă în faţă cu documente fotografice foarte valoroase[2]. Astfel de trucaje au mai fost găsite şi în alte imagini, îndeosebi în SUA, însă, după anumite intervale de timp, au avut o aceeaşi soartă; intervenţia tot mai calificată a diferitor ufologi, care doreau investigări şi relevări întru totul oneste, a condus la eliminarea treptată a multor „fotografii senzaţionale". Au existat şi cazuri în care chiar ufologi cu experienţă au fost înşelaţi pentru anumite perioade de timp. Astfel, de exemplu, investigatorul englez Brinsley Le Poer Trench şi-a ilustrat coperta cărţii sale *The Flying Saucer Story* (1966) cu o imagine trucată de ofiţerul radiofonist în marină T. Fogl. După apariţia cărţii, ofiţerul şi-a recunoscut însă „gluma", pe care o realizase cu o machetă. Şi la noi în ţară chimistul A. Pătruţ a căzut în cursa unei situaţii oarecum similare (în fapt fără nici o intenţie a autorului imaginii), folosind pentru ilustrarea

[1] Cramp, L.G., *Space Gravity and the Flying Saucers*, New York, 1955.

[2] Schneider, A.: *Das Geheimnis des unbenkannten Flugobjekte* — Ed. H. Bauer, Freiburg im Breisgau, 1976.

copertei cărţii sale *Fenomene de la Pădurea Hoia-Baciu* (1995) o poză pe care biologul Al. Sift „o lucrase" tocmai pentru a demonstra diferenţa dintre documentele adevărate şi cele trucate (v. cap. II din această carte). Şi autorul francez Henri Durrant — cunoscut în literatura ufologică — şi-a ilustrat coperta uneia dintre cărţile sale[1] cu imaginea unui extraterestru care ar fi fost fotografiat la Falkville (Alabama — SUA) de ofiţerul de poliţie J. Greenhaw — în octombrie 1976. Or, în revista „The Mufon UFO Journal" (No. 108), ufologul american W. Spaulding a prezentat, ca rezultat al unor expertize foarte serioase, concluzia că fotografia respectivă era doar un fals prelucrat cu abilitate.

Au existat însă trucaje în care au fost implicate anumite servicii oficiale, ce au rămas însă mereu în umbră; implicarea acestora în astfel de acţiuni ar putea fi explicată prin două ipoteze total opuse:

- fie pentru compromiterea „ufologiei" în ochii opiniei publice dar şi a specialiştilor din lumea ştiinţei, astfel cum s-a procedat ani de-a rândul, prin diferite metode — care au culminat în anul 1969 prin repudiatul „Raport Condon".
- fie, din contra, pentru întreţinerea curiozităţii opiniei publice şi chiar a specialiştilor asupra complexei problematici suscitate de prezenţele OZN (scop urmărit prin însăşi uimitoarele manifestări ale OZN-urilor).

Poate că cel mai recent şi cel mai mediatizat trucaj — de mare amploare — în care au fost desigur implicate servicii oficiale în maniere care s-au dorit cât mai discrete, a fost acel film — prezentat aproape la toate televiziunile din lume în vara şi toamna anului 1995 — privind „autopsia unui extraterestru"; acesta ar fi fost recuperat în SUA, după ce un OZN s-ar fi prăbuşit în apropierea localităţii Roswell, în iunie 1947. Dar contradicţiile ivite în însuşi cuprinsul filmului, cât şi în zecile de declaraţii ale unor aşa-zişi martori — unii necinstiţi, iar alţii induşi în eroare —, au demonstrat evidenta intenţie a unui trucaj care s-ar fi vrut foarte

[1] Durrant, H.: *Premières enquêtes sur les humanoides extraterrestres*, Paris, 1977.

abil şi cu mare impact psihologic la nivel planetar. (În cartea *Lumi invizibile* am prezentat mai extins aspectele respective.)

Un caz a cărui demascare a durat câţiva ani de zile, după ce a indus în eroare ufologi experimentaţi din mai multe ţări[1], a fost cel menţionat în capitolul I în legătură cu campania „mesajelor UMMO". (Cititorul a sesizat desigur aprecierea specialistului francez dr. C. Poher că acţiunea acestor mesaje ar fi fost susţinută şi ea din umbră de organisme oficiale necunoscute.) Pentru a face şi mai convingătoare seria de „comunicări extraterestre", mai mulţi ufologi spanioli au primit şi cinci fotografii care ar fi fost făcute în ziua de 1 iunie 1967 unui OZN ce avea emblema UMMO; acesta ar fi coborât foarte jos la San José de Valderas, în apropierea capitalei spaniole. Fotografiile ar fi provenit de la doi fotografi amatori care s-ar fi aflat în acele momente în locuri diferite dar apropiate şi care au ţinut, ca şi în cazul mesajelor, să rămână anonimi. Combinarea, bine ticluită, a unei observări colective survenite în ziua respectivă în zonă asupra unei „forme luminoase" zburătoare, cu cele cinci fotografii foarte bine trucate, i-a determinat pe ufologii spanioli A. Ribera şi R. Farriols să considere imaginile cu pricina drept documente valoroase (fig. 110). Drept urmare, după publicarea unei serii de articole, aceştia au editat în comun o carte[2] prin care au prezentat întreaga desfăşurare a evenimentului şi respectiv importanţa fotografiilor primite de la necunoscuţi, sub titlul *Un caz perfect*. Totuşi, câţiva ani mai târziu, cei doi autori au acceptat să coopereze în mod onest la o expertiză extrem de minuţioasă a clişeelor[3]; aceasta s-a efectuat în laboratoare ale

[1] — „Flying Saucer Review", No. 5/1969, Londra.
— „Phénomènes Spatiaux", No. 22/1969, Paris.

[2] Ribera, A. şi Farriols, R.: *Un caso perfecto* — Ed. Plaza & Jones, Barcelona, 1973.

[3] Ca exemplificare a minuţiozităţii verificărilor efectuate de ufologi, este de menţionat faptul că revista franceză „Lumières dans la nuit" nu a publicat setul de fotografii obţinut în 1968 de E. Barnea asupra OZN din Pădurea Baciu decât după expertizarea lor de cunoscutul laborator LAET din Bruxelles

Centrului Naţional al Cercetării Spaţiale din Franţa, prin grija grupului GEPAN (sector al acestui centru, care era însărcinat cu cercetarea ştiinţifică a manifestărilor OZN). În final, sintetizând laborioasele analize efectuate, dr. ing. Claude Poher — conducătorul sectorului — a fost categoric: cele cinci clişee au fost trucate şi au fost expuse de o singură persoană — şi nu de două persoane diferite. Iată şi alte extrase (în completarea celor prezentate în cap. I) din comunicarea specialistului francez, făcută publică în Franţa şi în Statele Unite:

„R. Farriols şi A. Ribera s-au pus în mod amabil la dispoziţia mea şi mi-au furnizat toate elementele pe care le-am cerut, îndeosebi negativele originale.

Am putut întreprinde studiul amănunţit al acestor clişee, graţie mijloacelor tehnice impresionante (de altfel unice în Europa) de tratare a imaginilor, de la Centrul Naţional al Cercetării Spaţiale, cu ajutorul şi cu sfaturile inginerilor specializaţi în aceste tehnici.

Eu cred că efortul făcut pentru realizarea acestei cercetări nu ar fi putut fi dus la capăt altfel, întrucât anterior nu existau nici mijloacele respective, şi nici competenţa necesară.

... Rezultatele studiilor conduc la ideea că aceste clişee sunt o înşelăciune, realizată cu ajutorul unei mici machete..."

Principalele reviste ufologice europene şi-au făcut datoria de onoare publicând la scurt timp, în mod onest, concluziile dr. C. Poher[1], pentru eliminarea din circuitul informaţional a încă unui fals documentar.

Să părăsim însă această digresiune, care a urmărit de fapt să-l informeze pe cititor asupra faptului că fiecare document fotografic privind prezenţa OZN a fost bine

(Belgia).

[1] Buletinul „Center for UFO Studies", 1977, Chicago — SUA; „Lumieres dans la nuit", No. 166/1977, Lyon; „Phenomenes Spatiaux", No. 51/1977, Paris; „Flying Saucer Review", Vol. 26, No. 2/1980, Londra.

verificat, mereu, de către diverşi specialişti şi că după un timp — mai scurt sau relativ mai prelungit —, trucajele făcute de persoane necinstite au fost depistate şi eliminate. În fapt, ufologii din întreaga lume sunt primii interesaţi să fie depistată şi îndepărtată orice înregistrare fotografică falsificată, căci, în descifrarea aspectelor necunoscute atât de complexe oferite de manifestările OZN, nu se poate progresa decât în baza unui documentar total obiectiv.

Totuşi, nu putem aborda încă fenomenele de bază ale straniilor prezenţe aeriene surprinse pe pelicule fotosensibile, fără a departaja încă o categorie de înregistrări fotografice „ciudate".

Este vorba în primul rând de fotografii făcute de persoane foarte oneste, care însă, expunând clişeele la un anumit unghi faţă de Soare sau faţă de surse luminoase mai puternice, au constatat că le-au apărut în imaginile respective nişte „sfârleze" (fig. 111 A şi B) sau nişte hexagoane, sau nişte ovoizi, cu toţii aparent luminoşi, care nu existau în aer. Astfel de imagini se datorează unor reflexii suplimentare în masa lentilelor aparatelor de fotografiat şi orice persoană cu experienţă în domeniu le depistează imediat; fiind cunoscute ca atare, au intrat în limbajul internaţional de specialitate prin termenul englezesc „lens flare" (sau termenul german „Katadioptrie"). Totuşi, în primele decenii ale „tinerei ufologii", când investigările manifestărilor OZN erau făcute de persoane fără experienţă în noul domeniu — chiar dacă erau specializate în domenii tehnice sau ştiinţifice —, astfel de fotografii au satisfăcut dorinţa de senzaţional a diferitor autori de articole sau de cărţi, fiind prezentate ca documente veritabile (de exemplu, OZN-urile de la Taormina — Italia — din vara 1954, prezentate de Fr. Edwards în cartea *Flying Saucers — Serious Business* — 1966, tradusă şi în limba română în 1969; de asemenea, un clişeu cu o astfel de imagine falsă — expus de Bette Malles la 11 martie 1950 în California — a fost prezentat ca fotografia unei „nave cosmice" atât de autorii americani K. Arnold şi R. Palmer — în cartea *The Comming of the Saucers*, cât şi

de revista germană „Weltraumbote" Nr. 64, iar mai apoi de autorul G. van Tassel — în cartea *I rode a Flying Saucer*).

Prin formarea treptată a unor ufologi cu experienţă, care aveau şi o pregătire ştiinţifică şi tehnică mai deosebită, s-a depăşit încetul cu încetul acea fază a „tinereţii avântate" — cu păcatele ei inerente —, eliminându-se şi această categorie de „falsuri inocente". Astfel, apreciata revistă ufologică londoneză „Flying Saucer Review" din ianuarie 1965, precum şi un număr special al cunoscutei reviste americane „LOOK" — din 1967 — dedicat manifestărilor OZN au evidenţiat în mod autoritar problema eliminării imaginilor fotografice care au înregistrat acest gen de „lens flare". Ulterior, revista ufologică „Flying Saucer" (No. 91/1976) a puternicului grup de investigatori americani ICUFON a accentuat — şi cu alte exemplificări — necesitatea descalificării imediate a clişeelor cu imagini false de lentile, prin verificarea competentă a oricărui clişeu oferit (titlul articolului era „The astounding analysis of the lens flare UFO").

La acest sfârşit de secol XX, putem astfel aprecia că în bogata literatură ufologică — reviste şi cărţi — falsurile ivite în primele perioade ale ufologiei au fost eliminate, în cea mai mare măsură, din informarea publică; acest proces de „curăţire" onestă continuă de fapt în mod permanent, pe măsura apariţiei de noi înregistrări, verificările efectuate de ufologi bazându-se pe o experienţă tot mai matură, cât şi pe o aparatură tot mai perfecţionată.

Dar această continuă acţiune de analizare tot mai competentă a documentarului fotografic, acumulat în a doua jumătate a veacului nostru şi în special a „tezaurului" constatat întru totul ca veridic, a dus ufologia modernă la o răspântie.

De fapt, s-a întâmplat un fenomen asemănător celui care a survenit în cursul secolului XX şi în absolut oricare alt domeniu al cunoaşterii şi al realizării umane: acumularea de noi date prin descoperiri din ce în ce mai ample şi de o fineţe tot mai remarcabilă, precum şi

continua creştere a nivelului de cunoaştere şi respectiv de interpretare ştiinţifică au impus permanent reconsiderări ale concepţiilor şi ale teoriilor care, doar cu câţiva ani mai înainte, erau considerate ca valabile.

În ufologie, acelaşi fenomen general de reconsiderare, specific evoluţiei normale a cunoaşterii umane, a fost suscitat în bună măsură şi de bogatul documentar fotografic — bine verificat ca obiectivitate —, precum şi de analize tot mai competente ale observărilor directe, investigate de ufologi tot mai experimentaţi. Drept urmare, s-a conturat şi apoi s-au reliefat două aspecte esenţiale de mare anvergură, care „au clătinat din temelii" concepţiile formulate în primele decenii — în acel început al observării moderne a prezenţei OZN:

a) — într-un procent covârşitor, sutele de mii, milioanele de observări ale celor mai diferiţi martori de pe întregul glob pământesc, precum şi marea majoritate a înregistrărilor fotografice de „obiecte zburătoare neidentificabile luminoase" nu au avut ca subiect real „misterioase aparate de zbor", considerate atât de general ca fiind „nave ale extratereştrilor". În realitate, în cea mai mare măsură, prezenţele strălucitoare deplasându-se mereu pe cerul diferitor continente au fost felurite „globuri radiante" — discutate mai extins în capitolul anterior! Sute şi sute de fotografii veridice, care se tot acumulează la nivel planetar — continuând să intrige pe specialiştii din diverse domenii care nu au urmărit totuşi evoluţia concepţiilor din ufologie —, vin să arate, să demonstreze în mod din ce în ce mai evident un fapt fundamental: în atmosfera terestră se deplasează continuu şi se manifestă din când în când şi vizibil entităţi ale „lumii paralele" care coexistă cu populaţia pământeană din timpuri neştiute. De ani şi ani de zile, revistele ufologice şi cărţile acestei literaturi oferă noi şi noi relatări ale unor observări directe şi uneori noi imagini fotografice ale celor mai diverse „globuri" şi „forme" strălucitoare, mai mici sau mai mari, care de fapt nu sunt absolut de loc nişte „nave

zburătoare". Cititorii care şi-au format o mică bibliotecă sau o arhivă pe tema ufologică vor putea constata singuri — prin revederea acesteia — că, în marea lor majoritate, relatările şi imaginile din anii anteriori ale OZN luminoase s-au referit la forme globulare sau ovoidale aflate în mişcare (fig. 112, 113 şi 114); astfel de înregistrări nu au, în modul cel mai evident, nici o legătură cu fulgerele globulare sau cu plasmoizii atmosferici ionizaţi, dar nici cu „nave extraterestre".

O elocventă dovadă în acest sens este oferită de documente fotografice întru totul asemănătoare, care au fost obţinute în interiorul unei camere din locuinţa sa — la sfârşitul secolului XIX — de acel om de înaltă cultură care a fost Bogdan Petriceicu Haşdeu. Imagini ca aceea din fig. 115 ar putea fi apreciate uşor de amatori lipsiţi de experienţă ca fiind surprinderea unui OZN strălucitor; în realitate, în setul de fotografii de acest gen obţinute de ilustrul gânditor, au fost surprinse prezenţe nocturne ale unor globuri radiante de dimensiuni reduse, care „s-au lăsat" sau chiar „au dorit" să fie fotografiate de aparatul de fotografiat lăsat anume deschis — fără temporizare. În fapt, după moartea fiicei sale Iulia, la care a ţinut foarte mult, filosoful român a căutat pe diferite căi să intre în contact[1] cu spiritul ei; fotografiile nocturne, din interiorul locuinţei, au fost una dintre metodele pe care le-a folosit. (Setul de documente fotografice obţinute de respectatul cărturar între anii 1893 — 1896 a fost publicat parţial în cartea sa *Sic cogito* (tipărită în numeroase ediţii şi aflată în păstrarea Arhivelor Statului din Bucureşti.) O rememorare a originalităţii şi stranietăţii acestor documente a fost făcută în 1979 de revista[2] „Fotografia".

---

[1] C. Săvulescu şi Fiap, P.: *Neobişnuitele fotografii făcute de B.P. Hasdeu* — „Fotografia", Nr. 127/1979, Bucureşti.

[2] Concepţia profund realistă şi obiectivă care a stat la baza încercărilor sale şi-a mărturisit-o în cartea sa *Sic cogito*:

„Cercetând spiritismul, eu nu caut câtuşi de puţin să înduplec pe alţii, să înjgheb o propagandă sau să fac prozeliţi. Ţinta mea se restrânge în sacra datorie de a-mi da seama, mie însumi, cu o deplinătate de sânge rece şi nepărtinire, despre temeiurile curat ştiinţifice ale credinţei mele."

Cele mai neinspirate interpretări ale unor înregistrări fotografice, care au surprins prezenţe aeriene luminoase şi care au fost considerate mult prea uşor „nave extraterestre", au fost suscitate de fotografierea unor grupuri de globuri radiante; astfel de documente au condus chiar la ipoteze pline de fantezie, specifice amatorilor lipsiţi de cunoaşterea intimităţii fenomenelor fizice specifice, cât şi de o anumită experienţă. Astfel, de exemplu, fotografia din fig. 116 — obţinută în amurgul zilei de 11 noiembrie 1976 la Palma de Mallorca — a fost considerată de comandantul spaniol Lerdo de Tejado ca fiind surprinderea unui OZN sferic; o analiză calificată a eliminat însă ideea respectivă. Studierea în mod tehnic a imaginii de către specialişti americani de la „Ground Saucer Watch" (din Phoenix — Arizona) a condus la un verdict categoric: nu era vorba de un obiect distinct! Fotografia nu a fost trucată, dar nu înregistrase un obiect solid, ci o prezenţă difuză. La mărirea şi analiza digitală cu diverse filtre, în interiorul acelei „aglomerări difuze" s-a văzut un grup de forme luminoase mici, având contururi globulare[1]...

Un document edificator în acest sens a fost obţinut la sfârşitul aceluiaşi deceniu 7, de asemenea în insula Mallorca, dar în altă zonă, de José Climent — fig. 117; în anii trecuţi, imaginea a fost publicată cu subtitlul „OZN-ul de la Manises".

Exemple de considerare mult prea rapidă a unor grupuri de globuri radiante drept „reflectoarele aprinse" ale anumitor OZN au fost incluse şi în cartea *Alien Update* a ufologului englez Timothy Good[2]: fotografiile „obiectului de la Montreal" (Canada — 1990), a „obiectului de la Gulf Breeze" (SUA — 1991) şi a celui de la Concord (SUA — 1992).

De altfel, şi acea ordonare inteligentă pe un contur circular a grupului de peste douăzeci de entităţi globulare radiante care au fost fotografiate în Noua Zeelandă — la Motunau, în 27 octombrie 1979 — (fig.

[1] Spaulding, W. şi Adrian, F.: *Analisis por ordenador de una fotografia OVNI* — „Stendek", No. 43/1981. Barcelona.

[2] Good, T.: *Alien Update* — Ed. Arrow, Londra, 1993.

41), a fost considerată, de asemenea, de către unii investigatori din cadrul grupului american MUFON, ca un mare OZN cu „farurile aprinse".

Dar cele mai hazardate aprecieri, lipsite însă de motivaţie reală, au fost acele interpretări ale diferitor grupuri de globuri radiante ca fiind „proiectoare" şi „lumini de poziţie" ale unor OZN în formă de bumerang, de romburi, de triunghiuri, de diferite contururi poligonale sau ovoidale asimetrice. Acest mod fantezist de a concepe prezenţe ale unor OZN de astfel de „tipuri constructive" iluzorii, în realitate inexistente, s-a format în special la nivelul anilor '90, fiind încă şi acum o „modă" întreţinută de investigatori şi de publicaţii mult prea legate de conceptul strict limitat că tot ce străluceşte pe cer şi nu poate fi identificat este navă extraterestră. Astfel, de exemplu, Timothy Good a reluat în cartea sa *Alien Update*[1] un articol al americanului dr. Samuel Greco (publicat în „MUFON UFO Journal", No. 290/1992), în care OZN-uri nevăzute, în formă de bumerang sau triunghiuri, dar deplasându-se cu „proiectoarele aprinse" (în realitate fiind grupuri de globuri radiante), ar fi avut dimensiuni ce variau între cca. 17 metri şi 200 metri (?!).

Însăşi revista franceză „Lumieres dans la nuit", cunoscută pentru nivelul ridicat al informaţiilor prezentate, a cedat acestei mode, publicând repetat astfel de interpretări fanteziste şi dedicând chiar întregul număr 304/1990 celor mai ciudate forme închipuite de OZN-uri cu „faruri luminoase". Cele peste o sută şaptezeci de schiţe ale unor OZN nevăzute, dar aproximate ca formă în raport cu amplasarea pe cer a grupurilor de globuri radiante — considerate din totală lipsă de informare ca fiind proiectoare aprinse —, evidenţiază din păcate rămânerea la nivelul unor concepţii depăşite şi o lipsă de abordare documentară modernă; în fapt, cantonarea în vechile idei din deceniile trecute reliefează distanţarea survenită între ufologii respectivi şi cei care au aprofundat şi sub aspect sintetic — la nivelul caracteristicilor generale rezultate

[1] Good, T.: *Alien Update* — Ed. Arrow, Londra, 1993.

din analize comparative la scară planetară — straniile manifestări ale OZN (cum sunt, de exemplu, dr. Jacques Vallèe, Jena Sider, Paul Dong etc.). Investigatorii care au rămas la nivelul vechilor metode de analiză a cazurilor luate izolat demonstrează în fapt necunoaşterea problemei complexităţii „lumii paralele" şi a documentarului care relevă tot mai amplu această realitate fundamentală.

Eroarea colectivă care a încurajat şi susţinut această „modă" a anilor '90 a fost provocată şi de aşa-zisul „val belgian de OZN-uri". Sute de martori şi chiar personal al jandarmeriei au urmărit pe cerul acestei ţări — în intervalul dintre începutul lunii noiembrie 1989 şi începutul lunii mai 1990 — numeroase apariţii şi deplasări ciudate ale unor prezenţe luminoase neidentificabile. (Reluând informaţii din surse belgiene, revista ufologică franceză „Lumieres dans la nuit" specifica în No. 303/1990 că în perioada menţionată au fost consemnate cca. o mie de relatări ale martorilor.) Majoritatea acestor manifestări s-au produs în estul şi în sudul Belgiei. Dar cine a parcurs raportul de sinteză întocmit de investigatorii belgieni ai grupului ufologic SOBEPS (din Bruxelles), precum şi relatări privind zecile de manifestări luminoase din seara şi noaptea de 29 noiembrie 1989 din zona nord-estică a oraşului Verviers[1] şi, respectiv, a celor produse în noaptea de 30/31 martie 1990[2] a putut să constate un aspect legat direct de fantezia omenească (şi din păcate şi de necunoaşterea unor realităţi ontologice): martorii civili şi militari au văzut de fapt, în diferite locuri, tot felul de

[1] „Lumieres dans la nuit" No. 300/1989.

Este însă de relevat un fapt extrem de interesant, care vine să evidenţieze în plus o fenomenologie mult mai complexă decât simpla constatare de OZN-uri la apariţiile radiante necunoscute. În vara anului 1815, tot în aceeaşi zonă a oraşului Verviers, pe cer a persistat un timp un spectacol extraordinar: o bătălie de mare amploare (fig. 118), reluată din „arhiva eterică Akasha" în cele mai mici detalii "! Desigur că între ambele fenomene există o legătură — pe linie strict fizico-energetică —, doar aparent inexplicabilă deocamdată.

[2] „Science et Vie" — No. 877/1990, Paris.

„lumini rotunde", pe care le-au interpretat ca fiind proiectoare montate pe anumite aparate de zbor pe care însă nu le vedeau; multora „li s-a părut" că în spatele acestor surse luminoase ar fi fost nişte „mase întunecate", fie de formă triunghiulară, fie dreptunghiulară, fie de formă sferică, conică sau chiar de formă poligonală... Remarcând deplasarea paralelă a acestor „lumini rotunde", martorii au considerat — desigur, în mod subiectiv — că ceea ce vedeau pe cer erau lămpile de poziţie sau reflectoare ale unor aparate zburătoare care nu au putut fi identificate de instalaţiile militare. Încercările chiar mai simpliste ale unor ziare şi reviste de eludare a evenimentelor amintite prin sugerarea observării de către martori a unor avioane „speciale" americane — ale NATO — (de tipul Stealth Fighter F 117 A) au fost dezminţite imediat de însuşi ministrul belgian al Apărării — dl. Guy Coeme — şi de ofiţeri superiori belgieni, cât şi de ambasada SUA.

O analiză mai atentă a celor câtorva clişee, obţinute (fig. 119A şi B) întâmplător de unii martori şi publicate în numeroase reviste şi cărţi din diverse ţări, evidenţiază însă o cu totul altă realitate; în fapt nici nu putea fi vorba de „OZN triunghiulare" sau de „reflectoarele trenului de aterizare" ale avioanelor F 117 A. Toate documentele fotografice în cauză demonstrează în mod categoric înregistrarea unor grupuri de globuri radiante mai mici şi mai mari, ale căror radiaţii au variat însă pe traseu, atât ca intensitate, cât şi ca nuanţe de culoare.

O încercare de analiză modernă a fotografiilor cu pricina efectuată la Universitatea militară din capitala Belgiei, prin separarea culorilor din radiaţia emisă de entităţile globulare, a dat cumva „apă la moară" ipotezei fanteziste a zborului unui „OZN triunghiular". Astfel, la unul din clişee, prin separarea pe calculator a culorilor, la radiaţia albastră a apărut într-adevăr o zonă întunecată omogenă, care reunea poziţional trei globuri, dând impresia unei mase triunghiulare invizibile (fig. 119 A); dar la celelalte culori, în spaţiul respectiv, nu apărea absolut nimic, era un spaţiu gol! (Această analiză a fost inclusă într-un film franco-canadian ce releva

importanţa studierii cu seriozitate a manifestărilor OZN.) Dar dacă fizicienii care au efectuat analiza ar fi cunoscut măcar unele elementele caracteristice ale comportamentului energetic al globurilor radiante şi măcar elemente de fizică eterică, ei ar fi direcţionat cu totul altfel consideraţiile finale.

O sugestivă explicare a „masei întunecate" relevate de fizicienii belgieni în radiaţia de culoare albastră este oferită în mod convingător de însuşi documentarul românesc privind diferite manifestări ale globurilor radiante: fotografii obţinute de Al. Sift — precum cele din fig. 24, 25, 26, 27 — evidenţiază faptul că, în anumite cazuri, entităţile globulare se învăluie cu o masă de materie eterică de o anumită categorie, care este înregistrată de pelicule fotosensibile ca o „masă întunecată"; totuşi analiza laboratorului belgian a oferit o indicaţie în plus: masa întunecată radia în albastru închis şi nu era sesizabilă în spectrul altor culori. Dar ca o accentuare a valabilităţii acestei explicaţii oferite de documentarul românesc, o altă înregistrare obţinută în zona pădurii Hoia-Baciu vine să demonstreze că entităţile globulare delimitează cu uşurinţă învelişul eteric întunecat şi pe contururi liniare; astfel, în imaginea din fig. 120, în detaliul mărit se poate remarca faptul că, în partea stângă, „stratul întunecat" exterior este „tăiat" în linie dreaptă, într-o manieră pe care nu ne-o putem explica. Dacă investigatorii şi cercetătorii belgieni ar fi comparat acest document — care era cunoscut încă din anii trecuţi în mediul european, prin publicarea lui chiar pe coperta revistei de largă circulaţie „Lumieres dans la nuit", No. 155/1976 —, probabil că eroarea respectivă nu ar mai fi fost stimulată.

Totuşi, „moda" interpretărilor fanteziste a OZN-urilor triunghiulare care au proiectoare luminoase în vârfuri mai este încă în vogă; faptul se datorează, în mod evident, lipsei de cunoaştere a amplului documentar care se acumulează treptat cu privire la realitatea fundamentală a existenţei şi a manifestării lumii paralele a entităţilor globulare radiante, precum şi lipsei de

aprofundare a cazuisticii OZN prin prisma caracterelor generale evidenţiate, a „tipizării" manifestărilor acestor „obiecte" şi, mai profund, a sensului şi a scopului sutelor de mii de apariţii şi de interconectări cu fiinţele umane şi animale pământene. Aflându-ne deci încă într-o etapă intermediară, numeroase publicaţii ufologice şi unii autori ancoraţi în vechile concepţii[1] continuă să cultive fantezia aceasta, nesesizând deocamdată ampla reconsiderare care se pregăteşte în întreaga ufologie. Treptat însă, atât ufologii care încă nu s-au orientat spre noile concepţii, cât şi publicul larg vor părăsi şi această ipoteză „la modă" în anii '90, care mai este încă întreţinută artificial.

b) — procentul mult mai redus de observări şi înregistrări fotografice corecte, care rămân totuşi ca reale consemnări ale prezenţei şi manifestărilor aeriene ale OZN-urilor „adevărate" — având forme constructive foarte variate şi dimensiuni de la câţiva metri până la zeci şi chiar sute de metri —, se referă în fapt la „obiecte zburătoare" care nu au fost niciodată şi nu sunt în realitate nişte nave construite din metalele materiei noastre, pe care o cunoaştem din cotidian. Dar chiar mai mult decât atât, din acest procent mai redus de „aparate zburătoare neidentificate" reale — văzute şi înregistrate fotografic —, marea lor majoritate nu are deloc o origine extraterestră! Pământul a fost desigur „vizitat" şi continuă să fie mereu „cercetat", dar de un număr cu mult mai restrâns de fiinţe extraterestre decât ar rezulta din observările consemnate. În plus, pentru OZN-urile venite din alte zone spaţiale, trebuie să renunţăm la imaginile oferite de revistele, cărţile şi filmele SF care ni le prezintă ca pe nişte mari nave cosmice, realizate ca gigantice construcţii metalice, deservite de motoare

[1] — Good, T.: Alien Liaison — Ed. Arrow, Londra — traducerea în limba română sub titlul Ei sunt aici a fost editată de Valdo & Savas Press, Bucureşti, 1993.

— Schillings, W.: UFOs im Dreiländereck — Ed. MG, Plaidt (Germania), 1995.

— Bürgin, L.: Götter Spuren — Ed. Herbig, München, 1993.

termonucleare sau fotonice. La distanţele care separă sistemele solare ale Galaxiei, zborurile cosmice nu pot fi realizate nicicum cu nave spaţiale având mii sau zeci de mii de tone în greutate, indiferent care ar fi energia concepută pentru propulsie[1]. Principiul fizic al călătoriilor galactice sau extragalactice este desigur cu totul altul: pentru noi, pământenii, acest principiu este cu adevărat fantastic, dar, în fapt, este doar aparent fantastic; totuşi, tocmai în „principiul" respectiv se află esenţa existenţei şi a manifestărilor Obiectelor Zburătoare Neidentificate: „misterioasele" şi „uimitoarele" OZN sunt „construite" în realitate din materii eterice — lipsite de greutate şi de efecte inerţiale — şi pot fi „materializate" pentru un anumit timp sub forma unor nave de zbor din materie densă, grea, prin impulsul energetic al „voinţei" fiinţelor de la bord! Întreaga lor „funcţionalitate" bazându-se pe „fizica materiilor eterice" şi respectiv pe „fizica energiilor spirituale", OZN-urile aparţin în fapt unei „alte realităţi", în care însuşi timpul se scurge după alte legităţi. Deşi ne vine greu să înţelegem, „timpul" în care fiinţele foarte evoluate se deplasează în imensitatea spaţiilor cosmice este cu totul altul decât cel care ne revine nouă, fiinţelor pământene. Adevărata teorie a „relativităţii generalizate" va putea fi formulată abia după îmbinarea fizicii materiei dense pe care o studiază ştiinţa terestră contemporană, cu fizica materiilor eterice şi cu cea a energiilor spirituale.

Ajunşi la nivelul unor astfel de concluzii, care, şi ele, sunt de fapt o fază intermediară în continuul proces al evoluţiei concepţiilor ufologice — impunându-se reorientări în modul de a gândi, cât şi apelarea la noi cunoaşteri —, survin desigur îndoieli şi întrebări inerente, specifice logicii noastre materialiste: pe ce

[1] O navă cosmică terestră care să fie propulsată termonuclear şi să ajungă în sistemul stelei Barnard (situată la o distanţă de 6 A-L) în 50 de ani ar trebui să aibă o greutate de 52000 tone. O navă fotonică pentru călătorii în Galaxie ar trebui să fie lungă de 600 metri şi să aibă o greutate de 100000 tone!

„dovezi materiale" se bazează astfel de concepţii şi concluzii şi care ar putea fi procesele fizice care ar sta la baza unei atari fenomenologii?

Aşa „apar" şi „dispar" OZN-urile

După cum cititorul a putut sesiza şi din capitolul anterior, deşi nu există încă o recunoaştere doctă a „fizicii eterice", aceasta va revoluţiona totuşi, treptat, cunoaşterile umane, începând chiar din veacul următor, întrucât ştiinţa contemporană a sesizat în fine această realitate fundamentală a existenţei „materiilor super-fine". Fenomenul electric, gravitaţia, magnetismul, radioactivitatea, deşi existau încă de la începuturile creaţiei întregului Univers, au fost descoperite „ştiinţific" doar în ultimele secole; dar după recunoaşterea şi studierea lor „oficială", stăpânirea legică a fenomenelor respective a revoluţionat amplu gândirea şi realizările populaţiei terestre. La fel se va întâmpla şi după recunoaşterea şi aflarea legităţilor specifice materiilor eterice, care, în fapt, sunt componentele fundamentale a absolut tot ce există în cosmos, de asemenea încă de la acel „început". Dar acest salt va fi doar un „pas", care va atrage şi chiar va impune „un pas următor" în evoluţia continuă a cunoaşterii umane, privind un alt fenomen fundamental pe care s-a bazat însăşi existenţa „Cosmosului văzutelor şi nevăzutelor": aşa cum omul, prin puterea musculaturii sale, pornind de la „gândirea" şi „voinţa" sa, poate modela materia densă a mediului în care trăieşte, în mod asemănător şi fiinţele lumii paralele — care nu mai au trup organic, ci doar un „trup" din materii subtile — pot modela materiile eterice ale mediului lor prin focalizarea directă a energiei „gândirii" şi a „voinţei" proprii! În fapt, aceste potenţe esenţiale pe care le are orice entitate spirituală — puterea de a gândi şi respectiv de a emite idei sub forma unor unde informaţionale, precum şi puterea formativă de a voi — sunt atribute energetice specifice, veşnice şi

inseparabile, ale spiritului nemuritor, indiferent de felul mediului material în care îşi desfăşoară etapele vieţii sale cosmice.

Deşi acest fenomen universal este aparent necunoscut, încă din trecut el a fost prezentat în învăţăturile tuturor iniţiaţilor care au descris analitic manifestările energetice nevăzute ale fiinţei umane şi este „vizionat" în mod curent de acele persoane care sunt dotate natural — sau prin autoformare — cu „vederea superioară în mediul eteric". În fapt, fiinţele spirituale, care prin evoluţie individuală au ajuns să stăpânească forţele propriei gândiri-voinţe — fie că fac parte din lumea paralelă, fie că sunt pământeni —, nu numai că pot vedea în mirifica lume colorată eterică, dar pot chiar să „modeleze" materiile eterice conform „ideilor" pe care le emit sub forma unor unde informaţionale formatoare; atari fenomene, specifice în întregul cosmos, le producem de fapt în mod curent şi noi, fără a fi însă conştienţi şi fără a vedea ceva — dar într-o manieră încă inferioară —, prin „formele-gânduri" pe care le emitem permanent în jurul nostru. Dar chiar mai mult decât atât: persoanele care au ajuns la un nivel superior de stăpânire a energiilor deosebite, care pot fi emise formator prin concentrarea gândirii şi a voinţei proprii, au puterea de a acţiona chiar asupra materiei dense din mediul nostru natural şi a energiilor specifice ei, întrucât energia fundamentală a „gândirii-voinţă" domină autoritar toate formele de energie cunoscute de ştiinţa contemporană terestră. Demonstraţii de acest fel au tot fost făcute mereu de-a lungul timpului şi continuă când şi când şi în zilele noastre. Sunt binecunoscute, de exemplu, experimentele „stranii" repetate în public, cât şi în faţa unor specialişti, de israelianul superdotat[1] Uri Geller, care numai prin simpla privire îndoia şi rupea diferite obiecte metalice (fig. 121); demonstraţiile sale efectuate nu numai în spectacole publice, dar chiar la televiziunile principale din Austria, Germania, Anglia au uimit milioane de telespectatori europeni. Dar oprirea şi

[1] Gheorghiţă, F.: *Spirit şi Destin Cosmic* — Ed. Mold-Hermes, Iaşi, 1994.

apoi repunerea în funcţiune — prin doar concentrarea privirii — a unui motor de peste o sută de KW al unui teleferic din munţii Alpi a fost în fapt şi o impresionantă relevare a modului în care energia spirituală domină total şi fenomenul electromagnetic (pe a cărui formă de energie se bazează actuala ştiinţă şi civilizaţie terestră).

Şi dotatul experimentator francez Jean-Pierre Girard demonstra cu uşurinţă — atât în faţa camerelor de luat vederi ale televiziunii centrale franceze, cât şi separat, în faţa unor specialişti metalurgi — îndoirea unor bare metalice sub acţiunea energiilor entităţii sale spirituale, transmise prin simplă privire.

Astfel de persoane superdotate nu sunt însă prea multe în lume; demonstraţii spectaculare asupra modului în care energiile noastre intime, care aparţin unui spectru radiant necunoscut încă de ştiinţă, pot domina materia şi energiile ei au mai făcut şi americanul Ted Serios, precum şi elveţianul Silvio. Interesantă a fost organizarea de către fizicianul englez prof. J.B. Hasted a unor experienţe asemănătoare efectuate de unii tineri (între 9 şi 12 ani) şi apoi studierea extrem de fină a proceselor fizice care se produc în elementele metalice torsionate. Prezentând acest gen de studii la un simpozion[1] internaţional de parapsihologie (desfăşurat în Franţa — la Reims — în decembrie 1975), profesorul J.B. Hasted a uimit asistenţa atunci când, răspunzând la o întrebare din public, a arătat că energia spirituală poate genera şi radioactivitate atunci când o fiinţă evoluată spiritual „vrea" acest lucru:

„Am experimentat şi cu subiectul Uri Geller. L-am pus în prezenţa unui contor Geiger (destinat să detecteze şi să măsoare radiaţiile nucleare): el a provocat reacţii ale contorului, în absenţa oricărei radiaţii exterioare."

Iată aşadar că, sub controlul unor oameni de ştiinţă autentici, un alt gen de demonstraţii efective şi obiective

[1] *Rencontre internationale de Parapsychologie — Reims, le 16 et 17 Décembre* — 1975 - Ed. Berg-Bélibaste, Paris, 1976.

releva faptul că energiile spirituale controlează şi pot produce efecte nu numai de natură mecanică şi electromagnetică, dar domină instantaneu şi radioactivitatea în complexitatea ei. Se conturează astfel un fenomen fundamental, pe care fizicienii doresc de mult timp să-l clarifice, dar din păcate au tot ocolit esenţa sa procesuală: toate formele de energie pe care le cunoaşte ştiinţa (cele patru forţe fundamentale), precum şi forme neidentificate încă (antigravitaţia, telepatia etc.) sunt doar „forme parţiale" — separate —, derivate dintr-o energie primordială care are puterea de dominare totală asupra tuturor acestor forme individualizate; or, cu această energie fundamentală a fost dotată de la început orice fiinţă spirituală! Şi totuşi, în necunoaşterea noastră, nu ştim încă (desigur, cu excepţiile cuvenite) ce resurse formidabile ne-au fost acordate fiecăruia dintre noi chiar din acele momente eonice în care am fost creaţi ca germeni spirituali.

Dar la simpozionul de la Reims, asistenţa a fost şi mai surprinsă de cele spuse în continuare de profesorul J.B. Hasted:

„În cursul celei de a treia serii de experienţe cu Uri Geller, noi i-am dat o capsulă în care se afla o mostră de carbură de vanadium[1], pregătită pentru cercetări la microscopul electronic. Aşezat la douăzeci de centimetri de capsulă, fără nici un contact cu ea, Uri Geller a spart mostra în două bucăţi, din care una a *dispărut imediat*, chiar sub ochii celor care observau fenomenul, într-un mod absolut de neînţeles, întrucât capsula care conţinea mostra a rămas închisă ermetic şi nu avea nici o fisură. Acesta a fost primul fenomen de dispariţie materială pe care l-am constatat şi a fost de altfel singurul care nu a fost urmat de reapariţia obiectului (ca în cazurile de poltergeist). Dar iată un alt exemplu: în timpul unei vizite a lui Geller la mine acasă, o statuetă a dispărut dintr-o cameră vecină şi, în aceeaşi clipă, a reapărut în aer în

[1] Carbura de vanadium este un material extrem de dur şi rezistent la temperaturi înalte, fiind folosit — datorită acestor calităţi — în tehnica aero-spaţială de vârf (n. a.).

camera în care ne aflam, apoi a căzut pe pardoseală. De fapt, eu am asistat la cincizeci de dispariţii cu reapariţii asemănătoare, cea mai mare parte fiind produse de Uri Geller."

Profesorul J.B. Hasted a fost un fizician reputat şi, în experienţele sale, făcute în comun cu un grup de cercetători cu calificare superioară, a folosit o aparatură modernă şi de performanţă. Aceste constatări directe ale modului în care se pot dematerializa şi rematerializa cele mai felurite obiecte din materie densă, alături de serii întregi de alte experimente semnificative, l-au convins atât pe el, cât şi pe grupul de oameni de ştiinţă cu care conlucra de puterile extraordinare ale energiilor spirituale de a domina, controla şi manevra nu numai electromagnetismul, radioactivitatea, coeziunea structurilor atomice, dar şi forţele de legătură extrem de puternice ale particulelor elementare şi subelementare[1].

Într-un atare context al unor aspecte fundamentale care îşi au originea încă din acele „prime clipe ale Creaţiei, ale Universului", ne este parcă mai uşor de înţeles, chiar dacă ştiinţa oficială nu poate oferi deocamdată prea multe explicaţii, acea conexiune care am constatat că există între energiile extraordinare ale fiinţelor spirituale, psihicul uman şi uimitoarele manifestări ale OZN-urilor şi „echipajelor" lor. Mergând spre orizontul acestor constatări, multe aspecte care au rămas mereu „inexplicabile" în straniile „demonstraţii" care ne sunt oferite deceniu de deceniu de „prezenţa OZN" sunt parcă totuşi mai accesibile unor interpretări logice: am putea înţelege acele influenţări parţiale sau totale ale funcţionării celor mai diferite instalaţii electrice (din case, automobile, avioane, până la centrale electrice de mare putere), producerea radioactivităţii pe suprafeţe mai mici sau mai mari, afectarea — pozitivă sau negativă — a trupurilor fiinţelor terestre (umane, animale şi vegetale); cele mai variate transmiteri telepatice de mesaje ale unor fiinţe

[1] A se vedea capitolul II — subcapitolul „Noua carte a junglei".

spirituale din lumea paralelă sau ale unor „extratereştri", hipnotizarea „abduşilor" şi dominarea psihicului şi a memoriei lor — până la retrăirea scenelor din vieţi anterioare; extrem de complexa gamă a „manifestărilor OZN" nu ni se mai par acum a fi produsul unor instalaţii sofisticate şi a unor aparate-minune care ar exista la bordul „navelor" respective şi în dotarea echipajelor, evidenţiindu-se un fenomen de o amploare impresionantă şi de o simplitate care ni se pare încă fantastice: toate aceste manifestări extraordinare sunt rezultate din însăşi proiectarea energiilor superioare ale unor fiinţe inteligente care sunt în interiorul OZN-urilor şi care au un înalt grad de evoluţie spirituală!

Dar nu este vorba numai de proiectarea unor astfel de energii în mediul exterior şi asupra fiinţelor implicate; ne minunăm şi acum cu toţii cum pot astfel de nave zburătoare, de dimensiuni mai mici sau mai mari, să se propulseze fără nici un sistem tehnic evident — elice sau jeturi reactive, bănuind doar că este vorba de un joc al unor câmpuri de energie gravitaţională şi antigravitaţională; nici un document fotografic din suita de înregistrări valabile nu ne oferă vreo indicaţie sub aspect strict tehnic. Dar pentru a produce antigravitaţie, ar fi necesare nişte echipamente extraordinare şi surse de energie la fel de importante... Martorii care au „vizitat" într-un fel sau altul interiorul celor mai variate OZN-uri nu au văzut însă nimic din toate acestea. Şi atunci... este vorba în fapt de o aceeaşi producere a unor forme de energie secundare din energia de bază, energia fundamentală spirituală a unor entităţi foarte evoluate, care, prin extraordinara putere a gândirii-voinţei proprii, realizează chiar şi propulsarea unor obiecte de zbor, pe care le-au construit de fapt din materii eterice a căror greutate nu contează decât în momentele „materializărilor demonstrative", la unele aterizări directe pe sol. (Cititorii care au parcurs o parte din literatura informativă ufologică au putut remarca faptul că, în marea majoritate a cazurilor în care unele OZN coborau spre sol, ele rămâneau la mici distanţe

deasupra terenului, pentru a nu se mai materializa total.)

Survine, desigur, o întrebare inerentă: de unde iau fiinţele foarte evoluate, care emit continuu astfel de energii impresionante, resursele pentru a produce manifestările specifice, adesea de o amploare deosebită? Cititorul a sesizat însă în capitolul anterior prezentarea — în text şi în ilustraţie — a acelui fenomen inedit de „pulsare permanentă" a corpului fiinţelor radiante, care ne relevă în mod direct procesul fizic de „alimentare" neîntreruptă cu energia cosmică ce străbate de miliarde de ani Universul, ca valurile unui gigantic ocean energetic. În fapt, pentru deplasarea locală sau spaţială a OZN-urilor, la „bordul" acestora nu există nici un fel de motoare, nici un fel de depozite de carburanţi; însuşi fiinţele capabile de a face astfel de călătorii, având obţinută în timp „rafinarea" deosebită a substanţelor subtile ale propriului trup — ca urmare a atingerii unui grad ridicat de evoluţie —, sunt „transformatorii" şi totodată „manevranţii" fluxurilor de energie absorbite selectiv din oceanul cosmic, care oferă energii nelimitate! Muncitorul canadian Michalak sau grupul de martori din insulele Canare, ce au privit în seara zilei de 22 iunie 1976[1] în interiorul acelui OZN sferic total transparent coborât aproape de sol, sau sutele şi sutele de „răpiţi" — cu toţii nu au văzut nici un fel de surse de energie şi nici un fel de motoare. De aceea, „soluţiile tehnice" ca acelea propuse în mesajele ummite (v. cap. I) sau cele imaginate de unii specialişti din diferite ţări — care nu se informaseră la timpul respectiv în mod exhaustiv asupra fenomenologiei esenţiale care se află la baza manifestărilor OZN[2] — rămân numai simple

[1] Gheorghiţă, F.: *Lumi invizibile* — Ed. Polirom, Iaşi, 1996.

[2] Fizicianul francez Jean-Pierre Petit (director la Centrul Naţional al Cercetării Ştiinţifice din Franţa) a publicat un studiu („Science et Vie", No. 702) prin care demonstra că OZN-urile ar avea la bord ca surse de energie generatoare magnetohidrodinamice. În studiu, nu explică însă care ar fi sursa motoare, dimensiunile instalaţiilor etc. O carte a sa pe această temă — *Enquete sur les OVNIS* — Ed. A. Michel, Paris, 1995 — a fost considerată calitativ deplorabilă („Science et

mijloace imaginare, folositoare doar pentru a-i face pe oameni să înţeleagă că „problema OZN" implică un nivel mai ridicat de cunoaştere şi de gândire decât cel cu care ne-am obişnuit în viaţa cotidiană. (De altfel, şi prin acest aspect se poate constata că întreaga „acţiune UMMO" a fost, la timpul respectiv, un joc abil conceput, bine realizat şi util o anumită perioadă de timp.)

Desigur, cititorii care au reţinut faptul că OZN de la Quarouble a fost apreciat la o greutate de treizeci de tone şi celor care ştiu că OZN din parcul de la Voronej a fost estimat la rându-i ca având o greutate de unsprezece tone, le va fi greu să accepte că simpla „gândire-voinţă" conştientă a unor fiinţe de la bord ar putea deplasa cu viteze uimitoare astfel de „maşini zburătoare", dintre care multe arătau după mărimea lor tonaje cu totul superioare. Aparent, s-ar părea că „soluţia tehnică" ar fi alta. Totuşi, cititorii care au reţinut principiile generale ale fizicii eterice vor putea să înţeleagă mai uşor fenomenologia complexă care se află la baza manifestărilor OZN, fenomenologie stăpânită cu extremă uşurinţă de entităţile superioare prin energiile extraordinare de care pot dispune.

În cartea *Lumi invizibile* reluasem explicaţia simplă şi clară a iniţiatului englez C.W. Leadbeater[1] privind scara şi diferenţierea structurală a celor mai elementare formelor ale materiei, începând de la particulele extrem de fine ale materiei eterice; asocierea acestora în foarte variate moduri oferă o diversitate largă de atomi care, la nivelul materiilor eterice, apar ca lipsiţi de masă şi numai în ultima parte a scării structurale constituie particulele elementare şi apoi atomii materiei dense a mediului nostru material. Dar ceea ce este de o importanţă extraordinară este faptul că toate felurile de particule şi respectiv toate felurile de structurări „se supun" — în funcţie de nivelurile specifice ale frecvenţelor vibraţionale — fluxurilor dirijate ale energiei fundamentale care este energia spirituală;

Vie", No. 877/1995).

[1] Leadbeater, C.W.: *L'homme visible et invisible* — Ed. Rhea, Paris, 1903.

aceasta poate acţiona atât ca organizare „formativă" spaţială, cât şi invers — ca „desfacere" rapidă a structurărilor şi, respectiv, a „formelor" (preexistente sau constituite demonstrativ). Acesta este fondul procesual al „dematerializărilor" şi al „materializărilor" realizate cu uşurinţă de fiinţe ajunse la un nivel înalt de „dotare energetică" — ca în cazul exemplificator al demonstraţiilor lui Uri Geller specificate de profesorul J.B. Hasted, de fizicienii americani dr. H. Putof şi dr. R. Targ[1] (de la Stanford Research Institute), precum şi fizicianul american E. Bird (de la Centrul de cercetări al marinei militare de la Silver Spring / Maryland); or, în întreaga ufologie, aceste procese fizice constituie baza reală şi permanentă a uimitoarelor manifestări ale tuturor OZN-urilor!

Aflate în aer, fie în zbor, fie staţionare, OZN-urile sunt în realitate nişte „forme eterice", nişte „obiecte din materii eterice" care, având masa extrem de redusă, nu au greutatea şi, respectiv, nici consistenţa obiectelor din materie densă. De aici rezultă şi acea „sfidare" (mereu neînţeleasă de investigatori cât şi de mulţimea de cititori dornici de a afla şi a înţelege cât de cât misterul OZN-urilor) a legilor atât de ferme ale gravitaţiei terestre şi ale inerţiei — legi care condiţionează total orice manevră a aparatelor noastre de zbor construite din materii dense. Avioanele sau rachetele terestre nu pot în nici un fel să zboare în zig-zag[2], la schimbări de direcţie trebuind să efectueze curbe tot mai largi (în funcţie de viteză) şi nici nu pot staţiona în aer fără

[1] „Nature" din 18 noiembrie 1974.

[2] În seara de 15 noiembrie 1968 — la ora 2030 —, Vasile Feneşan (din Cluj-Napoca) împreună cu un grup de colocatari au urmărit straniul zbor al unui OZN luminos, care se vedea ca o stea mai mare şi care se deplasa cu viteză de la nord spre sud; pe traseu, porţiunile în linie dreaptă alternau cu porţiuni parcurse în zig-zag-uri ascuţite. Zig-zag-urile parcă aveau un program: două devieri spre dreapta şi apoi două devieri spre stânga, cu amplitudini şi unghiuri egale; înseşi porţiunile în linie dreaptă erau egale între ele. Viteza avută era cu mult superioară celei a unui avion: traseul bolţii cereşti — între cele două orizonturi — a fost parcurs în mai puţin de un minut!

utilizarea unor motoare foarte puternice, aşa cum OZN-urile au demonstrat într-atâtea cazuri — văzute şi fotografiate. Înseşi tulburătoarele transformări în plină deplasare aeriană ale „modelului constructiv" şi chiar ale dimensiunilor uimitoarelor „nave zburătoare neidentificate" (cum a fost, de exemplu, cazul „demonstraţiei" citate anterior din insula Gran Canaria, unde sfera transparentă cu cei doi ocupanţi şi-a modificat subit diametrul devenind de zece ori mai mare (!), pentru ca apoi, din sferic, obiectul să devină fusiform (!) — sau cazul OZN-ului care a însoţit peste opt sute de kilometri — în martie 1985 — avionul TU 234 A pe teritoriul rusesc şi care la un moment dat a devenit un „nor verde" mare cât lacul Pskov (!)[1], sunt dovezi foarte concludente că, în aer, OZN-urile sunt doar „forme eterice" şi nu nişte nave zburătoare grele de zeci sau sute de tone. Numai atunci când, în scopuri strict demonstrative, fiinţele „de la bord" doresc să aterizeze pe sol — şi nu rămânând în aer la câteva zeci de centimetri faţă de pământ —, prin aceeaşi putere dominantă a energiei lor spirituale „comandă" materializarea integrală a navei, pentru un anumit interval de timp. Înainte de a demara însă din nou spre înălţimi, prin acelaşi gen de comandă care domină orice structură a materiei, se produce revenirea la „forma etherică" identică — eliminându-se particulele „împrumutate" din mediul apropiat şi care realizaseră „efectul de masă"; în acest mod, accelerarea navei, devenită din nou fără greutate, nu mai necesită miile sau zecile de mii de cai-putere, specifice aparatelor zburătoare terestre...

Apropiindu-şi această schemă procesuală aparent simplă a unor fenomene fizice care aparţin unei fizici „globale" (care îmbină fizica materiei dense cu fizica materiilor eterice), cititorul va înţelege mai uşor şi fenomenele atât de stranii ale „apariţiilor" şi ale „dispariţiilor" subite observate în numeroase „demonstraţii" oferite martorilor din diverse ţări. Gradul

[1] Gheorghiţă, F.: *Spirit şi Destin Cosmic* — Ed. Mold-Hermes, Iaşi, 1994.

de materializare al OZN-urilor fiind controlat în mod inteligent, ne putem da seama că însăşi alegerea unei structuri vizibile sau invizibile este un efect manevrabil de către fiinţele capabile să stăpânească fizica eterică. Într-un atare context, într-adevăr fantastic pentru nivelul nostru actual de cunoaştere precum şi pentru modul nostru uzual de a gândi, se conturează explicaţia reală şi pentru apariţiile şi dispariţiile subite survenite la urmăririle OZN-urilor de către radaruri; întreruperea subită a „ecourilor" radar şi revenirea acestora după câteva secunde, tot din acelaşi loc, au fost demonstraţii foarte semnificative (exemplele americane din anii '50 — citate anterior — s-au repetat adesea, în diferite ţări, chiar în cadrul „valului belgian" din anii 1989 — 1990 fiind raportate manifestări similare).

Dar deosebit de interesant este şi faptul — de altfel, foarte natural în raport cu existenţa fundamentală a materiilor eterice — că adeseori există în mediul atmosferic diferite OZN-uri pe care oamenii nu le văd, dar care sunt totuşi înregistrate „întâmplător" de diferite pelicule fotografice expuse în zonă. Acest fapt, remarcat în numeroase cazuri şi de literatura ufologică, exprimă pe deplin acea dominare riguroasă a materiilor eterice prin energiile intime ale fiinţelor mai evoluate: în funcţie de „dozarea" precisă a nivelului energetic şi a frecvenţei radiaţiei proiectate în întreaga masă a „formei din particule eterice", excitarea energetică selectivă conduce fie la emiterea de către particulele respective a unor radiaţii vizibile (când frecvenţa vibratorie este relativ mai scăzută), fie invizibile — dar din porţiunea spectrală mai dură, care impresionează totuşi peliculele fotosensibile —, atunci când frecvenţele impuse sunt mai ridicate. În fapt, fenomenul este întru totul similar cu cel întâlnit la globurile radiante, sesizat în capitolul anterior, întrucât chiar învelişurile exterioare ale acestora sunt constituite din materii eterice, iar radiaţia lor specifică rezultă din fluxul continuu de energie „transformată" de nucleul spiritual — ajuns la un nivel mai puţin sau mai mult avansat, al propriei evoluţii spirituale. Şi acest fapt este cu atât mai

evident, cu cât prea puţini dintre cele peste cinci miliarde de oameni de pe pământ văd unele din cele câteva zeci de miliarde de entităţi globulare aflate în spaţiul terestru, a căror existenţă începe să fie demonstrată şi „material", prin fotografiile obţinute de unele persoane cu aptitudini mediumice.

Un document fotografic edificator, cu un anumit caracter de unicat, care demonstrează prea bine faptul că OZN-urile pot „să apară" în apropierea martorilor, fără să fie totuşi văzute, este constituit de imaginea din fig. 122; în fapt, ilustraţia respectivă este redată prin suprapunerea a două clişee expuse în acelaşi loc — în seara de 23 februarie 1995 — de către ing. Radu Petcu (directorul Inst. „Habitat-Proiect" din municipiul Iaşi) asupra unei frumoase panorame nocturne pe care o admira de pe dealurile capitalei Budapesta. Or, prezenţa aparent luminoasă, care plana în aer la mică distanţă fără ca fotograful amator să o fi văzut, radia de fapt în mod invizibil pentru ochii umani, fiind înregistrată numai de pelicula fotografică (normală) din aparatul fotografic obişnuit care a fost folosit.

Prezenţe aeriene ale diferitor OZN-uri invizibile şi surprinse doar de filmele expuse de diverşi amatori au fost remarcate de altfel încă din anii '50. Astfel, de exemplu, de o largă publicitate s-a bucurat ani de-a rândul documentul obţinut în vara 1954 de către pilotul unui avion Convair care a fotografiat din zbor (în apropierea bazei aeriene americane Edwards) avionul militar B — 57 pe care îl însoţea; la scurt timp însă, s-a constatat că pelicula înregistrase şi prezenţa nevăzută — îndărătul avionului B — 57 — a unui disc zburător neidentificat, care era total aplatizat, fără dom central (era deci lipsit de spaţii care să permită presupunerea unor instalaţii energetice deosebite). De asemenea, o altă înregistrare mult mediatizată a unui OZN nevăzut de nimeni din mulţimea de oameni de la sol a fost şi fotografia făcută de japonezul T. Nakayama unui grup de dansatori din insula Hawaii[1] — în aprilie 1974. Dar la fel de surprins a fost şi fizicianul italian dr. L. Magna

[1] Magor, J.: *Our UFO Visitors* — Ed. Hancok, Toronto, 1977.

când, pe o fotografie făcută de un trecător întregii sale familii, pe când vizitau centrul oraşului italian Florenţa — în iulie 1978 —, a fost înregistrată şi prezenţa în aer a unui OZN discoidal[1], nevăzut, de asemenea, de nimeni.

Ajuns treptat la astfel de constatări, cititorului acestei cărţi i se mai recomandă un pas — poate cel mai tulburător — în cunoaşterea mai apropiată a ceea ce sunt în realitate aceste uimitoare „obiecte zburătoare neidentificate"; şi acest pas, de altfel necesar, rezultă în fapt din acumularea în timp a unui bogat documentar fotografic, care a putut fi analizat comparativ cu celălalt „tezaur documentar" modern — cel al fiinţelor radiante ale lumii paralele: OZN-urile nu sunt „aparate de zbor" proiectate de specialişti şi fabricate în uzine de cea mai înaltă tehnicitate ale unor civilizaţii neştiute, aparate care să fie folosite în misiuni cosmice prin „dematerializări" şi „rematerializări" repetate! OZN sunt „concepute" şi „realizate" direct din materii eterice prin simpla „gândire" şi prin „voinţa formatoare-creatoare" a unor fiinţe care au ajuns la înalte niveluri de cunoaştere şi de evoluţie spirituală! OZN-urile sunt în realitate nişte „forme-gânduri", cel mai adesea realizate admirabil, ale unor fiinţe care prin evoluţie au devenit capabile să manevreze aplicativ legităţile naturale ale acelei „fizici globale" amintite anterior (fizica materiei dense şi a energiilor specifice acesteia, îmbinată cu fizica materiilor eterice şi cu energetica lor specifică), prin dirijarea conştientă a energiilor spirituale zăgăzuite în fiinţele de tip uman!

Dincolo de aparentul „vehicul de tip cosmic", există un scop mult mai apropiat în „producerea terestră" a OZN-urilor pe care le vedem în mulţimile de evenimente anuale: pe de o parte, ele slujesc demonstraţiilor făcute de milenii pământenilor pentru a-i antrena mereu către noi orizonturi ale gândirii şi ale înţelegerii sensului existenţei terestre, iar pe de altă parte, acestea sunt „obiecte didactice" experimentale, pentru continua perfecţionare a potenţelor şi a cunoaşterilor superioare ale fiinţelor ajunse la un nivel de evoluţie mult mai

[1] „Flying Saucer Review" — Vol. 41, No. 2/1996, Londra.

ridicat — dar încă nu la limite superioare. În cea mai mare măsură, existenţa cosmică a fiinţelor spirituale se desfăşoară printr-o continuă descoperire şi învăţare a legităţilor care se află la baza admirabilei „funcţionări" a giganticului edificiu universal, aflarea şi stăpânirea legilor materiilor eterice corespunzând unor etape mai avansate în evoluţia spirituală a fiecărei entităţi în parte (în capitolul anterior, cititorul a putut să afle — în reluare — precizarea făcută de Maestrul Djwhal Khul-Tibetanul: abia la nivelul al cincilea de iniţiere, fiinţele spirituale obţin posibilitatea de a „forma" orice obiect — oricât de mare — din materii eterice). Or, însăşi „formarea" şi manevrarea în spaţiul terestru a celor mai variate OZN-uri, cu dezvoltarea diferitor demonstraţii uimitoare şi cel mai adesea tulburătoare, constituie nu numai o „şcolarizare" pentru pământeni, ci şi pentru entităţile mai evoluate care aspiră legic la niveluri mai înalte de evoluţie. Crearea din mai multe feluri de materii eterice a unor OZN-uri pe care pământenii să le considere ca vehicule extraordinare, amplificarea şi reducerea controlată a nivelului de frecvenţă vibratorie a particulelor care compun „forma-gând" respectivă pentru a fi făcute vizibile-invizibile sau numai fotografiabile, „materializarea" şi „dematerializarea" acestor aparent-obiecte zburătoare, accelerarea lor la viteze extraordinare, toate acestea sunt în realitatea lor intimă „jocuri formatoare" — „experimente creative", realizate în atmosfera şi pe solul terestru de mii de ani, încă din epoci neştiute, mereu cu acest scop educaţional dublu. Iniţiaţii ştiinţelor spirituale cunosc de mult timp aceste fapte şi la fel de bine este ştiut din vechime — dar numai de cei care au ajuns pe anumite trepte ale evoluţiei — că, în fapt, „modelele de bază" ale OZN-urilor, precum şi întreaga suită a proceselor fizice de formare creativă a OZN-urilor eterice şi a materializării şi dematerializării acestora au fost transmise entităţilor terestre mai evoluate de către fiinţe înalt evoluate venite din alţi aştri! Astfel de fiinţe au venit periodic şi continuă să vină, dar ele nu se manifestă prin OZN-urile lor sau ca fiinţe de lumină decât extrem de rar; de

aceea, marele număr de OZN-uri văzute sau înregistrate tehnic de martorii tereştri este constituit în fapt din OZN-urile produse cu dublu scop educativ de entităţile mai evoluate ale lumii paralele invizibile din spaţiul terestru, şi nu din „navele" vizitatorilor-învăţători care vin temporar de pe alţi aştri. Iată, de exemplu, cum relua pe la mijlocul veacului nostru dr. Meade Layne (întemeietorul Fundaţiei „Borderland Sciences Research" — din California) o comunicare în acest sens[1], primită prin medium-ul american Mark Roberts:

„... tipul de nave discoidale vine din regiunea eterică a planetei Venus şi modul de confecţionare de către lumea eterică terestră a unor nave cu discul sau cu rebordul exterior vibrator a fost copiat de la venusieni.

Orice navă de acest fel, care străbate regiunea eterică a Pământului, trebuie să obţină permisul de trecere din partea lumii eterice terestre. Fiecare navă are un regim propriu de vibraţii, un tipar invizibil, care poate fi făcut însă vizibil. Aceste nave nu sunt solide; soliditatea lor se formează doar acolo unde merg şi este în funcţie de misiunea încredinţată.

... Materia lor este astfel alcătuită, încât ele pot fi deplasate prin forţa gândirii, la viteze depăşind pe cele ale luminii. Nu mai este însă vorba de „materie" sau de „materie brută" în sensul cuvântului folosit de voi, atunci când se deplasează prin imensul abis al spaţiului. Prin astfel de viteze, „aici" şi „acolo" nu mai există; spaţiul-timp al lor este un continuum aici-acolo... dar, fireşte, voi trebuie să aveţi legile şi teoriile voastre!

... Navele eterice sunt de mai multe tipuri. Multe dintre ele apar schimbându-şi forma atunci când sunt în aer.

... Toate aceste tipuri de nave vin dintr-o aceeaşi sursă. Toate sunt construite de Eterienii pământeni. Varietatea lor provine din faptul că multe dintre acestea sunt experimentale, iar pe de altă parte, şi din aceea că diversele tipuri deservesc scopuri tehnice diferite. Aceste nave sunt construite din materia planului eteric şi astfel,

[1] Layne, M.: *The EtherShips Mystery and its Solution* — Ed. Borderland Science Research, CA, 1950.

ele nu sunt vizibile, fiindcă ele există în ceea ce noi numim „spaţiul gol". Ele intră în planul vostru — sau în nivelul vostru de percepere — printr-un proces de materializare."

Într-un mod similar se exprima pe la mijlocul deceniului opt şi iniţiatul englez Benjamin Creme. Răspunzând la o întrebare pusă în cadrul uneia dintre expunerile sale publice — pe care a ţinut-o în anul 1984 —, acesta afirma acolo, şi relua într-o carte[1], următoarea informare revelatoare:

„Nu există OZN-uri ostile şi relatările care le-au prezentat astfel sunt pure ficţiuni. Manifestarea OZN-urilor este rezultatul unei cooperări interplanetare şi se bazează pe intenţii total pacifiste şi benefice. Această cooperare, desigur, se derulează între Ierarhia noastră spirituală şi a altor planete. Sunt convins că relatările care atribuie pasagerilor din OZN-uri comportamente neamicale sunt fructul imaginaţiei bolnăvicioase a fiinţelor omeneşti fricoase. Scrierile şi filmele SF sunt responsabile în mare parte de crearea unor asemenea reacţii de frică. Ele au făcut un mare deserviciu fenomenului OZN, proiectând această formă-gând negativă.

În mod obişnuit, OZN-urile sunt invizibile. Ele sunt constituite din materie provenind de la cele patru planuri eterice; cam 80% provine din două planuri, cele mai înalte. Sunt făcute să fie vizibile prin reducerea nivelului de vibraţii ale atomilor lor, redevenind invizibile din momentul în care revin la frecvenţa vibratorie normală."

Desigur, cititorii care vor fi surprinşi de „fantasticul" acestor afirmaţii şi constatări îşi vor pune în mod normal încă o întrebare: această succesiune de procese fizice ale unui amestec selectiv de particule necunoscute din materiile eterice aflate în patru planuri diferite, prin care „gândurile" unor fiinţe invizibile iau „formă" şi se materializează mai mult sau mai puţin vizibil în diferite

[1] Creme, B.: *Maitreya'sMission* — Ed. Partage, Londra, 1986.

forme de OZN, nu este cumva doar produsul imaginaţiei unor autori? Dacă există o atare „altă realitate", poate fi ea demonstrată prin „dovezi materiale" uzuale?

Bogatul documentar — în continuă amplificare — al observărilor calificate şi al înregistrărilor fotografice bine verificate privind prezenţele şi manifestările OZN a permis ca în ultimii ani să se demonstreze tot mai convingător acest fapt, de o importanţă extraordinară: OZN-urile sunt într-adevăr „forme-gând eterice", concepute la înalte nivele de cunoaştere ştiinţifică şi tehnică (chiar dacă uneori sunt unele „scăpări" în realizarea lor — vezi, de exemplu, fig. 122) de către fiinţe inteligente mult evoluate, care vieţuiesc în lumea eterică terestră!

Din cadrul acestui documentar se desprinde, de exemplu, un aspect foarte interesant: la producerea „obişnuită" a OZN-urilor terestre se asociază câte două sau trei fiinţe radiante, dar sunt destule cazuri în care se asociază şi mai multe entităţi. Printr-o gândire comună şi prin energiile proprii, acestea realizează cele mai diferite tipuri constructive (de aceea, fiecare OZN este mereu de un alt tip şi de alte dimensiuni), etalând mereu alte performanţe. În majoritatea relatărilor unor „întâlniri" de diferite grade sau ale „abducţiilor", s-a menţionat într-adevăr apariţia a doar două sau trei „fiinţe străine". Chiar „trupurile" acestora au fost confecţionate din materii eterice într-o aceeaşi manieră, întrucât, în mod curent, „trupurile" diferitor categorii de fiinţe din lumea invizibilă sunt sub forma acelor globuri radiante — prezentate anterior. În fapt, acesta este motivul pentru care, şi în cazul fiinţelor respective, sunt văzute de fiecare dată alte „tipuri rasiale"; de asemenea, tot din această cauză uneori acestor fiinţe le lipsesc părţi din corp (de exemplu, mâinile, la observarea directă de la Quarouble) sau au aspectul de „saci plini" — fără cap, mâini, picioare (v. *Lumi invizibile*); ba, mai mult, formarea din materii eterice a trupurilor „străinilor" explică direct şi atât de desele observări ale mersului lor „plutind" şi nu „păşind" pe sol.

Dar iată şi „probe materiale" pe care unii cititori — mai precauţi sau mai sceptici — doresc în mod special să le vadă şi să le analizeze, pentru a se putea convinge de aceste realităţi fundamentale care au tot fost ascunse până în prezent, ceea ce le conferă acum o aură de „fantastic". În ordine explicativă, în primul rând se situează un documentar fotografic românesc, inedit până în prezent, de o mare valoare ştiinţifică precum şi informativă: fig. 123. Importanţa acestuia provine din faptul că fotograful amator — dl. Ion Chelaru, din Câmpina — a surprins, fără să vadă cu ochiul liber absolut nimic, o primă fază de „construire" a unui OZN: asociindu-se, două sau trei fiinţe invizibile, ale căror trupuri radiau în albul unui nivel mai înalt de evoluţie, începuseră să concentreze în jurul lor un inel-tipar din materie eterică (probabil eter fierbinte, radiind în culoare roşie), pe conturul circular al „navei aeriene" pe care au realizat-o probabil în continuare! (Din păcate, dl. Chelaru nu a mai făcut şi alte poze cu acelaşi peisaj, prin care ar fi surprins poate şi fazele următoare; totuşi, un alt clişeu expus în pădurea respectivă a înregistrat un interesant fenomen luminos, ca o „dovadă" că şi solul sau pădurea atrăgeau prin energii locale manifestări libere ale unor entităţi radiante neştiute.) Extraordinara înregistrare fotografică a fost obţinută în august 1982 în munţii Banatului. (Documentul a rămas în toţi aceşti ani în arhiva fotografului amator ca o curiozitate şi mi-a fost transmis abia după edificarea acestuia în privinţa realităţii fundamentale a lumii globurilor radiante, prin citirea cărţii *Lumi invizibile*.)

Fie din cazurile menţionate pe scurt în această carte, fie din literatura formată pe tematica „răpirilor", cititorii au putut să constate că în special la OZN-urile „mai mari", în care adesea se aflau mai mulţi „străini" în aşa-zisul „echipaj", apărea după un oarecare tip şi un „şef", care se distingea ca o persoană mai deosebită, cu o comportare mai „blândă", dar şi cu puteri hipnotice mai profunde. Ar rezulta astfel că, pentru „construirea" unor OZN cu dimensiuni mai mari, există şi un „instructor" cu un nivel mai ridicat al evoluţiei şi respectiv al potenţelor

energetice, precum şi asocierea mai multor fiinţe, care să-şi concentreze energiile intime pentru aglomerarea şi organizarea unei mase mai mari de materii eterice. De exemplu, în cazul arhi-cunoscutei „răpiri" a soţilor americani Barney şi Betty Hill, sau în acea vizită acceptată de şoferul rus Oleg Kirsanov (în noaptea de 2 noiembrie 1989) într-un OZN de mari dimensiuni, astfel de grupuri de fiinţe „identice" (ca aspect şi îmbrăcăminte), dirijate de o persoană-conducător mai deosebită, demonstrau că sunt capabile să realizeze "obiecte zburătoare" foarte spaţioase şi manifestări „tehnice" impresionante. La grupurile mai mici, la care s-ar părea că nu mai există „instructorul" şi care creează OZN-uri mai mici ca dimensiuni şi cu caracter strict experimental, s-au evidenţiat adesea adevărate „greşeli tehnice" şi „rezolvări meşteşugăreşti". Cititorul a reţinut desigur acest aspect la cazul brazilian de la Bebeduro, la care OZN-ul respectiv (fig. 108) nu arăta deloc a navă aeriană — acele întăriturі de tip „proptea" şi lipsa oricărui aspect de aparat „conceput tehnic" sfidând ideea unei origini extraterestre. Dar şi analiza mai atentă a imaginii din fig. 122 oferă aspecte de acelaşi gen; cei trei suporţi din partea inferioară a „navei invizibile" erau derizorii sub aspect tehnic: mult prea subţiri faţă de volumul şi „masa" discului aerian, neavând „tălpi" de aşezare pe sol, nu-şi puteau îndeplini în mod real rolul de suporţi de aterizare; dar chiar mai mult, din imagine se poate vedea că extremităţile acestora arătau ca nişte simple ţevi, secţionate însă într-un mod în care nici cel mai simplu meşter nu ar fi făcut-o. Însăşi poziţia „netehnică" a „capacului" din partea superioară indică o adevărată improvizaţie, lipsită de coordonarea unui „instructor" mai evoluat.

S-ar putea oare ca astfel de demonstraţii ale lipsei de „tehnicitate" să fie întru totul intenţionate, tocmai pentru a-i face pe pământeni să constate că totuşi OZN-urile nu sunt nave cosmice extraterestre?

Şi la binecunoscutul set de fotografii documentare obţinut de Emil Barnea — la 18 august 1968 — asupra „farfuriei zburătoare" care coborâse mult deasupra

pădurii Baciu, parcă tocmai pentru a fi fotografiată, pot fi constatate „elemente netehnice" (fig. 124). Astfel, în imaginea primului clişeu se poate remarca „o bombare" pe partea de sus a domului, care este însă total asimetrică[1], atât ca formă, cât şi ca poziţie; în plus, parcă ar fi fost realizată „din topor". Însăşi lipsa oricărui hublou sau a uşilor — evidenţiată în fig. 125 şi fig. 126 — (lipsă care, de altfel, este regăsită în întreaga suită documentară la nivel mondial) a ridicat încă din trecut mari semne de întrebare. Şi parcă pentru a demonstra cât mai convingător că OZN-urile sunt „produse locale" din materii eterice, în tot felul de observări apropiate, martorii au văzut cum în pereţii navelor au apărut subit nişte „goluri", care în final au fost „umplute" cu un acelaşi material apărut la fel de subit, fără închiderea vreunei uşi glisante sau batante (fapt bine precizat, de exemplu, de cei doi americani „răpiţi" de la Pascagula sau de rusul Oleg Kirsanov etc.).

Dar dacă remarcabilul document fotografic obţinut de ing. I. Chelaru în Munţii Banatului (fig. 123) ne oferă imaginea „începutului de construire" direct în aer a unui OZN, pe parcursul anilor au fost obţinute, în diferite locuri din lume, înregistrări fotografice şi ale altor faze intermediare; documentele respective au surprins aglomerări de materii eterice de mai multe categorii în cadrul unor „forme-tipar" specifice, fapt care se remarcă prin coloritul diferit al radiaţiilor emise de „obiectele" în curs de „modelare" şi confirmă specificarea citată anterior a iniţiatului englez B. Creme privind folosirea a patru feluri de materii eterice. Formele intermediare date „aluatului eteric" evidenţiază clar — fig. 127, 128, 129 — conturarea treptată a profilului de „farfurie zburătoare"; în ultima fază — fig. 130 — „aliajul" încă „fierbinte" radiază în roşu, ca un obiect metalic parcă atunci scos din „cuptorul de tratament termic". Această succesiune de imagini, plecând de la fig. 123, ne demonstrează extrem de sugestiv procesul fizic, atât de straniu pentru modul nostru de a gândi — şi totuşi, atât

[1] Gheorghija, F.: *Flying Saucer over Cluj*, Romania — „Flying Saucer Review" — Vol. 15, No. 6/1969, Londra.

de real —, al construirii de OZN-uri în însuşi spaţiul atmosferic terestru (şi nu în uzinele de pe nu ştim care planetă galactică), relevând totodată potenţele extraordinare ale energiilor creativ-formatoare ale gândirii-voinţei fiinţelor spirituale ajunse la niveluri superioare de evoluţie.

Astfel de „OZN-uri eterice" — construite cu scopuri demonstrative sau de instruire în „cunoaşteri cosmice" — a căror „materializare" treptată merge până la transformarea lor în nave zburătoare reale pentru noi (din materie densă, cu greutăţi de zeci sau sute de tone) — nu sunt totuşi „obiecte de zbor definitive". O dată îndeplinită misiunea pentru care au fost create sub îndrumarea unor „maeştri superiori", întreaga „formă eterică" a OZN-urilor folosite este dematerializată cu uşurinţă, tot sub puterea energiilor spirituale care au participat la conceperea lor. Şi într-adevăr, există documente fotografice care demonstrează şi această acţiune „inversă", inerentă în manifestarea OZN-urilor experimentale. Dar poate cel mai sugestiv dintre acestea este chiar un document românesc — prin faptul că, făcând parte dintr-un set ilustrativ, oferă o bună comparare a fazelor de manifestare: după ce şi-a îndeplinit misiunea demonstrativă de a coborâ foarte jos pentru a fi fotografiat ca „navă zburătoare metalică" (fig. 124), iar apoi a început să strălucească într-un mod straniu (fig. 125), OZN-ul fotografiat de E. Barnea deasupra pădurii Baciu, accelerând subit spre înălţimi, începuse să se dematerializeze (fig. 126)! Comparând detaliile mărite ale obiectului respectiv înregistrat în trei poziţii aeriene diferite, faptul este evident: în primele două clişee „aparatul zburător" era „întreg", pe când în cea de a treia înregistrare se constată că o parte din rebordul încă strălucitor dispăruse[1]. Cum a putut oare să dispară subit, în cele câteva secunde ale trecerii de la un clişeu la altul, o porţiune dintr-un „aparat

[1] Gheorghiţă, F.: — *Nouveaux aspects sur le cas de Cluj* — „Lumieres dans la nuit", No. 116/1972, Lyon.

— Lumi invizibile — Ed. Polirom, Iaşi, 1996.

aerian" a cărui imagine iniţială (fig. 124) dădea impresia unei construcţii metalice de dimensiuni suficient de mari? Se impune doar o singură explicaţie: OZN-ul respectiv era constituit dintr-o „altă materie", care putea fi destrămată foarte rapid, prin fluxul „comandat" al unei „alte energii" — capabilă să domine structurarea acelei materii neştiute...

O imagine asemănătoare poate fi vizionată şi în documentarul ufologic oferit de „Internet" abonaţilor reţelei internaţionale de informaţii, în cadrul acesteia fiind inclusă o înregistrare a unui OZN al cărui dom „se destrămase", de asemenea, parţial!

Un eveniment foarte semnificativ, larg publicat în literatura ufologică[1], a fost şi cazul „Doctorului X", care a fost anchetat pe diferite căi şi de ufologul francez prof. Aime Michel. Deşi l-am prezentat sintetic şi în cartea *Lumi invizibile*, revin pe scurt, pentru a-l însoţi de această dată cu imagini sugestive şi edificatoare:

În noaptea de 1/2 noiembrie 1968, biologul „Dr. X" (cu o funcţie importantă într-un oraş din centrul Franţei) a fost trezit de strigătele copilului, care dormea într-o cameră alăturată. Ducându-se să vadă care era cauza, a intrat într-o „baie de lumină" care pătrundea prin fereastra dinspre grădină. Privind afară, a asistat cu totală uimire la modul în care două mari obiecte discoidale strălucitoare — identice ca formă şi dimensiuni — se apropiau încet unul de altul. Acestea se aflau la câteva sute de metri de casă, la mică înălţime faţă de sol şi produceau cu intermitenţă efecte luminoase suplimentare (fig. 131 A). Dar ceea ce a urmat a fost „fantastic": în plin spectacol nocturn, cele două „aparate aeriene", tot apropiindu-se, au intrat unul în altul (!), ca, după câteva secunde, să rămână unul singur! Şi apoi, culmea! Subit, acesta s-a „dizolvat",

[1] — Pinotti, R.: *UFO: Missione Uomo* — Ed. Armenia, Milano, 1976.

— Schneider, A.: *Das Geheimnis der UFO* — Ed. H. Bauer, Freiburg im Breisgau, 1976.

— Michel, A.: *El caso del Doctor X* — „Stendek", No. 29/1977, Barcelona.

rămânând în locul respectiv doar un glob intens strălucitor, care a ţîşnit cu mare viteză spre înălţimi. În aer, acolo, a mai plutit câteva momente o ceaţă alburie, care s-a risipit şi ea rapid...

Aşadar, un glob intens strălucitor a fost capabil — în acest caz — să construiască singur şi apoi să „destrame" două OZN-uri de dimensiuni apreciabile (calculele făcute ulterior, prin comparare cu înălţimile copacilor, au indicat pentru fiecare obiect zburător un diametru de cca. 65 m şi o înălţime de cca. 16 m), care, la rândul lor, au demonstrat că erau constituite, de asemenea, dintr-o „altă materie" — în fapt un amestec de materii eterice! Unii sceptici, care au apreciat întreaga descriere a martorului nocturn ca fiind o fantezie sau un vis al D-lui X, au fost convinşi totuşi ulterior asupra realităţii faptelor prin „dovezi" foarte ciudate: în acea noapte, biologul a fost vindecat total de o rană care nu i se mai închidea de doi ani, cât şi de o rană mai recentă, extraordinarele efecte datorându-se probabil unei raze emise la un moment dat asupra casei din obiectul rămas singur, înainte de a se destrăma. În plus, atât lui, cât şi copilului, la scurt timp le-au apărut în jurul ombilicului nişte triunghiuri roşietice (fig. 132), care nu au putut fi identificate ca patologie şi nici tratate medical; spre neplăcerea întregii familii, aceste pigmentări curioase au tot apărut şi dispărut periodic, ani de-a rândul, în baza unui „program" care le-a fost parcă „imprimat telepatic" sau prin intermediul acelei raze nocturne.

Dar într-o altă zonă a Franţei, la Taize, geologul Gerard Petit şi studentul Francois Tantot au asistat, şi ei, patru ani mai târziu — în noaptea de 7/8 septembrie — la faza finală a unei dematerializări a unui straniu obiect aerian, aflat, de asemenea, nu mult deasupra solului (caz prezentat şi în *Lumi invizibile*).

Iată, aşadar, că în locuri situate la sute şi mii de kilometri distanţă unele de altele, un acelaşi gen de înregistrări fotografice precum şi relatări ale unor martori care au fost consideraţi credibili au venit să se alăture altor suite de documente şi declaraţii bine verificate, cu toate demonstrând un fapt fundamental a

cărui importanţă priveşte întreaga omenire: Obiectele Zburătoare Neidentificate sunt întru totul reale, dar sunt „obiecte" realizate din „materii eterice", care pot fi aduse cu uşurinţă la starea de obiecte din materie densă, ca apoi să fie „dematerializate" cu aceeaşi uşurinţă, prin energiile superioare ale gândirii-voinţei unor fiinţe mult evoluate, aparţinând de asemenea unei lumi eterice.

Analizând critic „fenomenul OZN" în ansamblul său, americanul John Keel — un cunoscut investigator al fenomenelor stranii — a constatat încă din anii trecuţi caracterul strict psihic al „abducţiilor", precum şi lipsa de materialitate permanentă a OZN şi, respectiv, a „echipajelor" acestora. În una din interesantele sale cărţi[1], relevând aspectul psihologic al manifestărilor OZN şi prelungita repetare de către „străinii" respectivi a unor aceloraşi „scenarii" demonstrative (temă pe care a reluat-o şi în cartea sa *Enigma creaturilor stranii*), John Keel afirma cu convingere următoarele:

„Farfuriile zburătoare nu vin de la vreo civilizaţie de tipul Buck Rogers, de pe o planetă îndepărtată. Ele sunt din spaţiul nostru apropiat, dintr-o parte a continuum-ului spaţiu-timp în care viaţa, materia şi energia diferă radical de cele ale noastre."

Reluând aceste idei care încep să fie preluate treptat de tot mai mulţi „gânditori" care au sesizat analitic această realitate „radical diferită", autorul George E. Vandeman se exprima la rându-i, în cartea *Ruleta psihică* (tradusă în limba română — ediţia a II-a fiind apărută în 1993), într-un mod la fel de categoric:

„OZN-urile nu sunt maşini construite, durabile, solide, tangibile. Ele nu sunt reale în sensul în care această carte este reală. Ele nu necesită întreţinere sau combustibil. Chiar cei care au văzut aceste obiecte i-au descris pe „extratereştri" ca ieşind afară prin pereţii

[1] Kell, J.: *Operation Trojan Horse* — Ed. G. Putman's Sons, New York, 1971.

navelor lor, întocmai ca nişte stafii; căci este clar că aceştia nu sunt altceva decât nişte stafii, nişte apariţii, elemente ale imensului cosmos, elemente create de veacuri..."

Într-un atare context, ne putem da seama cu toţii că acest tezaur documentar fotografic acumulat de-a lungul ultimelor decenii, în special, oferă tuturor oamenilor deschideri tulburătoare către noi orizonturi ale cunoaşterii şi ale înţelepciunii umane; această „oferire" se adresează, desigur, în primul rând, acelora care au intuit că întreaga „fenomenologie OZN" ascunde ceva esenţial, ceva mult mai important decât cuprinde gama valorică a culturii şi a ştiinţei actuale. Depinde astfel de fiecare în parte dacă va „deschide fereastra" sau nu, către aceste orizonturi şi dacă va folosi pentru propria evoluţie spirituală noile cunoaşteri care, pentru a ne atrage, ne sunt mereu relevate în maniere nu numai captivante, ci direct impresionante.

Lecţii milenare

Probabil că multe dintre manifestările OZN — consemnate ca evenimente şi fenomene stranii atât în arhivele oficiale din zeci de state, cât şi în literatura ufologică — i-au făcut pe unii cititori să-şi pună o întrebare mult mai legată de modul nostru de a gândi în mod cotidian: în fond, la ce ar putea servi oare aceste „demonstraţii de forţă" atât de ciudate, atât de tulburătoare şi uneori atât de penibile?

Dar cine a parcurs mitologia unor popoare vechi, care s-a format treptat încă din timpuri când nu se structuraseră diferitele religii, ajunge implicit la o constatare cu caracter general: pe tot globul, au intrat în cele mai vechi „povestiri" şi mituri felurite fiinţe minunate, care tot „coborau" şi apoi „urcau" în văzduh, în diferite moduri „miraculoase". Şi tot ca un aspect general provenit din negura timpurilor, în tradiţii foarte

vechi, fiinţele cele mai minunate au rămas relevante prin acţiunile lor de „învăţare" a oamenilor în activităţi cu caracter practic; abia în etape ulterioare, fiinţele minunate au orientat învăţăturile şi către precepte cu caracter etic. Acţiunile „civilizatoare" ale acestora au rămas ca aprecieri mitice încă din timpurile îndepărtate ale omenirii, şi reflexe ale acestei considerări arhaice le regăsim în modul în care autorii culţi ai antichităţii au relevat faptele uimitoare ale zeilor mai înainte şi în timpul Evului de Aur al omenirii. Religiile — ca doctrine social-etice — s-au cristalizat mult mai târziu, după ce omenirea făcuse paşi evidenţi în evoluţia ei socială.

Un interesant exemplu pe această linie, extras din vremuri arhaice, a fost redat de fizicianul francez Patrik Drouot în una[1] din interesantele sale cărţi, atât de utile sub aspectul unui nou mod de a gândi. (Neexistând scrierea sau lucrări de artă semnificative din acele ere arhaice ale începuturilor omenirii, suntem desigur nevoiţi să încercăm a obţine informaţii şi prin alte căi de investigare, chiar dacă acestea nu ne oferă garanţii „ştiinţifice-oficiale" asupra veracităţii relatărilor; totul e să evităm ficţiunea.) Acest exemplu a rezultat din dialogul purtat de P. Drouot cu un cercetător american al profunzimilor psihicului uman, în deceniul trecut; deşi convorbirea a fost în fapt un experiment personal, ea are totuşi nuanţe de veridicitate prin asemănarea rezultatelor, comparate cu experienţe de acelaşi fel efectuate de alţi cercetători. Iată un extras deosebit de semnificativ:

„În 1985, Gregory Paxson mi-a propus să mă facă să retrăiesc prima mea încarnare terestră... M-am regăsit om preistoric, cu un trup scurt şi gros, cu o faţă alungită, scofâlcită, cu păr pe obraz, cu plete căzându-mi pe umeri.

... În ultimul moment.... mi-a propus să merg către evenimentul cel mai important al acelei vieţi. M-am regăsit imediat într-o savană cu iarbă înaltă. La vreo sută

[1] Drouot, P.: *Mémoires d'un voyageur du temps* — Ed. Du Rocher, Paris, 1994.

de metri de mine, am văzut un obiect ovoid luminos, plutind pe deasupra ierbii. Am căzut în genunchi, plin de uimire, şi am murmurat: Zeii sunt acolo, Zeii au revenit! Ce aberaţie, o Farfurie Zburătoare în plină preistorie!...

... Mă ridic şi încep să merg cu pas ezitant, atras, fascinat, de acel lucru pe care nu-l văzusem niciodată mai înainte. Cei vreo sută de metri i-am parcurs repede şi am început să urc trei trepte de lumină, o lumină moale, dar solidă, pe care puteam să mă sprijin.

... Dar, subit, am simţit o durere violentă în cap.

Durerea s-a intensificat brutal. Presiunea în capul meu era de neimaginat şi abia puteam să vorbesc.

— Opreşte, opreşte totul! i-am strigat lui Gregory...

S-au scurs trei ani de la experimentul lui Gregory Paxson.

Într-o seară, la Paris însă, scena respectivă mi-a revenit brusc în minte. M-am văzut mergând cu un pas ezitant... apoi am urcat cele trei trepte şi, de această dată, am reuşit să traversez fără dificultate peretele de lumină. Acolo se aflau trei fiinţe diafane.

În mod curios, acel „obiect" mi se părea mai mare în interior decât era la exterior.

... Aveam sentimentul că am intrat în înţelepciunea universală, că puteam să ştiu, să cunosc, să descifrez sensul ascuns al lucrurilor.

În cap mi s-a produs subit ceva ca o sfâşiere, asemenea unei stofe care se rupe, şi parcă primisem cheile înţelegerii originii omenirii, raţiunea de a fi a fiecărui om de pe Pământ şi tot ce se afla dincolo de timp. Un val de nebunie mi s-a urcat însă în conştiinţa mea şi, într-o manieră holografică, m-am auzit rugându-le pe acele fiinţe diafane:

- Nu mă lăsaţi aşa, nu mă lăsaţi aşa! Închideţi-mi conştiinţa, nu aş putea suporta, nu aş putea rezista...

Unul dintre ei a făcut o mişcare cu mâna şi totul s-a înceţoşat, memoria mea s-a şters şi am uitat imediat."

Această relatare, această retrăire a unei întâmplări petrecute poate cu sute de mii sau chiar, poate, cu milioane de ani în urmă, înregistrată într-o arhivă

necunoscută de noi a conştiinţei nemuritoare a unei fiinţe umane care astăzi este fizicianul francez Patrick Drouot, ar putea fi oare numai un produs actual al psihicului său sau al unei fantezii ascunse? Dacă cititorul a mai avut — sau va mai avea — ocazia să citească şi alte cărţi sau articole din noua literatură care s-a format pe această temă — sau chiar să afle direct evenimente similare —, va putea cântări singur veracitatea straniei întâmplări arhaice şi a retrăirii ei.

Am citat totuşi acest extras, întrucât el conţine esenţa „problemei OZN" — atât sub aspectul ei fenomenologic, cât şi ca sens al relaţiilor dintre „Noi", pământenii, şi „Ei" — acele fiinţe mult mai evoluate ale lumii eterice paralele. În plus, făcând o comparaţie între acel „eveniment preistoric" şi „întâlnirile apropiate", şi chiar „răpirile" contemporane nouă, constatăm însă un fapt sesizat în mod efectiv de ufologii analişti care au cântărit sintetic fenomenologia OZN: „scenariul" oferit pământeanului păros şi scofâlcit a fost întru totul asemănător scenariilor atât de bine regizate şi în timpurile noastre! Şi atunci, ca şi acum, trei fiinţe nepământene se aflau într-un „obiect" care înăuntru era mai mare decât văzut de afară şi care, încă de pe atunci încercau să ofere pământenilor o cunoaştere ce depăşea cu mult mintea omenească... Şi atunci, ca şi acum, obiectul luminos staţiona plutind la mică înălţime faţă de sol, oferind pământeanului atras telepatic cele trei trepte de „lumină solidă", pentru a-l lăsa să treacă apoi printr-un perete la fel de luminos... Inducerea unor astfel de imagini fictive era şi atunci, ca şi acum, un efect obţinut cu o aceeaşi uşurinţă de acele fiinţe care îşi făuriseră nişte trupuri „diafane", printr-o aceeaşi stăpânire superioară a legităţilor fizice ale materiilor eterice.

Dar partea cea mai remarcabilă a evenimentului arhaic, imprimat într-o manieră „fantastică" pe suportul material al conştiinţei nemuritoare, a fost desigur acea încercare de a conecta entitatea spirituală a omului pământean la o „cunoaştere cosmică", prin transpunerea lui într-o „realitate alternativă". Astfel, sub

controlul hipnotic al „zeilor", fiinţa lui spirituală a fost descătuşată subit de dominarea materiei dense a creierului său de om terestru şi, brusc, conştiinţa sa eliberată, a beneficiat de comunicarea directă cu înţelepciunea transcendentală; fusese „conectat" probabil doar la nivelul energetic al conştiinţelor celor trei „gazde", dar frecvenţele vibratorii mult mai ridicate ale energiilor radiate de acestea i-au produs pământeanului aflat încă la un scăzut nivel de evoluţie — şi, respectiv, la o frecvenţă oscilatorie scăzută — acel „val de nebunie" la care fiinţa lui spirituală şi fizică nu putea rezista. „Nu mă lăsaţi aşa! Nu aş putea suporta! Nu aş putea rezista!" au fost reacţiile sale la conectarea cu energiile calitativ-superioare, şi deci foarte puternice, oferite de fiinţele mult mai evoluate ale unei alte lumi... Şi această lume eterică, nici până acum cunoscută de pământeni, exista şi era încă de pe atunci ajunsă la nivele superioare de evoluţie, probabil chiar înainte de apariţia speciei biologice umane pe Pământ.

Aceasta este în fond esenţa majoră a „prezenţei OZN": coexistenţa populaţiei pământene cu o altă „omenire" mult mai evoluată, stabilită în planurile eterice ale globului terestru şi rămasă de milioane de ani invizibilă pentru fiinţele în carne şi oase; doar din când în când, în mod demonstrativ şi numai cu intervenţii benefice de ajutorare şi stimulare a evoluţiei fiinţelor omeneşti, entităţile eterice au intervenit în viaţa zilnică a „celor de jos", încercând mereu să-i antreneze către cunoaşteri superioare şi către comportamente etico-sociale care să le ridice nivelul vibrator al propriilor conştiinţe. În fapt, însăşi această lume nevăzută din planurile eterice ale Pământului a fost ajutată la rândul ei de fiinţe şi mai evoluate, care au venit din alte lumi eterice astrale[1] şi care încă din timpuri neştiute au transmis entităţilor „mai luminoase" ale lumii paralele (şi uneori chiar câtorva pământeni) înalte cunoaşteri cosmice şi chiar şi „tehnica" de a

[1] — Bailey, A. A.: *Rayons et Initiations* — Ed. Lucis Trust, Geneva, 1988.

— Gheorghiţă, F.: *Lumi invizibile*— Ed. Polirom, Iaşi, 1996.

construi OZN-uri prin puterea superioară a gândirii-voinţei.

În milioanele de ani ale existenţei speciei umane, omenirea a progresat însă foarte lent şi, deşi în diferite perioade a atins anumite culmi ale realizărilor cognitive şi materiale, evoluţia etică a conştiinţelor a fost mereu redusă, neoferind „rafinarea" necesară a substanţelor subtile individuale care să descătuşeze potenţele spirituale deţinute de fiecare om în parte. De aici a rezultat şi perpetuarea „ascunderii realităţii fundamentale" de către lumea paralelă invizibilă, menţinând aceleaşi „scenarii" atât timp cât nu era înţeles fondul ontologic şi sensul existenţei terestre şi cosmice; tot din această „întârziere în evoluţie" a rezultat şi necesitatea organizării periodice a diferitor „jocuri" impresionante, pentru ca oamenii să aibă mereu trează măcar cunoaşterea faptului că „deasupra" există fiinţe mult mai potente care văd totul şi, totodată, să facă paşi spre marile cunoaşteri. Şi, într-adevăr, omenirea paralelă a tot apărut sub diverse forme pe cerul planetar, a tot coborât din când în când „din cer" sub aspectul celor mai diferiţi zei sau fiinţe miraculoase, stimulându-i pe pământeni să facă eforturi pentru progresul individual şi general, atât sub aspect cognitiv şi material, cât şi în evoluţia spirituală.

Au trecut câteva milioane de ani de când există specia umană în cadrul biologic al Pământului; dar abia acum, doar de vreo două secole, ştiinţa terestră încearcă să descopere singură marile „taine" ale existenţei noastre planetare. Desconsiderând însă mult prea uşor vechile cunoaşteri, primite de iniţiaţii care au existat mereu în diferite locuri de pe Pământ prin „colaborarea" oferită cu discreţie de fiinţele „diafane" mai evoluate ale lumii paralele, ştiinţa contemporană strict materialistă nu a depăşit încă pragul îmbinării ei cu acele cunoaşteri fundamentale transcendentale. Chiar şi astăzi, după aceste milioane de ani de vieţuire terestră, dar de progres spiritual extrem de lent, câţi oameni din cei peste cinci miliarde de locuitori ai Terrei s-ar putea „conecta" la puternicele energii ale „conştiinţelor" unor

fiinţe superioare, capabile să stăpânească legităţile materiilor eterice? Aşa cum menţionează Maeştrii şi iniţiaţii ştiinţelor spirituale (şi cum am relatat în capitolul anterior), doar fiinţele care au ajuns la nivelul cinci de iniţiere, de evoluţie spirituală, obţin accesul la atari posibilităţi — în care sunt incluse şi crearea formativă a OZN-urilor sub impulsurile energetice ale gândirii-voinţei individuale sau de grup. Cititorul a reţinut desigur acea relevare privind nivelul încă extrem de redus al evoluţiei spirituale în cadrul omenirii, redată de iniţiatul englez B. Creme (în cartea sa citată anterior) prin următoarea statistică, cu adevărat ciudată pentru lumea neinformată: numai la cca. opt sute de mii de oameni, entitatea lor spirituală se află la stadiul primei iniţieri; doar cca. două sute patruzeci de mii de locuitori ai Terrei au ajuns la nivelul celei de a doua iniţieri; cea de a treia treaptă evolutivă au atins-o numai cca. trei mii de persoane; la cel de al patrulea nivel evolutiv au ajuns doar cca. patru sute cincizeci de oameni! Celelalte peste cinci miliarde de fiinţe omeneşti care vieţuiesc pe solul terestru mai au încă extrem de mult „de învăţat" şi mai au de făcut eforturi individuale pentru a se situa pe calea „rafinării" propriei gândiri, a propriului comportament etico-social, a propriilor substanţe eterice, care continuă să înăbuşe potenţele extraordinare ale propriului nucleu spiritual. În sine, „prezenţa şi manifestările OZN" sunt de fapt unul dintre mijloacele importante pe care lumea paralelă mult mai evoluată le foloseşte cu o răbdare la fel de impresionantă ca şi acţiunile respective, pentru a obţine în timpi „cosmici" şcolarizarea miliardelor de fiinţe spirituale terestre, cu scopul îndepărtat de a le aduce la nivelul altor lumi cosmice evoluate. Aceasta este în fond esenţa vieţuirii terestre şi omenirea trebuie să ajungă să înţeleagă în profunzime sensul real al existenţei sale cosmice; dar această înţelegere poate fi obţinută în special printr-o amplă reconsiderare a actualului mod de gândire mic-materialistă a cotidianului, cât şi a perspectivei vieţii noastre, precum şi printr-o limitare la strictul necesar al măruntelor interese biologice şi o

dirijare întru totul conştientă către realităţile şi posibilităţile majore ale energiilor spirituale.

Această reorientare a gândirii individuale trebuie să ţină însă cont de un fapt — care în sine este un fenomen fizic ce trebuie bine cunoscut: numai emisiile noastre radiante care au o gândire „benefică" posedă acea frecvenţă vibratorie mai ridicată, capabilă să ne „rafineze" propriile substanţe subtile ce îmbracă nucleul spiritual, numai „gândurile bune" faţă de semeni şi faţă de tot ce există în jurul nostru sunt acelea care conduc la evoluţia spirituală. Şi Iisus, care a ştiut mai bine decât oricine de pe Pământ că „iubirea spirituală" oferă radiaţia cea mai purificatoare, a transmis pământenilor doar prin câteva cuvinte, extrem de profunde, baza unei întregi religii, baza unei noi gândiri pe care omenirea trebuie să şi-o însuşească: „iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi!". Fondul fenomenologic care se află în spatele acestor cuvinte este deosebit de complex, întrucât el sintetizează amplul şi îndelungatul proces al evoluţiei spirituale, dar el este însăşi puntea spre vieţuirea cosmică.

Există în Univers o radiaţie fundamentală a cărei importanţă nu a fost sesizată încă de omenire; această emisie energetică permanentă are o frecvenţă vibraţională foarte ridicată, ce o face să fie energia cea mai purificatoare, fiind un flux radiant care a stat la baza gândirii Creaţiei; această radiaţie „divină" este tradusă de psihicul fiinţelor din întregul cosmos prin cel mai înălţător sentiment: cel al iubirii spirituale. Giganticul proces al evoluţiei la scară cosmică urmăreşte, în fapt, aducerea — în timp — a radiaţiilor emise de gândirea tuturor fiinţelor inteligente, la nivelul vibrator al „rezonanţei" cu această radiaţie fundamentală. Şi omenirea terestră trebuie să înţeleagă la rându-i amploarea şi importanţa majoră a acestui fenomen radiant universal, cunoscut de lumea eterică paralelă, care ne ajută în acest sens din vremuri milenare.

Cine a cercetat cât de cât realizările artistice ale antichităţii, a sesizat desigur repetarea la diferite

popoare a unei aceleiaşi teme ciudate: fiinţe de tip uman sau semi-uman reprezentate cu aripi, ca pentru zborul aerian. Raportând însă mărimea aripilor la greutatea trupurilor acelor fiinţe şi comparând cu ceea ce ştim astăzi din tehnica de zbor a păsărilor, cât şi a avioanelor, ne dăm seama uşor că aripile respective erau total insuficiente pentru zboruri reale. În schimb, probabil că apariţiile cu deplasări în aer a acelor fiinţe „zburătoare" au fost totuşi reale, constituind una din formele folosite în timpurile îndepărtate de către fiinţele eterice pentru a face „demonstraţii" impresionante privind „o altă realitate". Sculpturile asiriene, picturile antice egiptene, indiene, chineze, desenele din codexurile mayase au întreţinut milenii de-a rândul reprezentările unor fiinţe care zburau prin aer, fiind de fapt fără greutate şi care îşi „modelau" variate forme de oameni înaripaţi; coborând pe sol „în misiune", se materializau probabil ca atare, pentru anumite intervale de timp. Aşa s-au format miturile şi credinţele intrate profund în tradiţiile omenirii cu privire la existenţa „în cer" a unor fiinţe minunate şi cu puteri miraculoase.

Dar pe cerul tinerei omeniri, pentru ca demonstraţiile să fie şi mai impresionante, apăreau încă din timpuri străvechi şi „aparate de zbor" — OZN-urile din vechime —, care erau sau „modele copiate" după indicaţiile instructorilor astrali, sau erau concepute în „modele" accesibile înţelegerii oamenilor ieşiţi din primitivism. Astfel, în literatura şi în arta antică ce s-a mai păstrat prin milenii, regăsim atât în Orient, cât şi în Occident foarte numeroase referiri şi reprezentări ale unor „care zburătoare" — adesea minunat împodobite —, cu care „zeii" străbăteau cerul şi îi vizitau pe pământeni coborând printre ei pentru intervale scurte, făcându-le variate demonstraţii ale puterii lor de a stăpâni formele neştiute ale materiei. Mitologiile vechilor popoare asiatice şi europene abundă în descrierile „carelor cereşti" de tot felul, în care zeii şi chiar unii regi „de origine divină" călătoreau nu numai în atmosfera planetară, dar şi în Univers!

Iată una din numeroasele referiri de acest gen care există, de exemplu, în epopeile încă mult apreciate ale vechii literaturi sanscrite (citat din *Budhasvamin Brihat Kath Shlokasamgraha* selectat de autorul englez W.R. Drake în cartea sa *Gods and Spacemen in the Ancient East* — Ed. Sphere Books, Londra, 1976):

„Asemenea unui grup de nori luminaţi parcă de curcubeu, o trupă de care ce strălucea într-o splendoare aurie a umplut întregul spaţiu al bolţii cereşti, uimind, printr-o extraordinară frumuseţe a feluritor pietre preţioase, pe asceţii care priveau de la distanţă sosirea lor din cer. Carele au coborât. Carul regelui suprem al Vidyaharaşilor avea forma unei flori de lotus ornamentată cu douăzeci şi şase de petale, care erau din rubin. El însuşi stătea în locaşul din centrul carului, format parcă din smarald, iar pe petale stăteau femeile sale minunat de atrăgătoare."

Cititorul remarcă, desigur, reuşita regizare decorativă menită să impresioneze fiinţele pământene, întreaga înscenare neputând fi realizată decât din materii eterice. Dar dacă, în trecut, astfel de demonstraţii ale unor aterizări pline de fast îşi aveau rolul lor — „carul zburător" fiind singurul „aparat de zbor" ce putea fi înţeles de oamenii acelor timpuri —, în zilele noastre a fost eliminat „fastul"; acum vehiculele „minunate" şi „persoanele de la bord" nu mai impresionează prin frumuseţe şi podoabe, lăsându-se să fie fotografiate extrem de rar (fig. 133) în condiţii energetice aparent ciudate. Pentru a se realiza puternice efecte de impresionare, ce aveau şi rolul de a introduce în tradiţii şi în credinţe atât ideea superiorităţii fiinţelor „din cer", cât şi implantarea pregătitoare a ideii de zbor, pământenilor li se ofereau şi scene cu „care cereşti" trase de animale, de păsări sau chiar de zâne, toate acestea fiind la fel de strălucitoare. De exemplu, în epopeea sanscrită Ramayana sunt des menţionate carele zburătoare trase de cai, asini, lebede. De altfel, şi în epopeile popoarelor

sud-europene[1] şi nord-europene regăsim descrieri ale „carelor zeilor" trase de lebede sclipitoare. Dar o pregnantă adaptare la nivelul de cunoaştere şi interpretare al diferitor populaţii o regăsim şi în tradiţiile şi reprezentările artistice ale vechilor chinezi: dincolo de munţii Himalaya, „carele cereşti" nu mai erau trase de animalele şi păsările specifice Indiei, ci de dragonii specifici[2] credinţelor populare chinezeşti (fig. 134).

O adaptare similară la „elementele tehnice" apropiate puterii de înţelegere a locuitorilor din diferite zone ale globului terestru o regăsim şi în ceea ce au „înregistrat" pentru posteritate vechii egipteni. Total dependenţi de apele marelui fluviu Nil, pentru felahii antici, ca şi pentru cei moderni, barca era vehiculul care le era cel mai accesibil în imensitatea deşertului. Şi astfel, înşişi „zeii" foloseau acest mijloc de călătorie pe cer, „barca solară" zburătoare fiind vehiculul (fig. 135) fiinţelor cereşti şi chiar al faraonilor de „origine divină".

În Evul Mediu ca şi în epoca Renaşterii, până în epoca Modernă, OZN-urile create din materii eterice în diferite scenarii care trebuiau să întreţină anumite credinţe şi anumite frământări ale minţii omeneşti au fost schimbate, fiind eliminate total regizările cu „carele cereşti". Oamenii vedeau acum „corăbii zburătoare", cu catarge şi cu pânze, ai căror marinari erau îmbrăcaţi cu haine de epocă[3].

---

[1] În cartea *Astralii în antichitate* (Ed. Polirom, Iaşi, 1996) a autorului englez W.R. Drake (traducerea în limba română a cărţii sale *Gods and Spacemen in Greece and Rome*) este prezentat un mic ansamblu din ceramică, ce sugerează un zeu cu înfăţişare de lebădă — probabil Zeus apărut astfel în faţa Ledei —, aflat într-un car zburător tras de lebede.

[2] Yuan Ke: *Miturile Chinei antice* — traducere în limba română la Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1987.

[3] În cartea *Farfuriile zburătoare — o chestiune serioasă* (Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1969), autorul american Fr. Edwards reluase un text medieval care menţiona apariţia unei farfurii zburătoare deasupra oraşului irlandez Cloera. În evenimentul produs în mileniul anterior, mulţimea ar fi văzut şi un „marinar" care a coborât pe o frânghie ca să recupereze

Desigur că în Epoca Modernă, OZN-urile şi-au schimbat din nou aspectul în cadrul scenariilor oferite diferitor populaţii, alături de variatele „forme luminoase", apărând în deplasări aeriene „noi tipuri constructive" de vehicule minunate. Manifestările stranii ale unor astfel de „aparate aeriene" au evidenţiat încă în ultimele două veacuri, mai mult decât oricând, scopul lor de stimulare a ideilor de progres conceptual şi creativ, fapt care explică în mare măsură de ce în secolul XIX, cât şi în secolul XX majoritatea apariţiilor de OZN-uri au fost observate în special pe cerul Statelor Unite şi pe cel al Europei. Astfel, în prima parte a veacului trecut, pe deasupra Angliei şi a SUA în special au tot fost văzute ciudate „baloane alungite" care îi uimeau pe martori atât prin manevre şi viteze nemaiauzite, dar uneori şi prin iluminări de la înălţime a mari suprafeţe din cartiere locuite din diferite localităţi. Presa timpului a publicat tot felul de desene[1] „senzaţionale", întrucât la vremea respectivă încă nu fuseseră inventate dirijabilele şi nici surse electrice de iluminat. (Abia în anul 1890, industriaşul german F. Zeppelin a transpus această idee a „baloanelor alungite", construind primul dirijabil cu structură solidă).

În a doua parte a secolului XIX, a urmat însă o altă fază de „stimulare", prin înscenări tot mai spectaculare. Corăbiile medievale cu catarge şi cu pânze acţionate de frânghii erau — la rândul lor — de mult timp „părăsite", în regizările oferite pe cer fiind introduse — spre uimirea a mii şi mii de locuitori de pe teritoriul Statelor Unite — „vapoare zburătoare" care aveau coşuri din care ieşea fum negru specific (fig. 136), precum şi alte dotări tehnice caracteristice; în plus însă, a fost lansată şi o idee care avea să dea roade peste câteva decenii:

---

ancora ce se agăţase de arcada intrării în biserică, tocmai în timpul slujbei. Înscenarea este evidentă, şi astăzi ni se pare chiar ridicolă": un aparat zburător ce avea ancoră (!), legată cu frânghie!

[1] Bougard, M.: *Des Soucoupes Volantes aux OVNI* — Ed. Sobeps, Bruxelles, 1976.

„vapoarele aeriene" aveau şi aripi! (La 17 decembrie 1903, americanul Orville Wright a zburat, pentru prima oară în lumea modernă, cu un avion). Am reluat mai pe larg diferitele consemnări ale presei din secolul XIX — în *Lumi invizibile* —, demostrând că separat de zborurile demonstrative efectuate de „vapoarele" respective deasupra unor oraşe, în câteva cazuri astfel de nave au şi aterizat, oferind scenarii de o altă factură. Regizările aveau acum o altă schemă, care avea să se dovedească a fi oarecum „tipizată" şi pentru multe aterizări din cea de-a doua parte a veacului nostru: de la „bordul" uimitoarelor aparate aeriene, unii „străini" — care cunoşteau totuşi foarte bine limba vorbită în zonă — se făceau că inspectează exteriorul navei, ca apoi să iniţieze discuţii fugare cu unii martori singuratici.

Dar în conţinutul discuţiilor respective, cât şi în cel al descrierilor făcute de martori asupra „vapoarelor zburătoare aterizate" erau şi elemente total ilogice, care aparent frizau ridicolul. Aşa, de exemplu, la observarea colectivă survenită în aprilie 1887 la Merkel (Texas), oamenii au văzut cum ancora unui vapor aerian rămăsese agăţată de o şină de cale ferată şi cum o persoană a coborât pe frânghie (ca şi la Cloera, cu o mie de ani mai înainte[1]) pentru a o degaja; în final, acesta a tăiat funia şi „vaporul" a plecat mai departe în zborul său provocator. Scenariul îşi avea desigur o doză bună de ridicol, pe care oamenii ar trebui să-l sesizeze măcar după un secol: un vapor, zburător, de construcţie metalică, avea o ancoră legată cu o frânghie, care până la urmă a fost tăiată...

[1] În cartea *Farfuriile zburătoare — o chestiune serioasă* (Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1969), autorul american Fr. Edwards reluase un text medieval care menţiona apariţia unei farfurii zburătoare deasupra oraşului irlandez Cloera. În evenimentul produs în mileniul anterior, mulţimea ar fi văzut şi un „marinar" care a coborât pe o frânghie ca să recupereze ancora ce se agăţase de arcada intrării în biserică, tocmai în timpul slujbei. Înscenarea este evidentă, şi astăzi ni se pare chiar ridicolă": un aparat zburător ce avea ancoră (!), legată cu frânghie!

Zece ani mai târziu, în aprilie 1897, căpitanul J. Hooton a vizitat într-o poiană din statul Arkansas un „vapor aerian" aterizat, la care i s-a „jucat" un alt scenariu ridicol: vaporul zbura datorită unor roţi(!) acţionate prin aer comprimat (!). Tot în aprilie 1897, la Josserand — Texas, doi membri ai „echipajului" unui alt vapor zburător, dorind o găleată cu apă (!?), l-a invitat pe fermierul F. Nicholas să le viziteze nava; la bord i s-a spus că vaporul ar fi fost construit dintr-o materie care se menţine singură în aer şi care este în curs de fabricare în alt oraş (o ironie la adresa lipsei de cunoaşteri şi a credulităţii simpliste, din păcate valabile încă şi în zilele noastre), şi că ar fi alimentat cu electricitate condensată (o altă ironie, sau poate o nouă provocare).

În secolul XX, în special după anul 1947 — în care s-a declanşat epoca actuală a apariţiilor şi a manifestărilor OZN —, vechile prototipuri ale baloanelor alungite şi ale vapoarelor zburătoare (modele care în fapt au fost mereu premergătoare realizărilor ulterioare ale tehnicii terestre) au fost eliminate la rândul lor, introducându-se variate „prototipuri" de nave spaţiale; desigur, în paralel, au tot apărut — şi chiar din ce în ce mai mult — şi straniile „forme luminoase" care, treptat, s-a demonstrat a fi diferite categorii de „globuri radiante" ce se lăsau văzute din când în când sau numai fotografiate. Noile scenarii demonstrative, care evidenţiau impresionante efecte energetice, biologice, sau psihice, au constituit în fapt seriale de „lecţii moderne" privind o fizică fundamentală mult mai amplă decât cea cuprinsă în tratatele ştiinţifice. Deşi prin aspectul captivant, bine regizat, al diverselor manifestări din cadrul tot mai numeroaselor apariţii ale OZN a fost stârnită imaginaţia unor mari mulţimi de oameni — în epoca noastră fiind atraşi de cazuistica OZN zeci de milioane de oameni —, prin importanţa fenomenologică extraordinară au fost stimulate şi mulţimi de oameni de ştiinţă şi de specialişti către eliberarea gândirii şi a capacităţilor creative, spre noi orizonturi. În acest fel, amplul fenomen care domină

secolul XX, de succedare tot mai rapidă a tot felul de „reconsiderări" în toate domeniile concepţiilor şi ale realizărilor umane, a fost accentuat într-o măsură deloc neglijabilă şi de scenariile bine regizate, oferite mereu de fiinţele neştiute care se manifestă prin intermediul OZN-urilor. În fapt, lecţiile lor milenare au rodit încet în timp, dar au menţinut şi ele mereu în conştiinţa omenirii credinţa în existenţa unei lumi invizibile superioare, au implementat din epoci anterioare ideea şi dorinţa de a construi aparate de zbor, au susţinut mereu conceptul existenţei în alţi aştri a felurite fiinţe precum şi a unor „fraţi întru raţiune", au întreţinut cunoaşterea existenţei sufletului şi a procesului său evolutiv — combinată cu necesitatea unei etici sociale generale, au iniţiat mereu fiinţe omeneşti mai evoluate asupra posibilităţilor imense pe care le avem, ca energiile gândirii-voinţei să fie declanşate prin însăşi rafinarea propriei entităţi spirituale.

În ultimele trei decenii ale veacului nostru însă, numărul şi complexitatea demonstraţiilor oferite de fiinţele evoluate ale lumii eterice paralele prin intermediul manifestărilor OZN s-a amplificat în mod cu totul deosebit, întrucât în această a doua parte a secolului XX omenirea a făcut salturi importante în progresul general.

Încă atât de stranie pentru noi, prezenţa OZN nu şi-a asumat însă numai această misiune de „într-ajutorare" a omenirii terestre în evoluţia ei spirituală în vederea obţinerii nivelurilor superioare cerute de evoluţia la scară cosmică. Într-un mod şi mai puţin ştiut, fiinţele superioare ale lumii eterice se preocupă, de asemenea, din timpuri arhaice, de menţinerea unor condiţii favorabile evoluţiei înseşi a planetei noastre; Pământul, ca şi oricare alt corp cosmic, îşi are şi el ciclul propriu de vieţuire, pe etape specifice, atât ca masă planetară în cadrul unui sistem solar, cât şi ca lăcaş ce are misiunea de a adăposti şi favoriza evoluţia variatului ansamblu al formelor de viaţă din cadrul biosferei sale. O demonstrare foarte ciudată a acestei „griji" suplimentare, care, în fapt, se desfăşoară tot în

beneficiul umanităţii şi a tot ce este viu pe Terra, pare a fi făcută iarăşi din când în când, printr-un alt gen de manifestare a „prezenţei OZN"; este vorba de acele amprente circulare sau cu alte forme geometrice, din lanurile cerealiere, intrate în literatura ufologică sub denumirea englezească de „crop circles". În ultimele decenii ale acestui sfârşit de secol XX, astfel de urme ciudate — de mari dimensiuni — pe care nimeni nu a văzut „cine" şi „cum" le-a făcut[1] în diferite colţuri ale lumii, au stârnit şi ele multe discuţii oficiale, cât şi în cadrul opiniei publice. Explicaţiile — care în unele state din Europa se doreau a fi cât mai docte — au început prin a le pune pe seama unor turbioane atmosferice, au fost considerate jocuri ale unor elicoptere, s-a trecut psihologic la insinuarea unor glume, la darea vinei pe arici şi numai o parte din investigatorii ufologici au fost convinşi că, în fapt, ar fi opera unor OZN foarte abile. Este însă adevărat că lipsa unor observări directe nu putea impune ferm o anumită explicare. Totuşi, acel eveniment nocturn petrecut lângă Arad în vara anului 1994, care a impresionat puternic mai mulţi martori localnici[2] şi a fost prezentat şi în străinătate[3] ca un caz foarte semnificativ de producere a amprentelor de către OZN-uri, a reorientat multe consideraţii. Dar cele mai clare explicaţii asupra acestui gen mai puţin obişnuit de manifestări le-a oferit iniţiatul englez Benjamin Creme

---

[1] „Urmele circulare din lanurile de grâu" au fost descoperite în ultimele patru decenii în câteva zeci de ţări — din Australia până în Canada, din Japonia până în Anglia; cele mai numeroase „demonstraţii" s-au semnalat pe teritoriul englez, dar ele au fost relevate şi în multe alte ţări, din Europa până în Rusia. Martori la producerea amprentelor respective au fost numai în România şi în Costa Rica.

[2] Cazul a fost prezentat pe larg în revista „RUFOR", Nr. 9/1994 (din Tg. Mureş) şi în cartea *Anotimpul OZN-urilor* a autorilor Marinache, R.; Someşan, O. şi Ghilea, S. (Ed. Mirador, Arad, 1995).

[3] Relatarea importantului eveniment românesc de la Arad s-a făcut, însoţită de fotografii, în revistele ufologice „Flying Saucer Review" — Vol. 39, No. 3/ 1994 (Londra) şi „Lumieres dans la nuit", No. 326/1994 (Paris).

în cadrul unei conferinţe publice din septembrie 1990 şi apoi în una din cărţile[1] sale:

„Cu excepţia câtorva mistificări izolate (care au fost tentative foarte grosolane de reproducere a misterioaselor cercuri din lanuri de grâu sau de alte cereale), aceste urme circulare au fost realizate din OZN-uri de către Fraţii din spaţiu. Ele au mai multe niveluri de utilitate. Mai întâi, constituie o reamintire constantă — pentru noi — a prezenţei lor pe cerul terestru. Dar ceea ce este important, este faptul că fiecare cerc e magnetizat şi ocupă un loc specific pe liniile de forţă ale câmpului magnetic terestru. Fiecare cerc este un fel de vârtej care drenează energia şi iradiază regiunea înconjurătoare. Pe ansamblu, ele nu sunt amplasate la întâmplare şi formează o grilă, un sistem întreţesut de energii foarte benefice pentru noi. Această grilă fiind realizată în mod ştiinţific, este foarte puţin probabil ca vreun grup de observatori, oricât de bine-intenţionaţi ar fi ei, să poată determina punctul exact în care vor putea observa producerea unor cercuri viitoare..."

După un an — în iulie 1991 —, într-o discuţie publică similară, B. Creme a evidenţiat şi alte aspecte inedite:

„Fenomenului OZN îi datorăm enorm. Ei supraveghează ansamblul planetei şi lumea obţine astfel un beneficiu energetic enorm. Prin aceste amprente circulare din câmpurile de cereale, Fraţii din spaţiu refac în planul fizic, într-un anume mod, „reţeaua" câmpului magnetic terestru. Fiecare din aceste forme circulare reprezintă o chakra sau, altfel spus, un vârtej de energie magnetică. Apărut iniţial în Marea Britanie, fenomenul s-a răspândit în întreaga lume. La început, ca întotdeauna, scepticii au respins fenomenul. Mi-ar fi indiferent dacă aceştia l-ar eluda, considerându-l un mister insolubil, dar a-l elimina, pretinzând că aceste cercuri sunt provocate de un „capriciu al vânturilor", relevă curată stupiditate şi

[1] Creme, B.: *Maitreya's Missions* — vol. 2, Ed. Partage, Londra, 1986.

este o insultă adusă inteligenţei umane; orice inteligenţă medie ar sesiza imposibilitatea unei origini meteorologice şi ar fi suficient să vină în teren şi să vadă cercurile respective, pentru a fi convinsă. Dar pentru a se asigura că astfel de explicaţii, eronate, nu se vor răspândi, Fraţii din spaţiu au început să formeze, în plus faţă de cercuri, şi dreptunghiuri (n. a.: pentru edificare, am inclus ilustrarea a două exemple semnificative prin fig. 137 A şi B); or, nici un vânt nu acţionează în unghiuri drepte, în triunghiuri sau în configuraţii complexe precum cele care apar acum. Fiecare dintre aceste forme reprezintă o ideogramă şi le-aţi recunoaşte pe unele[1] dacă aţi fi familiarizaţi cu o anumită semnificaţie, fapt intuit de multă lume. Ele rememorează vechile noastre relaţii cu Fraţii din spaţiu."

Acest „tratament magnetic", aplicat pentru îmbunătăţirea schemei liniilor de forţă ale câmpului magnetic planetar cu „amprentele demonstrative" ale figurilor geometrice imprimate printr-un procedeu neînţeles încă de noi (tulpinile plantelor nu sunt strivite, ci doar presate şi torsionate într-un anumit sens), în lanuri şi ierburi înalte din diverse locuri de pe globul terestru, constituie în fapt doar un exemplu mai restrâns din numeroasele activităţi mult mai ample ale acelor fiinţe din lumea eterică mult mai evoluate decât noi. O parte din „ashramul" acelor fiinţe extrem de potente — care au atins gradele cinci şi şase de iniţiere — formează însuşi grupul restrâns al Maeştrilor — Ierarhia —, care se îngrijesc permanent şi până în cele mai mic detalii nu numai de amplul proces al evoluţiei omenirii, ci — aşa cum am menţionat anterior — şi de evoluţia tuturor formelor de viaţă din cadrul biosferei, precum şi de evoluţia însăşi a planetei — în existenţa ei de entitate astrală. Iată cum prezintă Maestrul Djwhal Khul-

[1] În *Lumi invizibile* am reluat imaginile amprentelor foarte interesante din satul german Grasdorf (fig. 18 şi 19), din mijlocul cărora au fost scoase din pământ nişte talgere de aur foarte vechi, care conţineau în basorelief însăşi ideograma amprentelor"! (n.a.)

Tibetanul[1] doar câteva din astfel de activităţi extraordinar de ample, care leagă direct existenţa şi evoluţia omenirii de fenomene cosmice încă atât de necunoscute pământenilor şi care au fost mereu relevate încă din timpuri străvechi, în „lecţii milenare" oferite cu o imensă răbdare, întregii omeniri:

„Maestrul este şi el instruit, învăţînd să manevreze energiile extraplanetare, care sunt însă circumscrise printr-un cerc solar ce nu poate fi depăşit. Maeştrii care s-au decis să urmeze cea de a doua Cale sunt învăţaţi să stăpânească şi să orienteze energiile sistemice, precum şi anumite energii emanate din constelaţia Balanţei sau cele de la o stea din Ursa Mare. În stadiile cele mai avansate şi când este mult mai evoluat decât indică denumirea de „maestru", El lucrează în mod conştient pe planul mentalului cosmic. Activităţile sale se vor orienta atunci spre corelarea energiilor din Ursa Mare cu cele din constelaţia Pleiadelor, în dubla lor relaţie cu sistemul nostru solar şi doar în mod auxiliar cu Pământul nostru."

Dar în cadrul activităţilor extraordinare relevate permanent — în mod benefic — populaţiei terestre de către acele fiinţe mult evoluate, capabile să producă prin propria lor gândire-voinţă OZN-uri de orice dimensiune şi manifestări energetice cu totul impresionante, precum şi să manevreze energii cosmice fantastice, este interesant să mai prezentăm şi un alt aspect al „lecţiilor milenare" dedicate acestui proces planetar atât de necesar, al evoluţiei omenirii. Iată cum îl expunea iniţiatul Benjamin Creme în cadrul unei prelegeri ţinute în ianuarie 1988:

„Acest pasaj din învăţăturile Agni Yoga ilustrează rolul inspirator pe care Ierarhia nu încetează să-l îndeplinească în domeniul ştiinţei. Ea proiectează în sfera mentală a planetei noastre numeroase „clişee" pe care

[1] Bailey, A. A.: *Rayons et Initiations* — Ed. Lucis Trust, Geneva, 1988.

noi le „captăm"[1]. Aceasta este adevărată sursă a invenţiilor şi a descoperirilor noastre. În citatul menţionat, expresia „condensarea pranei" nu se referă decât indirect la acumulatorii de energie orgonică ai lui Wilhelm Reich. Aşa cum i-a conceput şi i-a folosit Reich, aceştia acumulează energia din două sub-planuri eterice inferioare: cel de al treilea şi cel de al patrulea."

POSTFAŢĂ

Parcurgând această carte, cititorul a putut constata, pe de o parte, diferite aspecte (prezentate poate prea fugar) ale unor cunoaşteri fundamentale care fac parte din ampla „fizică etherică" specifică întregului Cosmos; pe de altă parte, a regăsit amintite — de asemenea, prea fugar — unele relaţii pe care le avem noi, pământenii, cu o lume invizibilă paralelă — cea a fiinţelor spirituale fără trupuri din materii dense-organice, dar care, în funcţie de nivelul lor de evoluţie, pot folosi creativ prin energia Gândirii şi a Voinţei proprietăţile intime ale materiilor eterice şi ale celor dense. Desigur, prezentarea aspectelor incluse în carte nu putea fi decât sintetică, întrucât în spatele fiecăruia din aspectele respective se află ample domenii fenomenologice, sesizate doar în mică parte de literatura specifică formată în ultimele decenii ale secolului XX; ceea ce este totuşi important,

[1] Cine a studiat istoria diferitor descoperiri şi invenţii din Epoca Modernă a putut să constate că multe dintre acestea au fost realizate în aceeaşi perioadă, simultan, de câte două sau trei persoane din ţări diferite, care nu ştiau nimic din ceea ce lucrau şi realizau ceilalţi; în final, a contat doar primul care a comunicat „noutatea". De exemplu, englezul I. Newton a elaborat, în acelaşi timp cu germanul G. W. Leibniz, bazele calculului diferenţial, dar savantul englez le-a comunicat cu două luni înaintea lui Leibniz. Există numeroase situaţii similare şi până în zilele noastre; şi cercetători români au suferit astfel de pierderi de priorităţi — cum a fost cazul lui N.C. Paulescu, descoperitorul insulinei etc. (n.a.).

este faptul că, alături de literatura cu caracter informativ a fiecărui nou domeniu în parte, au început să fie editate şi lucrări scientizate care îmbrăţişează astfel de teme, pregătind treptat acea „unificare" dintre ştiinţa doctă şi încă atât de ascunsa ştiinţă spirituală, unificare ce va surveni în mod necesar într-un viitor nu prea îndepărtat.

Din stranietatea aspectelor care au fost prezentate, cititorul a putut vedea că, în fond, extrem de complexa „problemă OZN" — ca prezenţe ciudate şi ca manifestări uimitoare şi adesea tulburătoare — este, de fapt, doar unul dintre impresionantele mijloace folosite din timpuri străvechi, prin care fiinţe de înaltă evoluţie spirituală, aparţinând unei lumi eterice în general invizibile, se preocupă activ să antreneze omenirea într-un amplu proces de evoluţie spirituală individuală şi colectivă; toate acţiunile respective au dovedit o răbdare parcă atemporală, dar au evidenţiat şi autoritatea care o conferă stăpânirea unor mari energii şi a unor puteri ce ni s-au părut mereu „supranaturale". Însă, dacă până acum minunatele „lecţii milenare", oferite prin variate manifestări uluitoare — atât prin „prezenţa OZN", cât şi prin alte metode folosite în acelaşi scop —, au avut permanent o manieră regizorală de „ascundere" a acestei coexistenţe fundamentale, sfârşitul de secol XX marchează o îndepărtare semnificativă a multor voaluri care menţineau alura de fantastic a unei „alte realităţi". În acest nou cadru temporal, amplul fenomen de „reconsiderări cognitive", declanşat la nivel planetar în ultimele decenii, care a cuprins gândirea, comportamentul şi manifestările creative ale unei mari părţi din omenire, conduce implicit şi la o interpretare mai apropiată de fondul esenţial al straniilor manifestări OZN.

S-ar putea ca unii cititori să nu fie de acord cu necesitatea reconsiderării propusă în această carte privind ipotezele explicative enunţate anterior în literatura ufologică. În fapt, paginile de faţă nu doresc să convingă, ci invită la o documentare cât mai extinsă şi la o analiză cât mai obiectivă. Nimeni nu a progresat

însă cantonându-se în elemente de cunoaştere şi în concepţii pe care le-a considerat la un moment dat ca definitive. Numai cercetând mereu, comparând analitic în mod obiectiv şi fără idei preconcepute, şi „intuind" ceea ce este veridic în ceea ce ni se pare încă a fi straniu, miraculos sau fantastic, ne putem apropia de realităţile fundamentale. Or, a venit timpul nu numai să ne apropiem de ele, ci chiar să le cunoaştem...

ILUSTRAŢII

Fig. 1 A

Grupuri de câte trei-patru OZN-uri discoidale, asemănându-se între ele, o au fost fotografiate în diferite locuri din lume. La mărirea imaginilor s-a constatat că întotdeauna „aparatele zburătoare" difereau ca dimensiuni şi detalii constructive, deşi, după o logică tehnică, ar fi trebuit să fie identice. (Fotografie făcută din avion, deasupra oraşului german Schweinfurth - 4 noiembrie 1972 - foto: Uri Geller)

Fig. 1 B

În urma unei „transcomunicări" înregistrată pe bandă de magnetofon, elveţianul Eduard Meier a obţinut în cursul anului 1975 o serie de fotografii asupra unor grupuri de OZN care, în mod repetat, au zburat în apropierea capitalei Zurich. (Imagine înregistrată la 27 februarie 1975.)

Fig. 2

Fiecare OZN este de un alt tip constructiv. De ce? Sutele de modele văzute sau fotografiate până în prezent - totdeauna diferite - par să excludă fabricarea lor de către mari industrii specializate... (Deasupra culmilor Huascoran - Munţii Anzi, Peru - martie 1967 - foto: Augusto Arranda)

Fig. 3
Scrisorile-mesaj misterioase (dactilografiate la maşini de scris) care ar fi fost emise de „extraterestrii" veniţi de pe planeta UMMO aveau toate aceeaşi emblemă, identică celei de pe partea inferioară a acestui OZN; uimitorul „obiect zburător" ar fi fost fotografiat de o persoană ce a rămas anonimă, în ziua de 1 iunie 1967, la San José de Valderas - în apropierea capitalei Spaniei.

Fig. 4

Din anul 1835 şi până în anul 1965, într-un conac din Raynham Hill - Norfolk - Anglia, apărea când şi când o fantomă cu alură feminină. S-a spus că ar fi fost a unei locatare mai vechi a clădirii - Dorothy Walpole -, dar unii autori (ca, de exemplu, D. Scott Rogo) au prezentat-o sub numele de „Lady Brown". Pe lângă aspectul captivant al trupului translucid constituit dintr-o materie eterică, atrage atenţia triunghiul (din aceeaşi meterie) de la picioarele entităţii; acest triunghi poate fi o importantă indicaţie asupra tipului de materie eterică (v.

cap. II). (Raynham Hill - 19 septembrie 1936 - foto: Indre Shira)

Fig. 5 A

Profesorul catalan Luis José Grifol mi-a transmis această imagine însoţită de următoarea precizare: „Eu văd astfel de prezenţe aeriene strălucitoare începând din vara anului 1977, iar din august 1980 am reuşit să le fac vizibile atât pe muntele Montserrat, cât şi în alte

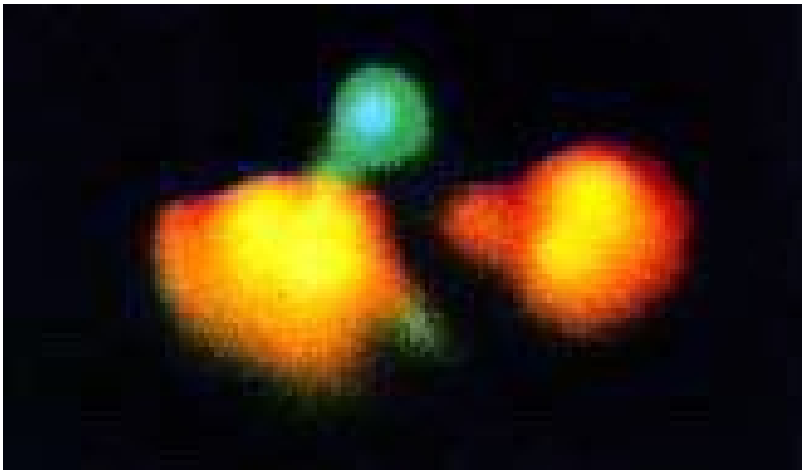

locuri din Spania şi din străinătate, pentru multe mii de persoane."

Fig. 5 B

Formele luminoase, având contururi rotunde, care se vehiculează în atmosfera terestră, emit radiaţii cu diferite lungimi de undă, înregistrate pe peliculele fotosensibile în culori diferite. Iată, de exemplu, una dintre numeroasele prezenţe de acest fel, surprinsă de profesorul Luis José Grifol la nord-vest de Barcelona. (Masivul Montserrat - 13 august 1978)

Fig. 5C

în marea majoritate a cazurilor, aceste prezenţe aeriene radiante nu sunt vizibile. Totuşi, ele sunt adesea înregistrate de peliculele fotosensibile; există şi unii hipersensibili care le sesizează prin vedere eterică. Entităţile din aceast clişeu nu au fost văzute; deşi aparatul de fotografiat a fost mişcat, imaginile celor două globuri sunt clare, indicând un timp scurt de staţionare şi, respectiv, o radiaţie intensă. (Iaşi - 22 septembrie 1978 - foto: ing. Florin Gheorghiţă)

Fig. 6

în Antichitate şi în Evul Mediu, astfel de prezenţe neştiute erau considerate „apariţii ale zeilor"' sau „prezenţe divine". Strălucirea lor argintie indică,

desigur, potente energetice superioare. Clişeul a surprins Luna şi, dedesubt, un glob radiant nevăzut. (Cluj-Napoca - foto: biolog Al. Sift)

Fig. 7

Peste patruzeci de „participanţi nevăzuţi", având forma unor globuri intens radiante au ţinut să se manifeste şi în România. Pătrunzând fără să ştie nimeni în Sala Florească, la o expunere a maestrei Shri Mataji, ele au activat energetic mediul eteric din spaţiul parcurs, făcându-l să emită radiaţii invizibile, dar sesizate de pelicula fotografică. (Bucureşti - februarie 1990)

Fig. 8 A

Atunci când au un anume nivel de evoluţie, entităţile „din lumea de dincolo" se pot „materializa"; de obicei, îşi „formează" numai capul şi doar uneori (în funcţie de scop) şi restul trupului. După decesul său, cel ce a fost scriitorul britanic Sir Conan Doyle i-a oferit soţiei această fotografie „împreună", pentru a-i dovedi

nemurirea fiinţei-suflet.

Fig. 8 B

Acest cap uman „materializat" parţial în plină natură demonstrează că „lumea de dincolo" se află pretutindeni în jurul nostru. Dar chiar mai mult, aşa cum specifica şi autorul francez Gabriel Delaune, „locuitorii lumii invizibile au pus totul în acţiune, au încercat toate procedeele ca să ne dovedească faptul că trăiesc mereu." (Plaiul din vestul municipiului Cluj-Napoca - 16

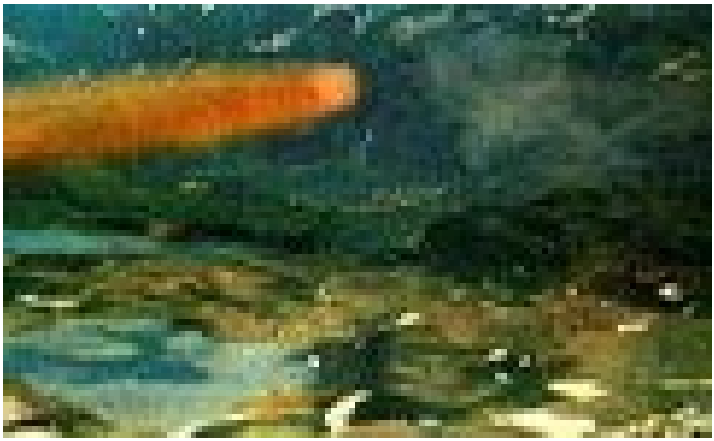

septembrie 1973 - foto: biolog Al. Sift)

Fig. 9 A

în mediul apropiat solului terestru, fiinţele globulare cele mai numeroase sunt „entităţile roşii". Clişeul a surprins deplasarea grăbită a unei astfel de entităţi

deasupra munţilor Alpi din Elveţia. (iulie 1959 - foto: Franz Hlawa)

Fig. 9 B

Aflat în Italia, spaniolul José Maria Alegre a făcut numeroase fotografii nocturne. Pe două clişee a apărut o succesiune surprinzătoare: primul clişeu a surprins prezenţa a şase entităţi roşii, aflate la diferite distanţe între ele; al doilea a înregistrat însă un fapt aparent uimitor: cele şase fiinţe globulare s-au aliniat în mod inteligent într-un „şirag" perfect ordonat! Forma luminoasă albă este probabil planeta Venus. (Masivul Gran Sasso - munţii Abruzzi - decembrie 1978)

Fig. 10 A

Există şi entităţi ale căror radiaţii sunt înregistrate de peliculele fotosensibile ca fiind albastre. Documentul este obţinut de cercetătorii grupului italian ENU - Livorno, în noaptea de 9 noiembrie 1979, în localitatea Poggio-Castellaccio. (Petele roşii au rezultat probabil din spălarea incompletă a filmului.)

Fig. 10 B

Şi în spaţiul aerian spaniol se vehiculează entităţi globulare care, în deplasarea lor „pulsată", emit radiaţii albastre. La mare distanţă, staţiona o pereche de „fiinţe roşii". Mai dificil de explicat - deocamdată - este prezenţa acelui sferoid de mari dimensiuni, de culoare

galbenă, având o structură granulară. (31 ianuarie 1982

- foto: prof. Luis José Grifol)

Fig. 11 A

În mediul terestru se află şi fiinţe globulare ale căror emisii energetice sunt înregistrate ca radiaţii albe. Văzută şi cu ochiul liber, această entitate radiantă a fost

surprinsă în zona Genova-Bolzanto - în seara de 28 septembrie 1977 - pe mai multe clişee ale unui film pentru domeniul infraroşu, expus de investigatorii italieni de la grupul GRCU - Genova.

Fig. 11 B

Entităţile globulare albe se apropie mult de oameni, rămânând însă - în general - nevăzute. (Iaşi - toamna 1981)

Fig. 12 A

Detaşându-se de trupul rămas în transă, medium-ul Reine spunea că vede multe entităţi din „lumea de dincolo" ca având forme alungite. Iată un document fotografic românesc ce confirmă spusele sale,

consemnate cu peste opt decenii în urmă. (Plaiul pădurii Hoia-Baciu - 14 iunie 1974 - foto: fizician dr. Gheorghe Văsaru)

Fig. 12 B

Există şi entităţi invizibile „întunecate" a căror formă este alungită. Clişeul a înregistrat deplasarea foarte rapidă a unei astfel de fiinţe - care s-a întors din drum -, sub forma unei dâre curbe întunecate. Atrage de asemenea atenţia o uşoară luminozitate din jurul „formei" invizibile, fapt ce indică un anume potenţial

energetic al acesteia. (Zona alpină Laveno - nordul Italiei - 18 decembrie 1977)

Fig. 13 A

Entităţile alungite văzute de medium-ul Reine îi apăreau acesteia ca fiind dintr-o „ceaţă fluorescentă" şi având mărimea unei mâini. înregistrările fotografice româneşti confirmă spusele ei. (Lizierea pădurii Hoia-Baciu -18 septembrie 1968 - foto: Viorica Sift)

Fig. 13 B

Aproape trei decenii mai târziu - faţă de momentul realizării clişeului 13A -, au fost surprinse în aceeaşi zonă trei entităţi ovoidale care radiau invizibil o „lumină albă". (Liziera pădurii Hoia-Baciu - 21 octombrie 1995 - foto: tehn. Gâza Bukaresti)

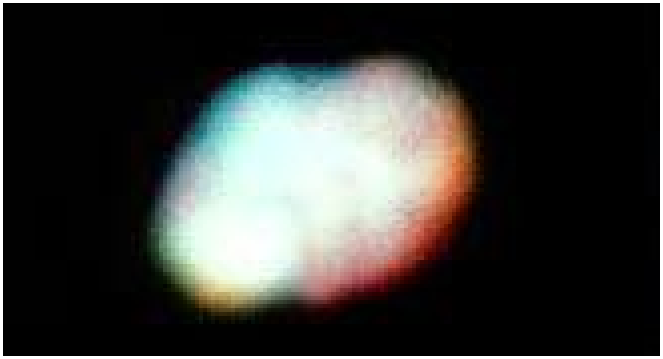

Fig. 14

Concluziile medium-ului Reine - consemnate de P.-E. Cornillier - erau tulburătoare, dar ferme: „Aceste forme luminoase conţin Spiritul - conştiinţa, voinţa -, toată fiinţa umană în puterea ei!". (Masivul Montserrat, Barcelona - anii '80 - foto: prof. Luis José Grifol)

Fig. 15 A

Un fenomen ce pare straniu: deplasările entităţilor invizibile se fac printr-o pulsare continuă: după o secvenţă în care radiaţia „trupului globular" este înregistrată de pelicula fotosensibilă, urmează o secvenţă în care sferoidul „dispare energetic". Realimentându-se însă cu energie din mediul înconjurător, printr-un proces fizic necunoscut, entitatea devine din nou fotografiabilă; fenomenul continuă astfel

permanent, cu o viteză foarte mare. (Iaşi - 10 decembrie 1976 - foto: tehn. Ion Ciobanu)

Fig. 15 B

Deplasările pulsate constituie un fenomen specific entităţilor radiante invizibile. Această imagine surprinsă în interiorul unei camere dintr-un bloc de locuinţe demonstrează în mod categoric lipsa de valabilitate a

vechii interpretări care sugera, pentru acest gen de documente, înregistrarea unor „fulgere globulare pulsante" -în fapt inexistente. (Iaşi - 22 iulie 1975 - foto: cond. arhitect Andrei Frentz)

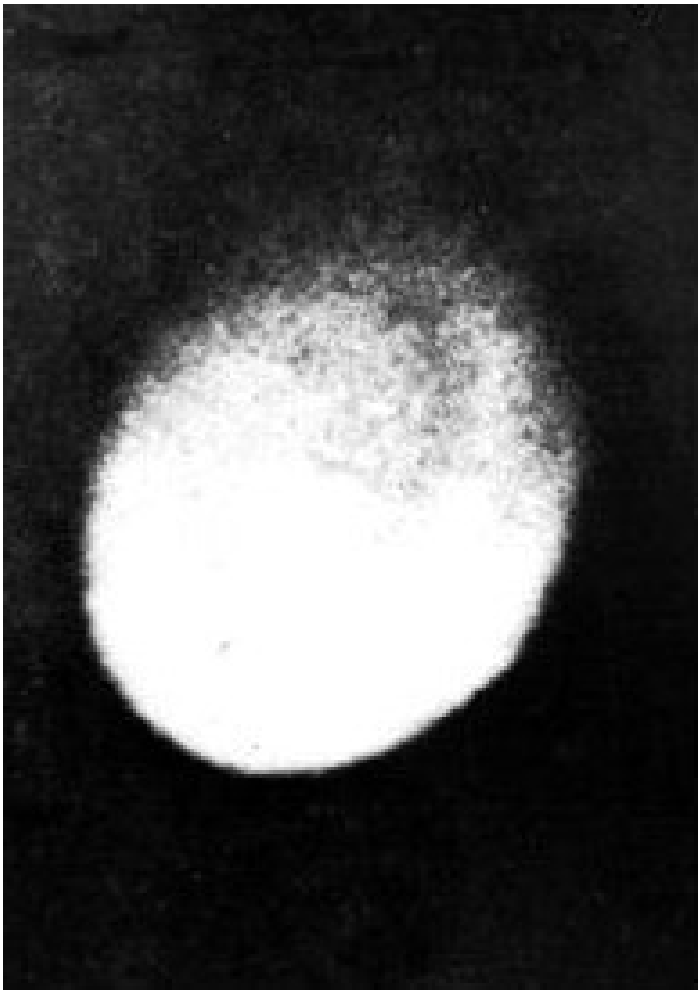

Fig. 16 A

În literatura ufologică s-a menţinut o interpretare insuficient analizată şi care începe să fie reconsiderată: formele luminoase rotunde văzute pe cer ar fi OZN. Cercetarea atentă a înregistrărilor evidenţiază însă diferite prezenţe plasmatice, fără „detalii constructive". Această imagine, publicată repetat sub titlul „OZN strălucitor deasupra Braziliei", a fost obţinută de un economist din Rio de Janeiro la 9 decembrie 1954; în realitate, fusese fotografiată o fiinţă globulară radiantă.

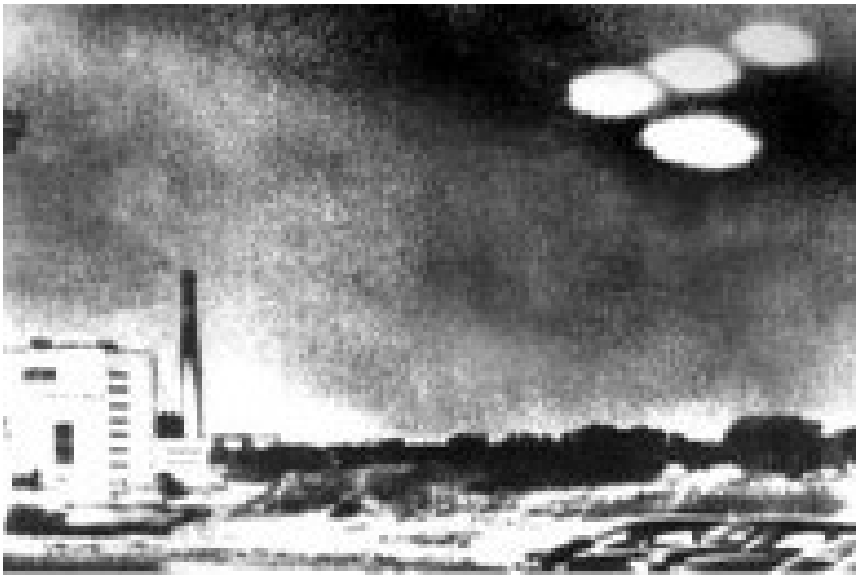

Fig. 16 B

Documentul fotografic de mai sus a fost prezentat decenii de-a rândul ca surprinzând un grup de OZN-uri luminoase. Clişeul expus de Shell Alpert în dimineaţa

zilei de 16 iulie 1952 a înregistrat de fapt deplasarea pe deasupra bazei americane Salem, a patru forme globulare radiante, asocierea lor indicând un comportament inteligent.

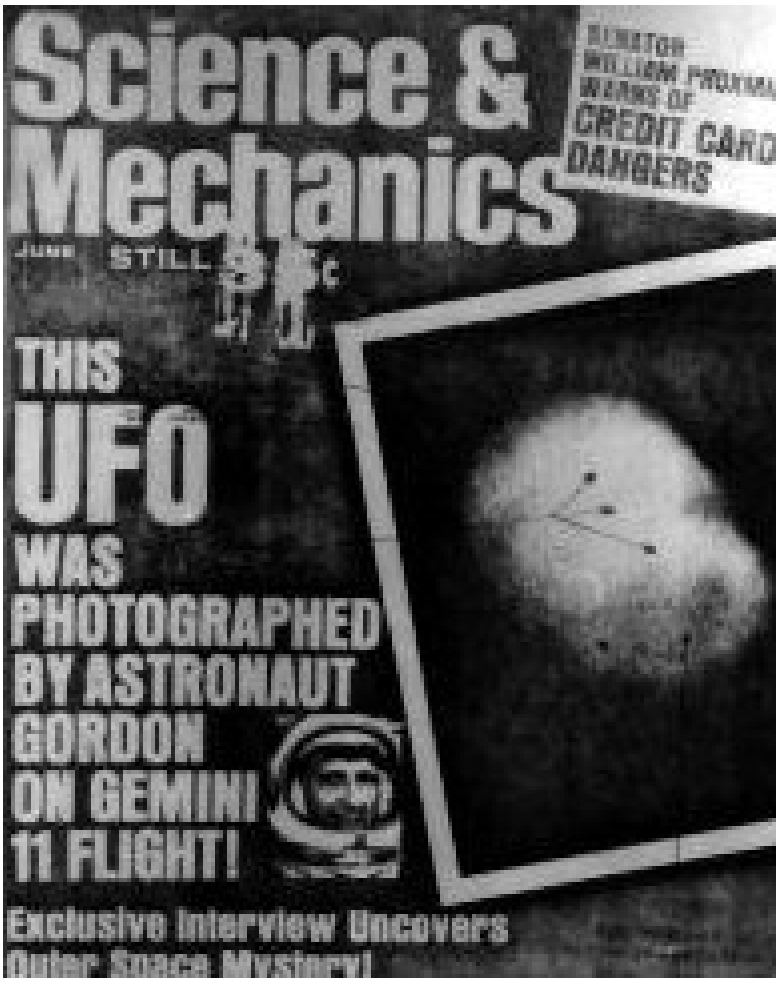
Science & Mechanics
CREDIT CARD DANGERS
STILL
THIS UFO WAS PHOTOGRAPHED BY ASTRONAUT GORDON ON GEMINI 11 FLIGHT!
Exclusive Interview Uncovers

Fig. 17 A

„Formele luminoase" văzute şi fotografiate de astronauţii americani în spaţiul extraplanetar au fost considerate mereu în informaţiile pentru public şi în literatura ufologică drept OZN-uri. Dar straniile prezenţe spaţiale care se deplasau cu schimbări spectaculare ale direcţiei nu evidenţiau „detalii constructive" ci apăreau doar ca „forme radiante" având contururi rotunde. Imaginea este relevantă pentru modul cum prezenta, la timpul respectiv, o cunoscută revistă americană unul din documentele fotografice obţinute din capsula spaţială „Gemini 11", de astronautul R. Gordon, la 13 septembrie 1966.

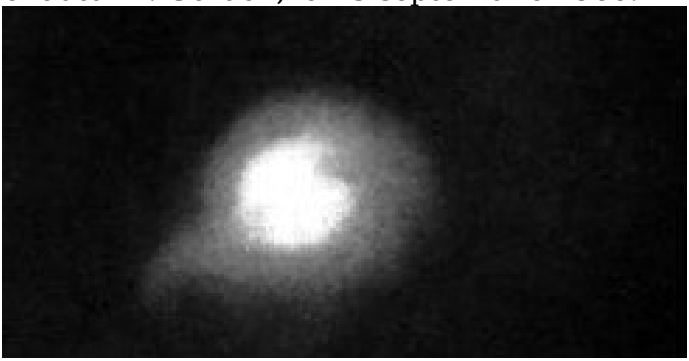

Fig. 17 B

Şi acest obiect (călător spaţial care şi-a intersectat traiectoria cu orbita fixă a capsulei terestre şi apoi şi-a schimbat direcţia), fotografiat din aparatul „Gemini 11" în septembrie 1966 de către astronauţii R. Gordon şi Ch. Conrad, nu avea absolut nici un element care să justifice denumirea de „navă cosmică extraterestră". Astăzi îl

putem considera - mai apropiat de realitate - drept un „glob intens radiant". (Document difuzat de NASA)

Fig. 18 A

Şi în apropierea solului lunar există entităţi globulare radiante! Misiunile programului „Apollo" au adus numeroase filme care au înregistrat acest gen de prezenţe tulburătoare. Pentru a vieţui, fiinţele globulare nu au nevoie de o atmosferă formată din gazele materiei dense, ci doar de medii eterice şi de radiaţia cosmică! (Secvenţă din filmul primei aselenizări, expus în iulie 1969 de astronautul Edwin Aldrin, în timpul istoricei misiuni „Apollo 11").

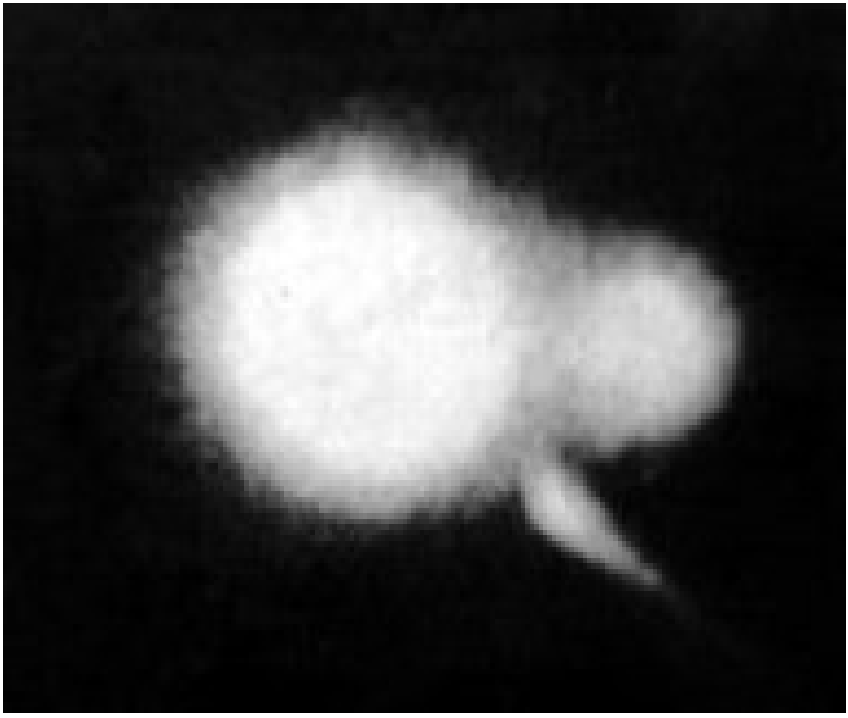

Fig. 18 B

Detaliu mult mărit dintr-un alt clişeu al filmului expus de astronautul E. Aldrin la apropierea de solul lunar. în această imagine, cele două entităţi radiante surprinse anterior - fig. 18A - la distanţă una de alta, au fost „fotografiate" în momentul în care s-au alăturat (v. fig. 39). în secvenţele ulterioare ale acestui film (difuzat parţial de NASA), entitatea mai mică a fost înregistrată ca îndepărtându-se.

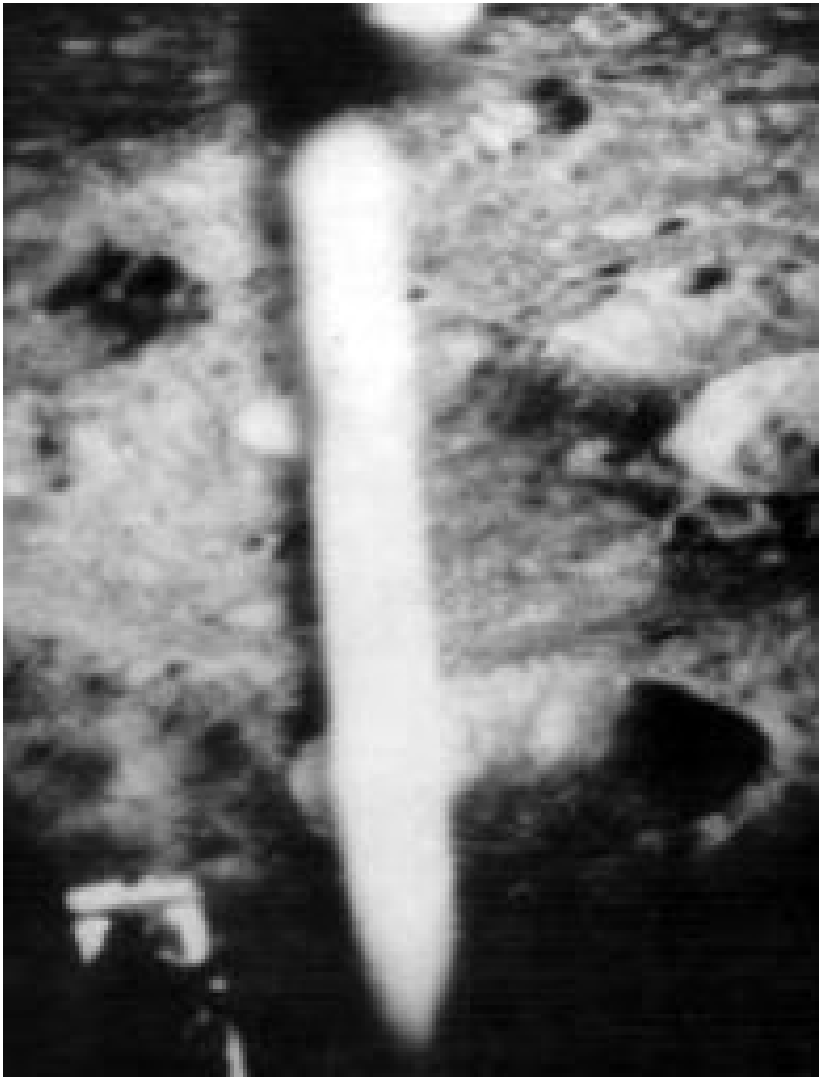

Fig. 18 C

Şi următoarele misiuni selenare „Apollo" au adus pe Pământ filme care au surprins diferite entităţi globulare ce se deplasau în spaţiul Lunii. Iată, de exemplu, unul dintre documentele obţinute de astronautul Thomas Mattingly în timpul expediţiei „Apollo 16" - prezentat de NASA - asupra a două fiinţe globulare aflate în deplasare (datorită mişcării rapide a acestora, clişeul a

înregistrat emisia radiată pe traseu sub forma unei dâre).

Fig. 19

Acest interesant document fotografic a fost considerat, ani de-a rândul, ca înregistrarea „defilării" unui grup de OZN-uri strălucitoare. Cercetătorii de la grupul american „Grund Saucer Watch" (din oraşul Phoenix - Arizona) au eliminat însă această ipoteză. „Şirul indian", ordonat evident în mod inteligent, era, în realitate, constituit din entităţi globulare ale căror radiaţii s-a constatat că pulsau. (Montreal - Canada, august 1973, foto: Michel Imbeault)

Fig. 20

Unii fotografi au surprins, fără să ştie, diferite acumulări ale unor alte forme de materie. în raport cu aerul din jur, acestea evidenţiau anumite potenţe

energetice specifice. Aglomerările de „materie invizibilă albă" (v. fig. 103) - a cărei radiaţie discretă este asemănătoare atât corpului diferitelor OZN-uri cât şi învelişului exterior al entităţilor globulare - par a fi constituite din eter chimic (v. cap. II). (Pădurea Hoia-Baciu - foto: biolog Al. Sift)

Fig. 21 A
în plină natură se vehiculează şi aglomerări neorganizate ale unui alt tip de materie invizibilă, care este înregistrată de filmul alb-negru ca o masă întunecată. Două clişee succesiv expuse au evidenţiat „curgerea" maselor întunecate. Judecând după intensitatea întunecării redate de film, aglomerările au fost probabil din eter fierbinte (roşu invizibil). (Plaiul din vestul municipiului Cluj-Napoca - iulie 1972 - foto: biolog Al. Sift)

Fig. 21 B

Un detaliu mărit permite distingerea unor „halouri" în jurul fiecărei aglomerări de materie eterică invizibilă; acestea indicau, pe de o parte, o anumită dispersie locală a particulelor fine, iar pe de alta, evidenţiau lipsa unui defect de prelucrare a filmului. în plus, atrage atenţia acea dâră din partea dreapta-jos a imaginii, care

aminteşte de dârele similare înregistrate la procesele atomice.

Fig. 22
Biologul Al. Sift a văzut venind din înaltul cerului o formă luminoasă; se pare că ea a dorit să fie fotografiată. Clişeul a surprins atât o parte din radiaţia emisă pe o porţiune a traseului (trena verticală), cât şi o interesantă polarizare orizontală a emisiei energetice. (Pădurea Hoia-Baciu -16 septembrie 1973)

Fig. 23

Deşi se aştepta ca în rapida sa coborâre acea formă rotundă strălucitoare (fig. 22) să se zdrobească de sol,

biologul a văzut, spre surprinderea sa, cum ea şi-a shimbat brusc direcţia, reducându-şi tot mai mult dimensiunea şi densitatea, pentru ca în final să dispară subit! Este de relevat un fapt interesant: detaliile terenului îndepărtat se văd mai bine „prin" trupul globular, decât în restul imaginii!

Fig. 24

Entităţile radiante albe se deplasează extrem de rapid. în fracţiunea de secundă a expunerii clişeului, au fost înregistrate două staţionări succesive, precum şi urma deplasării acelei fiinţe globulare nevăzute. (La vest de Cluj-Napoca - foto: biolog Al. Sift)

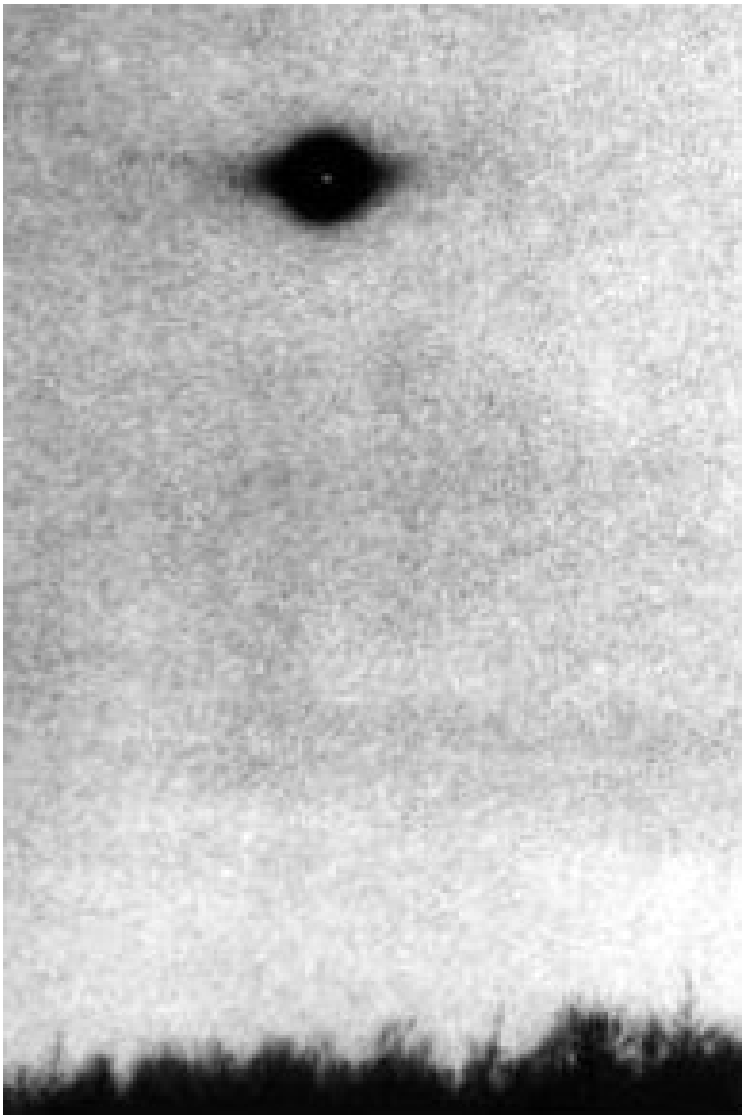

Fig. 25 A

Unele entităţi, a căror radiaţie este înregistrată ca având culoarea „albă", prezintă o particularitate aparent inexplicabilă: în jurul lor au un halo întunecat, care absoarbe intens fotonii luminii solare. Haloul are cu siguranţă un rol protector, separându-le de un mediu

exterior greu de suportat. (Pădurea Hoia-Baciu - 25 aprilie 174 - foto: biolog Al. Sift)

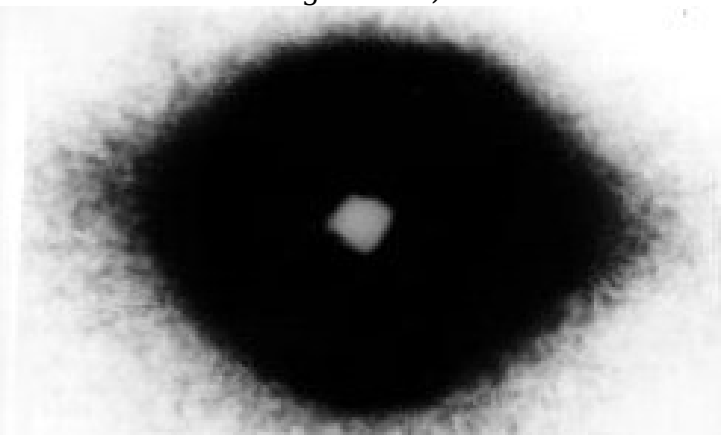

Fig. 25 B

Detaliul mărit al prezenţei nevăzute din fig. 25 A evidenţiază clar faptul că centrul strălucitor nu este un „obiect tehnic" din materie densă. Dispersia spre exterior a haloului întunecat demonstrează că „învelişul" respectiv este constituit din particule foarte fine aparţinând unei alte categorii de materie decât cea a

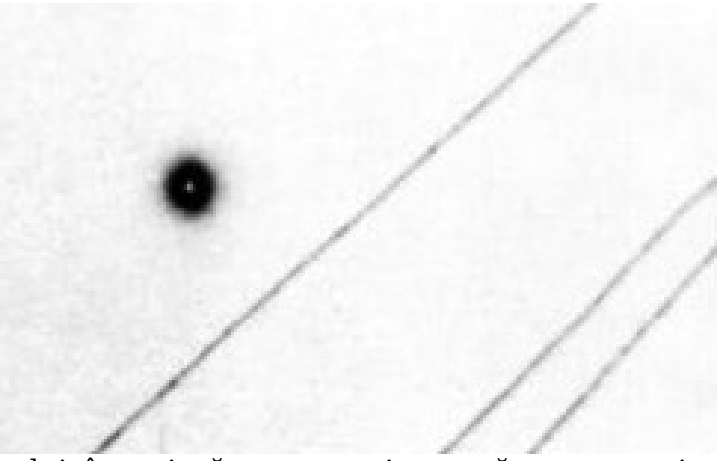

aerului înconjurător - cu siguranţă, un anumit tip de materie eterică.

Fig. 26 A

O asociere extrem de interesantă: patru fiinţe globulare albe s-au reunit nevăzute sub acelaşi înveliş protector întunecat. (Cluj-Napoca - 10 martie 1974 - foto: biolog Al. Sift)

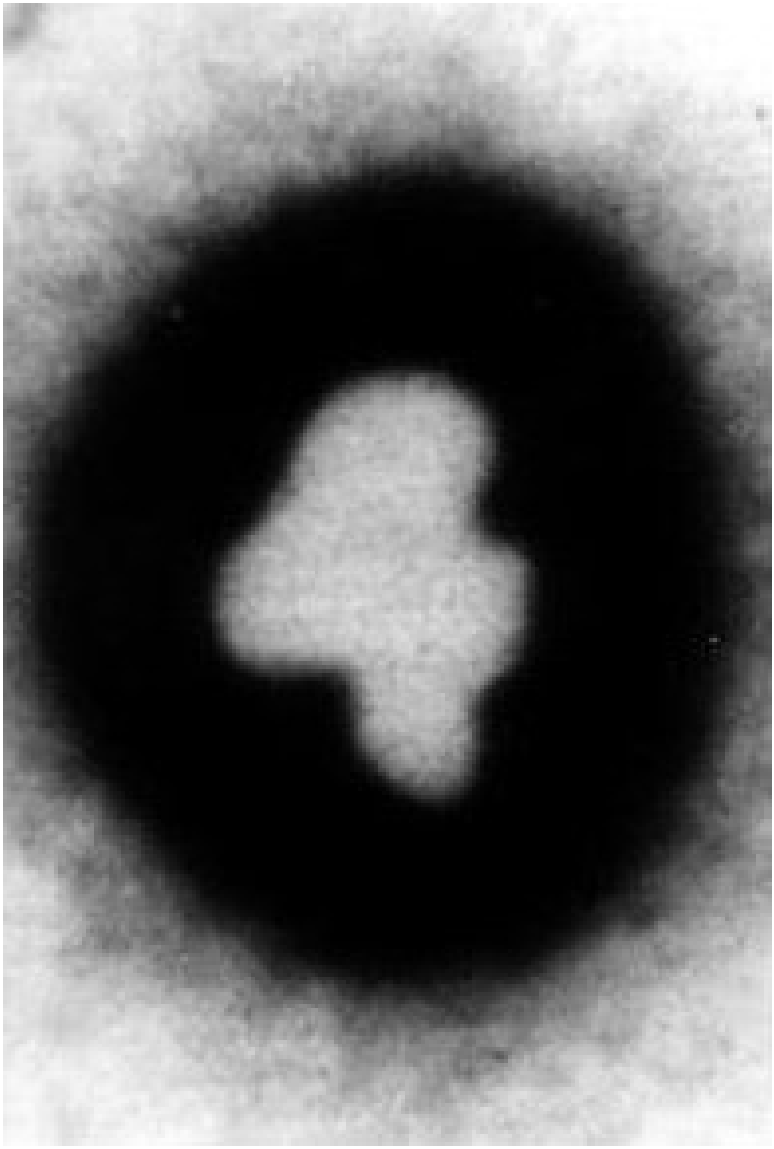

Fig. 26 B

Şi în acest caz, detaliul mărit - din fig. 26 A - evidenţiază un înveliş din materie eterică; după intensitatea întunecării, se pare că era „eter fierbinte". Alipirea celor patru fiinţe globulare în chiar forma cifrei „4" redă o evidentă intenţie inteligentă. La acest gen de alipiri, probabil că are loc un amplu schimb de informaţii, în vederea unor acţiuni comune.

Fig. 27

Există globuri radiante mici care şi ele „ştiu" să-şi formeze învelişuri protectoare din materii eterice absorbante de fotoni luminoşi. (Pădurea Hoia-Baciu - 10 octombrie 1976 - foto: biolog Al. Sift)

Fig. 28
Biologul Al. Sift a surprins şi prezenţe invizibile cu trupuri constituite dintr-o materie eterică întunecată.

(Lunca Someşului Rece, la vest de Cluj-Napoca - 20 mai 1976 - foto: biolog Al. Sift)

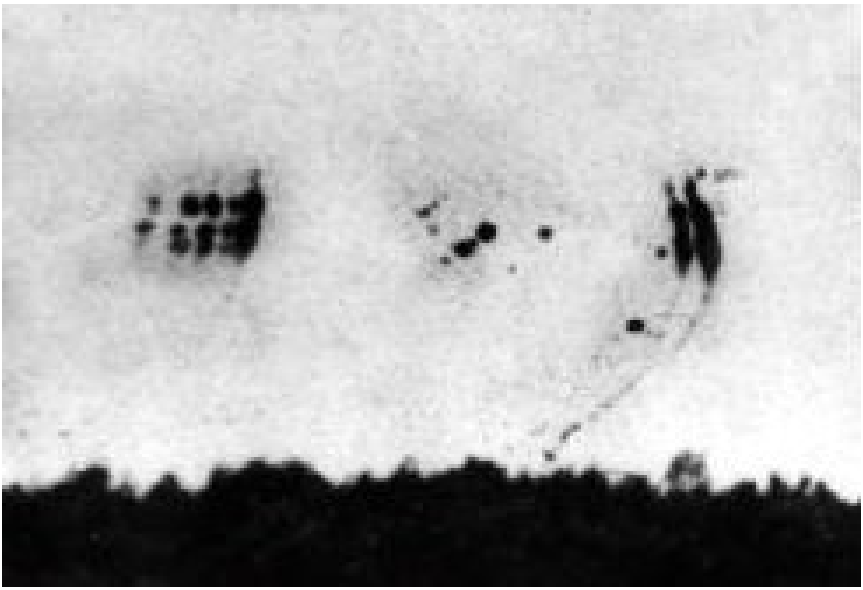

Fig. 29

S-ar părea că entităţile invizibile întunecate preferă ambianţa energetică oferită de păduri. (Pădurea Hoia-Baciu-iulie 1972 - foto: biolog Al.Sift)

Fig. 30

Printre fotografiile „interesante" obţinute de biologul Al. Sift sunt şi înregistrările de figuri umane nevăzute (v. fig. 8 B, precum şi, în Lumi invizibile, fig. 94). După obţinerea imaginii, constatând prezenţa acelei „pietre" cu chip de om, biologul a mers imediat în teren să o

identifice. Dar în locul respectiv nu exista o astfel de „sculptură", nici măcar o piatră obişnuită, şi nici iarba nu prezenta urme că acolo ar fi fost ceva. (Cheile Baciului - la vest de Cluj-Napoca - 29 iulie 1972)

Fig. 31
Pe plaiurile pădurii Hoia -Baciu se plimbă uneori fiinţe umanoide invizibile, ale căror siluete sau părţi din schelet sunt înregistrate câteodată de peliculele fotosensibile. (Septembrie 1968 - foto: biolog A. Sift)

Fig. 32

Acelaşi clişeu - din care a fost preluată fig. 31 - a înregistrat alături de soţii Sift şi silueta nevăzută a unui câine-lup foarte docil!

Fig. 33
În cadrul ciudatelor prezenţe invizibile surprinse de biologul Al. Sift către liziera pădurii Hoia-Baciu, a fost

înregistrat - la 7 august 1974 - şi un bizar „aparat zburător"; cu acesta „se plimbau" trei entităţi globulare, care probabil că l-au şi conceput.

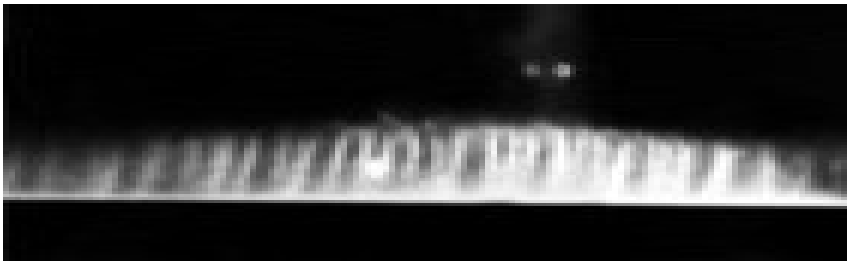

Fig. 34 A

Studiind efectele energetice stranii care se produceau într-o porţiune restrânsă a pădurii Hoia-Baciu, prin intermediul clişeelor-martor ecranate şi lăsate sub frunziş acolo unde constatase prezenţe globulare invizibile, biologul Al. Sift a înregistrat şi alte fenomene neobişnuite. De exemplu, pe un clişeu a surprins „efectul Kirlian", care, în laboratoare, este obţinut folosind potenţiale electrice ridicate şi de înaltă frecvenţă. Care putea fi sursa care a generat această imagine, căci în pădure nu existau nici un fel de instalaţii tehnice? (Clişeu-martor lăsat în intervalul 16-26 septembrie 1973)

Fig. 34 B

Aceeaşi peliculă fotosensibilă din fig. 34 A a înregistrat şi stranii efluvii cu diferite potenţe energetice, care încă nu pot primi o explicaţie ştiinţifică.

Fig. 34 C

Un alt clişeu-martor ecranat şi sigilat, lăsat de asemenea sub frunzişul uscat din „zona activă", a surprins o curgere a unei materii ciudate, care avea potenţe energetice şi care, spre exterior, se dispersa discret. (Clişeu-martor lăsat în intervalul 30 septembrie - 5 octombrie 1973)

Fig. 34 D

Cel mai extraordinar experiment al biologului Al. Sift a fost efectuat după anul 1980, când, retras din mediul social, s-a concentrat asupra manifestării propriilor energii ascunse. Conform unei scrisori ce a însoţit imaginea de mai sus, clişeul a surprins dematerializarea

unei pisici, al cărei trup biologul l-a destrămat prin

puterea voinţei!

Fig. 35 A

Ca şi în alte clişee, şi în acest exemplu se constată un fapt interesant: sosirea cu mare viteză (dâra din partea stângă) şi amplasarea entităţii globulare în centrul cadrului vizat indică o evidentă dorinţă de a fi fotografiată. Cei de faţă nu au văzut această prezenţă, care pentru ei şi pentru lumina solară era transparentă; în schimb, radiaţia „îmbrăcăminţii" din materie eterică a ars parcă substanţele chimice ale filmului. (Dobrogea - vara 1992)

Fig. 35 B

„Dacă găsim câte un fotograf profesionist sau amator, care să ne poată fi de folos ca medium, dăm buzna în cabinetul lui de lucru ca să ne fotografiem şi noi", (din

consemnările prof. Scarlat Demetrescu) (Slănic-Moldova - august 1939 - foto: deputat Stamboliu)

Fig. 35 C

„Locuitorii lumii invizibile au pus totul în acţiune, au încercat toate procedeele ca să ne dovedească faptul că trăiesc mereu; iar când nu se pot materializa, fotografia a demonstrat că existenţa lor continuă în cuprinsul spaţiului." (G. Dealaune) (Piatra Neamţ - vara 1994 - foto: prof. Elena Florescu)

Fig. 36

Şi globurile colorate mai mici se grăbesc uneori să se aşeze în centrul cadrului, pentru a fi fotografiate. (Holdiţa-Broşteni - valea Bistriţei -14 august 1990 - foto: ing. Constantin Ostap)

Fig 37

Pentru a reliefa marea diferenţă care există între imaginile entităţilor radiante surprinse întâmplător în cadru natural şi trucajele fotografice (făcute cu scop speculativ), biologul Al. Sift „a lucrat" un set de fotografii demonstrative, folosind iluminarea artificială; imaginea de mai sus este una dintre „artefacte". Biologul mi le-a transmis cu caracter informativ şi nu le-a mai dat nimănui. Din păcate, după moartea lui, chimistul A. Pătruţ le-a găsit întâmplător şi, considerându-le „senzaţionale", le-a publicat ca atare în

cartea Fenomenele de la pădurea Hoia-Baciu.

Fig 38

Un alt „artefact" strict demonstrativ prelucrat de Al. Sift, dar nedifuzat. Există o mare diferenţă - pe care biologul a vrut să o evidenţieze prin setul prelucrat artificial - între documentele surprinse în mod natural şi cele falsificate într-un laborator: în primul rând, la evenimentele veridice, sunt foarte rare cazurile când au apărut două OZN-uri identice - atunci când au fost mai multe, diferenţele „constructive" între ele erau evidente; în al doilea rând, niciodată poziţiile unghiulare faţă de sol ale OZN-urilor din grup nu au fost identice, aşa cum apar în imaginile„prelucrate"; în al treilea rând, atât OZN-urile, cât şi entităţile radiante evidenţiază la suprafaţa exterioară o anumită difuzie specifică, datorată materiilor eterice proprii, difuzie care lipseşte în setul de imagini publicate intempestiv de A. Pătruţ (prin trucaj, fenomenul respectiv nu poate fi reprodus).

Fig. 39

În aer, nu departe de aparatul fotografic, au fost surprinse două prezenţe globulare alipite care, după o scurtă deplasare, staţionau în aer nevăzute; acestea schimbau probabil informaţii. Ambele erau învăluite în straturi de materii eterice diferite: cel interior, activat energetic mai intens, părea a fi din aceeaşi categorie ca şi „trupul" fotografiabil al entităţilor; cel exterior, probabil protector, era dintr-o materie eterică tot invizibilă, dar redată de film ca fiind mai întunecată (v. fig. 25-27). Presupunerea chimistului A. Pătruţ (publicată în cartea menţionată anterior) că această pereche ar fi fost pe sol şi că ar fi avut un diametru de 28-30 metri este eronată; dârele „albe" au fost produse

în apropierea fotografului şi nu pe pământ. (Lunca Someşului Rece, la vest de Cluj-Napoca – foto: biolog Al. Sift)

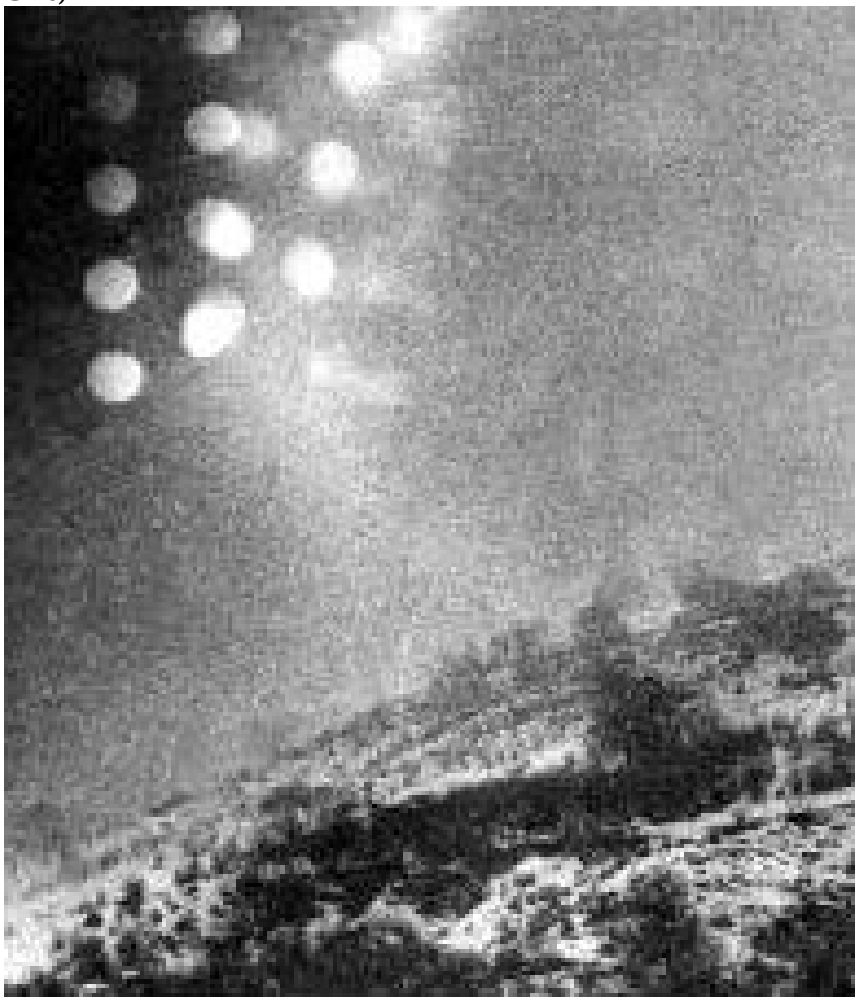

Fig. 40

Unsprezece entităţi globulare au ţinut să fie fotografiate împreună şi s-au ordonat în mod inteligent pe două şiruri verticale paralele. Intenţia rezultă în mod evident şi din dârele care au fost înregistrate la deplasarea unora dintre globuri, cât şi din „salturile"

locale pentru realizarea unor poziţii echidistante. (La vest de Cluj-Napoca - 11 ianuarie 1976 - foto: ing. Csaba Borbáth)

Fig. 41

Un alt exemplu de ordonare spaţială inteligentă: un grup de peste douăzeci de fiinţe globulare invizibile - care au apărut pe clişeu ca având o radiaţie albastră-alb strălucitoare - s-au „aşezat la sfat" într-un cerc perfect. (Motunau - Noua Zeelandă - 27 octombrie 1979 - foto: Lou Blackburn)

Fig. 42

În atmosferă există şi un alt tip de finite nevăzute. Acestea au aspectul unor „celule”, dar formele lor sunt cu totul labile. Trupul unor astfel de entităţi este mult extins în spaţiu, relevând însă o densitate scăzută; „nucleul” pare a fi un glob de dimensiuni mai reduse şi apare mereu întunecat. (La vest de Cluj-Napoca – 3 aprilie 1974 – foto: CETI – 5)

Fig. 43

„Fiinţele celulare", deşi sunt invizibile, au un potenţial energetic superior mediului înconjurător. Faptul este pus în evidenţă prin efectele radiante de la nivelul „membranei" care separă trupul eteric labil de mediul aerian. (La vest de Cluj-Napoca - 3 aprilie 1976 - foto:CETI - 5)

Fig. 44

Uneori şi „fiinţele celulare" se apropie mult unele de altele, probabil pentru a schimba informaţii. (Plaiul pădurii Hoia-Baciu - 1 mai 1976 -foto: CETI -5)

Fig. 45

Fotografiate în spaţiul aerian al Statelor Unite încă din anii '50 de către cercetătorul american T.J. Constable, şi denumite de acesta prin termenul de „critters", diferitele „fiinţe celulare" par a fi foarte numeroase în mediul apropiat solului terestru. (La vest de Cluj-Napoca - 10 octombrie 1976 - foto: CETI -5)

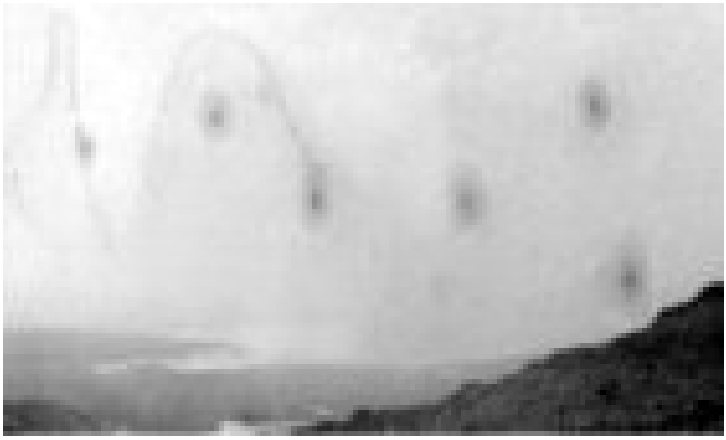

Fig. 46

O indicaţie utilă pentru cercetarea „fiinţelor celulare" este oferită de un document fotografic în culori: atât „corpul" cât şi „nucleul" acestora - deşi invizibile - sunt redate pe film ca având o culoare maronie. (Cetatea

medievală Heracleea-Enisala, Dobrogea, vara 1972 - foto: prof. dr. Cantemir Râşcuţia)

Fig. 47

Un document italian confirmă (împreună cu alte înregistrări similare) atât nuanţa maronie a fiinţelor celulare invizibile, cât şi fenomenul general al unor degajări energetice la suprafaţa de contact a trupului lor

cu aerul înconjurător. (Sicilia, Italia - vara 1976 - foto: GRCU - Genova)

Fig. 48

Cu toate că multe „fiinţe celulare" au trupul asemănător unor OZN, ele rămân totuşi doar o categorie de „locuitori" ai lumii invizibile din spaţiul terestru. În imaginea de mai sus, trupul era maro-închis, iar activarea energetică a mediului înconjurător a fost înregistrată ca fiind din domeniul culorii roşii. (Bangkok,

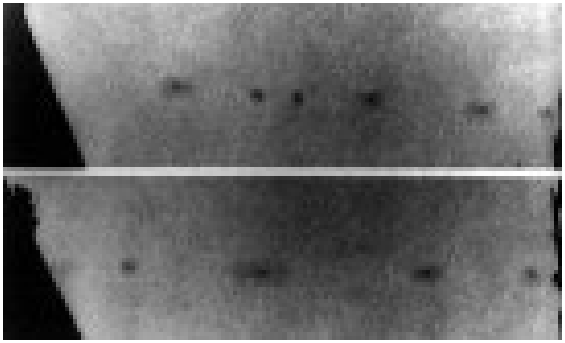

Thailanda -anii '70 - din arhiva GRCU -Genova)

Fig. 49

Fiinţele celulare se manifestă şi ele inteligent. Investigatori italieni de la GRCU - Genova, vizitând România în anul 1978, au fotografiat deplasarea în „şir

indian" a unui grup de nouă astfel de „creaturi", care au fost surprinse deasupra mânăstirii Voroneţ, din Bucovina. După un an, au înregistrat şi în apropiere de Genova o „călătorie aeriană ordonată" care, implicând un şir mai lung, a fost redată de paisprezece clişee consecutive! (Arenzano, Italia - 13 septembrie 1979 - foto: GRCU - Genova)

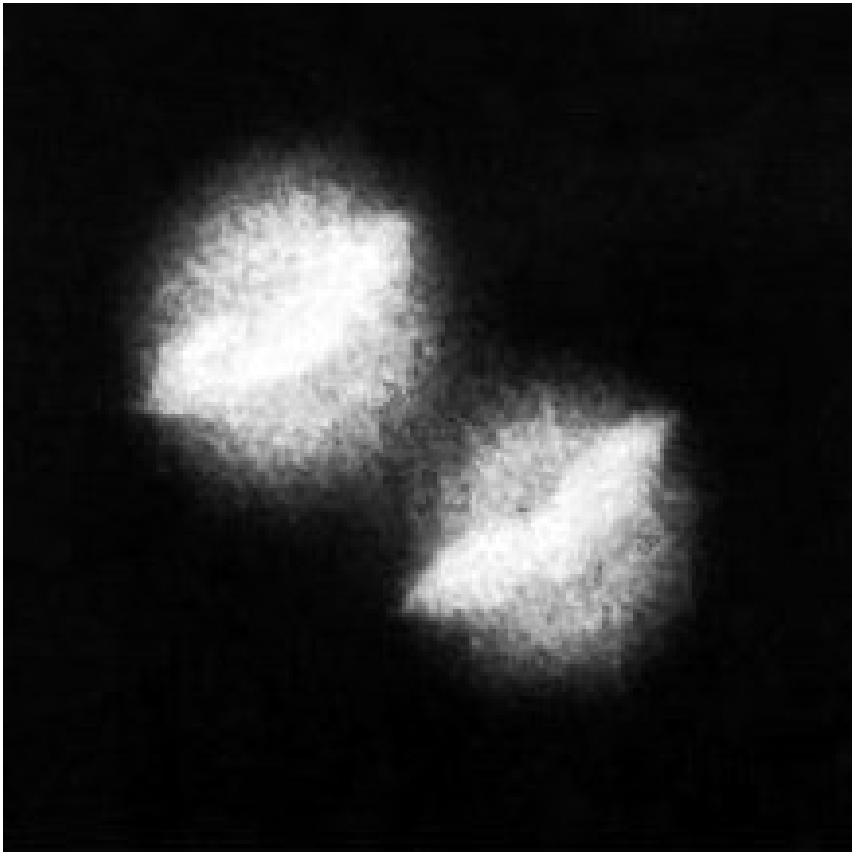

Fig. 50

Dintre documentele fotografice vizând prezenţe şi deplasări de entităţi globulare albe, această imagine se remarcă în mod deosebit printr-un detaliu ciudat: în partea centrală a „trupurilor" celor două fiinţe era o concentrare de formă lamelară mai densă şi mai intens radiantă; totuşi, de la sol, acestea au fost văzute doar ca doi sferoizi luminoşi. (Bolzaneto, Genova - 1 octombrie

1977 - foto: GRCU - Genova)

Fig. 51 A

Fiinţele globulare se adună şi în grupuri. Probabil că un astfel de spectacol l-a determinat pe J.W. Goethe să formuleze - în urmă cu secole - acea remarcă valabilă şi astăzi: „Rămâne de ştiut dacă acolo era un sălaş de spiriduşi sau o adunare de creaturi luminoase". (Zona di Rossi, Genova - 24 iunie 1979, miezul nopţii - foto: GRCU - Genova)

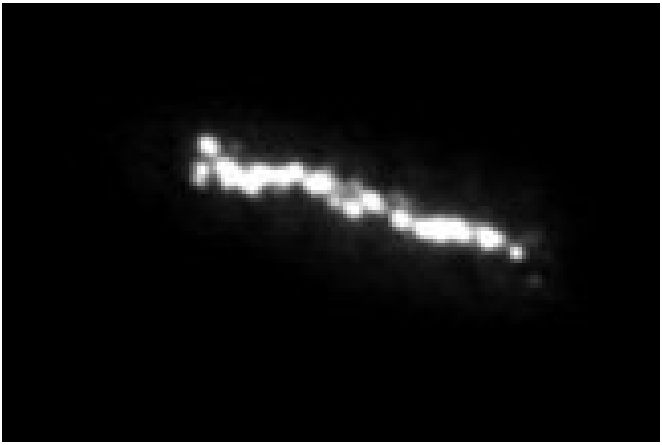

Fig. 51 B

Grupuri de entităţi albe, care, având probabil aceeaşi frecvenţă vibratorie, se asociază în deplasări şi acţiuni comune, au fost surprinse şi în alte părţi ale lumii (v. fig. 41). (Cercoux, Franţa - 22 martie 1979 - foto: Andre Mounier)

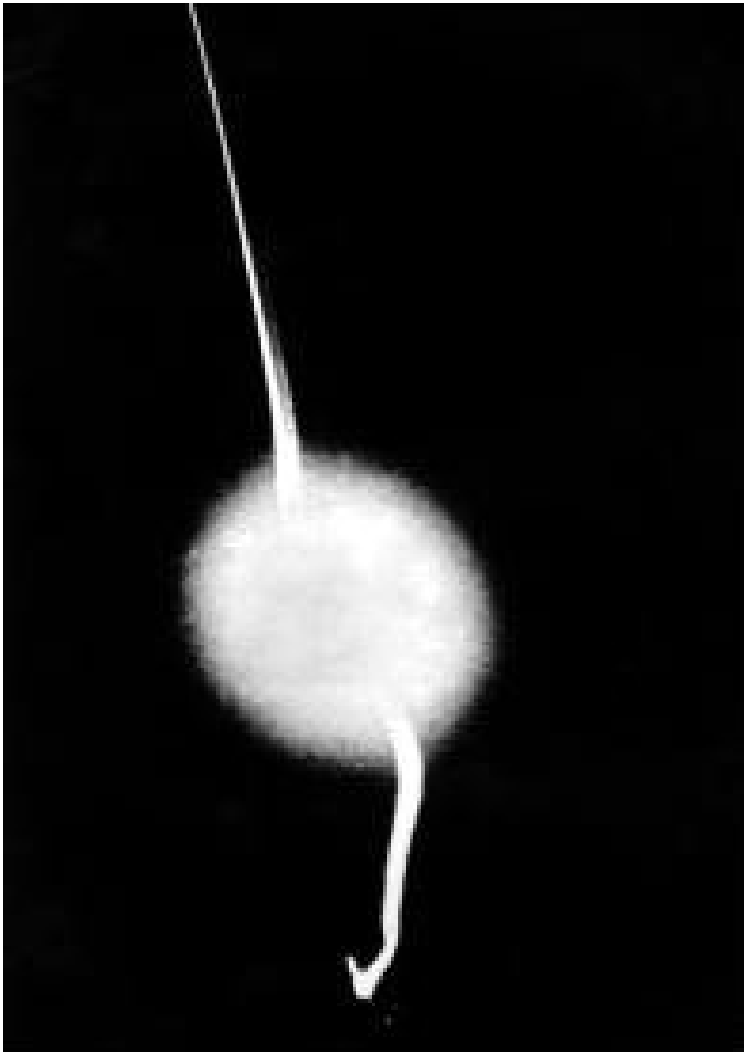

Fig. 52

Un document fotografic unicat, ce dezvăluie un aspect „fantastic" al lumii invizibile: o entitate radiantă de mici dimensiuni, fiind atrasă de radiaţia benefică a unei entităţi albe, a traversat pur şi simplu „trupul globular" al acesteia! Imaginea confirmă o informaţie mai veche privind „foamea" de energie a entităţilor mai puţin evoluate pentru domeniul radiaţiilor emise de

fiinţele invizibile superioare. (Zona Genova - 29 octombrie 1977 - foto: GRCU - Genova)

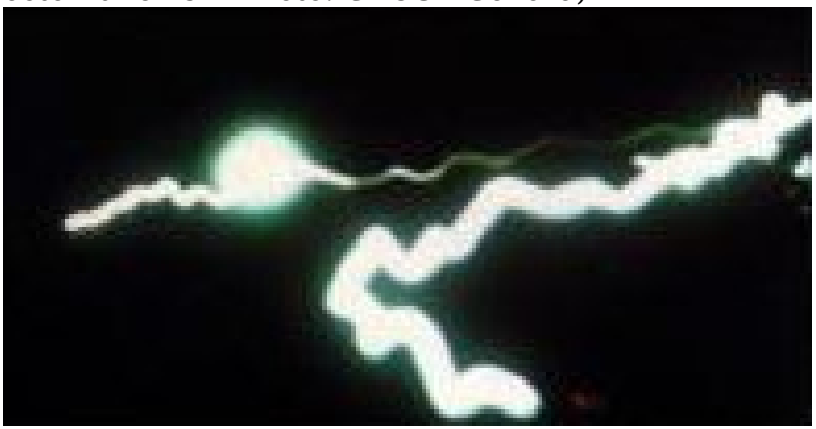

Fig. 53

Când fiinţele globulare se deplasează cu viteză foarte mare, pelicula fotografică înregistrează radiaţia emisă de partea lor centrală - care este adevărata sursă energetică - sub forma unei dâre luminoase mai înguste; forma sferică - de pe traseu - cu diametrul mai mare indică o scurtă staţionare în locul respectiv. (Zona Genova - 4 mai 1979 - foto: GRCU -Genova)

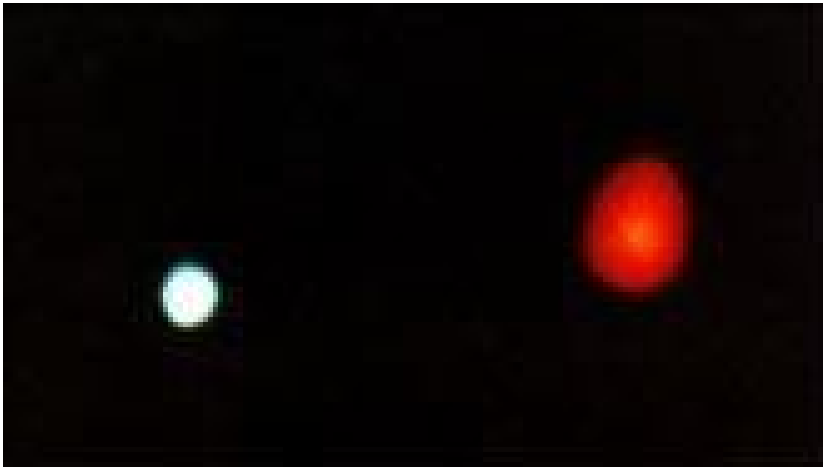

Fig. 54

Şi investigatorii genovezi au înregistrat entităţi ale căror radiaţii specifice au fost redate de filmele color ca fiind de culoare roşie. (Zona Genova -11 iulie 1979 - foto: CUN - Genova)

Fig. 55 A

Aşa cum le-am indicat anterior investigatorilor italieni, prezenţa mai multor entităţi invizibile poate fi sesizată şi prin creşteri ale radioactivităţii locale. Unul dintre clişeele filmului pentru infraroşu, care a fost expus la o indicaţie a contorului Geiger de 0,3 mR/ h, a surprins deplasări stranii ale fiinţelor globulare nevăzute. (Castellacco-Livorno, Italia - 1 septembrie 1979 - foto: ENU - Livorno, document GRCU - Genova)

Fig. 55 B

Indicaţiile contorului Geiger au condus în noaptea de 1 septembrie 1979 la obţinerea de către grupul ENU - Livorno a mai multor clişee în care mulţimi de entităţi nevăzute erau antrenate în deplasări aeriene.

Fig. 56

Investigatori de la GRCU - Genova au obţinut şi înregistrări ale unor „nori radianţi" invizibili. La 12 aprilie 1978, prezenţa nevăzută a unei astfel de aglomerări de materie eterică activată energetic a fost sesizată de creşterea subită a radioactivităţii la 0,24 mR/h, timp de douăzeci de secunde. („Zona activă" din apropierea Genovei - GRCU - Genova)

Fig. 57

Aşa, cum am prezentat şi în Lumi invizibile (fig. 52 şi fig. 53), investigatorii de la GRCU - Genova şi cei de la CUN - Prato au obţinut documente fotografice care au surprins grupuri de globuri radiante invizibile efectuând diverse „jocuri" aeriene, după un acelaşi program. (Deasupra unei fabrici din Arenzano, Genova - 29 octombrie 1977 - foto: GRCU - Genova)

Fig. 58

Deplasări ale unor grupuri de entităţi radiante au fost înregistrate şi în România. Cine ar bănui că într-o cameră mică de la etajul cinci al unui bloc de locuinţe pot circula atâtea entităţi nevăzute, dintre care unele efectează aceleaşi „modele"? (Iaşi - 22 iulie 1975 - foto: cond.- arhitect Andrei Frentz)

Fig. 59 A

Uneori, grupuri de entităţi radiante albe vin din înaltul cerului, coborând deasupra oraşelor, cu un scop comun neştiut de „cei de jos". (Iaşi - 28 ianuarie 1978 - foto: cond.-arhitect Andrei Frentz)

Fig. 59 B

Un detaliu mărit din cadrul fig. 59 A relevă două aspecte extrem de importante în manifestările fiinţelor globulare: pe de o parte, evidenţiază „hrănirea" ritmată şi continuă a acestora, iar pe de altă parte, evidenţiază executarea inteligentă a aceloraşi „modele spaţiale" riguros paralele, în cadrul unei neştiute acţiuni comune.

Fig. 60

în unele cazuri, deplasările în comun, cu un anumit scop pe care încă nu-l putem înţelege, sunt efectuate de grupuri foarte mari de entităţi radiante invizibile. Această imagine - care este un detaliu dintr-un clişeu ce

a cuprins un cadru cu o lărgime de peste un kilometru - relevă zborul pulsat a peste o sută de astfel de fiinţe. (Iaşi - 7 februarie 1978 - foto: cond.-arhitect Andrei

Frentz)

Fig. 61

Preluarea ritmată a „hranei" de către fiinţele globulare, din mediul ambiant, era explicată astfel de entitatea superioară care i-a transmis prof. S. Demetrescu ample cunoştiinţe spirituale: „Când duhul se dilată, inspiră fluid din spaţiu. Când se contractă, elimină fluidul uzat sau viciat din perispirit". (Los Alamos - SUA - august 1961)

Fig. 62

Un traseu ciudat: variaţii de viteză în deplasarea pulsată, cu schimbări de direcţie şi o staţionare scurtă urmată de „decizia" îndreptării către o sursă de radiaţii - care era de fapt o lampă a iluminatului stradal... Fotograful-amator a rămas surprins constatând strania prezenţă, pe care nu o sesizase vizual. (Yorkshire, Anglia - vara 1961 - foto: R.C. Jennigs)

Fig. 63

În funcţie de viteza deplasării, pelicula fotosensibilă înregistrează, mai mult sau mai puţin distinct, pulsările specifice ale hrănirii ritmate, efectuate continuu de

fiinţele radiante invizibile. (Ploieşti, Palatul Culturii - 1972 - foto: Constantin Vasilescu)

Fig. 64
Şi în plină stradă pot fi surprinse entităţi nevăzute care se deplasează fără odihnă, pulsându-şi radiaţii-le propriei vieţuiri. (Râmnicu Vâlcea -15 noiembrie 1995 - foto: tehn. Liviu Ungureanu)

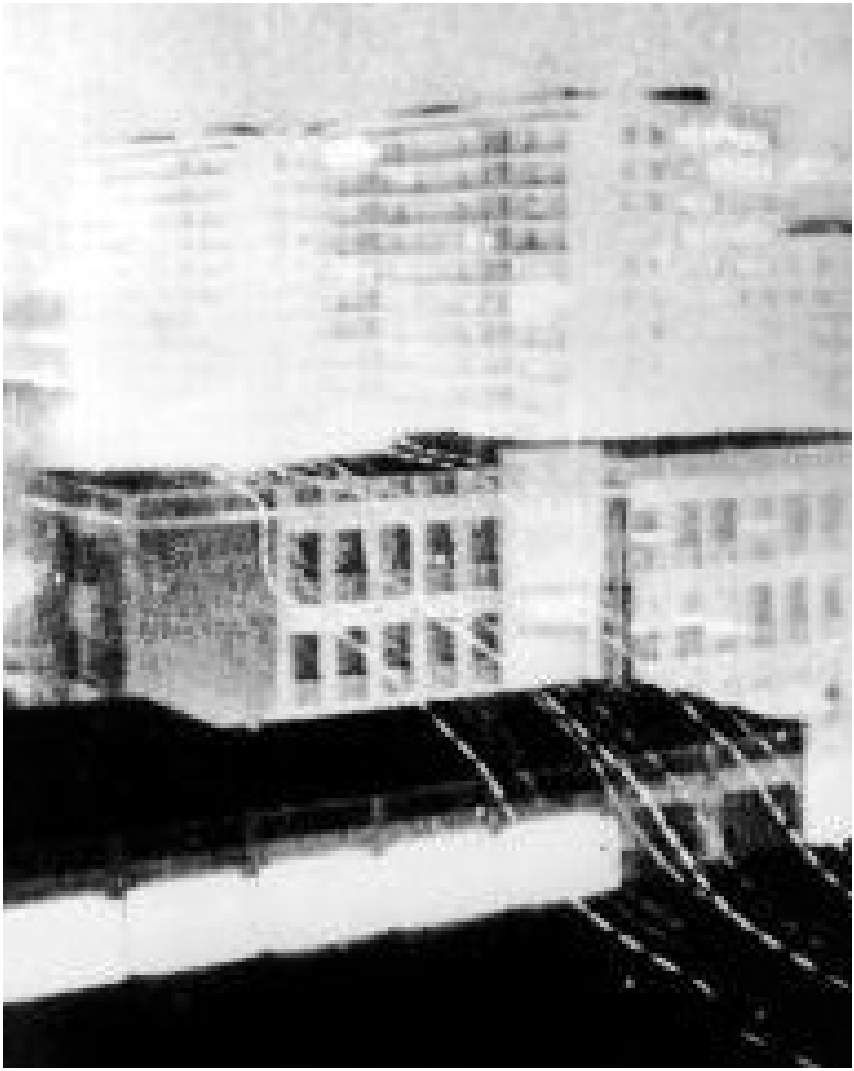

Fig. 65

Entităţile globulare se deplasează sau staţionează în întreaga lume, pulsând ritmic pentru a-şi efectua

schimbul energetic fundamental. (Barcelona - vara 1967 - foto: Manuel Civera)

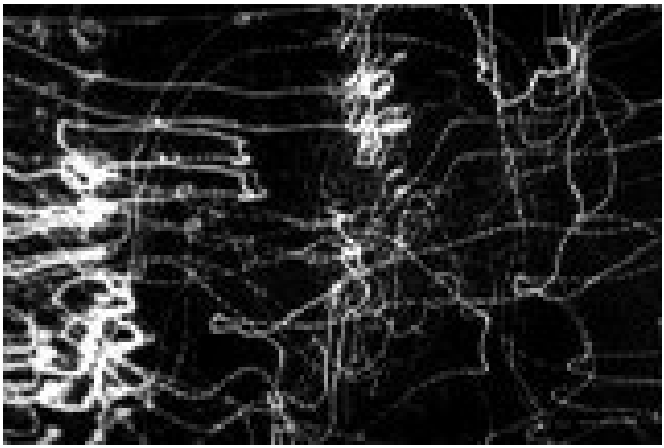

Fig. 66 A

Sunt momente când în diferite locuri se vehiculează mulţimi de entităţi radiante invizibile, care se deplasează pulsând; astfel de documente fotografice evidenţiază în plus lipsa de veridicitate a vechii ipoteze privind existenţa aşa-ziselor „fulgere globulare perlate". (Londra - Parcul Victoria - 10 noiembrie - foto: Stefan Chorvat)

Fig. 66 B

Când astfel de mulţimi de fiinţe globulare sunt surprinse pe pelicule color, se demonstrează că fiecare dintre ele are radiaţii specifice, redate printr-o bogată paletă cromatică. (Cairo, vedere nocturnă din turnul central - august 1985 - foto: Recuerdo Guzman)

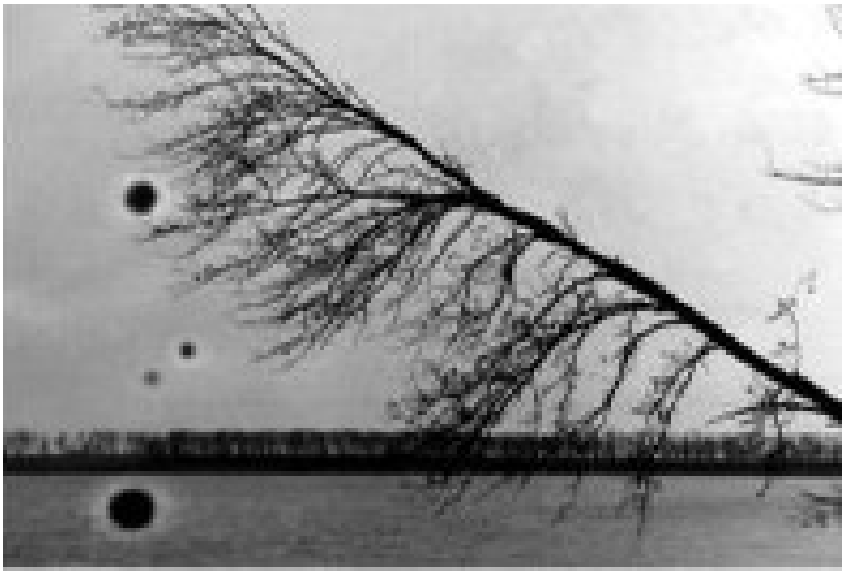

Fig. 67

Clişeele alb-negru înregistrează fiinţele lumii invizibile, care radiază în culori diferite, sub forma unor entităţi globulare mai mult sau mai puţin întunecate. (Staţiunea Neptun, Lacul Dulce - iulie 1982 - foto: ing. Ion Chelaru)

Fig. 68 B

Staţiunea Poiana Braşov atrage nu numai turişti, ci şi o mulţime de fiinţe globulare nevăzute. (Poiana Braşov – martie 1980 - foto: ing. Ion Chelaru)

Fig. 68 B

S-ar părea că pădurile atrag multe entităţi ale lumii invizibile (acest fapt a fost înregistrat şi de biologul Al.

Sift - v. fig. 29). (Poiana Braşov - martie 1980 - foto: ing. Ion Chelaru)

Fig. 69

Şi entităţile întunecate doresc să fie fotografiate. Atrage atenţia haloul luminos din jurul fiecărei fiinţe nevăzute, indicând potenţe energetice proprii, care activează particulele (eterice) din mediul apropiat. (Câmpina - 1 mai 1985 - foto: ing. Ion Chelaru)

Fig. 70

Este întru totul evident că entităţile globulare nevăzute se află peste tot şi că mare parte dintre cele care emit radiaţii colorate preferă zonele împădurite. (Masivul Piatra Craiului - cabana Brusturet - 1 mai 1981 -foto: ing. Ion Chelaru)

Fig. 71

Şi deasupra oraşului Sighişoara au fost înregistrate deplasări ale unor fiinţe globulare invizibile care aveau radiaţii de culori diferite. S-ar părea că halourile individuale slab luminoase se formează numai atunci când potenţialul energetic propriu este ridicat. (Mai

1987 - foto: Ing. Ion Chelaru)

Fig. 72

Globurile întunecate ţin în mod expres să participe şi ele la manifestaţii ale pământenilor; v. *Lumi invizibile*, imaginea de la puciul din august 1991 de la Moscova. (Volgograd - pe dealul Mamaiev - ziua Victoriei - 9 mai 1991)

Fig. 73

Un detaliu interesant privind structurarea „trupului globular" al unor fiinţe mai întunecate este şi „autoprotejarea" acestora, pe direcţia deplasării, cu un strat mai dens - sau poate chiar di-ferit ca tip de particule. (Staţiunea Muntele Mic, Carpaţii Meridionali - august 1980 - foto: ing. Marian Rădulescu)

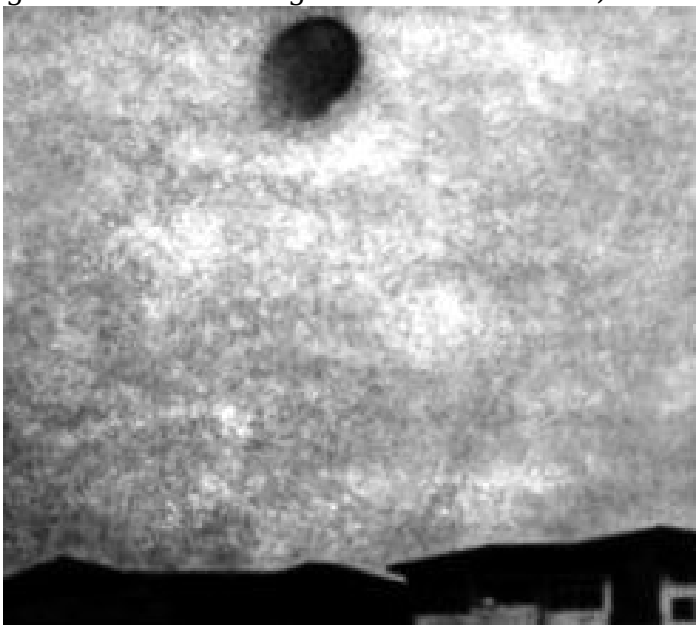

Fig. 74

Documentul fotografic românesc din fig. 73 a venit să confirme, peste ani, acest document similar, care, la timpul său, a fost prezentat ca o „curiozitate fotografică". (Roma - 22 aprilie 1973 - foto: M.B.)

Fig. 75

Toate cele cinci fiinţe globulare colorate s-au grăbit să se apropie de fotograf, pentru a fi „şi ele prinse în poză". (Liziera pădurii Hoia-Baciu - 1 octombrie 1994 - foto: tehn. Géza Bukaresti)

Fig. 76 A

Tot pe 1 octombrie 1994, într-o altă zonă din apropierea pădurii Hoia-Baciu, acelaşi fotograf a surprins, fără să ştie şase entităţi globulare, ale căror trupuri erau „îmbrăcate" probabil cu materii eterice de diverse tipuri.

Fig. 76 B

După cinci secunde de la expunerea clişeului din fig. 76 A, sesizând gândul fotografului de a mai expune un clişeu - acesta deplasând însă aparatul spre stânga -, cele şase fiinţe nevăzute „au ştiut" să se adune foarte repede şi să se aşeze exact în centrul imaginii nou vizate.

Fig. 77 A

La una din vizitele periodice în zona pădurii Hoia-Baciu, ing. Csaba Borbáth şi tehn. Géza Bukaresti au fost însoţiţi pe drum de două entităţi mai întunecate. (21 octombrie 1995 - foto: tehn. Géza Bukaresti)

Fig. 77 B

Cele două fiinţe globulare întunecate (din fig. 77 A) i-au însoţit pe investigatori pe o distanţă de mai bine de un kilometru.

Fig. 77 C

Ambele entităţi nevăzute au ţinut să fie „pozate" în toate clişeele expuse pe drum.

Fig. 77 D

Ultima înregistrare a drumului în comun. Deşi la prima vedere s-ar părea că „petele negre" ar fi defecţiuni de prelucrare a filmului, la o analiză mai atentă se constată aspecte foarte interesante: prin

„trupurile" celor două entităţi întunecate se văd bine detalii ale terenului din spatele lor; nu a fost deci o defecţiune tehnică, clişeul nefiind afectat chimic. În plus, se constată „săltări" locale ale ambelor entităţi, care au ştiut să se amplaseze în centrul cadrului vizat. (Plaiul pădurii Hoia-Baciu - 21 octombrie1995 - foto: ing. Csaba Borbáth)

Fig. 78 A

Acest document fotografic oferă o demonstraţie deosebit de interesantă a felului în care fiinţele globulare întunecate devin fotografiabile: absorbind din mediul exterior anumite particule de materie invizibilă, prin efort energetic intim le activează până la nivelul emiterii unor radiaţii specifice frecvenţei vibratorii proprii. Din această cauză, „trupul globular" apare parcă din „nimic", persistă un timp şi, deplasându-se, pierde potenţa activării - înregistrată de clişeu ca

dispariţie subită; după o „realimentare" energetică, prezenţa globulară îşi reactivează particulele împrumutate, devenind iar fotografiabilă! (Liziera pădurii Hoia-Baciu - 2 iulie 1994 - foto: tehn. Géza Bukaresti)

Fig. 78 B

Detaliul mărit din cadrul imaginii 78 A evidenţiază mai clar faptul că, în mod normal, entităţile lumii nevăzute sunt insesizabile atât pentru ochiul uman, cât şi pentru peliculele fotosensibile. Numai după „îmbrăcarea" cu anumite categorii de particule eterice şi numai după activarea lor energetică, pot deveni

fotografiabile; pentru a deveni şi vizibile, este nevoie de o activare cu totul deosebită.

Fig. 79

Constatările oferite de documentul redat în fig. 78 (A şi B) şi menţionate în textele ce le însoţesc sunt şi mai bine puse în evidenţă de un document fotografic anterior, în care au fost surprinse trei încercări repetate ale unei entităţi întunecate de a se „materializa" şi a staţiona pentru a fi fotografiată. Nedispunând probabil

de potenţele energetice necesare, iar timpul de expunere fiind foarte scurt, încercările făcute au eşuat. (Pădurea Hoia-Baciu - 9 mai 1976 - foto: Csaba Borbáth)

Fig. 80

Un document fotografic deosebit de interesant: porţiunile de rămurele aflate în imediata apropiere a entităţii întunecate invizibile au „împrumutat” substanţe

de la aceasta; manşoanele întunecate astfel realizate s-au extins pe crenguţe, chiar şi peste conturul prezenţei neştiute. (Plaiul pădurii Hoia-Baciu - 22 aprilie 1995 - foto: tehn. Géza Bukaresti)

Fig. 81

Un fenomen similar celui prezentat în fig. 80 a fost surprins cu peste două decenii în urmă: un copac bolnav care se usca „împrumutase” – probabil de la persoanele

din apropiere (biologul Al.Sift, autorul şi un tânăr) – materie eterică invizibilă strălucitoare; din ea îşi făcuse mai multe manşoane, în porţiunile cele mai afectate. (Pădurea Hoia-Baciu – 19 mai 1974 – foto: ing. Florin Gheorghiţă)

Fig. 82

O înregistrare foarte ciudată: în interiorul unei forme globulare nevăzute se distinge capul unui câine! Oare unele entităţi întunecate invizibile sunt „sufletele unor animale”? (Pădurea Hoia-Baciu – 11 iunie 1995 – foto: tehn. Géza Bukaresti)

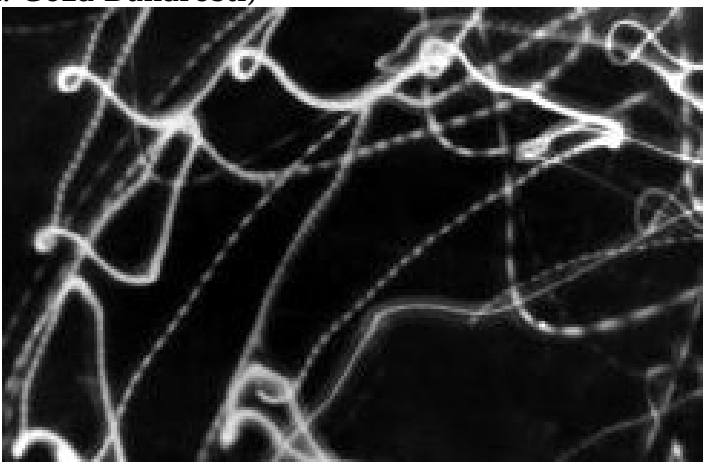

Fig. 83 A

Comparând traseele pulsatorii cu timpul extrem de scurt al expunerii clişeului la lumina unui blitz, rezultă că fracţiunile de timp necesare „hrănirii" ritmate sunt extraordinar de reduse. Imaginea a fost obţinută de o tânără din Rusia, la o conferinţă internaţională de Sahaja Yoga. (Timişoara - Sala Olimpia - 25 octombrie 1992)

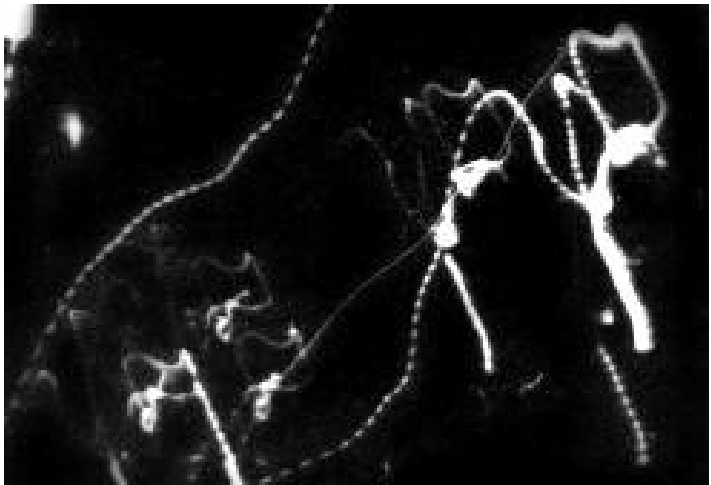

Fig. 83 B
O altă imagine obţinută în aceeaşi împrejurare confirmă constatarea anterioară.

Fig. 84
Trupul globular al fiinţelor din lumea invizibilă este constituit din particule într-atât de fine, încât este total transparent iar peliculele fotosensibile nu-l sesizează. Sferoidul „gol" din imagine emitea în jurul său o energie atât de mare încât activa intens mediul înconjurător, în spaţiul „razelor" putându-se constata fenomene energetice în cascadă. (Iaşi - 22 septembrie 1978 - foto: ing. Florin Gheorghiţă)

Fig. 85

O entitate neştiută a ţinut să fie fotografiată în momentul în care „binecuvânta" şi ea cununia unei personalităţi din Bucureşti. Sesizând că expunerea clişeului se face în infimul timp al unui blitz şi fiindu-i necesară o deplasare ultrarapidă, entitatea nu şi-a mai densificat întregul trup globular; drept urmare, pulsările

specifice au condus la înregistrarea pe film doar a unor „lamele" - corespunzătoare părţii sale centrale (v. fig. 50). (Bucureşti, Biserica Sf. Constantin şi Elena - 13 septembrie 1992)

Fig. 86

La o conferinţă europeană, în prezenţa maestrei Shri Mataji, un grup de entităţi nevăzute, care participau şi ele, au fost surprinse la expunerea unui blitz într-o deplasare în comun, cu schimbări de direcţie conform unui acelaşi „program". (Cabella Ligure, Italia - octombrie 1991 - documentar ing. Dan Costian)

Fig. 87 A

Entităţile radiante participă nevăzute la cele mai diverse manifestări ale oamenilor: un ciudat „joc luminos" efectuat de două mici grupuri de globuri radiante care veniseră la o nuntă şi care s-au forţat să devină rapid „fotogenice". (Iaşi - toamna 1985)

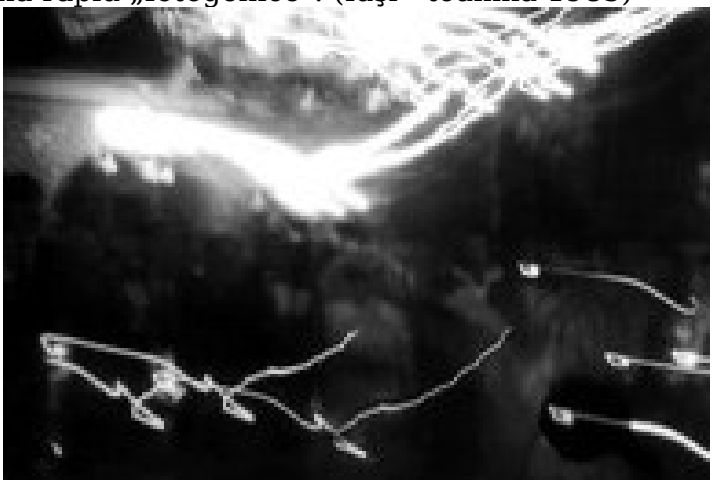

Fig. 87 B

Cununiile religioase atrag peste tot diferite fiinţe radiante invizibile, care doresc totuşi să fie fotografiate. Imagine dintr-o biserică din Bucovina.

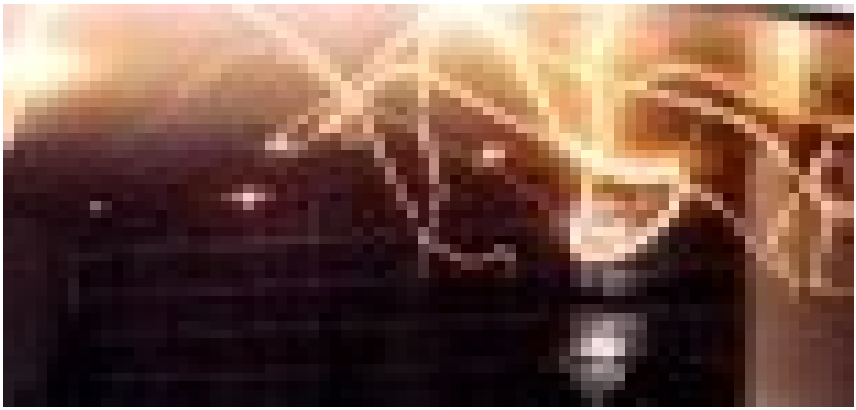

Fig. 88

După „năvala" de entităţi radiante care au fost înregistrate fotografic ca participante nvăzute la o cununie religioasă din monumentala mănăstire Golia din Iaşi (v. *Lumi invizibile,* fig. 57), o parte din acestea au venit împreună cu nuntaşii la restaurantul Cotnari. Nici aici nu au fost văzute în deplasările lor rapide pe deasupra persoanelor aflate la mese fiind surprinse doar de clişeul expus la lumina blitz-ului.

Fig. 89
Există entităţi care vizitează localurile de consumaţie. lată-le şi într-un local din Bucureşti.

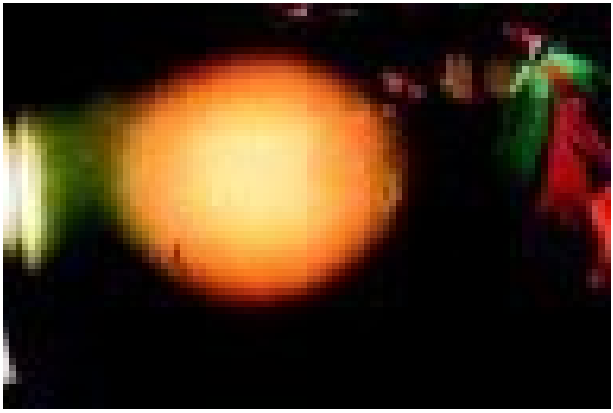

Fig. 90

Fiinţa globulară s-a grăbit mult ca să ajungă în centrul cadrului în fracţiunea de secundă a blitzului; din această cauză, „îmbrăcarea fotogenică" a întregului trup i-a reuşit abia în faza finală. În pulsările anterioare, nu şi-a putut densifica decât partea centrală, sub forma unor lamele radiante (v. şi fig. 85), (Imagine surprinsă la o conferinţă dintr-o tabără studenţească - vara 1995)

Fig. 91

Astfel de înregistrări, obţi-nute în plină natură, a unor entităţi globulare pulsante, care în marea lor grabă de a fi fotografiate nu au reuşit să-şi formeze întregul trup globular, ci doar partea centrală - sub forma unor lamele radiante - au primit o inter-pretare prea puţin analizată: „discurile luminoase" - în realitate imateriale - ar fi fost

OZN-uri discoidale care „se săltau" în aer. (Oregon, SUA - 22 noiembrie - 1966)

Fig. 92

Această imagine a fost prezentată în mod simplist ca surprindere a unui OZN care s-ar fi deplasat pe verticală prin mişcări sacadate. De fapt, a fost o fiinţă globulară ce nu a reuşit în scurtul timp al expunerii să-şi „îmbrace fotogenic" întregul trup sferic (v. fig. 85). (Munţii Anzi, Argentina - decembrie 1968)

Fig. 93

Fiinţele globulare staţionează sau se deplasează solitare chiar şi în locuri mai izolate. Iată una dintre

imaginile surprinse de un veghetor - prin anii '80 - asupra unui codru puţin umblat de oamenii din zona oraşului Huşi.

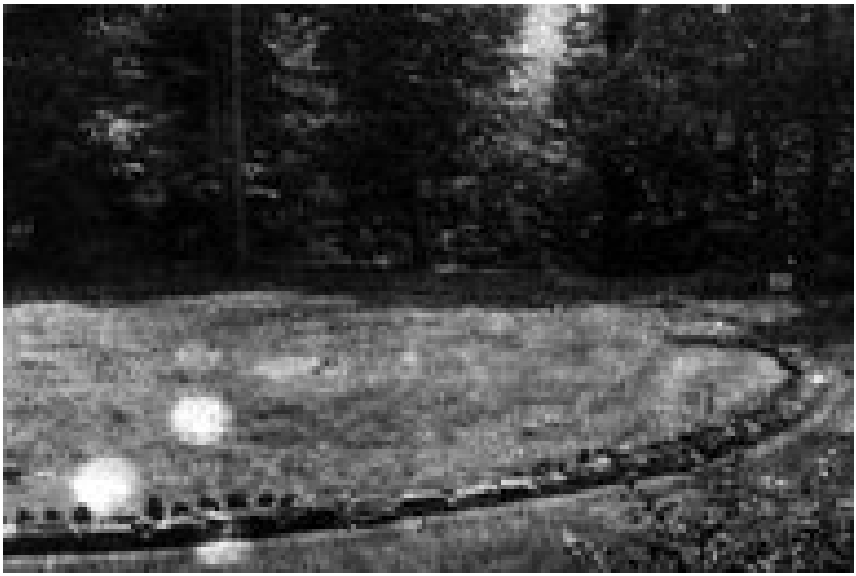

Fig. 94
Entităţile radiante albe sta-ţionează uneori şi chiar se deplasează la nivelul ierbii, fără să o ardă (aşa cum ar face un eventual fulger glo-bular, având un potenţial electrostatic ridicat). (Sarmi-segetuza, Marele sanctuar circular - anii '80 - foto: ing. Dan Brăneanu)

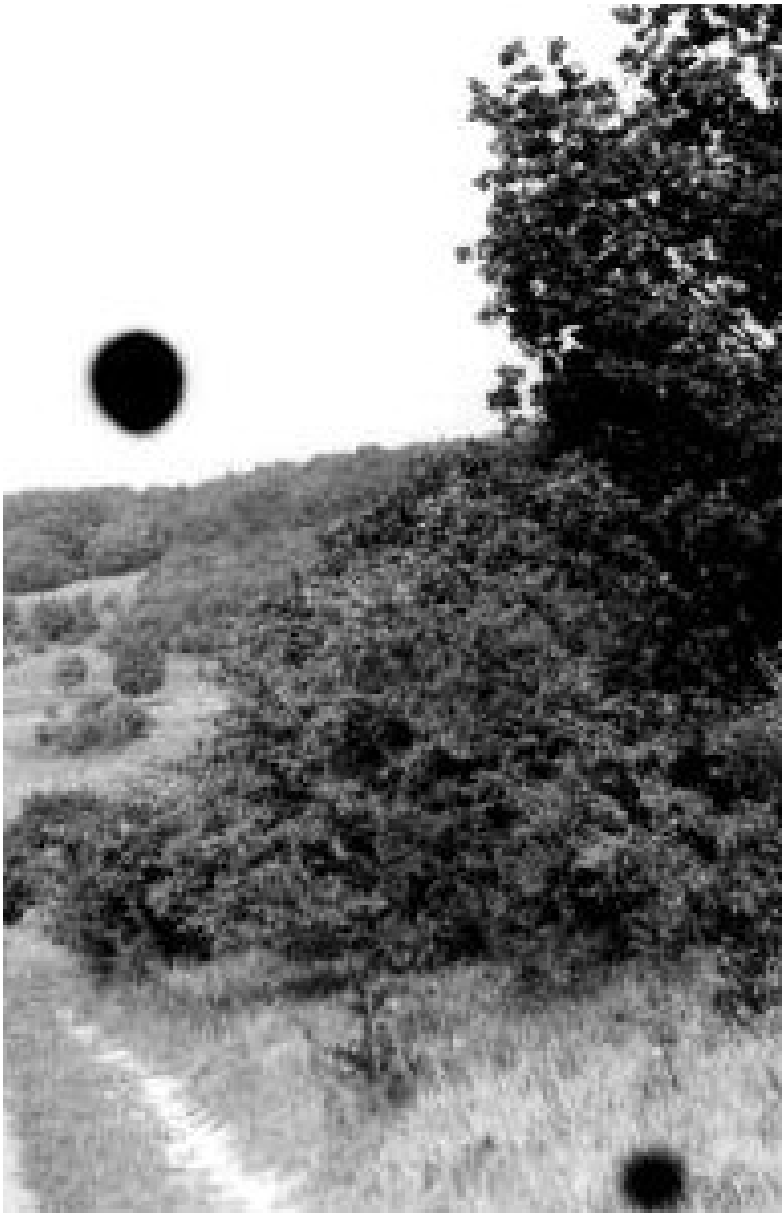

Fig 95
Şi fiinţele globulare întunecate coboară nevăzute la nivelul ierbii, de asemenea fără a o arde. (Liziera pădurii

Hoia-Baciu - 11 iunie 1995 - foto: tehn. Géza Bukaresti)

Fig. 96
Şi la nivelul asfaltului stradal staţionează şi se vehiculează invizibil entităţi globulare întunecate.

(Staţiunea Mamaia - august 1987 - foto: ing. Marius Manea)

Fig. 97

Fiinţele globulare sunt peste tot, atât în mediul natural, cât şi cel urban - în locuinţe, în săli de conferinţe, în biserici, în muzee, pe stradă etc. -, rămânând însă aproape întotdeauna invizibile. Nici medicul Corina Mihaela Veisa (din Iaşi), care vizita împreună cu fiica o biserică luterană din Tg. Mureş, nu au văzut prezenţa „ceţoasă" ce a dorit mult să fie fotografiată. (Tg. Mureş, Biserica Luterană - 10 august 1996 - foto: Sonia Veisa)

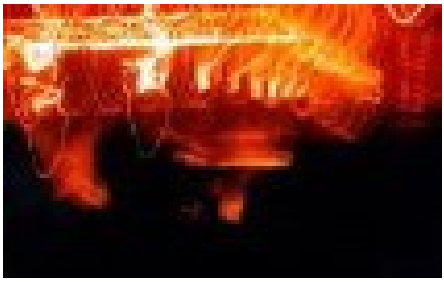

Fig. 98

Atât în atmosferă, cât şi în spaţiul cosmic există numeroase feluri de materii eterice; particulele specifice, fiind de o fineţe extraordinară şi având proprietăţi fizice diferite de cele ale materiei dense, nu au putut fi identificate cu actuala aparatură ştiinţifică. Masele de materii eterice pot fi puse însă în evidenţă prin activarea lor de către energiile fiinţelor spirituale. Iată o manifestare a unor entităţi globulare nevăzute, care participau şi ele la un Simpozion internaţional de Sahaja Yoga; radiaţiile emise de acestea au activat mase difuze care, redând pe clişeu o nuanţă roşie, erau probabil din eter fierbinte; în zonele mai strălucitoare, fusese activat probabil şi eterul lumină. (India, statul Mahevashtra, decembrie 1992 -documentar ing. Dan Costian)

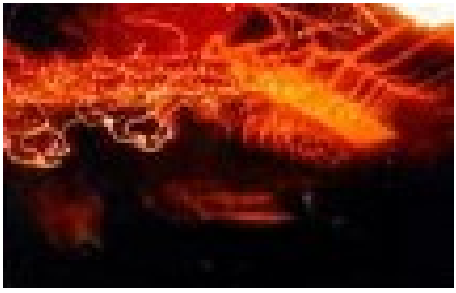

Fig. 99

Un alt clişeu expus (cu blitz) la acelaşi Simpozion (indicat în textul fig. 98) a surprins o secvenţă diferită a straniei manifestări energetice. Asemenea documente - cu caracter unicat - demonstrează că funcţie de frecvenţa vibratorie a radiaţiilor fiinţelor invizibile, atunci când se realizează rezonanţa cu fiecare categorie de materie eterică, masele activate emit la rândul lor radiaţii ce pot fi fotografiate, având culori specifice.

Fig. 100
Şi entităţile întunecate pot activa energetic mediul eteric ambiant atunci când îşi intensifică în mod voit propria emisie radiantă. (În apropierea Moscovei - primăvara 1990 - foto: Nikolai Nilov)

Fig. 101
Astfel de activări energetice ale materiilor eterice din spaţiul apropiat constituie evident un fenomen specific pentru manifestările fiinţelor invizibile. (Floreşti, Rep. Moldova - 15 aprilie 1990)

Fig. 102

în „fizica eterică" se cunoaşte încă din trecut (datorită persoanelor care prin propria evoluţie au obţinut vederea în mediile eterice) faptul că particulele maselor de „eter lumină" se asociază liber în forme triunghiulare. Documentul fotografic, unicat, demonstrează realitatea acestui fenomen specific (v. şi

fig. 4). (Lunca Someşului Rece - 29 iulie 1974 - foto: biolog Al. Sift)

Fig. 103

Cercetătorii „fizicii eterice" cunosc bine faptul că există un ciclu diurn al inspi-rării-expirării de către Pământ a unui fluid din categoria „eterului chimic". Printre alte procese specifice, acesta participă direct şi la răcirea aerului. Probabil că la răcirea bruscă a temperaturii sur-venită într-o zi de vară în municipiul Iaşi a intervenit direct şi valul de eter chimic surprins în fotografie. (Car-tierul Alexandru cel Bun din Iaşi, vara 1985 - foto: Marius Manea)

Fig. 104

Persoanele care au obţinut vederea în mediile eterice au aflat direct că masele de eter chimic, dacă nu sunt

perturbate, se asociază în formă de semilună şi devin fotografiabile atunci când sunt activate. S-ar părea că un astfel de fenomen a fost înregistrat pe cerul capitalei statului american Ohio. (Columbus, SUA - octombrie 1973)

Fig. 105

Martori din diverse ţări, precum şi unele înregistrări fotografice au relevat producerea în partea inferioară a diferitelor OZN-uri a unor mase de „abur dens", care

uneori era colorat. În concepţia „OZN = nave extraterestre", astfel de efecte erau considerate ca jeturi reactive - de sustentaţie, sau de propulsie. În realitate, fenomenul este cu totul altul şi el trebuie analizat prin prisma fizicii eterice. (Viborg, Danemarca - 17 noiembrie 1974 - foto: M. Lauersen)

Fig. 106

Muncitorul canadian Stephen Michalak „a vizitat" un OZN, care - la 20 mai 1967 - aterizase în faţa lui, în zona Falkon Lake. Deşi din interiorul aparatului respectiv auzise venind vocile a trei persoane, înăuntru nu a găsit pe nimeni... După ce a ieşit afară, pentru a-i fi crezută relatarea ciudatului eveniment şi pentru o mediatizare mai intensă, a fost „însemnat" cu douăzeci şi patru de arsuri circulare. Un an şi jumătate după aceea, a fost tratat de afecţiuni organice neobişnuite, specifice în parte unor iradieri.

Fig. 107

încă din vremuri străvechi există consemnări privind apariţiile pe cer ale unor nori cu „forme ciudate". În deceniile noastre, ele au fost considerate ca fiind OZN-uri. Erau oare într-adevăr OZN, ascunse în nori, sau erau nişte „jocuri" ale unor fiinţe din „lumea invizibilă"? Acest nor extrem de ciudat (asemănător cu norii „tip OZN" fotografiaţi şi deasupra metropolei braziliene Rio

de Janeiro) a fost fotografiat deasupra oraşului Mexico City.

Fig. 108

Cine ar putea crede că o astfel de „colibă" cu proptele ar fi o navă extraterestră? Şi totuşi, desenul a fost realizat în baza descrierilor soldatului brazilian Jose Atonio da Silva, care ar fi fost răpit de trei umanoizi nepământeni folosind acest vehicul zburător. Bineînţeles că nici un specialist în tehnica zborurilor aeriene sau spaţiale nu ar concepe un astfel de prototip de nivel meşteşugăresc. Realitatea, abil ascunsă de fiinţele care i-au indus în subconştient atât imaginea acestui „aparat", cât şi întreaga „aventură", a fost desigur cu totul alta...

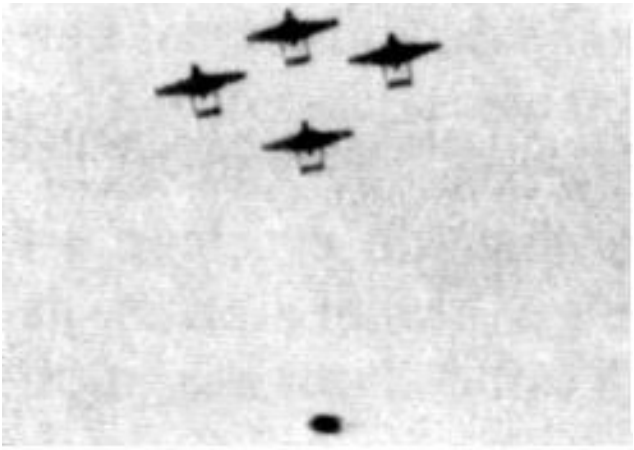

Fig. 109

Nici echipajele acestor avioane, nici personalul tehnic de la sol, nici chiar cel ce a expus clişeul, nu au văzut că mica formaţie aviatică era urmată îndeaproape de un „obiect zburător necunoscut"! În literatura ufologică mai există documente fotografice - din diferite ţări - care au surprins avioane urmărite de OZN-uri invizibile.

(Aeroportul din Roma - 11 mai 1952 - Umberto Troversatti)

Fig. 110

Cele cinci imagini (care ar fi fost obţinute de doi fotografi) ale unui OZN ce ar fi coborât mult spre sol, la José de Valderas (în apropiere de capitala Spaniei), au fost considerate iniţial ca documente veritabile. Analize cu aparatură modernă, atât în laboratoarele Centrului Naţional al Cercetării Spaţiale din Franţa, cât şi în cel al Grund Saucer Watch din SUA, au constatat că întregul set a fost un trucaj - realizat abil de un singur fotograf.

Fig. 111 A

Când sursele de lumină - Soarele sau lămpile iluminatului stradal - emit fluxuri luminoase intense, dacă acestea fac un anumit unghi faţă de aparatul de fotografiat, clişele înregistrează una - sau mai multe - imagini false. Ele se datorează reflexiilor produse în masa de sticlă a lentilelor şi au intrat în literatura tehnică sub numele de „lens flare" - sau „Katadioptrie". În imaginea prezentată - obţinută în 1973 - nu a fost înregistrat un OZN, aşa cum ar putea crede unii amatori, ci s-a format o imagine falsă, datorată numeroaselor surse de lumină care înfrumuseţau aspectul nocturn al Budapestei.

Fig. 111 B

Acelaşi efect de „lens flare” apare şi în această imagine din municipiul Iaşi. „Sfârlezele” aeriene nu sunt OZN-uri, ci un exemplu tipic de imagini false.

Fig. 112

Cea mai mare parte a fotografiilor de „OZN luminoase" publicate în literatura ufologică nu au surprins de asemenea „obiecte zburătoare", ci prezenţe şi manifestări ale diferitelor entităţi radiante, ale căror forme semănau doar cu aspectul OZN-urilor! (Germania - august 1995 -foto: Christian Scwarzer)

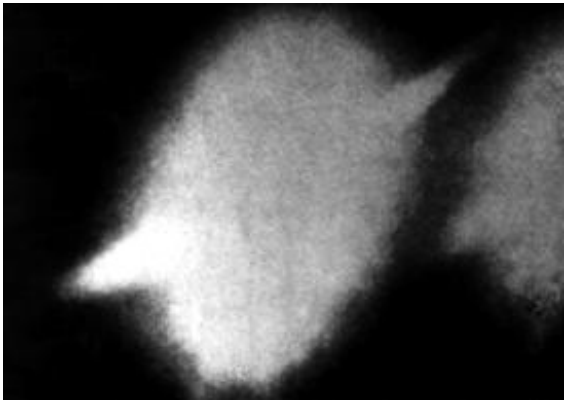

Fig. 113

Acestei imagini a „două OZN strălucitoare" i s-a făcut o largă publicitate. Fotografia color relevă că, spre margini, ele erau portocalii, spre interior galbene, iar în centru erau de un alb-sclipitor. Martorii, au precizat pulsarea continuă a radiaţiei. De fapt, toate detaliile analitice evidenţiază înregistrarea fotografică a unor entităţi globulare, şi nu a unor „aparate zburătoare"... (Massachusetts - SUA - 15 aprilie 1971 - foto: Stella

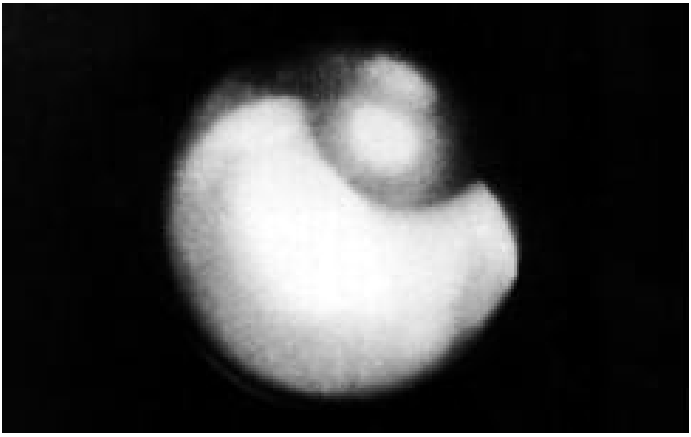

Lansing)

Fig. 114

Această fotografie ciudată a fost prezentată ca înregistrare a unui OZN staţionând în aer. Nimic din conţinutul imaginii nu indică însă realitatea unui aparat zburător. Dar, asemănându-se mult cu imagini similare obţinute de profesorul spaniol Luis José Grifol, devine evident că era vorba de una sau două entităţi globulare. (Uzés, Franţa - 19 noiembrie 1974 - foto: Christophe F.)

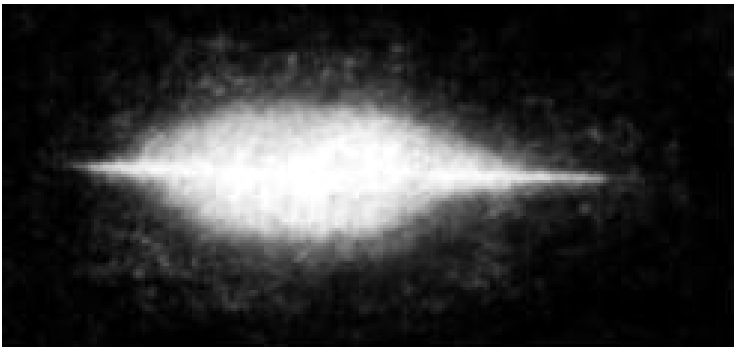

Fig. 115

La sfârşitul secolului XIX, eruditul om de cultură Bogdan Petriceicu Hasdeu lăsa în cameră, în timpul nopţii, un aparat de fotografiat neobturat. A obţinut, astfel, un set numeros de clişee înregistrând prezenţe radiante invizibile. Multe dintre imaginile respective ar putea fi interpretate astăzi simplist ca fiind ale unor OZN-uri de mari dimensiuni, deşi entităţile „pozate" în cameră erau de ordinul a câtorva zeci de centimetri (v. şi textul de la fig. 39).

Fig. 116

Din lipsă de informare şi de documente comparative, numeroase prezenţe luminoase aeriene au fost considerate mult prea uşor a fi OZN-uri. Chiar şi comandantul spaniol Lerdo de Tejada, văzând această siluetă strălucitoare, a crezut la fel. Analiza tehnică a documentului fotografic în laboratorul grupului American „Grund Saucer Watch" (din Phoenix, Arizona) a stabilit însă că nu era un „aparat de zbor", ci o asociere a două forme radiante „rotunde", învăluite într-un „mantou" comun. Detaliul mărit este foarte asemănător cu fig. 18 B şi cu fig. 39. (Palma de Mallorca, Spania - 11 noiembrie 1976)

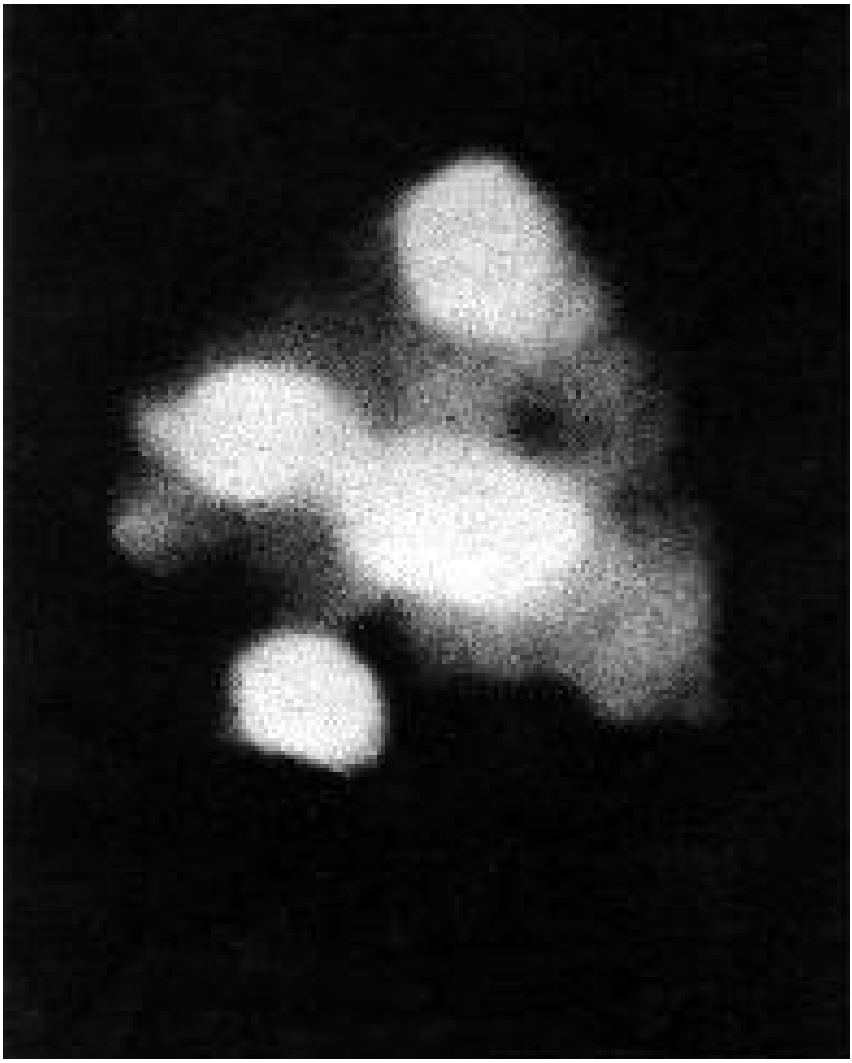

Fig. 117

Până şi grupuri de entităţi radiante au fost apreciate foarte uşor ca fiind „luminile" unor OZN. Acest document fotografic - obţinut de fotograful-amator José Climent în anii '70, de asemenea în insula spaniolă

Mallorca, a fost publicat sub denumirea de „OZN-ul de la Manises".

Fig. 118

În intervalul noiembrie 1989 - martie 1990, deasupra estului Belgiei au survenit repetate deplasări aeriene ale unor prezenţe luminoase; toate acestea au fost considerate drept OZN-uri. În realitate, era vorba despre entităţi globulare. Cele mai spectaculoase manifestări au fost urmărite deasupra oraşului Verviers. Tot deasupra acestui oraş, în vara anului 1815, s-a derulat, de asemenea, un spectacol fantastic, reprodus de un martor în tabloul de mai sus: o luptă cumplită între două armate! Există, desigur, cauze comune care au determinat ambele categorii de manifestări în acelaşi loc.

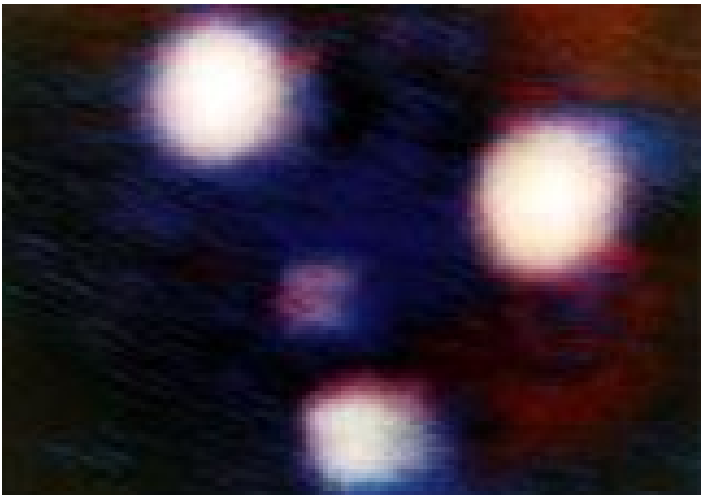

Fig. 119 A

Grupurile de entităţi radiante observate în cursul „valului belgian" de apariţii luminoase au fost considerate - în mod evident eronat - drept „lumini de poziţie" ale unor OZN de „formă poligonală".

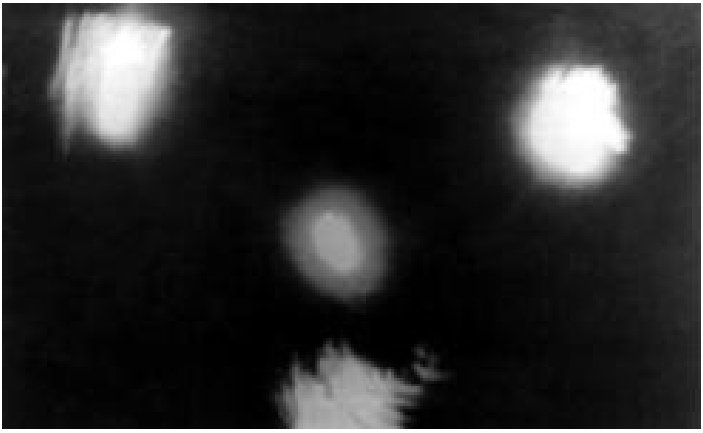

Fig. 119 B

O altă înregistrare fotografică din cadrul „valului belgian" evidenţiază clar că nu putea fi vorba de „faruri" ale unor OZN construite în modele poliedrice; astfel de interpretări fanteziste relevă lipsa de documentare privind conţinutul de fond al „problemei OZN".

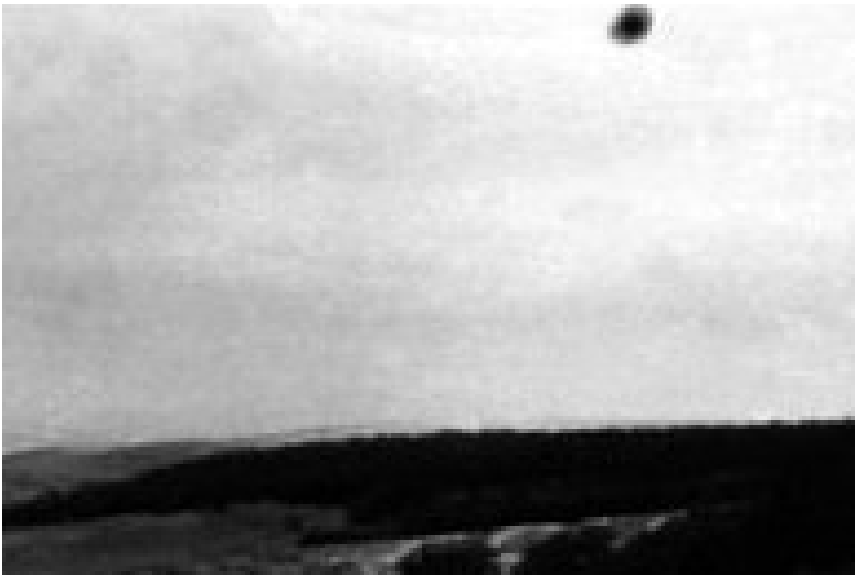

Fig. 120 A

Deşi în cadrul „valului belgian" nu au fost observate şi nici fotografiate „aparate zburătoare" propriu-zise, un fizician din Bruxelles a identificat într-o fotografie locală - în spectrul culorii albastre, dar nu şi în cel al altor culori - prezenţa între „luminile" respective a unei materii ordonate în formă de triunghi; aşa a apărut ideea unor „OZN triunghiulare", cu semnalizatoare de poziţie în vârfuri. (În realitate, la vârfuri au fost surprinse doar întâmplător în această poziţie nişte entităţi radiante). Iată însă un document clarificator: o entitate globulară cu un halo din materie întunecată (probabil de culoare albastru închis) a fost înregistrată

ca având o latură perfect liniară a haloului. (Plaiul pădurii Hoia-Baciu - 1 ianuarie 1975 - foto: ing. Florin Gheorghiţă)

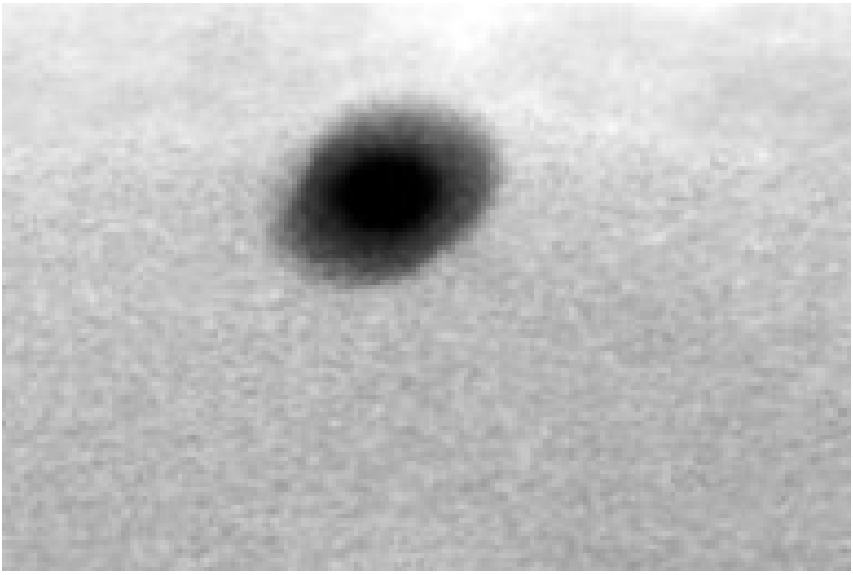

Fig. 120 B

Detaliul mărit al prezenţei globulare din fig. 120 A relevă în mod clar „tăietura" laterală liniară a haloului; acest fenomen (deocamdată inexplicabil) clarifică fără nici un dubiu „forma triunghiulară" întâmplătoare a haloului comun celor trei entităţi radiante din documentul fotografic belgian (care nu au fost în nici un caz „luminile de poziţie" ale unui „OZN triunghiular").

Fig. 121

Energiile de natură spirituală domină autoritar nu numai materiile eterice, ci şi structurile materiei dense. Prin concentrarea unor energii intime, încă neştiute, asupra unui cuţit, lama acestuia s-a îndoit brusc în faţa martorilor stupefiaţi. Astfel de experimente simple, repetate de Uri Geller la mai multe televiziuni europene, au fost vizionate de milioane de telespectatori.

Fig. 122

Majoritatea OZN-urilor sunt invizibile. Ele devin fotografiabile sau vizibile numai când inteligenţele care le dirijează modifică voit frecvenţa vibratorie a materiei din care sunt constituite. Acest OZN nu a fost văzut de fotograful-amator şi nici „fenomenul luminos" din partea inferioară, care era o prezenţă distinctă şi nu un jet propulsiv (obiectul nu are un ajutaj specific). Atrage însă atenţia aspectul „meşteşugăresc" atât al suporţilor (ţevi simplu tăiate, fără tălpi), cât şi al „capacului" superior. (Budapesta - 23 februarie -1995 - foto: ing. Radu Petcu, directorul Inst. „Habitat Proiect" din Iaşi)

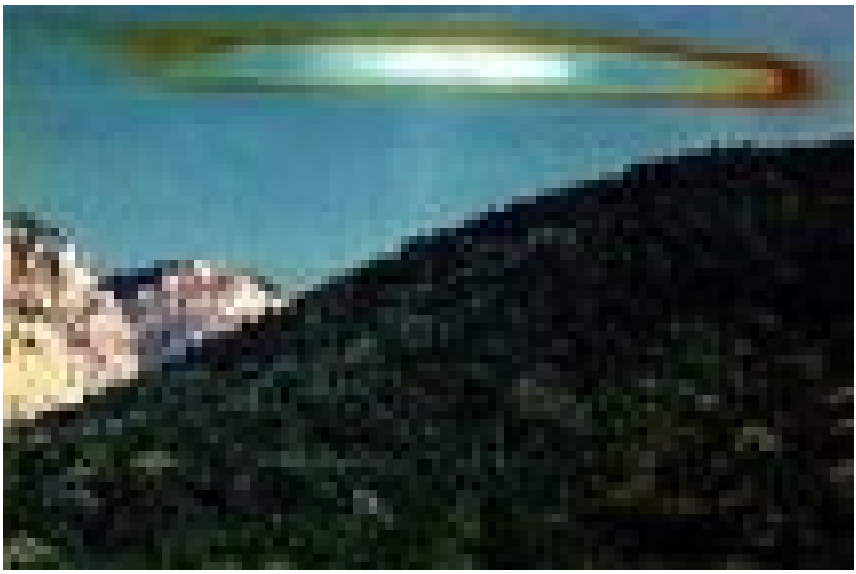

Fig. 123 A

Un document fotografic excepţional; „aşa se nasc" OZN-urile! Pelicula a surprins ceea ce ochiul uman nu vede: prima fază de „construire" în aer a unui OZN. Asociindu-se în acest scop, două - sau trei - fiinţe globulare albe au început prin a concentra în jurul lor inelul de bază din materie eterică (culoarea roşie ar indica „eter fierbinte", dar nu este obligatoriu, fiinţele mai evoluate ale lumii invizibile utilizând, în general, pentru diverse „construcţii temporare" „eterul chimic"). (Munţii Banatului, Valea Cernei -august 1982 - foto: ing. Ion Chelaru)

Fig. 123 B

Iată o a doua fază a realizării unui OZN în atmosferă! Fiinţele inteligente au acumulat multă materie eterică în jur lor şi au activat-o energetic (masa roşie), pentru a o supune mai uşor voinţei şi gândirii lor formatoare. (În apropiere de New York - anii '60 - foto: Mark Roth)

Fig. 123 C

Există şi alte moduri de „a construi" OZN-uri: trei entităţi globulare s-au alăturat în modelarea, începând din interior, a corpului discoidal din materie eterică

(după strălucire „eter chimic" sau „eter lumină"); în paralel, pentru „carcasa exterioară" s-au folosit aglomerări de „eter fierbinte" (de culoare roşie), care erau atrase şi activate încă de la distanţă, radiind şi acestea datorită impulsului energetic emis de fiinţele globulare. (Masivul Montserrat, Barcelona -anii '80 - foto: prof. Luis José Grifol)

Fig. 124

Dintr-o poiană din pădurea Baciu, tehnicianul constructor Emil Barnea a urmărit, împreună cu trei însoţitori, deplasarea lentă a unui ciudat şi tăcut aparat

zburător, care coborâse mult deasupra copacilor; inspirat, l-a fotografiat în mai multe clişee susccesive (dându-mi ulterior filmul să-l analizez). Imaginea mărită a „obiectului aerian" (fig. 126 A) intrigă atât prin lipsa de hublouri, cât şi printr-o bombare locală a domului; lipsa de simetrie şi în special aspectul „ca făcut din ciocan" îndepărtează ideea realizării „aparatului" într-o industrie de înaltă performanţă. (Pădurea Baciu - 18 august 1968)

Fig. 125

Un al doilea clişeu expus de Emil Barnea a surprins „farfuria zburătoare" într-o poziţie răsturnată, în care suprafaţa sa exterioară strălucea mai intens decât Soarele. Apare însă şi o ciudată întunecare a unei

porţiuni din rebord, ilogică în raport cu unghiul de cădere al razelor solare.

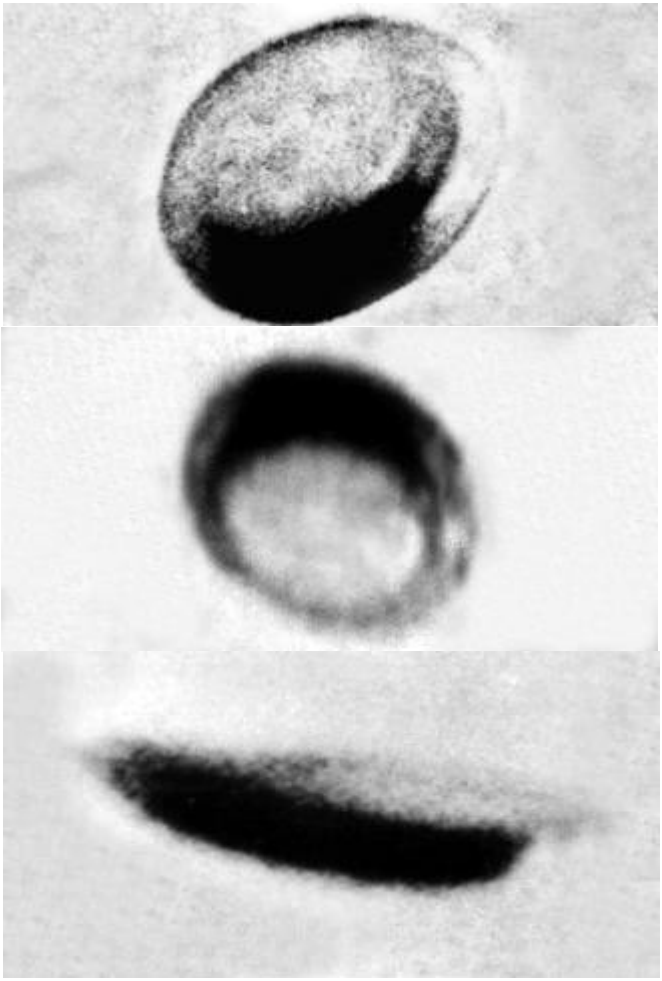

Fig. 126 A

Comparând detaliile mărite ale „obiectului zburător" surprins de Emil Barnea în trei clişee succesive, ultima imagine oferă o surpriză aparent fantastică: o parte din rebord dispăruse - se dematerializase! Aşadar, OZN-ul fotografiat la pădurea Baciu nu a fost un aparat metalic, ci construit din materii eterice...!

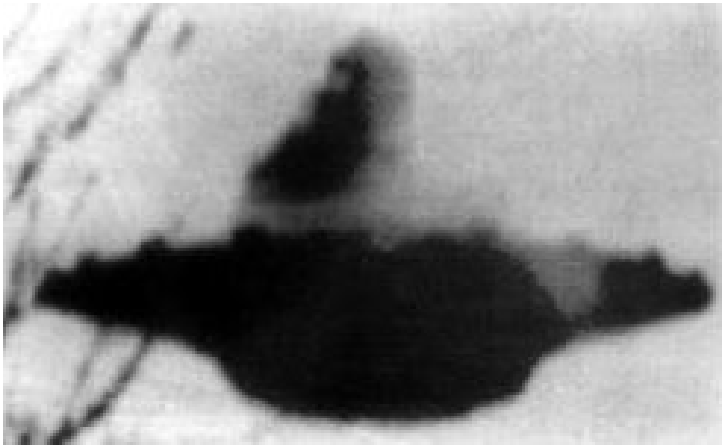

Fig. 126 B

Un alt document fotografic care a surprins, la rândul lui, dematerializarea parţială a domului unui OZN, obţinut cu ani în urmă în SUA.

Fig. 127

O înregistrare fotografică stranie! Ea sugerează o altă fază în „modelarea" unui OZN din „aluatul din materii

eterice". Nu putem şti dacă fiinţa globulară verde (din partea superioară) fusese implicată şi ea în construirea demonstrativă a „aparatului zburător". (Spania - deceniul '80 - foto: prof. Luis José Grifol)

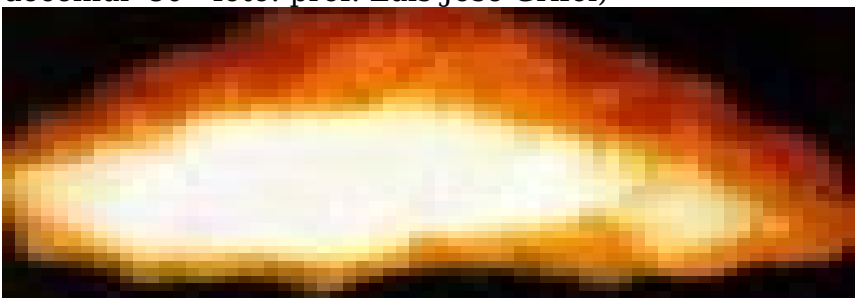

Fig. 128

Pentru unii oameni de ştiinţă francezi, surpriza descoperirii acestei imagini pe un film expus la 17000 metri altitudine (dintr-un avion Concorde echipat să studieze o eclipsă de Soare) a constituit o enigmă de nerezolvat. Dar pentru cititorul care a analizat ilustraţiile cărţii şi a reţinut aspectele fizicii eterice, explicaţia este imediată: aşa se „formează" în atmosfera terestră - ca proiecţii ale gândirii fiinţelor invizibile -, extraordinarele „nave zburătoare" din materii eterice, pe care le denumim „OZN". Fig. 123 A, B şi C au înregistrat primele faze ale „construirii" de OZN-uri;

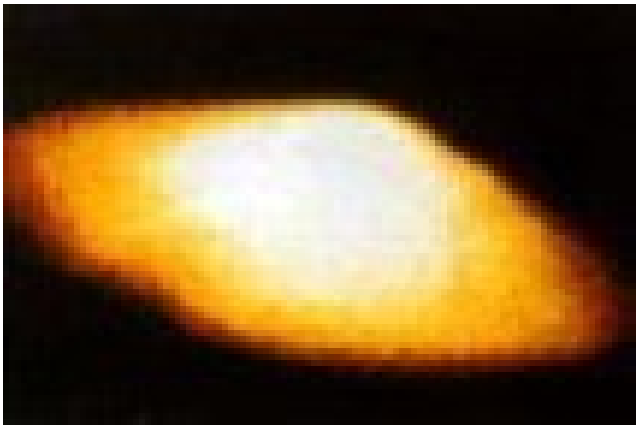

această imagine oferă o fază următoare. (Deasupra

Africii Centrale - 30 iunie 1973 - foto: electronist Jean Begot)

Fig. 129

Iată o fază şi mai avansată a „formării aeriene" a unui OZN; deşi corpul discoidal este mai bine conturat, domul şi alte detalii ale exteriorului nu sunt încă „finisate". (St. George, Minnesota - SUA -21 octombrie 1965 - foto: Arthur Strauch)

Fig. 130

Aşa arată o „farfurie zbu-rătoare" proaspăt ieşită din lumea eterică şi transpusă în spectrul fotografiabil şi vizibil. Atrage atenţia radiaţia roşiatică emisă de întreaga sa suprafaţă, fenomen care devine explicabil, în parte, prin urmărirea succesiunii de imagini prezentate

anterior (în special fig. 123, 127, 128, 129) (California - 11 iunie 1966 - foto: Gabriel Green)

Fig. 131 A

Un fantastic spectacol nocturn produs în centrul Franţei: două OZN asemănătoare, fiecare cu un diametru de cca. 65 metri, care staţionau în aer la mică înălţime, s-au apropiat reciproc până... au intrat unul în celălalt! La fel ca toate celelalte OZN-uri, nici acestea nu erau din materie densă, ci din materie eterică! Noul „OZN" s-a dizolvat în aer, în locul lui rămânând o entitate globulară intens strălucitoare! Aceasta a ţâşnit

cu mare viteză spre înălţimi, lăsând în urmă-i o ceaţă alburie, care s-a risipit şi ea... (Desen realizat după descrierile „Dr. X", privind straniul eveniment din noaptea de 1/2 noiembrie 1968)

Fig. 131 B

Aceasta este ultima fază a dematerializării OZN-urilor! Fotograful-amator Arlindo G. Dos Santos avea să declare: „Am fost foarte surprins: a făcut CHIUU şi apoi

s-a transformat în fum!" (Minos Gerais - 16 mai 1979)

Fig. 132 A

Ca dovadă că relatările „Dr. X" nu au fost imaginare, în noaptea respectivă acestuia i s-au vindecat atât o rană ce persista de ani de zile, cât şi una proaspăt făcută; în plus, în jurul ombilicului i-a apărut o pigmentare roşiatică, în formă triunghiulară, pe care medicii nu au putut-o identifica nici ca patologie, nici ca tratament. Deşi i-a dispărut după câteva zile, a revenit periodic ani de-a rândul.

Fig. 132 B

Şi copilului său (care l-a trezit din somn pe „Dr. X" în noaptea de 1/2 noiembrie 1968) i s-a format aceeaşi pigmentare în jurul ombilicului. La fel, aceasta a apărut şi dispărut periodic ani de zile.

Fig. 133

În Antichitate, fiinţele mai evoluate din lumea invizibilă îşi demonstrau prezenţa prin aterizarea unor OZN-uri ce aveau forma unor care minunat împodobite, pentru ca pământenii să fie impresionaţi şi să ştie că „în cer" există fiinţe cu puteri extraordinare. În zilele noastre, OZN-urile care aterizează sunt văzute ca „nave spaţiale". Există însă şi unele invizibile ce pot fi, uneori, fotografiate; la astfel de demonstraţii, peliculele fotosensibile înregistrează „pete" mai mari din materie eterică radiantă şi, eventual, siluete ale unor umanoizi la

fel de invizibili. (Liziera pădurii Hoia-Baciu - iulie 1970 -

foto: biolog Al. Sift)

Fig. 134

La populaţiile indo-europene, în Antichitate, intraseră în tradiţii acele „care ale zeilor" trase de animale sau păsări strălucitoare, sau chiar zâne - ce erau specifice fiecărei regiuni geografice. La vechii chinezi, asemenea „care cereşti" erau trase de dragoni sau de cai. Aşa a fost zugrăvită, de exemplu, călătoria suveranului de origine divină Muwang spre zeiţa Xi Wangmu.

Fig. 135

O altă adaptare regională a formei OZN-urilor antice o regăsim la vechii egipteni; la ei, călătoriile în locuri îndepărtate erau călătorii cu barca pe Nil sau pe „apele

spaţiului". În morminte, în mastaba şi în unele piramide, au fost găsite reprezentări artistice ale „bărcilor solare" cu care zeii apăreau şi dispăreau în cer. Iată cum a fost „înregistrată" sosirea din înaltul cerului a unui grup de cinci zei. (Scena din mormântul lui Inherkha)

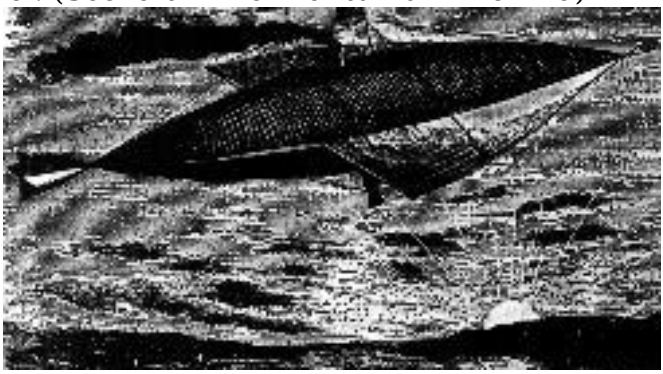

Fig. 136

După ce, în Evul Mediu, OZN-urile demonstrative apăreau pe cer sub forma unor corăbii zburătoare cu pânzele desfăşurate - care, în fapt, nu erau decât forme-gând eterice, ca şi OZN-urile actuale -, în secolul XIX, modelul a fost schimbat: cerul Statelor Unite şi chiar al Europei era străbătut de uluitoare vapoare zburătoare. Iată un exemplu zugrăvit de presa vremii.

Fig. 137 A

În diferite ţări şi pe toate continentele, în culturi cerealiere diferite au fost descoperite amprente geometrice de mari dimensiuni; acestea erau realizate

prin presarea puternică a plantelor, fără a fi strivite. Ani de-a rândul a fost discutată originea lor, întrucât nu existau martori; unele ipoteze oficiale erau chiar ridicole. Abia la evenimentul din iunie 1994, de la Arad, au fost localnici care au văzut OZN-ul care le-a realizat. (O porţiune din pictograma de la Alton Barnes - Anglia,

descoperită la 12 iulie 1990 / v. *Lumi invizibile*)

Fig. 137 B

în anul 1990, iniţiatul englez Benjamin Creme preciza cu totală convingere: „Aceste urme circulare au fost realizate din OZN-uri, de Fraţii din spaţiu. Ele au mai

multe niveluri de utilitate". („Crop circles" de la Oliver's Castle - Anglia - foto: Chad Deetken)

Fig. 137 C
„Pretenţia că aceste cercuri sunt provocate de un «capriciu al vânturilor» relevă curată stupiditate şi este o insultă adusă inteligenţei umane". (Amprenta de la Avebury Henge - Anglia - descoperită la 11 august 1994 - foto: Steve Alexander)

Cuprins

PREFAŢĂ.....5
CAPITOLUL I MESAJE EXTRATERESTRE.....8
Ipoteze bizare.....8
Comunicări din spaţiu.....19
Voci din invizibil.....43
CAPITOLUL II LUMI NEVĂZUTE.....70
Noua carte a junglei.....70
Înnobilarea cosmosului.....77
Cum arată cei de „dincolo".....86
„Ei" sunt peste tot!.....109
Oceanul primordial.....129
CAPITOLUL III OZN - ÎNTRE REALITATE ŞI TRUCAJ...142
„Farfuriile zburătoare" există cu adevărat!.....142
Găuri în timp.....164
Păcatele tinereţii.....189
Aşa „apar" şi „dispar" OZN-urile.....204
Lecţii milenare.....225

POSTFAŢĂ.....241
ILUSTRAŢII.....243

Bun de tipar: februarie 1997 Apărut: 1997
Editura Polirom, B-dul Copou nr.3 • P.O. Box 266,
6600, Iaşi • Tel. & Fax (032) 214100; (032) 214111

Tiparul executat la Polirom S.A. 6600 Iaşi,
Calea Chişinăului nr. 32
Tel. & Fax (032) 230323; (032) 230485